உ

Rajkumar

விநாயகர்

உ

விநாயகர்

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடிபீடாதீச்வர
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி சங்கராசார்ய
ஸ்வாமிகளின் அருள்வாக்குகள்

ஸ்ரீ ரா. கணபதி அவர்கள் தொகுத்து வழங்கிய
தெய்வத்தின் குரல் ஏழு பாகங்களிலிருந்து
அன்னாரது அனுமதியுடன் சுருக்கித் தொகுத்தவர்.

சி.வே. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரி

சிமிழி வெங்கடராம சாஸ்திரி ட்ரஸ்ட்
ஸ்ரீரங்கம்

விக்ரம ஆடி 2000

முதல் வெளியீடு 2000

விலை ரூ 70-00

கிடைக்குமிடம் :-

சிமிழி வெங்கடராம சாஸ்த்ரி டிரஸ்டிற்காக
S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்த்ரி
22. வீரேச்வரம் அப்ரோச் ரோடு,
ஸ்ரீரங்கம் - 620 006. போன் - 432564

அகஸ்தியர் புத்தக சாலை
நந்திகோவில் தெரு,
திருச்சி - 620 002, தபால்பெட்டி எண் - 334
போன் = 700 061

Printed at: V.K.N. Enterprises
8/1, Dr. Rangachari Road, Mylai
Chennai - 600 004 Phone : 4950 775

ஸ்ரீ:

அவர் அருளால்

உள்ளுணர்வு அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டுகிறது. - ''உன் செயலால் ஆவதொன்றுமில்லை'' என. இருநூறு பக்கங்களுக்கான விநாயகர் துதியினை ஸ்ரீ விக்நேச்வர வெங்கடேச்வர டிரஸ்டின் சார்பில் தொகுக்க முற்பட்டவனது பணி ஸ்ரீ விக்நேச்வர ஸ்துதி மஞ்சரியாக 4 பாகங்களில் இரண்டாயிரம் பக்கத்திற்கு மேலாக விரிவடைந்தது. அத்துடன் ஓய்வு என்று நினைத்தபோது '' ஸ்ரீ மஹாபெரியவாளின் (தெய்வத்தின்) குரல்'' கவனத்தை ஈர்த்தது. விக்நேச்வர ஸ்துதிமஞ்ஜரியில் ஆங்காங்கு இடைச் செருகலாகக் கோர்க்க முற்பட்டபோது அது இடம் பெற மறுத்தது. இப்போது தனி நூலாக அது வெளியாகிறது.

தெய்வத்தின் குரல் ஆறு பாகங்களில் வந்த விநாயகரைத் தொகுத்து வெளியிட அந்நூலின் தொகுப்பாசிரியரின் அனுமதி, கேட்ட அடுத்த நொடியிலேயே முழு மனத்துடன் வழங்கப் பெற்றது. ஜூலை 6ம் தேதி அவரிடம் நன்றி கூறச் சென்றபோது ஏழாம் பகுதி விநாயகரையும் அவர் மனமுவந்து தந்தார்.

ஸ்ரீ விநாயகரும், ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள், ஸ்ரீ பெரியவாள், ஸ்ரீ ரா. கணபதி என்று படிப்படியாக அவதரித்து (இறங்கி) இந்நூலில் தன்னை விளக்கிக் கொள்கிறார். பகவானை ஆழ்ந்த மனத்தில் உணரும் ஆற்றல் படைத்த மஹனீயரின் வாக்கில், பாமரனும் மஹா ரஸிகனும் ஒரு சேர ரசிக்கும்படி கும்மாளம் போட்டுக் கொட்டுகிற பேச்சருவியில் நாம் திளைக்க விருக்கிறோம்.

இந்த அருளுரைகளை அனுபவிக்க முயன்று நான் கண்டெடுத்த நடைமுறை இது. பூஜ்ய ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளை ஐம்பது ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து தரிசித்து அருளுரை கேட்டுப் பழகிய கண்களும் காதுகளும் அவர்களின் மேனிப் பேரொளியையும் இனிய ஒலியையும் இன்னமும் மறக்கவில்லை. மனத்தில் ஆழப்பதித்து விட்டன. சிறிது நேரம் மனத்தை ஒருமுனைப்படுத்தியபின் அவர்களது குரலிலேயே அதே

ஏற்ற இறக்கங்களுடன் - நடு நடுவே சற்று நிறுத்தி - நூல் பகுதியைப் படிக்கத் தொடங்கியதும் சிறிது சிறிதாக அவர்கள் கண்ட விநாயகக் குழந்தையின் கும்மாளமும் கழுக்கு முழுக்கும் தும்பிச்சக்கையும் ஆனந்த விளையாட்டும் அருள்புரிகிற பாங்கும் நம் உள்ளத்தினுள் கசிவையும் நெகிழ்ச்சியையும் இனமறியாத ஆனந்த உணர்வையும் தரும். இந்த அனுபவம் கணத்தில் மாறினாலும், மறுபடி முயன்று பெறக்கூடியதே. இந்தப் பயிற்சியைத் தொடர நமக்கும் அவர்கள் பெற்ற தெய்விக இன்பம் கிட்டக் கூடும் என்ற எதிர்பார்வை ஏற்படுகிறது.

இந்நூலை அச்சேற்றுவதற்கு முன்பு பத்து தடவையாவது எழுத்தெழுத்தாக, பதம் - பதமாக, வரி - வரியாக, பக்கம் - பக்கமாக படிக்க நேர்ந்தது. அவ்வப்போது அந்த மஹனீயர்களின் அருள் வாக்குகள் நினைவிற்கு வந்து அவர்களின் உரையாடலும், வலது கை தூக்கி இதுதான் தத்துவம் என்று உணர்த்துகிற வடிவழகும் கண்கள் முன் நிற்கும். அப்போது மனம் பெறுகிற சாந்திக்கு அளவேது ? தேசிக ரூபேண தர்சிதாப்யுதயா என்று தேவி குருவடிவில் வழி காட்டியதை உணர்பவன் குருவே தெய்வ வடிவில் வந்து நல்வழிப்படுத்துவதை இன்று உணர்கிறேன். வாழ்க்கையில் பெற்ற பெரும் பேறு.

இந்த நிறையுணர்விற்கு உதவியவர் பெருமனம் படைத்த ஸ்ரீ ரா. கணபதி அவர்கள். அவர்களது மிகவும் விரிந்த 'விநாயகர்'ஐ நான் என் மனவிரிவிற்கேற்பச் சிறிது வரிசை மாற்றி குறுக்கியுள்ளேன். விரிவைக் காணத் தெய்வத்தின் குரலை நாடக் கோருகிறேன்.

காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு பூஜ்யஸ்ரீ பெரியவாளின் திருவடிகளில் அவர்களது ஜயந்தியன்று இந்நூலை ஸமர்ப்பித்து தன்யோஸ்மி என்று விஜ்ஞாபித்துக் கொள்கிறேன்.

S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்த்ரி

22. வீரேச்வரம் அப்ரோச் ரோடு,
ஸ்ரீரங்கம் - 620 006
15-8-2000

விநாயகர்

பொருளடக்கம்

விநாயகரும் தமிழும்

இவரும் தமிழ்த் தெய்வமே !

தெய்வம் என்று ஒன்று இருந்தால் அது லோகம் பூராவுக்குந்தான். ஆயினும் அதை 'நம்முது' (நம்முடையது) என்று விசேஷமாகப் பிரித்து வைத்து பிரியம் காட்டி உறவு கொண்டாடணும் என்று பக்த மனஸுக்குத் தோன்றுகிறதுண்டு. ஒவ்வொரு தெய்வத்திடம் இப்படி ஒவ்வொரு ஜன ஸமூஹத்திற்கு ஒரு அலாதி பந்துத்வம் இருப்பதில், தமிழ் மக்களுக்கு ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி என்றால் தனியான ஒரு ப்ரியம். முருகன், முருகன் என்று சொல்லி தமிழ்த் தெய்வம் என்று அவரை இந்த நாட்டுக்கே, பாஷைக்கே உரித்தானவராக முத்ரை குத்தி வைத்துக் கொண்டாடுகிறோம்.

எனக்கென்னவோ அவரை மட்டும் அப்படிச் சொல்லாமல் அவருடைய அண்ணாக்காரரையும் தமிழ்த் தெய்வம் என்று சொல்லணும் என்று (இருக்கிறது) ! இளையவரைத் தமிழ்த் தெய்வம் என்று குறிப்பாகச் சொல்ல எவ்வளவு காரணமுண்டோ அவ்வளவு - ஒரு வேளை, அதைவிடக்கூட ஜாஸ்தியாகவே அண்ணாக்காரரையும் சொல்வதற்கு இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதனால் - அந்த அண்ணா - தம்பிகளைப் பிரிக்கவே படாது; சேர்த்துச் சேர்த்தே சொல்லணும், நினைக்கணும், பூஜை பண்ணணும் என்பதாலேயும் - பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்யர் இரண்டு பேரையுமே தமிழ்த் தெய்வங்கள் என்று வைத்து விட வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அப்படி ஒரு 'ரெஸொல்யூஷன்' கொண்டு வரப்போகிறேன் ! (அது) பாஸ் ஆகணுமே ! அதனால் புஷ்டியான காரணம் நிறையக் காட்டுகிறேன். 'யுனானிமஸ்'ஸாகவே பாஸ் பண்ணி விடுவீர்கள் !

இன்றைய பாலிடிக்ஸ்: பிரிவினை மயம் ! விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். வெள்ளைக்காரன் இருந்த மட்டும் அவனோடு சண்டை போடணும் என்கிறதில்..... 'ஸாத்விகப் போர்', அஹிம்ஸா யுத்தம் என்று சொல்கிறார்கள் ; வாஸ்தவத்தில் காந்தியும், அவருடைய

கொள்கைகளில் மனஸாரப் பிடிமானம் வைத்திருந்த ஒரு சின்ன மைனாரிடியும் தவிர, மற்ற பெரு வாரியான ஜனங்கள் அஸல் போரில் இருக்கிற சிரமம், தியாகம் எதுவும் அநுபவிக்காமல், ஆனாலும் உள்ளுக்குள்ளே அஸல் போர் செய்கிறவர்களுக்குக் குறைச்சலில்லாத த்வேஷத்தோடுதான் இருந்து வந்தார்கள். ஆகையினாலே நான் 'சண்டை' என்று சொன்னது தப்பில்லை. அப்படி வெள்ளைக்காரனோடு சண்டை போடுகிறதில் ஆஸேது ஹிமாசலம் அத்தனை ஜனங்களும் ஒற்றுமையாக இருந்தோமே தவிர, அவன் என்னிக்குப் புறப்பட மூட்டை கட்ட ஆரம்பித்தானோ அன்னியிலிருந்தே, நமக்குள்ளேயே ஒற்றுமை போய், இத்தனை தான் பிரிவு என்று கணக்குப் போட முடியாமல் தினுஸு தினுஸாக வகுப்பு வாதம், மதவாதம், கட்சிகள் வாதம், மாகாண (மாநில) வாதம்..... மாகாணம் என்ன, தாலுகாவுக்குத் தாலுகா, பக்கத்துக்குப் பக்கத்து ஊர், தெரு, வீடு வரை ஒவ்வொருவரும் ஒருத்தரையொருத்தர் ஏசிக்கொண்டு, பரஸ்பரம் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, அவரவரும் தனக்கு ஸ்பெஷல் ரைட் கொண்டாடிக் கொண்டு வாதம், த்வேஷம் என்றெல்லாம் வீணாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். ஜனங்களுக்கு ஸத் குணங்களை - ஒருத்தருக்கொருத்தர் விட்டுக் கொடுத்து அநுஸரித்துப் போவது, கட்டுப்பாடு, தியாகம், ப்ரேமை உழைப்பு மனப்பான்மை, எல்லாவற்றுக்கும் மேலே மொத்தமாக இந்த ஒரே பாரத தேசத்தை வைத்துப் பார்க்கிற உண்மையான தேசபக்தி முதலான ஒழுக்கங்களை திரும்பத் திரும்ப எடுத்துச் சொல்லி, தேசத்துடைய ஒட்டு மொத்த க்ஷேமத்திற்காக அத்தனை பேரும் ஒற்றுமையாகப் பாடுபடணும் என்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற அபிப்ராயம் காந்தியும் அவருக்குக்கீழே பயிரானவர்களும் இருந்த தலைமுறைக்குப் பிற்பாடு வந்த தலைவர்கள் என்கப்பட்டவர்களுக்கு அநேகமாக அஸ்தமித்துப் போய் விட்டதாகத் தெரிகிறது!

இப்படித் தற்காலத்தில் அவரவரும் ஸ்பெஷல் ரைட் கேட்டுக் கொண்டு ஏகமாகப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருப்பது போதாதென்று நான் வேறே பிள்ளையாரிடம் தமிழ் மக்களுக்கு ஸ்பெஷல் ரைட் என்று ஒரு பிரிவை உண்டாக்கி இன்னொரு சண்டை மூட்டிவிட்டால் ஸமஸ்த ஜனங்களுக்குமான அந்தப் பிள்ளையார் என்னைச் சும்மா விடமாட்டார்!

வாஸ்தவத்தில் பிள்ளையாரும் சரி, ஸுப்ரஹ்மண்யரும் ஸரி இந்த தேசம் பூராவுக்கும் ஸ்வாமிகள்தான். அதை ப்ரூவ் பண்ணவும் நிறைய எவிடென்ஸ் உண்டு.

முக்யமாக இரண்டு வாதம் - அறிஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் ''உண்மையை டிஸ்கவர் பண்ணிச் சொல்கிறேமாக்கும்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு தங்களை அறியாமலே, ஏற்கெனவே குறுகின மனப்பான்மைகளில் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களை இன்னும் தங்கள் பங்குக்கு வேறே மூட்டிக் கொண்டிருந்திருக்கிற வாதம் ஒன்று, பிள்ளையார் நரஸிம்ஹ வர்மப் பல்லவ ராஜாவின் காலத்தில் தான் அவருடைய ஸேநாதிபதி பரஞ்சோதி - பிற்காலத்தில் சிறுத்தொண்டநாயஞர் ஆனவர்; அவரால் சாளுக்ய தேச ராஜதானியான வாதாபியிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்குப் புதுசாக அறிமுகம் பண்ணப்பட்டவர். அதற்கு முந்தி அவருடைய வழிபாடு இங்கே கிடையாது. அவர் தமிழ்த்தெய்வம் இல்லவே இல்லை. அசலார் என்பது இன்னொரு வாதம். முருகன் தமிழ் நாட்டிற்குத்தான் ஆதியிலிருந்து ஸ்வாமி. இங்கேயிருந்துதான் வடக்கே அவரை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு ஏதோ தங்கள் ஸ்வாமியே மாதிரி புராணம், மந்திரம், ஆகமம் எல்லாம் எழுதி வைத்துக்கொண்டு, கதை பண்ணுகிறுர்கள் என்பது. இரண்டுமே தப்பு என்று 'ப்ரூவ்' பண்ண நிறையச் சான்றுகள் இருக்கின்றன. இப்போது அந்தவிஷயம் வேண்டாம். ஆக நான் வேறு இப்ப இல்லாததை இருக்கிறதாகச் சொல்லி பேத உணர்ச்சியை மூட்டிக் கொடுக்கப்படாது.

இது ஒரு பக்கம், ஆனால் இன்னொரு பக்கத்தில் பிள்ளையார் இந்தத் தமிழ்நாட்டுக்கு எத்தனை தினுஸில் விசேஷ அநுக்ரஹம் பண்ணி நம் தமிழ் ஜனங்களுடைய இம்மை மறுமை இரண்டுக்கும் 'டாப்' ஆன உபகாரியாயிருக்கிருர் என்பதை நினைத்துப் பார்த்து நமஸ்காரம் பண்ணாவிட்டால் நமக்கு நன்றி மறந்த பெரிய தோஷம் ஏற்பட்டு விடும் என்று தோன்றுகிறது ! ஆனதாலே முத்ரை கித்ரை குத்திப் புதுசாக இன்னொரு சண்டை கிளப்பாமல், நன்றியோடு நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்காகவே யதார்த்தத்தைச் சொல்கிறேன்.

இம்மைக்குப் பேருபகாரம். இம்மை என்று எடுத்துக் கொண்டால் இந்தத் தமிழ் தேசத்துடைய இயற்கை வளத்துக்கு முதல் காரணமாயிருப்பது காவேரிதான். அந்தக் காவேரி இங்கே வரக்காரணம் யார் ?பிள்ளையார்தான் ? அவர் காக்கா ரூபத்தில் கொடகுக்குப் போய் அகஸ்தியருடைய கமண்டலுவைக் கவிழ்த்து விட்டதில்தானே காவேரி உண்டாயிற்று ? அவருடைய ஸம்பந்தத்தால் இம்மைக்கு பயிர் - பச்சையும் உயிருக்கு ஜீவாதாரமான தீர்த்தமும் நமக்குத் தாயாராகக் காவேரி தருகிருள்.

மறுமைக்கு மஹா உபகாரம் : திருத்தலங்கள் - இம்மைக்கான இவற்றைத் தருவதோடு மட்டும் நிற்காமல் காவேரி மறுமைக்கு பரமோபகாரம் பண்ணியிருக்கிறுள். எப்படி என்றுல் River Valley Civilization என்கிறபடி ஒரு பெரிய நதியை ஒட்டிய கரைகளில்தான் கஷ்டமில்லாமல் வயிற்றுக்கானது கிடைத்து விடுவதால் ஜனங்கள் விச்ராந்தியாக உயர்ந்த சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டு ஒரு பெரிய நாகரிகத்தை உண்டாக்க நிரம்ப வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படி நம்முடைய கலாசாரம் உன்னதமாக ரூபமாவதற்குக் காவேரியே உபகாரம் பண்ணியிருக்கிறுள். காவேரி என்றுல் முடிவாக அவளைப் பாயவிட்ட விக்நேச்வரர்தான்.

இந்த தேசத்தினுடைய ஆத்மிக பாரம்பர்ய விசேஷத்தினால் இங்கே ஒரு கலாசாரம் உண்டாகிறதென்றுல் அது ஏதோ கண்ணுக்கு, காதுக்கு மாத்திரம் சில்பம், சித்ரம், நாட்டியம், கானம் என்று முடிந்து போகாமல் இவற்றின் வழியாக ஆத்மாவை உசத்திக் கடைத்தேற்றுவதாகவே இருக்கும். இங்கேதான் காவேரி - (சிரித்து) via காவேரி, விக்நேச்வரர் - நம்முடைய மறுமைக்கும் பரமோபகாரம் பண்ணுவது. நம்முடைய சில்பம், சித்ரம், ஆடல் பாடல் முதலான எல்லாக் கலைகளும், ஸயன்ஸ்களுங் கூடத்தான், அர்பணமாயிருப்பது கோவிலில் தானே. அப்படிப்பட்ட கோவில்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ளது போல வேறே ஒரு நாட்டிலும் இல்லை. தமிழ் நாட்டிலும் மிகப் பெருவாரியான கோயில்கள் காவேரியின் கரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் ப்ரதேசத்தில்தான். குறிப்பாக, சோணாடு என்கிற சோழ நாட்டில்தான்.

அப்பர், ஸம்பந்தர், ஸுந்தரர் ஆகிய மூவர் தேவாரம் பாடிய க்ஷேத்ரங்களைப் பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்கள் என்பார்கள். அப்படி மொத்தம் 274. அதில் கிட்டத்தட்ட முக்கால்வாசி, 190 ஸ்தலங்கள், சோழ நாட்டின் காவேரிக்கு வடக்கு, தெற்குக் கரைகளில் இருக்கிறவைதான் ! ஆழ்வார்கள் பெருமாள் மேல் திவ்ய ப்ரபந்தம் பாடின க்ஷேத்ரங்களை 'திவ்ய தேசம்' என்பார்கள். அப்படி 108. அதில் சைவ க்ஷேத்ரங்கள் அளவுக்குச் சோழநாட்டில் இல்லாவிட்டாலும், அந்தக் காலத்தில் சோழநாடு, பாண்டிய நாடு , மலைநாடு - அதுதான் மலையாளம் என்கிற சேரநாடு - தொண்டை நாடு, நடு நாடு, வடநாடு என்று பிரிந்திருந்ததில் மற்ற எந்த நாட்டையும் விட அதிகமாக சோணாட்டிலேயே இருக்கின்றன. 108-ல் நாற்பது திவ்யதேசம் காவேரி,வடகரை தென் கரைகளில். அடுத்தாற் போல் வரும்

தொண்டை நாட்டில் அதில் ஏறக்குறையப் பாதியான இருபத்திரண்டுதான்.

வைஷ்ணவரின் 'கோயில்' - விநாயகர் அருள் விளையாடல் - சைவ க்ஷேத்ரங்கள் அளவுக்குக் காவேரிக் கரையில் வைஷ்ணவ க்ஷேத்ரங்கள் இல்லாவிட்டாலும், சைவத்துக்கும் இல்லாத ஒரு சிகரமான பெருமையை வைஷ்ணவ ஸம்பந்தப்படுத்தியே பிள்ளையார் காவேரிக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார். என்னவென்றால் ; சைவர்கள் தங்கள் க்ஷேத்ரங்களுக்குள் முதலிடம் கொடுத்துக் 'கோயில்' என்றே குறிப்பிடுவது சிதம்பரம். அது காவேரிக் கரையில் இல்லை. வைஷ்ணவர்கள் இதே மாதிரி கோயில் என்று முதல் ஸ்தானம் தந்து சொல்கிறது ஸ்ரீரங்கம். அதுதான் காவேரிக்கே ஜீவ மத்ய ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது. 'உபய காவேரி' என்பதாக இரு பக்கமும் காவேரி நதி சூழ, 'காவேரி ரங்கன்' என்கிற கியாதி பெற்றிருக்கிற பெருமாள் அங்கே பள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த ரங்கராஜா எப்படி அங்கே வந்தார் ? விக்நேச்வரர் பண்ணிய லீலையால்தான் !

இக்ஷ்வாகு வம்சத்தினர் வழிவழியாகப் பூஜித்து வந்த ஸ்ரீரங்கநாத விக்ரஹத்தை ராமசந்திர மூர்த்தி விபீஷணருக்குக் கொடுத்து விட்டார். அது அவருடைய நன்றி பாராட்டும் பெரிய மனஸுக்கும் தியாகத்துக்கும் ஒரு பெரிய 'ப்ரூஃப்'. அயோத்தியில் நடந்த ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தில் எல்லா வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கலந்து கொண்டு விட்டு அப்புறம் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது ராமர் அவர்கள் தனக்குச் செய்த ஸஹாயத்தை நன்றியோடு நினைத்து அவர்களுக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் வாரிவிட்டு வெகுமதிகள் கொடுத்தார். இவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய அவர்களுக்குக் கொடுத்து வைத்திருந்ததே பெரிய வெகுமதி, பாக்கியம் எல்லாம். ஆனால் அவருடைய உசந்த குணம் அவர்களிடம் நன்றி பாராட்டி வெகுமதிகள் கொடுத்தார். இவரால்தான் ஸுக்ரீவனும், விபீஷணனும் ராஜாக்களாக ஆனதே. ஆனால் அவர்களுக்குத் தாம் நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதாகவே நினைத்து, ராஜாராமரானவுடன் பெரிசாகப் பரிசுகள் தந்தார். முக்யமாக நவரத்னாபரணங்கள், பீதாம்பராதிகள் தந்தார்.

விபீஷணருக்கு மட்டும் அது போதாது, அதற்கு மேல் ரொம்ப உசந்த ஒன்று தரணும் என்று எண்ணினார். ஏனென்றால் அண்ணாவைத் தியாகம் செய்து விட்டு ராமரே ஸர்வமும் என்று அவர்

காலில் வந்து விழுந்தவர் விபீஷணர். சரணாகதருக்கு உதாரணமாக அவரையே சொல்வது. விபீஷணருக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஒரு பெரிய வித்யாஸம் சொல்கிறதுண்டு. பெண்டாட்டியையும் கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்தையும் தனக்குப் பெற்றுக்கணும் என்றே ஸுக்ரீவன் ராமரிடம் வந்து விழுந்தது; விபீஷணர்தான் கார்யார்த்தமாக இல்லாமல் நிஜமான சரணாகதி செய்தது என்பார்கள். அதோடு, ராமசந்த்ரமூர்த்தி தன்னுடைய சரணாகத ரக்ஷணத்தை ப்ரகடனப் படுத்திக்கொண்டு ஸத்ய ப்ரதிக்ஞையாகவே ஸகலருக்கும் வாக்குக் கொடுக்கும்படியான வாக்கியத்தைச் சொல்ல வைத்தவரும் விபீஷணரே. அவர் நிஜமான சரணாகதராக வந்திருந்த போதிலும் ராமரைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் - ஹநுமார் ஒருத்தரைத் தவிர ஸுக்ரீவன், அங்கதன் முதலானவர்கள் அவரை ஸந்தேஹித்துப் பேசினார்கள். அதனாலேயே நல்ல பக்திமானை ஸந்தேஹிக்கிறார்களே என்பதில் ராமருக்கு உண்டான உணர்ச்சி வேகத்திலே அவர் பெரிசாக சத்ய ப்ரதிக்ஞை பண்ணி விட்டார் : ''நான் உனைச் சேர்ந்தவன்'' என்று ஒருத்தன் ஒரே ஒரு தரம் சொல்லி எனனை யாசித்து விட்டாலும் போதும், அவனுக்கு லோகத்தில் எது ஒன்றாலும் பயம், அதாவது கஷ்டம் ஏற்படாதபடி அபயம் தந்து ரக்ஷிப்பேன். இதுவே என் ஜீவித விரதம்'' என்று ஒரு ஆவேசத்தில் சொல்லி விட்டார்.

''ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥''

அப்பேர்பட்ட பக்திமானுக்கு ரொம்ப பெரிசாக ஒன்றைத் தரவேண்டும் என்று ராமர் இப்போது பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக் கொண்ட ஸமயத்தில் நினைத்தார். பரமத் தியாகியான, அவராலேதான் அப்படிப் பண்ண முடியும் என்கிற மாதிரி, என்ன செய்தாரென்றால் இக்ஷ்வாகு வம்ச குலதனமாக, குல தேவதையாக, வழி வழியாகப் பூஜை பண்ணிக் கொண்டு வந்திருந்த ரங்கராஜா விக்ரஹத்தையே ப்ரணவாகாரமான விமானத்தோடு கூட விபீஷணருக்குக் கொடுத்து விட்டார். கொடுத்து, லங்கைக்குத் திரும்ப அனுப்பிவிட்டார். விக்ரஹத்தோடு புறப்பட்ட விபீஷணர் அயோத்தியிலிருந்து தெற்காக ரொம்ப தூரம், அயோத்தியிலிருந்து பார்க்கிறபோது ஏறக்குறைய தேசத்தின் தெற்கோரத்தில் இருக்கிற உபயகாவேரிக்கு வந்துவிட்டார்.

அதுவரை சும்மாப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விக்நேச்வரர்தான் சட்டென்று அப்போது ''இந்த பாரத தேசத்தை, தமிழ் தேசத்தை

ரமணீயமான இந்தக் காவேரித் தீவை விட்டுப் பெருமாள் போகவாவது?'' என்று நினைத்தார். மாய விளையாட்டெல்லாம் பண்ணி, ரங்கநாதர் அந்த இடத்திலேயே அசைத்தெடுக்க முடியாதபடி ப்ரதிஷ்டை ஆகும்படிச் செய்து விட்டார்.

''விமான - விக்ரஹங்களை பூமியில் எங்கேயும் வைக்கப்படாது. எங்கே கீழே வைத்தாலும் அங்கேயே அது நிலையாக ப்ரதிஷ்டை ஆகிவிடும். அதனால் நேரே லங்காபுரிக்கே அதைக்கொண்டு போய் அங்கேதான் கீழே வைக்கணும்'' என்று ராமர் சொல்லியனுப்பியிருந்தார்.

விக்நேச்வரர் என்ன பண்ணினார் என்றால், காவேரி அலை புரட்டிக்கொண்டு போகிற அழகைப் பார்த்ததும் விபீஷணருக்கு அதிலே ஸ்நானம் பண்ணணும் என்று ஆசை தோன்றும்படிப் பண்ணினார். தாமும் ப்ரஹ்மசாரிப் பையனாக அங்கே போய் நின்று கொண்டார். ஸாதுப்பிள்ளை, சமர்த்துப் பிள்ளை என்று தோன்றும்படியான ரூபத்தோடு நின்று கொண்டார்.

''அப்பா கொழந்தே ! நான் ஸ்நானம் பண்ணிட்டு வர வரையிலே இதை நீ பூமியிலே வெச்சுடாம, கையிலேயே வெச்சுக்கிறயா ?'' என்று விபீஷணர் கேட்டார். ''அப்படியே பண்றேன். ஆனாலும் எனக்குக் கை கனத்துப் போனா என்ன பண்றது ? மூணு தரம் ஒங்களைக் கூப்பிடறேன். அப்படியும் நீங்க வரலேன்னா கீழே வெச்சுப் புடுவேன்'' என்று விக்நேச்வரர் சொன்னார். ஆனா ஸரி என்று விபீஷணரும் ஒப்புக் கொண்டார்.

விக்நேச்வரர் என்ன பண்ணினார் என்றால், விபீஷணர் ப்ரவாஹம் கண்ட உத்ஸாஹத்தில் காவேரிக்குள் ரொம்பதூரம் நீச்சலடித்துப் போய்விட்ட ஸமயம் பார்த்துச் சட் சட் என்று அவரை மூன்று தரம் கூப்பிட்டார். அவர் அதற்குள் வர முடியவில்லை. நான் சொன்னபடி கூப்டுட்டேன். நீங்க சொன்னபடி வரலே. கனம் தாங்காம இதோ பூமியிலே வெச்சுட்டேன்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு உபய காவேரி மத்தியிலிருந்த திட்டில் விக்ரஹத்தை வைத்து விட்டார். விக்ரஹம் அங்கேயே அப்படியே ஆழமாக ப்ரதிஷ்டை ஆகிவிட்டது.

கதையைப் பார்த்தால் அதுவரை நல்ல பலிஷ்ட பாலர் ஒருத்தர் கையிலே தாங்கிக் கொள்கிற அளவுக்கே (சிரித்து) Portable size, என்கிறார்களே. அப்படித்தான் - விக்ரஹமும் அதற்கான விமானமும் சேர்ந்தே இருந்திருக்கணும் என்று ஆகிறது. இக்ஷ்வாகு வம்ச ராஜாக்கள் தாங்களே பண்ணுகிற தங்களது அகத்துப் பூஜையில்

வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்றால், அப்படித்தானே (சிறிய அளவினதாக) இருந்திருக்கணும்?

இப்போது காவேரிக் கரையில் வைத்தபின்தான், பெருமாளும் க்ஷீரஸாகரமாயில்லா விட்டாலும், மஹா நதியாக இருக்கிற இடத்தில் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு பெரும் ஆளாகவே நன்றாக நீள நெடுக ஆக்ருதி எடுத்துக் கொண்டிருக்கணும். அதே மாதிரி விமானமும் பெரிசான ஸந்நிதியாக ஆகியிருக்கணும்.

வேக வேகமாக ஸ்நானம் முடித்து ஓடிவந்த விபீஷணருக்கு ஒரே ஏமாற்றமும் கோபமுமாக வந்தது. 'கீழே வைக்கப்படாது என்று 'கண்டிஷ'னாயிற்றே இந்தப் பிள்ளை வைத்து விட்டதே! என்ன ஆயிருக்குமோ? என்று விசாரப்பட்டுக் கொண்டு விக்ரஹத்தை பூமியிலிருந்து எடுக்கப் போனார். ஆனால் அவர் எத்தனை ப்ரயத்னம் செய்தும் விக்ரஹம் அசைந்தே கொடுக்காமல் பூமியிலே நன்றாகப் பதிந்து விட்டிருந்தது. விபீஷணருக்கு ப்ரஹ்மசாரிப் பிள்ளை மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது.

அவரைக் குட்டுவதற்காக கையை மடக்கிக் கொண்டு வந்தார். பிள்ளையார் ஓட்டமாக ஓட, ''விட்டேனோ பார்!'' என்று விபீஷணரும் துரத்தினார். மலைக் கோட்டை உச்சிக்குப் போய்விட்ட பிள்ளையார் தாமே மனஸ் இரங்கி விபீஷணருக்குப் பிடிபட்டார். பகவானாக நமக்குப் பிடிபட்டால்தான் உண்டே தவிர, நாமாக ஸொந்த பலத்தால் அவரைப் பிடித்துவிட முடியுமா என்ன? யசோதை கூடப் பாடாகப் படுத்தின பாலக்ருஷ்ணமூர்த்தியை உரலில் கட்டிப் போடப்போய், எத்தனை கயிறும் போதாமல் வேர்த்து விருவிருத்துத் திணறினபோது, பகவானேதான் மனஸ் இரங்கி கயிற்றைப் போதும்படியாக்கி அவள் தன்னை உரலோடு சேர்த்துக் கட்டிப் போடும்படிப் பண்ணினான் என்றுதானே பாகவதத்தில் இருக்கிறது?

பிள்ளையார் விபீஷணருக்குப் பிடிபட்டு அவர் தன்னுடைய சிரஸில் குட்டுவதற்கும் பரம கருணையோடு காட்டிக் கொண்டிருந்தார். எல்லோரையும் எவர் குட்டுப் போட்டுக் கொள்ள வைக்கிறாரோ, அவரே அப்போது தனக்குக் குட்டு வாங்கிக் கொண்டார்! அந்த க்ஷணமே பிரம்மசாரி ரூபம் மாறி விக்நேச்வர மூர்த்தியாக தர்சனமும் கொடுத்தார்.

அந்த தர்சனத்திலேயே விபீஷணருக்கும் ஏமாற்றம், துக்கம், கோபம் எல்லாம் பாதிவாசி சமனமாகிவிட்டது. பாக்கிப் பாதியும் சமனமாகும்படியாக விக்நேச்வரர் அவரிடம், ''பெருமாளை நான்

லங்கைக்குப் போக விடவில்லையே என்று வருத்தப்படாதே. இங்கே இருந்த படியே அவர் லங்கையைப் பார்த்து அநுக்ரஹம் பண்ணும் படியாகத்தான் அவரை நான் வைத்திருக்கிறேன். தெற்குப் பார்க்கப் பெருமாளை ப்ரதிஷ்டை செய்கிற வழக்கமே இல்லாவிட்டாலும் நான் இங்கே அப்படித்தான் வைத்திருக்கிறேன்'' என்றார்.

தெற்கு நோக்கும் தெய்வம் மூன்று : சைவ - வைணவ ஸமரஸம் விக்நேச்வரரின் அப்பாவான பரமேச்வரன்தான் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகவும், நடராஜாவாகவும் இருக்கிறபோது தெற்குப் பார்க்க இருப்பவர். இப்போது அவர் (விக்நேச்வரர்) மாமாவையும் அதே மாதிரி தெற்கே பார்க்க வைத்து விட்டார். லோகமே தெரியாமல் அடித்த சிலையாக த்யானத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறவர் தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸர்வ வ்யாபாரத்தையும் ஆனந்தக் கூத்தாகி அமர்க்களமாக ஆடுகிறவர் நடராஜர். சயன மூர்த்தியாக நித்ரை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பெருமாளோ நித்ரை என்ற பேரில் தக்ஷிணாமூர்த்தி இருக்கிற அதே ஸமாதி ஸ்திதியில் இருக்கிறவர் தான். பின்னே ஏன் இதை ஸமாதி என்காமல் நித்ரை என்கிறார்களென்றால் ... அவர் மஹா மாயாவித்தனம் - நமக்குப் புரியாத இந்திர ஜாலம் எல்லாம் - பண்ணுகிறவரோல்லியோ ? அதனால் ஸமாதியில் பாட்டுக்கு ஒரு பக்கம் இருந்து கொண்டே, இன்னொரு பக்கம் நாம் எப்படி நித்ரையின் போது ஸ்வப்னம் கண்டு அந்த ஸ்வப்னத்தில் நாம் ஒருத்தரே நம் ஒருவருடைய நினைப்பாலேயே மநுஷ்யர்கள், இடங்கள் ஸம்பவங்கள் எல்லாவற்றையும் கல்பிக்கிறோமா (கற்பனை செய்கிறோமோ) அந்த மாதிரித் தன் ஒருத்தருடைய கல்பனா ஸ்ருஷ்டியாகவே இத்தனை ஜீவ - ஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணுவார். அதனால் இதை அவருடைய ஸ்வப்னம் என்று வைத்தது. ஸ்வப்னம் வரவேணுமானால் தூங்கினால்தானே முடியும் ? அதனால் அவருடைய ஸமாதியை நித்ரை என்கிறது. இப்படிச் சொல்ல இன்னொரு கூடுதல் காரணம். அவர் பொது வழக்கப்படி நேரே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு ஸமாதியில் போகாமல், தம்முடைய மாயாவித்தனத்தை இதிலும் விடாமல், நன்றாக நீள நெடுகச் சயனித்துக் கொண்டு இருப்பதாகும். ஆனாலும் இந்த நித்ரை நம்முடைய நித்ரை போன்றதில்லை என்று தெரிவிப்பதாக அதை 'யோக நித்ரை' என்று ஒரு சிறப்பு அடைமொழி போட்டுச் சொல்வது. நாமெல்லாம் அறிவு மழுங்கித் தூங்குகிறாற் போலில்லாமல் நல்ல அறிவு விழிப்போடே. அவர் தூக்கத்தில் லோக ஸ்ருஷ்டியாதிகளைக் கல்பனை பண்ணுவதால் தமிழிலே அழகாக 'அறிதுயில்' என்பது. அரி செய்வது அறிதுயில் !

'அப்பாவின் ஸமாதி மூர்த்தம், ஜகத்வ்யாபார மூர்த்தம் இரண்டும் தெற்குப் பார்க்க இருக்கிறபோது, மாமா இரண்டையும் சேர்த்துப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற பள்ளிக் கொண்ட மூர்த்தியும் அப்படி இருக்க வேண்டாமா என்று விக்நேச்வரர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் போல இருக்கிறது. இப்போது விபீஷணாழ்வாரிடம் இருந்து அப்படிப்பட்ட மூர்த்தியைப் பறிமுதல் பண்ணினபோது....... (சிரித்து) வெளிதேசத்துக்குக் கொண்டு போகக் கூடாது என்று கஸ்டம்ஸ் அதிகாரி சரக்கைக் கைப்பற்றுகிற மாதிரிப் பண்ணின போது, அந்தப் பரம பக்தருக்கு அநுக்ரஹமும் தடைப்படக் கூடாது என்று பரம கருணை விக்நேச்வரருக்கு உண்டாகி, அவருடைய ஊரைப் பார்க்க விக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை பண்ணி விடலாமென்று நினைத்து, அதே ஸமயம் அப்பா மாதிரியே மாமாவுக்கு தெற்குப் பார்க்க மூர்த்தி உண்டாக்கித் தன்னுடைய ஆசையையும் தீர்த்துக் கொண்டார் என்று தோன்றுகிறது.

அவருடைய ஹஸ்த விசேஷமும், ஈச்வரனுக்கு எப்படியோ அப்படியே பெருமாளுக்கும் என்ற ஸமரஸமான மனோ விசேஷமும், இரண்டும் சேர்ந்து அப்படி அவர் ப்ரதிஷ்டித்த ரங்கராஜாவே மற்ற அத்தனை க்ஷேத்ரத்துப் பெருமாள்களுக்கும் ராஜாவாக அக்ரஸ்தானம் (முதலிடம்) பெற்று விட்டார் ! அந்த ராஜாவின் ஆஸ்தானமான க்ஷேத்ரம் ஸ்ரீரங்கம் என்றும், திருவரங்கம் என்றும் பேர் பெற்றது.

நான் மாற்றிச் சொல்லி விட்டேன் : 'ரங்கராஜா' இருக்கிறதால் அந்த இடம் 'ரங்கம்' என்பது ஸரியில்லை. அந்த இடத்துக்கு 'ரங்கம்' என்று பேர் இருப்பதால்தான் அங்கே ராஜாவாக இருக்கிறது 'ரங்கராஜா' என்று பேர் ஏற்பட்டது. இக்ஷ்வாகு வம்ச ராஜாக்கள் - ராமர் வரை இருந்தவர்கள் - ஆராதித்துக் கொண்டிருந்த போது அவருக்கு நாராயணன், விஷ்ணு என்று பொதுப் பெயரோ, அல்லது ஆதிசேஷ ஸர்ப்பத்தின் மேல் சயனித்துக் கொண்டிருப்பதால் சேஷசாயி, அனந்த சாயி என்கிற மாதிரி ஒரு பெயரோதான் இருந்திருக்கும். உபய காவேரி மத்தியில் விக்நேச்வரர் அவருக்கு ரங்கமாக ஒரு ஸ்தானத்தை ஏற்படுத்திய இப்போதுதான் அவர் ரங்கராஜா என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

அதென்ன 'ரங்கம் ?'

ரங்கம் - தமிழில் 'அரங்கம்' - என்றால் நாட்டிய நாடகங்கள் நடக்கும் மேடை ; அதைப் பார்க்க ஜனங்கள் கூடியிருக்கும்

ஹாலையும் சேர்த்து, என்றும் சொல்லலாம். அதாவது 'ஸ்டேஜ்' மாத்திரம் என்றும் சொல்லலாம் ; 'தியேட்டர்' முழுவதும் என்றும் சொல்லலாம். லோக நாடகத்தை ஸ்வப்னகல்பனையாகப் பண்ணும் மஹா பெரிய நாடகக்காரன் ரங்கத்தில்தானே அந்த நாடகம் நடத்தணும் ? இதே கார்யத்தை பரமேச்வரனாக இருந்து கொண்டு நாட்டியமாக அவன் பண்ணும் சிதம்பரத்தில் அவனுடைய ஸந்நிதிக்கு 'ஸபை' என்று பெயர். 'சித்ஸபை' என்பார்கள். ஜனங்களுக்குத் தெரிந்த பெயர் 'கனக ஸபை'. இந்த இடத்தில் 'ஸபை' என்பதற்கு 'ரங்க'த்துக்கு என்ன அர்த்தமோ அதே அர்த்தந்தான். அதாவது நாட்டிய - நாடக சாலே என்றே அர்த்தம். இப்போதுங் கூட ஸங்கீதக் கச்சேரி, டான்ஸ் கச்சேரி நடத்துகிற ஸங்கங்களெல்லாம் 'ஸபா' என்று தானே பேர் போட்டுக் கொள்கின்றன ? (சிரித்து) 'ஸபா'வில் ஒருத்தர் முதல் தடவையாக டான்ஸ் கச்சேரி பண்ணுவதை 'அரங்கேற்றம்' என்கிறார்கள். இங்கே சித்ஸபை, ஸ்ரீரங்கம் இரண்டும் ஜாடையடிக்கின்றன.

நடைமுறையிலுள்ள வழக்கத்தை அநுஸரித்து நாட்டியம் என்றால் டான்ஸ், நாடகம் என்றால் ட்ராமா என்ற அர்த்தத்தில் நாட்ய - நாடக சாலே என்று நடுவே சொன்னேன். ஆனால் 'நாட்ய சாஸ்த்ரம்' என்கிற பரதரின் பெரிய ப்ரமாணப் புஸ்தகத்தில் 'நாட்டியம்' என்பது முக்யமாக இப்போது நாம் 'நாடகம்' என்று சொல்வதைத் தான் குறிக்கிறது. அதிலேயே டான்ஸைப் பற்றி வருகிறது. அது மட்டுமில்லாமல் ஸங்கீதம் பற்றியும் வருகிறது. 'நட' என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்துதான் நாடகம், நாட்யம், நடனம் - தமிழில் 'நடப்பது' - எல்லாமே வந்திருக்கிறது. அது அசைவை motionஐக் குறிக்கிற தாது (வேர்ச்சொல்) .....

டான்ஸ் பண்ணும் தகப்பனுக்குக் கோவிலாக ஒரு நாட்டிய - நாடக சாலே 'ஸபை' என்றே இருக்கிறதென்றால் ஸ்வப்னமாகவே ட்ராமா பண்ணும் மாமாவுக்கும் அப்படி ஒன்று இருக்கணும் என்று தீர்மானித்த விக்நேச்வரர். தத்வத்தில் ஒன்றேயானாலும், பெயரில் வித்யாஸம் இருந்தால்தான் அழகு என்று தாம் ப்ரதிஷ்டித்த மூர்த்தியின் ஸந்நதிக்கு ரங்கம் என்று பெயர் வைத்தார்.

விநாயகர் லீலையின் மெய்ம்மையும் பொருத்தமும் — ஸ்ரீரங்கத்தைப் பற்றி ஸ்தல புராணத்தில் எப்படி இருக்கிறதோ ; ஆதியிலிருந்தே அந்த மூர்த்திக்கு ரங்கராஜப் பேர் உண்டு என்றும், அவர் இருக்கும் விமானத்துக்கு ஸ்ரீரங்கம் என்று பேர் உண்டு என்றும் இருக்கிறதோ என்னவோ ? வைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்தல

புராணமானதால் விக்நேசவரர் ஸமாசாரம் அதில் இல்லை என்று மட்டும் ஞாபகம் இருக்கிறது. ராமர் காலத்திலே இருந்த சோழ ராஜா - தர்மவர்மா என்று அவனுக்குப் பேர். ஸ்ரீரங்கம் மூலஸ்தானத்தைச் சுற்றியுள்ள ப்ரகாரத்துக்கு 'தர்மவர்மன் சுற்று' என்றே பேர் ; அந்த ராஜா ரொம்ப காலமாகவே இந்த இக்ஷ்வாகு வம்ச குலதேவதை தன்னுடைய ராஜ்யத்தில் எழுந்தருளணும் என்று தபஸ் இருந்ததால், விபீஷணர் கொண்டுவந்த விக்ரஹம் இங்கே அவர் சிரம பரிஹாரத்திற்காக இறக்கி வைத்தபோது இந்த இடத்திலேயே நிலைக்குத்திட்டுவிட்டது என்றுதான் அதில் சொல்லி அதோடு விட்டிருக்கிறது என்று ஞாபகம்

ஆனால் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பது விக்நேச்வரரின் லீலையால் விக்ரஹம் ப்ரதிஷ்டை ஆனதாகத்தான். நம்முடைய மதத்தில் இரண்டு பெரிய பிரிவுகளாக இருக்கும் சைவ - வைஷ்ணவங்களை ஸமரஸப் படுத்துவதாக இந்த கதை இருப்பதால் மனஸுக்கு இதமாயிருக்கிறது. மேலே கதை போயிருக்கிற போக்கு அதற்கு இருக்கும் ஸத்யத்வத்தையும் காட்டுவதாக இருக்கிறது.

கதை எப்படிப் போனதாகப் பார்த்தோம் ? பிள்ளையார் ஓடு ஓடு என்று ஓடி மலைக்கோட்டை உச்சிக்குப் போனார். விபீஷணர் துரத்து துரத்து என்று துரத்திக்கொண்டே போய் சிரஸிலே குட்டினார் என்று (பார்த்தோம்). அதற்கேற்க, உச்சிப் பிள்ளையார் பிம்பத்தின் சிரஸில் இன்றைக்கும் குட்டுப் பட்டதில் உண்டான வடு இருக்கிறது. பிள்ளையார் மலை உச்சியில் இருப்பதே அபூர்வம். விபீஷணரிடம் அகப்படாமலிருக்கத்தான் அவர் மலை ஏறி வந்து அங்கே அப்படியே ஸ்திரவாஸம் கொண்டு விட்டார் என்பது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

இதிலேயே பெரிய யோக சாஸ்த்ர தத்வார்த்தமும் இருக்கிறது. அடி மூலாதாரத்தையும் உச்சி ஸஹஸ்ராரத்தையும் சேர்த்து வைக்கிற தத்வம், அந்த விஸ்தாரம் இப்போது வேண்டாம்.

ஸ்ரீரங்கநாதருக்கு விக்நேச்வர ஸம்பந்தம் இருப்பதில் இன்னொரு பொருத்தமும் உண்டு. அகஸ்த்யர் கமண்டலுவுக்குள் அடைத்து வைத்திருந்த காவேரியை வெளியிலே ஆறாகப் ப்ரவஹிக்கப் பண்ணினவரே விக்நேச்வரர்தான். காக்காய் ரூபத்திலே போய்க் கமண்டலுவைக் கவிழ்த்து ஓடவிட்டார் என்று கதை. காக்காயை அகஸ்த்யர் துரத்திக் கொண்டு போனார். அப்போது காக்காய் ப்ரம்மசாரியாக மாறிற்று. விபீஷணர் கதையிலும் பிரம்மசாரியாக அவர் ஆனதைப் பார்க்கிறோம் ! இப்போது விபீஷணர் அவரைக் குட்டப் போனார் என்று பார்த்தோம். பூர்வத்திலும் அவரைக் குட்டத்தான் அகஸ்த்யர் கையை முஷ்டியாக

மடக்கிக் கொண்டு துரத்தினார். இப்போது குட்டுப்பட்ட அப்புறம் ஸ்வய ரூபம் காட்டிய விக்நேச்வரர் அப்போது குட்டுப்படுகிறதற்கு முந்தியே மஹர்ஷிக்கு திவ்ய ரூபத்தில் தர்சனம் கொடுத்து விட்டார். 'ஐயோ ! உன்னையாக் குட்டப்போனேன் ? இந்த அபசாரத்துக்காக என்னையேதான் குட்டிக்கணும்'' என்று அகஸ்த்யர் இரண்டு கையாலும் இரண்டு பொட்டிலும் குட்டிக் கொண்டார். அவருக்கு நிரம்ப அநுக்ரஹம் செய்த பிள்ளையார் அப்போதுதான் அவர் குட்டிக் கொண்டதை தம்முடைய வழிபாட்டிலேயே ஒரு முக்யமான அம்சமாகப் பண்ணி ஸகல ஜனங்களும் அப்படிப் பண்ணணும் என்று வைத்தார் என்று ஒரு கதை

இந்த இரண்டு கதைகளிலும் இருக்கிற ஒற்றுமை, ஒன்றை மற்றது 'காம்ப்ளிமென்ட்' பண்ணுவது ஆகியவற்றுக்குச் சிகரமாக, மஹாவிஷ்ணு, காவேரி, விக்நேச்வரர் மூவரையும் ஸம்பந்தப் படுத்துவதாக ஒன்று வருகிறது. ஆதியில் விக்நேச்வரர் கமண்டலுவைக் கவிழ்த்துக் காவேரியாக ஓட வைத்தது எங்கே என்றால் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் ஸஹ்யாத்ரி என்று இருக்கிற இடத்தில் ஒரு நெல்லி மரத்தின் அடியிலிருந்துதான். நெல்லி மரத்தடிதான் காவேரி உத்பத்தி உற்பத்தி ஸ்தானம். அந்த நெல்லி மரம் ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுதான். பெருமாள் தான் அப்படி விருக்ஷரூபத்தில் நின்றுர். விஷ்ணு மாயையின் ஒரு அம்சமே லோபா முத்ரை என்ற ஸ்த்ரீயாகி, அந்த லோபாமுத்ரை அகஸ்த்யருக்குப் பத்னியாகி அப்புறம் அவருடைய கமண்டலு தீர்த்தமாக ஆனது.

அவள் காவேரியாக பகவானின் பாதத்திலிருந்து ப்ரவஹித்தபோது அவர் அவளிடம் பரமப் ப்ரியத்துடன், ''கங்கையும் என்னுடைய பாத தீர்த்தத்திலிருந்துதான் பெருக்கெடுத்து ஓடினாள். அவளைக் காட்டிலும் நீ எனக்கு ப்ரியம். ஆகையினாலே, அவளுக்கு என் பாத ஸ்பரிசம் மாத்திரம் கிடைத்ததென்றால் உனக்கோ என் ஸர்வாங்க ஸ்பர்சமும் கிடைக்க அநுக்ரஹிக்கிறேன். இப்போது மரத்தடி வேரிலிருந்து புறப்பட்ட உனக்கு என் பாத ஸ்பர்சம் கிடைத்திருக்கிறது. அப்புறம் நீ மஹாநதியாக ஓடி வரும்போது இரண்டாகப் பிரிந்து அப்புறம் ஒன்று சேர்கிற தீவில் இரண்டு ஹஸ்தத்தாலும் என்னை அப்படியே முழுசாக இரண்டு பக்கமும் அணைத்துக் கொள்வாய்'' என்றுர். (துலாகாவேரி மாஹாத்மியத்தில் இவ் வரலாறு உள்ளது.)

அவர் அன்றைக்கு அப்படி வரம் தருவதற்குப் 'பிள்ளையார் சுழி' போட்டவர் அவருடைய பாத ரூபமான நெல்லி மரவேரில் கமண்டலுவைக் கொட்டிக் கவிழ்த்த பிள்ளையார்தான்.

ஆகையினாலே அவரேதான் உபய காவேரியாக இரட்டைப் பெருக்காகி அவள் ஓடிய இடத்தில், அவள் இரண்டு ஹஸ்தத்தாலும் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளும்படியாக ராமர் விபீஷணனுக்குக் கொடுத்த ஜீவ சைதன்யமுள்ள பெருமாள் விக்ரஹத்தை ஸ்தாபித்தார் என்பது, (சிரித்து), புலவர்கள் பாஷையில் 'சாலப் பொருத்தம், தானே ?

இன்னொரு பொருத்தம் - சைவத்தையும் வைஷ்ணவத்தையும் ஸம எடை கட்டுவதான பொருத்தம் - சொல்கிறேன். ராவண ஸம்ஹாரத்திற்கு அப்புறம் விபீஷணர் ராமரிடமிருந்து அவருடைய மூல ரூபமான ரங்கநாதருடைய விக்ரஹத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாரென்றால், அந்த ராவணனும் கைலாஸத்தில் பரமசிவனிடமிருந்து அவருடைய ஸ்வரூபமேயான ஆத்ம லிங்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவன்தான். அதை அவன் லங்கைக்கு எடுத்துக் கொண்டு போகும் போது நம் கதை மாதிரியே அதை பூமியில் வைக்கப்படாது என்று ஸ்வாமி ஆஜ்ஞை பண்ணியிருந்தார். அப்போது பிள்ளையார்தான் இதே மாதிரிக் குறும்பு பண்ணிக் கைலாஸ லிங்கம் இந்த பாரத தேசத்தை விட்டுப் போகாமல் ரக்ஷித்துக் கொடுத்தார். அந்த லிங்கம் ப்ரதிஷ்டையான இடம்தான் கோகர்ணம். கோவாவுக்குக் கீழே கர்நாடகத்தில் மேற்கு ஸமுத்ரக் கரையில் இருக்கும் மஹாக்ஷேத்ரம். த்வாரகை மாதிரி, ராமேச்வரம் மாதிரி அது ஒரு தீவு. அங்கே ஸ்வாமிக்கு மஹாபலேச்வரர் என்று பெயர். பிள்ளையார் பூமியில் வைத்து லிங்கம் நன்றாக ப்ரதிஷ்டை ஆனவிட்டு ராவணன் தன்னுடைய பலம் முழுதையும் - 'ராக்ஷஸ பலம்' என்றே சொல்லும் அத்தனை பலத்தையும் - காட்டி அதைப் பெயர்த்தெடுக்கப் பார்த்தும் முடியவில்லை. ராவண பலத்தையும் அசக்தி ஆக்கினதாலேயே ஸ்வாமிக்கு மஹாபலேச்வரர் என்று பெயர். அண்ணன்காரன் சிவலிங்கத்தைக் கொண்டு போகவிடாமல் பண்ணியவர். தம்பி மஹாவிஷ்ணு விக்ரஹத்தைக் கொண்டு போகமட்டும் விட்டிருப்பாரா ? அதனால் நம்முடைய கதை ஸத்தியமானதுதான் என்று ஆகிறது.

பாரத தேசத்தின் தனித்தன்மை - அது ஸரி, பாரத தேசத்தை விட்டு தெய்வ பிம்பங்கள் போகப்படாது என்று பிள்ளையார் ஏன் நினைத்தார் ? அது ஸரிதானா, நியாயந்தானா என்றால் - ஒரு மரத்துக்கு ஜலம் விடுவதென்றால் கிளையிலா விடுவார்கள் ? பூ காய் மேலா விடுவார்கள் ? வேரிலேதானே விடுவார்கள் ? வேரிலே விட்டாலே கிளை, இலை, பூ, காய் எல்லாவற்றும் ஜலம் போய் விடுகிறதோ இல்லியோ ? அப்படித்தான் தெய்வ ஸம்பந்தமான விஷயங்களுக்

கெல்லாம் லோகம் என்கிற இந்தப் பெரிய விருக்ஷத்திற்கு இந்த பாரத தேசமே வேராக இருக்கிறது. இலைமேல் பூ, காய் மேலும் கொஞ்சம் ஜலம் தெளித்தால், அதுகளும் அதனால் கொஞ்சம் பச்சென்று ஆனாலும், வேரில் விட்டால்தான் அந்த இலை, பூமி முதலானதும் உள்ளே ஸத்துப் பெறுகிறது. அந்த மாதிரி வெளி தேசங்களில் செய்யும் பூஜாதிகளாலும் அந்த தேசங்களுக்குக் கொஞ்சம் நன்மை உண்டாகுமானாலும், இந்த பாரத தேசத்தில் செய்கிறதால்தான் அந்த தேசங்களுக்கும் உள்ளூரப் புஷ்டியான பலன் கிடைக்கும்.

லோக ஸ்ருஷ்டியில் பகவான் ஒவ்வொரு தேசத்தில் தான் நல்ல க்ளைமேட், ஒவ்வொன்றில்தான் நல்ல பயிர் பச்சை, ஒவ்வொன்றில்தான் வைரம், தங்கம், இன்னும் விலை உயர்ந்த தாதுப் பண்டங்கள் என்று வைத்திருக்கிறனோ இல்லியோ ? சில தேசங்களை ஒரே குளிர் என்றும் இன்னும் சிலதை ஒரே கொளுத்தல் என்றும் வைத்திருக்கிறன். நில வளம், நீர் வளம், தாது வளம் இல்லாமல் அநேக தேசங்களை வைத்திருக்கிறன். வளமுள்ள தேசங்கள் வளமில்லாத தேசங்களுக்கு ஏற்றுமதி பண்ணி உதவும்படி வைத்திருக்கிறன். அப்படி தெய்வ ஸம்பந்தமான விஷயங்களுக்கு இந்த (பாரத) தேசந்தான், ஒரு பவர் ஹவுஸ். ஊர் பூராவுக்கும் லைட் கொடுக்கிற மாதிரி லோகம் பூராவுக்கும் தெய்விகத்தை ஸப்ளை செய்ய வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறன். மநுஷ்ய தேஹத்தில் ஹ்ருதயம் என்று முக்யமான அங்கமாக ஒன்றை வைத்து அதுதான் தேஹம் பூராவுக்கும் ரத்தத்தை ஸப்ளை செய்து ரக்ஷிக்கும்படியாக அவன் வைத்திருக்கிற மாதிரியே இந்த விச்வ விராட் ஸ்வரூபத்தில் ஸகல தேசங்களுக்கும் தெய்வ ஸம்பந்தமான தர்ம ஸம்பந்தமான ஆத்ம ஸம்பந்தமான, ஜீவ சக்தியை ஸப்ளை செய்து ரக்ஷிக்கிற ஹ்ருதயமாக நம்முடைய தேசத்தை வைத்திருக்கிறன்.

இப்படிச் சொன்னதால் மற்ற தேசங்களில் உபாஸனையே நடக்க வேண்டாம் என்று சொன்னதாக ஆகாது. தனித் தனியாக ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் ரக்ஷிப்பதற்காக அந்தந்த அங்கங்கள் மேலேயே மருந்து போட்டுக் கொள்ளவும் செய்கிறோமல்லவா ? ஒரு செடி மரம் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் வேரில்தான் ஜலம் விடுகிறோமென்றாலும் பூச்சி, பொட்டு அரிக்காமலிருப்பதற்காக இலை, காய் முதலானவற்றின் மேலேயும் மருந்து தெளிக்கிறோமல்லவா ? அந்த மாதிரி அந்தந்த தேசத்திலும் தெய்வானுக்ரஹ சக்திக்கு ஹானி ஏற்படாமலிருப்பதற்கு அங்கேயும் வழிபாடு - உபாஸனை நடக்க வேண்டியது தான். இருந்தாலும் எந்த அங்கத்திற்கு ஹானி வந்தாலும் ஹ்ருதயம் பழுதாகாமல் அதற்கு ரத்த

ஸப்ளை செய்தால்தான் வியாதி நிவாரணமாகிற மாதிரி நம்முடைய நாட்டில் விதிவத்தாக வழிபாடுகள் நடந்தால்தான் நமக்கு மாத்திரமில்லாமல் ஸர்வ தேசங்களுக்கும் க்ஷேமமுண்டாக முடியும்.

விதிமுறை வழிபாடும், அன்பு வழிபாடும் - இன்னொரு விஷயம், வைதேய பக்தி, ராக பக்தி என்று இரண்டு உண்டு. விதிவத்தாக, அதாவது விதிப்படி ஒரு சாஸ்த்ர வழியிலே உபாஸனை செய்வது வைதேய பக்தி. இப்படி வழிபாட்டு க்ரமம் என்று இல்லாமல் ப்ரேமையோடு நம் அன்பில் எப்படியெல்லாம் பகவானிடம் ப்ரார்த்திக்கவும். உறவு கொண்டாடவும் தோன்றுகிறதோ அப்படியெல்லாம் பக்தி பண்ணுவது ராக பக்தி. (அதை) அநுராக பக்தி என்றும் சொல்வார்கள். தற்காலத்தில் எந்த விதிமுறைக்கும் கட்டுப்படக் கூடாது என்ற மனப்பான்மை பரவியிருப்பதால் எல்லாரும் தங்களுக்கு ராக பக்தி இருக்கிறதாகவும் அதனால் விதி ப்ரகாரம் ஒன்றும் பண்ணத் தேவையில்லை என்றும் நினைப்பதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் நமக்கு அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் சுத்த ப்ரேமை பகவானிடம் பொங்கிக் கொண்டு வந்து விடவில்லை. அது மட்டும் வந்திருந்தால் நாம் இருக்கிற தினுஸே வேறேயாக இருக்கும். பரித்யாகத்தில் (எல்லா உறவுகளையும் முற்றிலும் தியாகம் செய்வதில்) ஏற்படும் சரணாகதி பாவம், ஈச்வரனிடம் வைக்கிற ப்ரமேயின் ப்ரதிபலிப்பாக ஸகல ஜீவ ஜந்துக்களிடம் ப்ரியம் என்று உத்தமமான சீலங்களாடு இருப்போம்.

வைதேய பக்தியுங்கூட வறட்டு வறட்டு என்று புஸ்தகப்படி ஒரு மெகானிக் தன் ஷாப்பில் கார்யம் பண்ணுகிற மாதிரி இல்லாமல் பாவத்துடனேயேபண்ண வேண்டும் என்றுதான் சாஸ்த்ரம். விதிப்படி ஒழுகுவதே 'வைதேயம்' என்றேனோல்லியோ? அந்த விதிகளின் அடிப்படையாக ப்ரேமை வேண்டும் என்பதும் ஒன்று. பூஜாரம்பத்தில் (பூஜையின் ஆரம்பத்தில்) ஆத்ம பூஜை என்று ஒன்று செய்துவிட்டு அப்புறந்தான் வெளியிலிருக்கிற ப்ரதிமைக்குப் பூஜை செய்யவேண்டும். அந்த ஆத்ம பூஜையில், 'பூஜை செய்கிற தன்னுடைய தேஹமே பகவான் இருக்கிற தேவாலயம் ; பூஜை செய்கிற ஜீவனான தானே பூஜிக்கப்படும் தேவனான பகவான். முந்தைய பூஜையில் அர்ச்சனை செய்த புஷ்பம் முதலான நிர்மால்யத்தை எடுத்துப்போட்டு இந்த புதுப்பூஜை ஆரம்பிக்கிற மாதிரி, ஜீவனும் தேவனும் வேறே வேறே என்று நினைக்கிற அஞ்ஞானத்தைத் தள்ளிப் போட்டு விட்டு 'அவனே நான்' என்று 'ஸோ(அ)ஹம்' பாவனையுடன் பூஜிக்கணும் என்று விதி செய்திருக்கிறது.

தேஹோ தேவாலய: ப்ரோக்தோ ஜீவோ தேவ: ஸநாதந: ।
த்யஜேத் – அஜ்ஞான நிர்மால்யம் ஸோ(அ)ஹம் பாவேந பூஜயேத் ॥

இப்படி, அவனே நாம் என்றால் அவனிடம் எத்தனை அத்யந்த ப்ரேமை - அநுராகம் என்பது - இருக்க வேண்டும் ? அத்யந்த பந்து என்று நாம் பல பேரிடம் ப்ரியமாக உறவு கொண்டாடினாலும் அதற்கெல்லாம் மேலே அத்யந்தமாக இருப்பது நமக்கு நாமேதானே?

ஆனால் இப்படி அந்த ச்லோகத்தைச் சொல்கிற ஸ்வல்ப நேரத்திற்கு வேண்டுமானால் நமக்கு அவனிடம் 'நானே அவன்' என்பதிலிருக்கிற அதி ப்ரேமை - அநுராக பக்தி - கொஞ்சம் ஏற்படலாமே தவிர அதையே ஸதாவும் பண்ணுவது (நீட்டித்துக் காப்பது) முடியவில்லை. தற்காலத்தில் அந்த மாதிரி எல்லோரும் இருப்பதாக, அல்லது ஸுலபத்தில் இருந்து விட முடியும் என்பதாகப் பேசுவது வெறும் புரளிதான் ; விதிக்குக் கட்டுப்படாத அடங்காமைக்கு ராக பக்தி என்று பொய்யாகப் பேர் தருவதுதான்.

ஒப்புக் கொள்கிறேன் ; அடி நாஸ்திகர் தவிர மற்ற ஜனங்கள் ஸகலருக்கும் பகவானிடம் ஸ்வல்பமாவது ஒரு ப்ரியம், ப்ரேமை இல்லாமல் போய் விடவில்லை. அந்த ப்ரியத்திற்கு effect இல்லாமலும் போய்விடவில்லை. இப்படி எல்லா தேசங்களிலும் இருக்கிறவர்களின் ராக பக்தி நல்லது பண்ணிக் கொண்டுதான் இருக்கும். ஸ்வல்பமாக முதல் போட்டால் வருவாயும் ஸ்வல்பமாகத்தானே இருக்கும் ?

விதி போட்டுக் கொடுத்துள்ள க்ரமமான வழிபாட்டிலே அந்த விதிகள், அதன்படி விதிக்கப்பட்ட மந்த்ர- ஸ்தோத்ராதிகள், உபசாராதிச் சடங்குகள், மடி - ஆசாரம் ஆகியனவே, நமக்கு ப்ரேமை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஒரு கணிசமான அளவுக்கு நல்லது பண்ணிவிடும். போகப் போக இந்த விதி முறைகளே நம் ஹ்ருதயத்தில் ஈச்வர ப்ரேமையை வளர்த்தும் கொடுத்து விடும்.

ஆனபடியால் பெரிய அளவில் நல்லது - லோக க்ஷேமம் - ஆத்ம க்ஷேமம் - உண்டாக வேண்டுமானால் அடிப்படையான ப்ரேம பாவத்தோடு வைதேய பக்தியை விருத்தி செய்து கொள்வதுதான் தற்போது நாம் இருக்கப்பட்ட நிலைக்கு ஏற்றது. ஸ்வாமியோ கொஞ்சம் பேருக்குத்தான் விதி பார்த்துப் பண்ணமுடியாதபடி அந்தராத்மாவிலிருந்து அநுராகம் பீறிட்டுக் கொண்டுவந்து, பக்திப் பித்து, பக்தி போதை என்கிறார்களே அப்படிப் பரமாத்மாவுடன் கலந்திருக்கும் மனப்பான்மையைக் கொடுத்து விளையாடுகிறார் ! மற்றவர்கள் விதி ப்ரகாரம் வந்துள்ள ஸ்தோத்ர - மந்த்ராதிகள்,

சடங்குகள் ஆகியவற்றுக்கு அவற்றுக்கென்றே உள்ள தெய்விக சக்தியைக் கொண்டுதான் நம்முடைய ஸ்வல்ப அநுராகத்தால் கிடைக்கக் கூடிய ஸ்வல்ப அநுக்ரஹத்தை பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆக 'பேஸிக் ஆகக் கொஞ்சம் பக்தி பாவத்துடன் அநுஸரிக்கிற வைதேய பக்திதான் பெரும்பாலாருக்கு ஆனது. இங்கு வைதேய பக்தியில் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ஆங்காங்கு இருக்கிற மதத்தை அநுஸரித்து விதிகள் அமைந்திருக்கிற வழிபாட்டு க்ரமங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்கெல்லாமும் தெய்வாநுக்ரஹத்தைப் பெற்றுத் தருகிற சக்தி இல்லாமல் போகவில்லை. இருந்தாலும் வேத மந்த்ரங்களுக்கும், அவற்றைத் தழுவி ஆகம வழிபாட்டு க்ரமத்தில் வருகிற மந்த்ரங்கள், ஸ்தோத்ரங்கள், நாமாவளிகள் உபசார க்ரியைகள் ஆகியவற்றுக்கும் இந்த சக்தி விசேஷமாக இருக்கும்படி, பகவான் வைத்திருக்கிறான். அதோடு இந்த பாரத தேசத்து மண்ணில்தான் அந்த சக்தி பூர்ணமாகப் பலன் தரும்படியும் வைத்திருக்கிறான். ஏனென்று கேட்டால் என்ன சொல்வது ? ஏன் ஸ்விட்ஜர்லாண்டில் இத்தனை நல்ல க்ளைமேட்டை வைத்து விட்டு ஸஹாராவில் பொசுக்கி எடுக்கிறான் என்றால் என்ன சொல்வது ? ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாவிட்டாலும் யதார்த்தத்தை ஒப்புக் கொள்ளத்தானே வேண்டும் ?

மந்த்ர வீர்யமானது முழுப் பலனையும் தருவது நம்முடைய தேசத்தில்தான் - கர்ம பூமி எனப்படும் இந்த பாரத தேசத்தில்தான். இங்கே கர்மா என்றால் மந்த்ரங்கள் ப்ரயோகமாகிற சாஸ்த்ர கர்மா என்றே அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட இந்தக் கர்ம பூமியில் அந்த ஆத்மலிங்கமோ, ரங்கராஜ அர்ச்சையோ (விக்ரஹமோ) இருந்தால்தான் லங்கை உள்பட எல்லா தேசங்களுக்கும் அதிக க்ஷேமம் என்பதால்தான் விக்நேச்வரர் இப்படிச் செய்தது, தமது விகடமான ஸ்வபாவத்தால் வேடிக்கை, கோபம், அடி - தடி - குட்டுகிறது வேறே என்ன ? - பரம அநுக்ரஹம் என்று எல்லாம் கலந்த கபட நாடகம் இதைச் செய்தார்.

இப்படி உபயகாவேரி மத்தியில் அவர் ப்ரஸாதித்த அந்த க்ஷேத்ரம் விஷ்ணு ஸ்தலங்களில் ப்ரதானமாகவும் காவேரி தீரத்திலுள்ள அத்தனை சோணாட்டு சிவ - விஷ்ணு ஆலயங்களுக்கும் மத்யமணி மாதிரியும் சிறப்புப் பெற்று விட்டது —

கலாசார வளர்ச்சி கணேசராலேயே - தேவார ஸ்தலங்களைப் பற்றியும், திவ்ய ப்ரபந்த ஸ்தலங்களைப் பற்றியும் காவேரி

ஸம்பந்தமாகச் சொன்னேன். இது தவிர, மூவர் பாடலோ, ஆழ்வார் பாடலோ இல்லாமல் காவேரி தீர ஊர்களில் எழும்பியிருக்கிற கோயில்களோ ஆயிரம் பதினாயிரம் என்று போகும். இம்மாதிரி, 'தெய்வத் தமிழ் நாடு' என்கிறபடி இதைக் கோயில் மயமாக்கி, பக்திக்கு த்ராவிடம்தான் தாய்நாடு என்று பாகவதாதி புராணங்களும் ஸ்தோத்தரிக்கும்படியான பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், அதற்கு ஒரு முக்யமான காரணம் இந்த நாட்டுக்குக் காவேரியை அநுக்ரஹித்த விக்நேச்வரர்தான்.

தெய்வத்தைத் தொட்டுக் கொண்டே மற்றfine arts (ஸங்கீதம் நாட்டியம் சித்ரம்) plastic arts(சில்பம்) 'லிட்ரேசர் (இலக்கியம்) எல்லாமும் அந்த பிராந்தியத்தில் விசேஷமாக உண்டாகி லோகத்திலேயே பெருமைப் படும்படியான நம்முடைய கலாசாரம் உருவாகியிருப்பது முடிவாக அவரால்தான். இப்படி ஒரு பெரிய உபகாரம் பண்ணியிருப்பவர் பிள்ளையார்.

அதிகபக்ஷ ஆலயம் கொண்டவர் - தமிழ்நாட்டுக்கு நிறையக் கோவில்களை அநுக்ரஹித்திருக்கிற அவருக்கே இந்தத் தமிழ் நாடும் ஏகப்பட்ட கோவில்கள் கட்டி வைத்திருக்கிறது. இங்கே வேறே எந்த ஸ்வாமிக்கும் இல்லாத அளவுக்குப் பிள்ளையாருக்குத்தான் மூலைக்கு மூலை கோவில்! தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற அளவுக்கு இந்த பாரத தேசத்தில் பாக்கி அத்தனை மாகாணங்களிலுள்ள பிள்ளையார் கோவில்களைக் கூட்டினாலும் கணக்கு வராது ! பிள்ளையாரையே முழுமுதற் தெய்வமாகக் கொண்ட காணபத்யத்துக்கு மஹாராஷ்டிரந்தான் ராஜதானி என்று சொல்வது. ஆனால் கோவில் கணக்குப் பார்த்தால் அதுவும் தமிழ் நாட்டுக்கு ரொம்பவும் பின்தங்கி எங்கேயோதான் நிற்கும் ! முதலில் நம்மவர் என்று முத்திரை குத்தி ஆரம்பித்தேனே, அதுவே முக்யமாக இதை நினைத்துத்தான். ஆனால் உசந்த கலாசாரத்தைக் கொடுத்தவர் என்று கொடுத்து விட்டு 'நாங்க - நீங்க' என்று பிரித்துப் பெருமை, உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டு முத்ரை போடுவதே முரணாக இருக்கிறதாக இப்போது 'ஞானம்' பிறந்திருக்கிறது.

விநாயகரும் தமிழ் மொழியும் — கலாசாரத்தில் பாஷை முக்யம். அதை வைத்துத்தான் ஸமய ஸம்பந்தமான நூல்கள் அறிவை வளர்த்துக் கொடுக்கும் நூல்கள், மனஸுக்கு ரஞ்ஜகமான மற்ற கதை, கவிதை, காவ்யம் எல்லாம். அப்படியிருக்கப் பட்ட தமிழ் பாஷைக்கு விக்நேச்வரர் ரொம்ப முக்யம். எது ஒன்று எழுத ஆரம்பித்தாலும் கடைக்கு ஸாமான் லிஸ்ட் எழுதினால் கூட ஸரி முதலில் என்ன

பண்ணுகிறோம் ? 'பிள்ளையார் சுழி' என்றுதானே போடுகிறோம் ? எடுத்துக் கொண்ட கார்யம் சுழித்துப் போகாமல் ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதற்காக முதலில் பிள்ளையார் சுழி ! பிள்ளையார் சுழி என்ற அர்த்தத்தில் ஸம்ஸ்கிருதம் உள்பட இந்த தேச பாஷைகளில் வேறே எதிலும் இப்படி மங்களாரம்பஸிம்பலாக ஒன்று இல்லை. இது தமிழ் மொழியின் பாக்யம் .'பாத்யதை' என்று சொல்லிச் சண்டை கிளப்பாமல் 'பாக்யம்' என்று சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணுவோம்.

முத்தமிழை அவர் ஆதியிலேயே மேரு மலையில் எழுதியிருக்கிறாரென்று ஒரு அபூர்வமான தகவல் அருணகிரி நாதர் கொடுத்திருக்கிறார். திருப்புகழ் பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் போது பாடும் 'கைத்தல நிறைகனி' பாட்டில்

முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே

என்று ஒரே 'மு' மயமாக மோனை வைத்துப் பாடியிருக்கிறார். எவ்வளவோ தேடியும், விஷயம் தெரிந்த புலவர்களைக் கேட்டும் கூட 'அல்யூஷன்' (பாடல் குறிக்கும் பூர்வ கதை) அகப்படவில்லை. ஆகக்கூடி, வ்யாஸருக்காக பாரதம் எழுதுவதற்கு முந்தியே, ★ 'முற்பட' என்று பாட்டில் வருகிறதற்கேற்க, பிள்ளையார் இயல், இசை நாடகம், என்ற முத்தமிழ் நூல்களை எழுதினதாக ஏற்படுகிறது.

படிக்க ஆரம்பித்தவுடனே நாம் கற்றுக் கொள்வது ஒளவைப் பாட்டி உபதேசங்களைத்தான். அந்தப் பாட்டி யாரென்றால் பிள்ளையாரின் பரம பக்தைதான். வாக்கு உண்டாகிறதற்கே பிள்ளையார் பாதத்தைத்தான் பிடித்தாகணும் என்று அவள் கற்றுக் கொடுத்து நாம் குழந்தையாயிருக்கும் போதே பாடம் பண்ணுகிறோம்; 'வாக்குண்டாம்' வாக்கு உண்டாம். வாக்கு மட்டுந்தானா ? சும்மாவுக்காக வாக்கு - பேச்சு அழகாக ஜோடித்து விட்டால் போதுமா ? நல்ல மனஸை பெற்று அந்த மனஸிலிருக்கிற நல்ல எண்ணங்கள் கருத்துக்கள் வாக்கில் வந்தால்தானே நமக்கு புண்யம் ? பிறத்தியாருக்கும் உபகாரம் ? அந்த நல்ல மனஸ-ு, இன்னும் வாழ்க்கை ஸௌக்யமாக அமைவதற்குத் தேவையான லக்ஷ்மி கடாக்ஷம் எல்லாமே ஒரே குறியாக - 'தப்பாமல்' 'என்று

★ ஸ்ரீ சரணர்கள் பணித்ததன் பேரில் திருமுருக கிருபாநந்த வாரியார் அவர்களைக் கேட்க, ஆதியில் அகஸ்தியர் முத்தமிழ் நூல்கள் இயற்றியவுடன் அவற்றை, ஒத, விநாயகர் மேரு மலையில் தமது தந்தத்தால் பொறித்து வைத்ததாகவும் இவ்வரலாறு புராணங்கள் எதிலும் இடம் பெறாமல் கர்ண பரம்பரைக் கதையாக வந்துள்ளது என்று அவர் கூறினார்.

அவள்தான் போட்டிருக்கிறுள் ; அவள்தான் போட்டாளோ, அதுவேதான் விழுந்ததோ, ஒரே குறிப்பாக அவர் பாதத்தைப் புஷ்பார்ச்சனை பண்ணிப் பிடித்து விட்டவர்களுக்குக் கிடைத்துவிடும் என்று அந்தப் பாட்டி நமக்கு பாடிக் கொடுத்திருக்கிறுள்.

வாக்குண்டாம், நல்ல மனம் உண்டாம், மாமலராள்
நோக்குண்டாம், மேனி நுடங்காது பூக்கொண்டு
துப்பால்திருமேனி தும்பிக்கையான்பாதம்
தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு.

'மேனி நுடங்காது' என்ருல் சரீரத்தைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொள்ளாமல் என்று அர்த்தம். பிள்ளையாரை உபாஸிப்பதற்குப் பெரிசாக ஒன்றும் ஹடயோகம், பட்டினி உபவாஸமெல்லாம் வேண்டாம். உடம்பை சிரமப் படுத்திக் கொள்ளாமல் நாலு பூவைப் பறித்துப் போட்டு விட்டாலே போதும்' என்கிறுள். 'துப்பார் திருமேனி' என்ருல் பவளம் மாதிரிச் செக்கச் செவேலென்று அவர் சரீரம் இருப்பதாக அர்த்தம். 'பவளம் போல் மேனி' என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் நடராஜாவைச் சொன்னாற்போலவே அந்த அப்பனுடைய பிள்ளையும் இருக்கிருர்! ஆனால் 'தாயைப் போலப் பிள்ளை' என்றுதானே வசனம் என்ருல் அந்தத் தாயாரும் நம்முடைய காமாக்ஷியாயிருக்கிறபோது செக்கச் செவேல்தான்!

வாக்கு மனங்களுக்கு அருள் : தர்மத்திலிருந்து மோக்ஷம் வரை — ஜீவராசிகளை லக்ஷக்கணக்கான இனமாக ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிற ஈச்வரன் இந்த மனுஷ்ய ஜாதிக்கு மாத்திரம் கொடுத்திருக்கிறது வாக்கு. அந்த வாக்கை உண்டாக்குகிறவர் விக்நேச்வரர் என்றே தமிழ்ப்பாட்டி தமிழ்க் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறுள். 'வாக்குண்டாம்' என்று அவள் ஆரம்பித்ததே அந்த நூலுக்குப் பெயராகிவிட்டது! புலவர்கள் மட்டும் அதை 'மூதுரை' என்கிறுர்கள்.

வாக்கு மாதிரியே, நல்ல மனஸு, கெட்ட மனஸு என்று பிரிக்க முடியாமல், 'இன்ஸ்டிங்க்டி'ன் மேலேயே ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்ச்சி, ஒவ்வொரு இயற்கை வேகங்கள், இவற்றின் மேலேயே பாக்கி அத்தனை ப்ராணி வர்க்கமும் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்க, இந்த மநுஷ்ய ஜாதிக்கு மாத்திரமே நல்லது. கெட்டது என்று பாகுபடுத்திக் கொள்ள சக்தியும், அதிலே ஏதோ ஒன்றில் போகிற ஸ்வதந்திரமும் படைத்த மனஸை ஈச்வரன் கொடுத்து இருக்கிருர். இதில் மனஸு நல்லதிலேயே போகும்படியாக ''நல்ல

மனம் உண்டாம்'' என்னும்படியாக அநுக்ரஹிக்கிறவர் விக்நேச்வரர்தான் என்று குழந்தைப் பிராயத்திலேயே தமிழ் மக்களுக்கு ஒளவைப் பாட்டி காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறாள்.

நல்லதாக நம்முடைய மனஸ் உருவாகி, அது நல்ல வாக்காகவே பேசணுமானால் அதற்கு மனோ வாக்குகள் போக வேண்டிய நல்ல வழியைத் தெரிவிக்க வேணும். அந்த நல்ல வழிக்குத்தான் தர்ம மார்க்கம் என்று பெயர். அந்த மார்க்கத்திற்கு route map போட்டுக் கொடுப்பதாக 'நல்வழி' என்னும் ஒரு உபதேச நூல் அந்தப் பாட்டி கொடுத்திருக்கிறாள். அதிலேயும் ஆரம்பத்தில் விக்நேச்வரரைத்தான் ப்ரார்த்திக்கிறாள். அதுதான் 'பாலும் தெளிதேனும்' (பாடல்). ''நான் ஒனக்கு நாலு வஸ்து தரேன். பதிலுக்கு எனக்கு நீ மூணு கொடுத்தா போறும் பால், தேன், பாகு, பருப்பு நாலையும் கலந்து உனக்கு நான் தரேன். நீ நான் நல்ல வழியை எடுத்துச் சொல்றதுக்கு உபாயமாக இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ்ங்கிற மூணு குடுத்தா போறும்.''னு வேடிக்கையாகப் பாடியிருக்கிறாள். குழந்தை ஸ்வாமியோல்லியோ ? அதனாலே, வேடிக்கையாகக் கணக்குக் காட்டி ஏமாற்றி விடலாம் என்று !

இங்கே அவள் பிள்ளையாரிடம் முத்தமிழ் யாசிக்கிறதற்கு, அவர் மேரு மலையில் முத்தமிழ் எழுதி வைத்தாரென்று அருணகிரிநாதர் சொல்வது ஒத்துப் போகிறது. ஆகையினால் அந்தக் கதை 'ஆதென்டிக்'தான் என்று நிச்சயமாகிறது. 'நல்வழி' என்பதைத்தான் 'ஸத்கதி' என்கிறது. நல்வழியில் போய் லோக வாழ்க்கையை நல்லபடியாக வாழ்கிறதோடு ஸத்கதி முடியவில்லை. வாழ்க்கை போதும் என்று ஆகிறபோது ''சற்கதி பெற வேணும்'' என்று மஹான்கள் ப்ரார்த்திக்கிறார்களே. அந்த 'சற்கதி' என்பதுதான் முடிவான ஸத்கதி - மோக்ஷ மார்க்கம்.

தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் என்பதில் தர்ம மார்க்கத்தில் ஆரம்பிப்பது முடிவாக மோக்ஷ மார்க்கத்தில் பூர்த்தியாகணும். அந்த நல்வழியில் ஒளவையாரைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் கைலாஸத்தில் பார்வதி - பரமேச்வரனிடம் சேர்ப்பித்ததும் பிள்ளையார்தான்.

ஒளவை கயிலை சேர்ந்தது: சுந்தரர் சரிதத் தொடர்பு - ஸுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கதையோடு சேர்த்து அப்படிச் சொல்கிறது என்ன கதையென்றால் மலையாள தேசத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த சேர ராஜா...... சேரமான் பெருமாள் என்றே தான் அவருக்குப் பேர் சொல்வது. திருமாக்கோதையார் என்பதே அவருடைய இயற்பெயர். அவர் ஸுந்தரமூர்த்திக்கு ரொம்பவும் ஆப்தம். அவருடைய தலைநகர் திருவஞ்சைக்களம். அங்கே அவரோடு தங்கியிருந்த

ஸுந்தரமூர்த்தி ஒருநாள் சேரமான் பெருமாள் ஸ்நானத்திற்குப் போயிருந்தபோது தாம் மட்டும் கோவிலுக்குப் போனார். ஸ்வாமி தர்சனம் பண்ணினவுடன் ஒரேயடியாக விரக்தி வந்து "வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்" என்று கதறிப் பதிகம் பாடினார். இந்த பூலோகத்தில் அவர் கடைசியாகப் பாடின 'தலைக்குத் தலை மாலை அணிந்தென்ன?'' என்ற பதிகத்தில் அப்படிச் சொல்லி முறையிட்டிருக்கிறார். ''பூலோகத்தில் பாடின'' என்று சொல்வானேனென்றால், அதற்கப்புறம் அவர் கைலாஸத்திற்குப் போகிறபோது ஆகாச வீதியிலிருந்தும் ஒரு பதிகம் ''தான் எனை முன் படைத்தான்'' என்று ஆரம்பித்துப் பாடினார்.

அதற்கு முந்தித்தான் ரொம்ப விரக்தியாக அவர் பாடினது. இங்கே அவர் பாட, அங்கே கைலாஸத்தில் ஸ்வாமி அதைக் கேட்டு மனஸ் இரங்கினார். பிரம்மாதி தேவர்களைப்பார்த்து, ''ஸுந்தரம் என்கிட்டே திரும்பணும்னு துடிச்சுண்டிருக்கான். நீங்கள்ளாம் ஐராவதத்தோட - அதுதான் இந்த்ரனுடைய பட்டத்து யானை ; பாற்கடலைக் கடைந்த போது உண்டானது ; நாலு தந்தத்தோடு வெள்ளை வேளேரென்று இருக்கும் ; அதனுடன் - அஞ்சைக்களம் போய் ஸுந்தரத்தை அதுமேலே ஏத்தி, மரியாதை பண்ணி சட்னு அழைச்சுண்டு வாங்கோ!'' என்றார்.

மெய்யடியார்கள் என்கிற நிஜ பக்தர்களுக்கு ஸ்வாமி ப்ரம்மாதி தேவர்களும் மரியாதை தரும்படியான ஸ்தானம் தருகிறார் ! அவர்களும் அப்படியே போய் ஸுந்தரமூர்த்தியை ஐராவதத்துக்கு மேலே ஏற்றி அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

ஸ்நானம் முடித்து வந்த சேரமான், ஆகாச வீதியில் அவர்கள் போவதைப் பார்த்து 'என்னடாது ! அத்தனை ஆப்தமாயிருந்தவர் ஒரு வார்த்தைச் சொல்லாமப் பொறப்பட்டு விட்டாரே!'' என்று தவித்துக் கொண்டு குதிரை மேலே ஏறிக் கொண்டு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார். கொஞ்ச தூரம் போனதும் அவர்களைப் பிடித்து விட்டார்.

போகிற வழியில் கீழே பூமியில் ஔவையார் பிள்ளையார் பூஜையில் உட்கார்ந்திருப்பதை ஸுந்தரமூர்த்தியும் சேரமானும் பார்த்தார்கள். ''நீயும் எங்களோட கைலாஸத்துக்குக் கிளம்பேன்'' என்றார்கள்.

''எடுத்துண்ட பூஜையை மொதல்ல முடிச்சாகணும். அப்பறந்தான மத்த எல்லாம். கைலாஸமானாலும், ஸரி !'' என்று அவள் ஸஹஜமாகச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பி விட்டு, பூஜையை நிதானமாக விதிவத்தாகப் பண்ணி முடித்தாள்.

பிள்ளையாரிடம் ராக பக்தி அப்படியே நிரம்பிய உபாஸகியான ஒளவை இப்படி வைதேய பக்திக்கு மதிப்புக் கொடுத்துச் சொன்னதை கவனிக்கணும்.

வேடிக்கை பார்க்கணுமென்று நினைத்த பிள்ளையார். அன்றைக்கே அவள் நிவேதனம் பண்ணியிருந்த 'நாலும் கலந்த' நைவேத்யத்தை ரொம்ப ரொம்ப நிதானமாகச் சாப்பிட்டு ஏகமாக 'டிலே' பண்ணினார். அதற்காக அவள் ஒன்றும் கலங்கிவிடவில்லே. ஏனென்றால் மனங்கலங்காத யோக ஸமாதியை அவளுக்கு எப்பவுமே உள்ளூர அந்த விக்நேச்வரரே அநுக்ரஹித்திருந்தார்.

நின்று நிதானமாகச் சாப்பிட்ட அப்புறம் பிள்ளையார், ''ஒனக்குக் கைலாஸத்துக்குத்தானே போகணும் ? போறதுக்கு முன்னாடி நீ ஒண்ணு பண்ணணும். ஒலகத்துல இருந்த மட்டும் ஒலகத்துக் கொழந்தைகளுக்காக நெறய்ய பாடிக் குடுத்தே !அதுவே எனக்கு ப்ரீதிதான். இருந்தாலும் தெய்வ குழந்தையான என்னைப் பத்தியே ஒரு முழுப்பாட்டும் நீ பாடிக் குடுக்கணும். அப்புறந்தான் கைலாஸ ப்ராப்திக்கு ஆனதைப் பண்ணுவேன்'' என்றார்.

அதற்கு ஒளவைப் பாட்டி, ''எனக்கு நீ இருக்கிற எடமே கைலாஸந்தான். ஆனாலும் நீ எனக்கு லோக வாழ்க்கை போறும்னு நெனச்சுக் கைலாஸத்துல சேக்க நெனப்பியானா அதுவும் ஸரி. நீ எப்படிப்பண்ணினாலும் ஸரி. ஒன்னைப் பாடணும்னியே. பேஷாப் பாடறேன். ஆனா கைலாஸம் போறதுக்காகவோ, வேறே எதுக்காகவோ பாடலை, ஒன்னைப் பாடறதே மோக்ஷானந்தம் - கிறதுக்காகவே பாடறேன்'' என்று சொல்லி விட்டு, உள்ளூர அவளுக்கு ஸதா காலமும் அவர் அநுக்ரஹத்தால் ஏற்பட்டிருந்த யோக ஸித்தியுடைய மஹிமை லோகத்துக்கெல்லாம் தெரிகிற மாதிரி அவரைப் பற்றி ஒரு ஸ்தோத்ரம் பாடினாள். அதுதான் 'விநாயகர் அகவல்'.

பாடி முடிந்ததும் பிள்ளையார் அவளை அப்படியே தும்பிக்கை நுனியாலே வளைத்துப் பிடித்துத் தூக்கி அந்தத் தும்பிக்கையை அப்படியே நீட்டி, ஒரே நீட்டாகக் கைலாஸம் வரைக்கும் நீட்டி நேரே ஈச்வர ஸந்நிதானத்திலேயே சேர்த்து விட்டார்!

அவள் அங்கே போனதற்கு அப்புறந்தான் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். தடியை ஊன்றிக் கொண்டு நடக்கிற தொண்டு கிழவி எப்படியடா நமக்கு முன்னாடி வந்திருக்கிறளென்று அவர்களுக்கு ஒரே ஆச்சர்யமாகி விட்டது. ஸுந்தரர் தெய்விகமான யானை மேலே

வந்ததால் அதிவேகமாக வந்தார். சேரமான் பெருமாளோ பஞ்சாக்ஷரத்தைக் குதிரை காதில் சொன்னதால் அவருக்கிருந்த மந்த்ர ஸித்தியினாலே அந்தக் குதிரை யானைக்கும் முன்னாலே 'பைலட் கார்' மாதிரிப் போயிற்று ! ராஜா இப்படிப் பைலட்டாகப் புறப்பட்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகிறதைப் பார்த்த அவருடைய 'பைலட்'கள் - அவர்களெல்லாம் குதிரை வீரர்கள் - யஜமான விச்வாஸத்தில், அவரைப் பிரிந்து தாங்கள் உயிர் வாழ்வதா என்று அத்தனை பேரும் தங்களைத் தாங்களே உடைவாளால் ஹத்தி பண்ணிக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்த த்யாக சக்தியினாலே அவர்களுக்கு 'வீர யாக்கை' கிடைத்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது தர்ம யுத்தம் செய்து செத்துப் போகிற சுத்த வீரர்களுக்குக் கிடைக்கிற திவ்ய சரீரம் கிடைத்ததாம். அந்த சரீரத்தோடு அவர்கள் அப்படியே ஆகாசத்தில் எழும்பித் தங்கள் ராஜாவுக்கும் முன்னாடி அவரைப் பைலட் பண்ணிக் கொண்டு கைலாஸத்திற்குப் போனார்கள்.

ஸ்வாமியை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத ஸுந்தரர் யானை மேல் ; அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத சேரமான் அவருக்கு முந்தி, குதிரை மேல் ; சேரமானை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத சேவகர்கள் அவருக்கும் முந்தி ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் ! இந்த எல்லாருக்கும் முந்தி குடுகுடுப் பாட்டி நர சரீரத்திலேயே. ஸுந்தரரும் சேரமானுங் கூட அப்படி (நர சரீரத்திலேயே) போனவர்கள்தான். அவளை அங்கே பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்ட அந்த இரண்டு பேரும் ''என்னமா எங்களுக்கு முன்னாடி வந்தே'' என்று கேட்டார்கள்.

பாட்டி சொன்னாள் : ''என்னமாவா ? நன்னாக் கேட்டேள் ! ஸாக்ஷாத் பராசக்தியோட தலைப் பிள்ளை ஒருத்தன் இருக்கானே, மதுரமொழி உமைபாலன். அவன் சரணாரவிந்தமே த்யானமாக இருப்பவர்களுக்கு எந்த ரத, கஜ, துரக, பதாதியும் காத தூரம் பின்தங்கித்தான் வரணும் !''என்று பாட்டாகவே சொன்னாள். ஸரியாக ஞாபகமில்லை. **''குதிரையும் காதம், கிழவியும் காதம் குல மன்னனே !''** என்று முடியும் (1) ஸ்வாமிக்கே தோழராக இருந்து அவரையும் ஏவி வேலை வாங்கின ஸுந்தரமூர்த்தியிடம் அப்படிச் சொல்வது மரியாதையாகாது என்பதால் சேரமான் பெருமாளைப் பார்த்துக் குல மன்னனே !'' என்று பாடினாள். ★

மதுரமொழி நல்உமையாள் சிறுவன் மலரடியை
முதிர நினைய வல்லார்க்கு அரிதோ முகில் போல் முழங்கி
அதிர வருகின்ற யானையும் தேரும் அதன் பின்சென்ற
குதிரையும் காதம், கிழவியும் காதம், குல மன்னனே !

நால்வருக்கும் விநாயகர் அருள் : - அந்த ஸுந்தரமூர்த்திக்கும் பிள்ளையார் அநேக அநுக்ரஹங்கள் பண்ணியிருக்கிறார். அவருக்கு மாத்திரம் இல்லை ; 'நால்வர்' என்று சிறப்பித்துச் சொல்கிற அப்பர், ஸம்பந்தர், ஸுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நாலு மஹா பெரியவர்களுக்குமே ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் விக்நேச்வரர் அருள் புரிந்திருக்கிறார்...

இங்கே ஒரு புலவர் வந்து விக்நேச்வரரைப் பற்றி ஒரு பழையத் தமிழ்த் துதி பாடினார். ''மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை (திரு இரட்டை) மணிமாலை'' என்று அதற்குப் பெயர். அதிலே ஒரு இடத்திலே பிள்ளையாருக்கு ஒற்றைத் தந்தம், இரட்டைக் காது, மூன்று கண் என்று வருகிறது - ஒரு கோடு, இரு செவி, முக்கண் என்று பாடியவர். நல்ல புலவர் ஆனதால் ''ஒண்ணு இரண்டு மூணு என்கிறதோடே முடிக்காமல், நாலாவதாக 'நால்வாய்' என்றும் சேர்த்திருக்கலாம்'' என்றார்.

நால்வாய் என்றால், ''பிள்ளையாருக்கு ஏது நாலு வாய்'' என்று தோன்றும். இங்கே 'நால்' என்பது எண்ணிக்கை இல்லை. 'நாலுதல்' என்றால் 'தொங்குவது' என்று அர்த்தம். யானை வாயைப் பார்த்தீர்களானால் தெரியும். அது தொளதொள என்று தொங்குகிறாற் போலத்தான் இருக்கும். அதனால் யானைக்கு நால்வாய் என்று பேர். பிள்ளையார் யானைதானே ?

''நால்வாய்'' என்று அவர் சொன்னதும் எனக்கு நாலு பேருடைய வாய் நினைவு வந்தது. யார் அந்த நாலு பேர் என்றால் நமக்கு சிவ பக்தியையும் தமிழையும் ஒரு சேர வளர்த்துக் கொடுத்திருக்கிற நால்வர்தான். தேவார திருவாசகங்களைக் கொண்டு தமிழால் சிவ பக்தியையும், சிவ பக்தியால் தமிழையும் வளர்த்துத் தந்தது அவர்களுடையவாய்தானே ? அந்த நால் வாயை நினைத்துக் கொண்டேன். அப்புறம் அந்த நால்வாய்க்கும் இந்த நால்வாய்க்கும் இருக்கிற ஸம்பந்தங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு பார்த்தேன். அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லலாம் என்று (நினைக்கிறேன்).

ஸம்பந்தருடன் ஸம்பந்தம் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். ஸம்பந்தரோடேயே ஆரம்பிக்கிறேன். அவர் குமாரஸ்வாமி அவதாரம். அண்ணாக் காரரையும் அவரையும் பிரிக்கவே படாது என்றும் சொன்னேன் இல்லியோ ? அதோடு திருமுறைகளிலேயே நூல்களை வரிசைப்படுத்தும் போது ஸம்பந்தரில்தான் ஆரம்பித்து, அப்புறம், அப்பர், ஸுந்தரர் என்று போயிருக்கிறது.

தேரழுந்தூர் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கலாம். தமிழில் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்கிற கம்பன் பிறந்த ஊர் 'அழுந்தை மறையோர்' என்று பாட்டுக்குப் பாட்டு அங்கே விசேஷமாக வைதிகாசாரத்தை வளர்த்து வந்த ப்ராம்மணர்களை ஞானஸம்பந்தர் தம்முடைய பதிகம் நெடுகப் போற்றியிருக்கிறார். அங்கே ஸ்வாமிக்கு வேதபுரீச்வரர் என்றே பேராயிருப்பதால் ஊருக்கே வேதபுரி என்று இன்னொரு பேர் இருந்திருக்கணும். அந்த வேதபுரியில்தான் தமிழின் சக்ரவர்த்திக் கவி பிறந்திருக்கிறார். அங்கே ஞானஸம்பந்த விநாயகர் என்றே ஒரு பிள்ளையார் இருக்கிறார்.

ஸம்பந்தரின் பாடல் பெற்ற அந்த ஸ்தலம், வைஷ்ணவர்களின் திவ்ய தேசத்திலும் ஒன்று. ஆமருவியப்பன் என்றும் கோஸகர் என்றும் ப்ரக்யாதி வாய்ந்த பெருமாள் அந்த ஊரில் கோவில் கொண்டிருக்கிறார்.

ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அந்த ஊருக்குப் போனபோது இரண்டு பக்கங்களில் இரண்டு கோபுரங்கள் தெரிந்தது. ஒன்று ஈச்வரன் கோவில், இன்னொன்று பெருமாள் கோவில். அனன்யமான பக்தியை - அதாவது ஒரு தெய்வத்திடம் மட்டுமே மனஸைப் பூர்ணமாக அர்ப்பணித்துச் செய்கிற பக்தியை - ஈச்வரனிடமே வைக்க வேண்டுமென்றுதான் அவருக்கு அதிகாரம். சிவ பக்தியை வளர்த்துக் கொடுக்கவே அதிகார புருஷராக அவதாரம் செய்திருந்தவர் அவர். அதனால் கண்ணுக்குத் தெரிந்த இரண்டு கோவிலில் எது சிவாலயம் என்று தெரியாமல் அவர் கொஞ்சம் குழம்பினார். அப்போது இந்தப் பிள்ளையார் தான் அவருக்குக் கோவிலை அடையாளம் காட்டினார். அதனால் 'வழிகாட்டி விநாயகர்' என்றும் அவருக்கு ஒரு பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ரொம்பவும் ஸந்தோஷத்துடன் சிவாலயஸம் சென்று பதிகம் பாடின ஸம்பந்தர் ஸ்வாமியிடம், ''எனக்கு வழிகாட்டியது பிள்ளையார்தான் என்று என்றைக்கும் லோகம் நினைவு வைத்துக் கொள்ளும்படியாக, அவருக்கு என் பெயரையே சூட்ட வேணும். அதோடு, நீங்கள் ஆர்த்ரா (ஆருத்ரா) தர்சனமும் அந்த ஸந்நிதியில்தான் மண்டகப்படி நடத்திக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று வரம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார்.

அதனால்தான் அங்கே அந்தப் பிள்ளையாருக்கு 'ஆளுடைய பிள்ளையார்' என்றேசொல்லப்படும் ஞானஸம்பந்தரின் பேர். அந்த ஊர் சிவன் கோவில் நடராஜாவுக்கு திருவாதிரையின் போது இன்றைக்கும் அங்கேதான் ஆர்த்ரா தர்சன வைபவம் நடத்தப்படுகிறது.

அப்பர் ஸ்வாமிகளுடன் - ஸம்பந்தரை விக்நேச்வரருடன் ஸம்பந்தப்படுத்தும் இன்னும் இரண்டு ஸம்பவங்களில் அப்பர் ஸ்வாமிகளும் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார். அந்த இரண்டு தேவாரகர்த்தாக்களும் ஸம காலத்தவர்கள். ஸம்பந்தருக்கு அப்பர் 'ஸீனியர் கான்டெம்பரரி' இரண்டு பேருக்கும் பரஸ்பரம் அபார ப்ரியமும் மரியாதையும். சேர்ந்து சேர்ந்தே அநேக க்ஷேத்ரங்களுக்குப் போயிருக்கிறார்கள். அந்த ஊர்களில் இருந்த ஜனங்களுக்கு அப்படியொரு பெரிய பாக்யம், சிவ பக்தியிலேயே ஊறிப் பழுத்த பழம் அப்பர், பிஞ்சிலேயே பழுத்த ஸம்பந்தமூர்த்திகள் இரண்டு பேரையும் சேர்த்து தர்சிக்கும்படியாக!

அந்த மாதிரி அவர்கள் திருவீழிமிழலை என்ற மஹாக்ஷேத்ரத்திற்குச் சேர்ந்து போனார்கள். அவர்கள் வந்ததில் ஊராருக்கு ரொம்பவும் ஸந்தோஷந்தான். ஆனாலும் அந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொஞ்சம் பங்கப்படுத்துவதாக அப்போது அங்கே கடுமையான பஞ்சம் ஏற்பட்டிருந்தது. தன - தான்யம் என்கிறது (வழக்கம்). தான்யத்திற்கு இந்த மாதிரிப் பஞ்சம் வந்தாலும், தனஸம்ருத்தி (செல்வச் செழிப்பு) இருந்ததால் வெளியூர்களிலிருந்து தான்யங்கள் கொள்முதல் செய்துகொண்டு ஸமாளித்து விடலாமோன்னோ? அதனால், ஜனங்களின் கஷ்டத்தைப் பார்த்து மனஸ்-ருகிய அந்த இரண்டு பேரும் ஈச்வரனிடம் பொன் கேட்டுப் பிரார்த்தித்தார்கள். பொன்னாசையைத் தள்ளின இரண்டு பேரும் லோகோபகாரத்திற்காக அப்படிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஸ்வாமியும் இரண்டு பலிபீடங்களில் அவர்களுக்குப் பொன் வைத்தார். 'படிக்காசு' என்ற நாணய ரூபத்தில் பொன்னை வைத்தார்.

ஸம்ஸ்க்ருத விரோதம் - ஒரு ஊரிலே ஏழைகள் 'பஞ்சம்; பணம் வேணும்' என்று சீஃப் மினிஸ்டருக்கு, முதன் மந்திரி என்கிறார்களே அவருக்கு........ இல்லே இப்போது அதை முதலமைச்சர் என்று ஆக்கியிருக்கிறார்கள். எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது! ஸம்ஸ்க்ருதத்தை அடித்துத் துரத்தி விட்டால் அதுவே தமிழ் வளர்ச்சி என்பதாக ஒரு நல்ல கொள்கை நடைமுறைக்கு வந்திருக்கிறது! அடித்துத் துரத்தும் தலைவர்களில் ஆரம்பித்து இப்படித் தனி தமிழ் முழக்கம் செய்பவர்களில் எத்தனை பேருக்கு தமிழிலக்கியத்தில் - தெய்வ ஸம்பந்தமான இலக்கியம் கூடாது என்று வைத்து விட்டாலும் 'ஸெக்யூலர் விட்ரேசராக'வே வைக்கப்பட்ட தமிழிலக்கியத்தில் — திருக்குறள், திருக்குறள் என்கிறார்கள் அதில்கூடப் பரிசயம் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஒரு பர்ஸென்ட், இரண்டு பர்ஸென்ட் தேறுமா என்பதே ஸந்தேஹம் என்று தெரிகிறது. ஆனாலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தை அடித்துத் துரத்த வேண்டும்

என்று மட்டும் அநேகமாக நூறு பெர்ஸன்ட்காரர்களும் முஸ்தீபாக இருக்கிறார்கள் ! அந்த ஸம்ஸ்க்ருதம் என்னமோ இவர்கள் அடித்துத் துரத்தினதாக நினைக்கிற இடங்களிலும் இவர்களுக்கே தெரியாமல் வந்து பூந்து (புகுந்து) கொள்கிறது ! 'அமைச்சர்' ஸமாசாரம் இப்படித்தான். 'மந்திரி' என்றசொல் ஸம்ஸ்க்ருதம். அது கூடாது என்று அமைச்சராக்கினால் அந்த 'அமைச்ச'ரும் 'அமாத்யர்' என்ற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தையின் திரிபுதான் !

'த்த' த்ய என்பவை தமிழில் 'ச்ச' என்று மாறும். 'தகரத்துக்குச் சகரம் போலி' என்று புலவர்கள் விதியே காட்டுவார்கள். மைத்துனன் - மச்சினன் ; பித்தன் - பிச்சன் இத்யாதி பார்க்கிறோம். பேச்சு வழக்கிலே 'வைத்து' 'புளித்து' என்ற மாதிரி உள்ள வார்த்தைகளை எல்லாமே 'வெச்சு' 'புளிச்சு' என்றெல்லாந்தானே சொல்கிறோம் ? அந்த ரீதியில்தான் சப்தங்கள் மாறி மாறி ஸம்ஸ்க்ருத அமாத்யரே தமிழில் முதலில் அமாத்தராகி அப்புறம் அமைச்சரானது .

ஸமீபத்தில் 'மனிதநேயம்' என்ற ஒரு வார்த்தை உலாத்துகிறதாகப் பார்க்கிறேன். நல்ல வார்த்தைதான். காதுக்குக் கேட்கவும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும் 'மனிதாபிமானம்' என்று இத்தனை நாளாகச் சொல்லி வந்ததில் 'அபிமானம்' என்ற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தை இருப்பது பிடிக்காமல்தான் இப்படி மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்கும் போது பரிஹாஸமாகத்தான் இருக்கிறது ! ஏனென்றால், 'நேயம்' என்பதும் ஸம்ஸ்க்ருத 'ஸ்நேஹ'த்தின் திரிபுதான் ! ஸம்ஸ்க்ருதம் என்பது இலக்கண சுத்தமான பாஷை. அதையே பேச்சுக் கொச்சையாக இருக்கும் போது ப்ராக்ருதம் என்பார்கள். அந்த ப்ராக்ருத பாஷையில்தான் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ள நாடகங்களில் ஸ்த்ரீகள், படிப்பில்லாதவர்கள் ஆகியவர்கள் ஸம்பாஷிப்பார்கள். அதிலே 'ஸ்நேஹம்' என்பது 'நேயம்' என்றுதான் வரும். அது போகட்டும். 'மனிதநேயம் என்கிறதிலும் முதலில் மனித என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே. அதுவும் ஸம்ஸ்க்ருத 'மநுஷ்யவின்' திரிபுதானே ? இதே மாதிரிதான் 'நீதிபதி' என்பதிலும் 'நீதி' என்ற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தையை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு, பதி மட்டுந்தான் ஸம்ஸ்க்ருதம் என்று நினைத்து விட்டு 'நீதியரசர்' என்று போடுவதாகத் தெரிகிறது. இந்த 'அரச' என்பதும் இன்னும் 'அரைய, இராய,' என்கிறதெல்லாமுங்கூட 'ராஜ' என்ற ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தையின் திரிபுகள்தான். 'மன்னன், கோ' என்கிறவை தான் 'ராஜா'வுக்கான சுத்தத் தமிழ் வார்த்தைகள்.. ஒருத்தருக்கும் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லாமல் இப்படியெல்லாம் வெறும் த்வேஷத்தில்

செய்கிற கார்யங்கள் கடைசியில் பித்துக்குளித்தனமாகத்தான் இருக்கின்றன!

திருவள்ளுவரின் உதாஹரணம் தமிழை வளர்த்துக் கொடுத்தவர்களில் திருவள்ளுவரை மிஞ்சி ஒருத்தருண்டா ? அவர் முதல் குறளையே எப்படிப் பாடிக் கொடுத்திருக்கிருர் ?

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு

என்றுதானே பாடியிருக்கிருர் ? அதிலே ஆதி, பகவன், உலகு என்று மூன்று ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளைப் போட்டிருக்கிருர். 'உலகு' என்பது லோகம் என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பதத்திலிருந்தே வந்தது. 'லோகம் என்றால் நம்மால் நமக்கு வெளியிலே 'பார்க்கப்படுவது' இங்கிலீஷ் 'லுக்'கும் அந்த தாதுவிலிருந்து வந்ததுதான். பார்க்கிற இந்திரியமான கண்ணுக்கு 'லோசனம்' என்று பேர் இருப்பது இந்த தாதுவின் அடியாகத்தான். லோகம் பார்க்கப்படுவது என்கிற இதே அடிப்படையில் தமிழ்ப் பேராகவே உலகத்துக்கு உள்ள வார்த்தை 'பார்'. வையம், வையகம் என்பதும் லோகத்துக்கு ஒரிஜினலான தமிழ்ப் பெயர். 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு' என்பதற்குப் பதில் 'பழங்கடவுள் முதற்றே வையம்' என்று திருவள்ளுவர் தாராளமாக பாடியிருக்கலாம். மீட்டரும் ஸரியாகவே இருந்திருக்கும். அப்படியிருந்தும் விசால மனம் படைத்த அந்தப் பெரியவர் பாஷா வித்யாஸங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்காமல் தம்முடைய நூலே ஆரம்பிக்கிற கடவுள் வாழ்த்தின் முதல் குறளிலேயே மூன்று ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளைப் போட்டிருக்கிருர். அவருடைய பெயரை எப்போதும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிற தமிழ் அன்பர்கள், தங்களுடைய அன்பு, தாங்கள் பெரிதாகச் சொல்லிக் கொள்கிற பகுத்தறிவோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டுமானால், அவர் காட்டும் வழிபடிதான் போக வேண்டும். திருவள்ளுவர் வாழ்த்துகிற அந்தக் கடவுள் - ஆதி பகவன் தான் இந்த மனப்பான்மையை அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்.

ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழ் வேரோடேயே சேர்ந்தது - ஆதி நூலான தொல்காப்பியத்திலிருந்தே 'வடசொல்' என்று புலவர்கள் சொல்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளைக் கலந்து கொள்வதற்குத் தமிழ்ப் பெரியோர்கள் தயங்கவேயில்லே. தொல்காப்பியம் என்பதில் 'காப்பியம்' என்பதே காவியம் - காவ்யம் என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தையிலிருந்து வந்ததுதான். காப்யர் என்று வேத ரிஷி ஒருத்தருக்கும் பேர் இருந்திருக்கிறது ! 'கவி, 'கவிதை'

என்கிறதெல்லாமும் ஸம்ஸ்க்ருத மூலத்திலிருந்து வந்ததுதான். 'இலக்கணம்' இலக்கியம் என்ற இரண்டுமே கூட லக்ஷணம் - லட்சணம், லக்ஷ்யம் - இலட்சியம் ஸம்ஸ்க்ருத மூலத்திலிருந்து வந்தவைதான். சிலப்பதிகாரத்தில் 'அதிகாரம்' என்பது ஸம்ஸ்க்ருதம்தான். 'படலம்' 'சருக்கம்' (ஸர்கம்) என்கிற மாதிரி உள்ள ஸெக்ஷன் பேர்களெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதந்தான். மூலம் - உரை' என்பதில் 'மூலம்' என்பது ஸம்ஸ்க்ருதந்தான். இப்படிக் கணக்கு வழக்கில்லாமல் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

ஆத்ம ஸம்பந்தமாக எடுத்துக் கொண்டாலோ கேட்கவே வேண்டாம் ! யோகம், தபஸ், - தவம் என்கிறது 'தபஸ்ஸிலிருந்து வந்ததுதான் - மந்த்ரம், தந்த்ரம் யந்த்ரம், ஆகமம், புராணம் போன்ற எத்தனையோ ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளுக்குத் தமிழில் வார்த்தையே இல்லே. ஏனில்லே என்றால், நம்முடைய ஆதி காலத் தமிழ்ப் பெரியோர்களிலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லோரும் 'அதுதான் தமிழோடு வேரிலேயே, வேரோடு வேராகச் சேருவதாக உள்ள ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வார்த்தைகள் இருக்கின்றனவே ! அவை நமக்கும் ஸொந்தம்தானே ? அவற்றிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டால் போயிற்று ! என்று கொஞ்சங்கூட கல்மஷம் இல்லாமல் நினைத்து அப்படியே பண்ணியதால்தான் புதிதாகத் தமிழ் வார்த்தைகள் உற்பத்தி பண்ணவில்லே. ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளையே 'genes of the language' - 'ஒரு மொழியின் தனிப் பண்பு' - என்கிறதற்கேற்பத் தமிழிலே கொஞ்சம் மாற்றி ரூபம் பண்ணி - 'லக்ஷ்யம்' என்பதை 'இலக்கியம்' என்று ஆக்கின மாதிரிப் பண்ணி - தமிழிலே சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

வேடிக்கையாக, வேடிக்கையிலேயே வருத்தமும் தருவதாக ஒன்று கேள்விப்பட்டேன். அரசியலில் முக்யமாயிருக்கிற ஒருத்தருக்குத் தங்கள் கட்சியில் எவரோ 'விஞ்ஞாபனம்' என்று எழுதி விட்டதைப் பார்த்து ஒரே கோபம் வந்து விட்டதாம். 'விண்ணப்பம்' என்று மாற்றிப் போடச் சொன்னாராம். ஆனால் இதுவும் முன்னே 'ஸ்நேஹம்' - 'நேயம்' சொன்னேனே. அந்த மாதிரி ஒன்றுதான் ! ஸம்ஸ்க்ருத 'விஜ்ஞாபன'மே ப்ராக்ருதத்தில் 'விண்ணாபனம்' என்று வரும் ; விண்ணாபம்' என்றும் வரும். அதுதான் தமிழ் விண்ணப்பம். விஞ்ஞானத்தைத் தமிழில் 'விண்ணாணம்' என்பதும் ப்ராக்ருதத்தைத் தழுவித்தான். எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால் தமிழ், பாஷைக்கேயான தனி gene ஸம்ஸ்க்ருதத்தின் பேச்சு மொழியான ப்ராக்ருதத்தின் gene ஓடு நகமும் சதையும் மாதிரிச் சேர்ந்துதானிருக்கிறது என்று காட்டுவதற்குத்தான் !

எத்தனைதான் யத்தனம் பண்ணினாலும் அந்த ஸம்ஸ்க்ருத வேரைப் பிடுங்க முடியாது. முன்னேயே சொன்னாற்போல, நாம் தமிழ் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற பல வார்த்தைகளே ஸம்ஸ்க்ருதந்தான் ! ஒரு பெரிய அறிவாளி பேசியிருந்தார். 'வடமொழிச்சவப்பெட்டியில் ஆணி அறைவோம்' என்று ஒரு தனித் தமிழன்பர் சொல்லியிருந்தார். அதைக் குறிப்பிட்டுத்தான் அந்த அறிவாளி பேசியது. அவர் என்ன சொன்னாரென்றால், ''அந்த ஸம்ஸ்க்ருத த்வேஷக்காரர்கள் சொன்னதிலேயே மூன்று ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகள் இருக்கிறது. ஒன்று 'சவம்' இரண்டாவதாக 'பெட்டி' என்பதும் 'பேடி', 'பேடகம்' என்பதன் தமிழ்தான். மூன்றாவதாக 'ஆணி' வேதத்திலேயே உள்ள வார்த்தை 'ஆணி'. சவத்துக்கும் பெட்டிக்கும் வேறே மூலமான தமிழ் வார்த்தைகளும் உண்டு. ஆனால் ஆணிக்குத் தமிழ் வார்த்தையே இல்லை என்றார்.

'ஆணி' மாதிரி ஸகல ஜனங்களும் சொல்வதாக உள்ள ஏகப்பட்ட வார்த்தைகள் ஸம்ஸ்க்ருதமாக இருக்கின்றன. 'தச்சன்' 'கருமான்' என்கிறோமே. அவை தக்ஷன் 'கர்மாரன்'தான் வேதத்திலேயே இருக்கிற ஸ்ரீ ருத்ரத்தில், ஈச்வரனே தக்ஷர்களாகவும் கர்மாரர்களாகவும் இருக்கிறனென்று வருகிறது.

இயற்கையாகவே ரொம்பவும் ஸம்ருத்தியுடன் புஷ்டியாக நிறைந்த வளர்ச்சியுடன், வளத்துடன் தமிழுக்கென்றே லோகம் கொண்டாடுகிற மாதிரி ஏராளமான வார்த்தைகள் vocabulary உண்டாகத்தான் செய்தது. அப்படியிருந்தும் செயற்கையாகப் புது வார்த்தை உற்பத்தி பண்ண வேண்டாமென்றே அநேக இடங்களில் 'ஸம்ஸ்க்ருதமும் நமக்கு இயற்கைதான்' 'second nature' என்கிறார்களே, அப்படித்தான் ! நம் வேரிலேயே பிரிக்க முடியாமல் நாமாக ஒன்றிப்போயிருக்கிற அந்த பாஷையிலிருப்பதையே நாமும் வைத்துக் கொள்வோம் என்று நம் முன்னோர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு அப்படியே செய்திருக்கிறார்கள்.

அப்படி வேராக இருப்பதைத்தான் இப்போது வேறாக நமக்கு வேறுபட்டது வேண்டாதது என்று நினைத்துப் பிடுங்கி போடப் பார்க்கிறார்கள். வேரைப் பிடுங்கினால் என்ன ஆகும் ? வேருக்கு 'மூலம்' என்று பேர். மூலத்தைக் கெடுத்தால் நிர்மூலமாக அல்லவா ஆகிவிடும் ? அப்படிப்பட்ட உத்பாதத்தைத்தான் தமிழ் பாஷைக்கு ஏற்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள்.

எல்லாரும் நல்லவர்கள்தான். ஏதோ தெரியாத்தனம், யாரோ இரண்டொருத்தர் தப்பாக நினைத்து, தங்களுக்கு இருக்கிற

வசீகரத்தால் மற்றவர்களையும் தப்பில் இழுத்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் தமிழன்பர்கள், தமிழடியார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறவர்களே, அந்த பாஷையின் வேரில் வெட்டுப் போடுவதும், தமிழ் மரபு, தமிழ் மரபு என்கிறவர்களே அந்த மரபை உண்டு பண்ணி, வளர்த்துக் கொடுத்தவர்களின் அபிப்ராயத்துக்கு நேர் மாறாகப் பண்ணுவதாகவும் நடந்து வருகிறது.

நாம் பதிலுக்குக் கோபப்பட்டு ப்ரயோஜனமில்லே. சாந்தமாக எடுத்துக் காட்டிப் புரிய வைக்க வேண்டும். எல்லோருக்கும் நல்லறிவு உண்டாவதற்கு வாக்தேவியைப் ப்ரார்த்திக் கொள்ள வேண்டும். வேத வ்யாஸர் என்றே பேருள்ளவர் பண்ணின மஹாபாரதம், நம்முடைய முத்தமிழ் இரண்டையும் ஒரே மாதிரி மலையிலே எழுதி வைத்த விக்நேச்வரரிடம் நமக்கு இரண்டு கண் மாதிரி உள்ள இந்த இரண்டு பாஷைகளை வைத்துச் சண்டை - சாடி உண்டாகாமலிருக்க ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இனம் என்றும் பாஷை என்றும் பிரிந்து போகாமல் நாம் அத்தனை பேரும் ஒரே பார்வதி - பரமேச்வரர்களின் குழந்தைகளாக, பிள்ளையாருக்குத் தம்பி - தங்கைகளாக ஒன்று சேர வேண்டும். அவரையே ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளுவோம்.......

தேவார கர்த்தர் இருவருக்கு அருள் — முதலமைச்சர் என்கிற வார்த்தை பற்றிய வாதம் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்திற்காக ஆரம்பித்தேன். ஒரு ஊரில் பஞ்சம் என்று முதலமைச்சருக்கு ஊரார் பெட்டிஷன் கொடுத்தால், அவர் கஷ்ட நிவாரணத்துக்காகப் பணம் பண்ணுகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது அவரேயா பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய் விநியோகம் செய்கிறார் ? ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபீஸர் போட்டு அவர் மூலந்தானே செய்கிறார் ? அப்படி, திருவீழிமிழலையில் பஞ்சம் என்று அப்பர், ஸம்பந்தர் பெடிஷன் கொடுத்து ஈச்வரன் படிக்காசு கொடுத்த போது அதற்கு ஸ்பெஷல் ஆபீஸராகப் பிள்ளையாரையே போட்டு அவர்களுக்கு விநியோகிக்கச் செய்தார். அப்பா ஸொத்தை மூத்த பிள்ளையும் அருள் மனஸோடு அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். இரண்டு பீடங்களில் மேலண்டையில் படிக்காசு வைத்ததற்குப் பக்கத்திலேயே 'படிக்காசுப் பிள்ளையார்' என்று பேர் வைத்துக் கொண்டு அவர் உட்கார்ந்திருக்கிறார்!

இன்னொரு ஸம்பவம். லால்குடிக்குக் கிட்டே அன்பில் என்று ஒரு ஊர். தேவாரத்தில் அதை அன்பில் ஆலந்துறை என்று

சொல்லியிருக்கிறது. அப்பரும் ஸம்பந்தரும் அந்த க்ஷேத்ரத்திற்குக் கிளம்பினார்கள். வழியிலே கொள்ளிடம் குறுக்கிட்டது. ஒரே வெள்ளம்! பரிசலா, படகா ஒன்றுமே போக முடியாத வெள்ளம்! இப்படி ஆச்சே என்று அவர்கள் அக்கரையில் நின்று கொண்டே ஸ்வாமியிடம் முறையிட்டார்கள். அப்போது ஸ்வாமி கேட்டுக் கொள்கிறதற்கு முன்னாடி அங்கேயிருந்த பிள்ளையார்தான் ''வெள்ளச் சத்தத்தோடே யாரோ ப்ரலாபிக்கிற குரலும் கேக்கறாப்பல இருக்கே!'' என்று காதை அந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் சாய்த்து உன்னிப்பாகக் கேட்டார் 'செவி சாய்க்கிறது' என்பதை நிஜமாகவே பண்ணினார்! மஹா பக்தர்களான அப்பர் - ஸம்பந்தரர்களின் குரல் என்று தெரிந்து கொண்டார். உடனே அப்பாவுக்கு 'ரிலே' 'ரெகமன்டேஷன்' எல்லாம் பண்ணினார். அப்பாவும் உடனே வெள்ளம் வடியும்படிப் பண்ணி அவர்களைக் கோவிலுக்கு வரவழைத்துக் கொண்டார். அன்பிலாலந் துறையில் 'செவிசாய்த்த விநாயகர்' என்றே அந்தப் பிள்ளையார் விக்ரஹ ரூபத்தில் அழகாக காதைச் சாய்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்.

தேவாரத்தில் விநாயகர் : - விக்நேச்வரரைப் பற்றி வருகிற இரண்டு தேவாரக் குறிப்புகளை விஷயம் தெரிந்தவர்கள் விசேஷித்துச் சொல்வார்கள். ஒன்று அப்பர் வாக்கு. மற்றது ஸம்பந்தருடையது.

சமணனாயிருந்த பல்லவ ராஜாதன் மாதிரியே சமணராயிருந்து விட்டு அப்புறம் சைவராகி விட்ட அப்பர் ஸ்வாமிகளைப் பல விதத்தில் ஹிம்ஸைப்படுத்திக் காளவாயில் போட்டான். கல்லைக் கட்டி ஸமுத்திரத்திலே போட்டான் ; அப்புறம் அதெல்லாம் பலிக்கவில்லை என்பதைப் பார்த்துத் தானும் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணி வைதிக மதத்திற்குத் திரும்பி விட்டான் என்று கதை கேட்டிருப்பீர்கள். அதிலே காளவாய்க்கும் கல்லைக் கட்டிப் போட்டதற்கும் நடுப்புற (நடுவில்) விஷம் கொடுத்ததாகவும், அவர் மேலே மதயானையை ஏவி விட்டதாகவும் இருக்கிறது. அப்படி மதயானையை ஏவினபோது அவர் பாட்டுக்குக் கொஞ்சங்கூட பயப்படாமல், ''அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை'' என்று பதிகம் பாடிக் கொண்டு தீரமாக நின்றார். மத்தகஜம் வேகமாக வருகிறபோது கஜஸம்ஹார மூர்த்தியான ஸ்வாமியை 'வேழம் உரித்த நிலை' என்று ஸ்துதித்துக் கொண்டு நின்றார்! கஜானனரைப் பற்றியும் அந்தப் பதிகத்தில்தான் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்!

'பலபல காமத்த ராகிப் பதைத்தெழு வார்மனத்துள்ளே
கலமலக் கிட்டுத் திரியுங் கணபதி யென்னுங் களிறு.''

''அந்தக் களிறு எந்த ஈச்வரனின் பரிவாரத்தில் இருக்கிறதோ, அந்த ஈச்வரனின் 'தமர் நாம்', அதாவது 'தம்மவர் நாம்', அதாவது ஈச்வரனே, ''இவர்கள் என்னுடைய மநுஷர்கள்' என்று சொல்லிக் கொள்ளும் படியான அடியார் நாங்கள் ! ஆகவே நாங்கள் ராஜா ஏவி விட்டிருக்கிற இந்த மதக் களிறானாலும் ஸரி, வேறே என்ன உத்பாதமானாலும் ஸரி, அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை !'' என்று பாடினார். மதயானை அவரைப் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு ஏவினவனையே தாக்குவதற்குப் பாய்ந்தது. அவன் ஓட்டம் பிடித்தான்.

''கணபதி என்னும் களிறு'' பற்றி அவர் என்ன சொல்லி இருக்கிறரென்றல் ; நம்மில் ஒவ்வொருத்தரும் நூறாயிரம் ஆசைகளை வைத்துக் கொண்டு, ஒன்று பூர்த்தியானால் இன்னொன்று எனறு ஸதா பரபரக்கிற படபடக்கிற சஞ்சல மனஸுக்காரர்களாக இருக்கிறோம். இதைத்தான் ''பல பல காமத்தராகிப் பதைத்தெழுவார் மனம்'' என்றுர். ஸாதாரணமாகச் சொல்வது, ஆசாபூர்த்திக்கு ஏற்படும் இடையூற்றை அகற்றி அது நிறைவேற அநுக்ரஹிக்கிறவரே விக்நேச்வரர் என்பது. ஆனால் அப்பர் ஸ்வாமிகளோ அப்படிச் சொல்லாமல் ரொம்ப 'ஹை லெவ'லுக்குக் கொண்டு போய் விடுகிறுர். நல்ல விஷயஜ்ஞரான புலவர்கள் எப்படி அர்த்தம் பண்ணுவார்களோ, எனக்குத் தோன்றுகிற அர்த்தம் இப்படித்தான். என்னவென்றல் ; ஆசைப் பூர்த்தி என்று போனால் அதற்கு முடிவேயிருக்காது. ஒன்று பூர்த்தியாச்சென்றல் இன்னொன்று என்று அது போய்க் கொண்டேதான் இருக்கும். முடிவிலே அத்தனை ஆசைகளும் ஸம்ஸார பந்தத்தை மேலும் மேலும் இறுக்குகிறவைதான். கணபதி இதற்குத்தான் அநுக்ரஹிக்கிரு ரென்றல் அதொன்றும் சிறப்பில்லை என்று அப்பர் நினைத்திருக்கிறுர். அவர் அபிப்ராயத்தில் - 'அநுபவத்தில்' என்று சொல்லணும் - கணபதி என்ன பண்ணுகிறுர் ? ஆசைகளினால் ஸதா பதறிக் கொண்டிருக்கும் நம் மனஸில் பிள்ளையார் 'கலமலக்கிட்டுத் திரிகிறா'ராம். அப்படி என்றல் ஒரே கலக்காகக் கலக்கிக் கொண்டு உத்ஸாஹமாகச் சுற்றுகிறுர் என்று அர்த்தம். ஏற்கனவே ஆசைகளால் பதைத்துக் கலங்கிப் போயிருக்கிற மனஸை அவர் எதிர்த்திசையில் போட்டுக் கலக்குகிறுர். கலக்கல் அதற்கு எதிர்க்கலக்கல், revolution-ம் அதற்கு எதிரான counter revolution ம் என்றல் என்ன ஆகும் ? முதலாவதை இரண்டாவது சமனம் பண்ணி, கலக்கம் எல்லாம் அடங்கி

equilibrium என்கிற ஸமநிலையான பரம சாந்த நிலை உண்டாகும். மனஸ் அப்படி சாந்தமாக அடங்கி விட்டால் அதுதான் மோக்ஷம். ஒரு களிறு - ஆண் யானை - எத்தனை சக்தியோடு ஒரு சுழலுக்குள்ளே நுழைந்து கலக்கு கலக்கு என்று கலக்கி விளையாடி கம்பீரமாக ஸஞ்சாரம் பண்ணுமோ, அப்படி நம்முடைய ஆசைச் சுழல்மயமான மனஸுக்குள்ளே பரம க்ருபையோடு விக்நேச்வரர் புகுந்து எதிர்ச் சுழலாக சுழற்றிக் கொண்டு வெற்றிநடை போட்டுத் திரிகிறாராம் ! இது அப்பர் சொல்வது.

ஸம்பந்தமூர்த்தி என்ன சொல்லியிருக்கிறாரென்றால், விக்நேச்வரர் பல வேறு ஸந்தர்ப்பங்களில் பல வேறு அவஸரங்களாக (கோலங்களாக) அவதரித்திருக்கிறார். அவற்றிலே ஒன்றில், பிடி என்கிற பெண் யானையாக அம்பாள் ஒரு ரூபம் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் காலத்தில் ஸ்வாமி (சிவபெருமான்) தன்னுடைய அடியார்களுடைய இடங்களைத் தானே கடிந்து போக்கிவிடாமல் அதற்கென்றே 'ஆதரைஸ்' ஆன ஒரு விக்ன நிவாரண மூர்த்தியைத் தன்னுடைய பிள்ளையாகப் பெற்று, அந்தப் பிள்ளை மூலம் நடத்தணும் என்று லீலையாக ஒரு ஸங்கல்பம் பண்ணினார். உடனே அவர் ஆண் யானையாகி, பிடியாயிருந்த அம்பாளோடு அப்படி ஒரு புத்ரோத்பத்தி பண்ணினார். இந்த விருத்தாந்தத்தைத்தான் ஸம்பந்தர், வலிவலம் என்று திருவாரூர்கிட்டே மூவரும் பாடின க்ஷேத்ரம் இருக்கிறது, அங்கே பாடின தம்முடைய பதிகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

பிடியதன் உருஉமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலம்உறை இறையே

வலிவலத்தில் தானதர்ம வள்ளல்களாக 'மிகு கொடை வடிவினர்' இருப்பதை ஸம்பந்தமூர்த்தி பார்த்தார். உடனே அவருக்குப் பரமேச்வரன் லோகம் பூராவுக்குமாக அளித்திருக்கிற பெரிய கொடை ஒன்றைச் சொல்லத் தோன்றிற்று. என்ன கொடை என்றால் அடியார் இடர் கடியவே அவர் கணபதியை வரவழைத்தாரே, அதுதான் ! 'தனதடி வழிபடும் அவரிடர் கடி கணபதி அருளி'னாரே அதுதான்.

விக்நேச்வரருக்குப் பல நாமாக்கள் இருந்தாலும் அப்பர் பாடல், ஸம்பந்தர் பாடல் இரண்டிலும் கணபதி என்ற நாமாவே வருகிறது. பிள்ளையார் மந்த்ரங்களில் முக்யமானவற்றிலும் அந்தப்

பேர்தான் இருக்கிறது. பிள்ளையார் மதத்தின் பெயரும் 'காணபத்யம்' என்று அந்தப் பேரை வைத்தே இருக்கிறது.

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமி இந்த இரண்டு பேரைப் போலப் பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்து பாடவில்லை. பரமேச்வரனையே ரொம்பவும் நிந்தா ஸ்துதி செய்த 'வன்றொண்டர்' அல்லவா அவர் ? பிள்ளையாரையும் அப்படித்தான் இறக்கியிருக்கிறார்! ஒரு இடத்தில் "கணபதியேல் வயிறுதாரி" என்று. இன்னோரிடத்தில் கணக்கு வழக்கில்லாமல் தின்று கொண்டு தொப்பையை வளர்க்கிறதைத் தவிர வேறே ஒன்றும் தெரியாத கணபதி என்ற அர்த்தத்திலே எண்ணிலியுண் பெருவயிறன் கணபதி, ஒன்றறியான்' என்று சொல்கிறார். இங்கேயும் இரண்டு இடத்திலேயும் கணபதி நாமாதான். இரண்டிலுமே பெருந்தீனிக்காரர் என்று அவருக்கு வசவு !

ஆனாலும் அவர் ஸுந்தரருக்கு நிறைய அநுக்ரஹங்களும் பண்ணித்தான் இருக்கிறார்.

சுந்தரருக்கு அருள் - அப்பர் - ஸம்பந்தர்களுக்கு அன்பிலில் ஏற்பட்டாற் போல ஸுந்தரரும் திருவையாற்றுக்குப் போனபோது காவேரியில் பெரிய வெள்ளமாக வந்து அவரைத் தடுத்தது. அவர் எதிர்க்கரையிலேயே நின்று கொண்டு "ஐயாறுடைய அடிகளே ! ஓலம் ஓலம் !" என்று கதறினார். இங்கேயும் அப்பாவுக்கு முந்தித் திருவையாற்றுப் பிள்ளையார்தான் பக்தர் கஷ்டத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அவருடைய ஓலத்தை அப்பாவுக்குத் தாமே 'ரிலே' பண்ணினார். அதனாலே அவருக்கு "ஓலமிட்ட விநாயகர்" என்றே பெயர். - தோழர் - "தம்பிரான் தோழர்' என்று ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைச் சொல்வார்கள் - அந்தத் தோழர் ஓலமிட்டு, அதை ஜ்யேஷ்ட புத்ரனும் 'ஸெகன்ட்' பண்ணின தக்ஷணமே ஸ்வாமி வெள்ளத்தை வடிய வைத்தார்.

ஃப்ரன்ட் என்கிற முறையிலே ஸுந்தரர் ஸ்வாமிகிட்டே எதை வேணாலும் கேட்பார். பரவை நாய்ச்சியார் என்று அவருக்கு ப்ரியமானவள். அவள் ஸுந்தரமூர்த்திகளின் ஊரான திருவாரூர் கோவிலில்நாட்யம் பண்ணுகிறவர்களில் பரம பக்தையான ஒரு உத்தமி. ரொம்பவும் தானதர்மிஷ்டை. அவள் வாரிக் கொடுக்கிறதற்காக ஸுந்தரர் அப்பப்போ "பொன்னு தா" "நெல்லு தா" என்றெல்லாம் ஸ்வாமியிடம் நச்சரித்துப் பெற்றுக் கொள்வார். அப்படி "திருமுதுகுன்றம் என்று தேவாரத்தில் சொல்லியிருக்கும் விருத்தாசலத்திலேயும் அவர் பொன் கேட்டு ஸ்வாமியும் பன்னிரண்டாயிரம் பொன் கொடுத்தார். ஸுந்தரர் அதோடு

விடாமல், ''கொடுத்தது மட்டும் போறாது. இதைக் காபந்து பண்ணி எடுத்துண்டு நான் ஊர் ஊராகப் போய்த் திருவாரூர் சேருகிறது கஷ்டம். ஆனதாலே இதை நீயே எப்படியாவது அங்கே சேத்துடு'' என்றார்.

ஸ்வாமியும் ''ஸரி'' என்றார். ஆனால் கொஞ்சம் லீலை பண்ணவும் நினைத்து, ''இந்தப் பொன்னை இங்கே ஓடற மணிமுத்தாற்றிலே போட்டுடு. அப்பறம் ஊர் ஊரா என்னைப் பாடிண்டு திருவாரூருக்குப் போய் அங்கே கமலாலயத்திலே - அதுதான் அங்கே உள்ள ப்ரஸித்தி பெற்ற திருக்குளம் - ஈசான்ய (வடகிழக்கு) மூலையிலிருந்து கலெக்ட் பண்ணிக்கோ'' என்றார்.

''அப்படியே!'' என்று மணிமுத்தாற்றிலே பொன் மூட்டையைப் போடப் போன ஸுந்தரருக்கு ஒரு ஸந்தேஹம் வந்தது. ''நாம படுத்தியெடுக்கிறோம் என்கிறதாலே ஸ்வாமி ஏதாவது கொனஷ்டை பண்ணி வெக்கப் போகிறார்! இங்கே உசந்த மாற்றுத் தங்கமாகக் குடுத்துட்டு கமலாலயத்திலே எடுக்கிறப்போ மாற்று கொறைச்சுடப்போறார். என்று நினைத்தார். மாற்று என்பது காரட் மாதிரி. 24 காரட், 14 காரட் என்கிறோமே அப்படி 24- ஐயே 14-ஆக ஸ்வாமி பண்ணி விடப் போகிறாரே என்று ஸுந்தரர் நினைத்தார். இரண்டு இடத்திலேயும் உரைத்து மாற்றுப் பார்த்துக் கொள்வதுதான் நல்லது என்று நினைத்தார்.

உடனே அவருக்கு ஸஹாயம் செய்வதற்காகப் பிள்ளையார் அவர் பக்கத்தில் வந்து நின்றார். பொன்னை உரைத்துப் பார்த்து பத்தரை மாற்று - 24 காரட் என்று 'ஸர்டிஃபை' பண்ணினார். விருத்தாசலம் கோவிலில் அறுபத்து மூவருக்குப் பக்கத்தில் மாற்றுரைத்த பிள்ளையார் என்றே அவர் இருக்கிறார். அறுபத்து மூவரையும் சொல்லித் திருத்தொண்டத்தொகை பாடியவர் ஸுந்தரர்தானே?

அந்தப் பொன்னில் பின்னாடி 'கம்பேர்' பண்ணுவதற்காக ஸாம்பிளாக 'மச்சம்' என்று ஒரு துணுக்கை ஸுந்தரர் வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு மூட்டையை அப்படியே மணிமுத்தாற்றில் போட்டு விட்டார். அப்புறம் க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரமாகப் பாடிக்கொண்டே போய்த் திருவாரூரை அடைந்தார். பரவை நாய்ச்சியாரைக் கமலாலயத்தின் ஈசான்யத்தில் படித்துறையில் நிறுத்தி விட்டுக் குளத்துக்குள் இறங்கினார். பொன்னை எடுப்பதற்காக. இவர் நினைக்காத ஒரு கொனஷ்டையை ஸ்வாமி பண்ணினார். ஏதோ மாற்றுதான் குறைந்தது என்றில்லாமல்

முதலுக்கே மோசமாக ஸ்வாமி விளையாடினார். இவர் தேடு தேடு என்று தேடியும் பொன் மூட்டையே அகப்படவில்லை !

பரவையானால் ''எங்கேயோ ஆத்துல போட்டுட்டு இங்கே கொளத்துலே தேடறீரே ஸ்வாமி'' என்று பரிஹாஸம் பண்ணினாள். அவள் சொன்னது பிற்பாடு வசனமே ஆகிவிட்டது ! ஸுந்தரருக்கு எரிச்சல் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. உணர்ச்சி ஜாஸ்தியானால் அவருக்குப் பாட வந்த விடும். ஆனால் வழக்கம் போல் நிந்தாஸ்துதி பண்ணினால் இந்தத் தடவை ஸ்வாமி காது கொடுக்காமலிருந்து, ஒரு பொம்மனாட்டிக்கு முன்னே தாம் இன்னும் அவமானப்பட்டு விடப் போகிறோமே என்பதால் ரொம்பவும் தைன்யமாகவே குழைந்து வேண்டிக் கொண்டு பதிகம் பாடினார். பொன் ஸமாசாரமானதால் ''பொன் செய்த மேனியினீர்'' என்றே பாடினார். பின்னொரு சமயத்தில் ''பொன்னார் மேனியனே'' என்று பாடினதும் ஸுந்தரர்தான். ஸ்வாமி அவருடைய பாட்டைப் பெறணுமென்றே தான் சோதித்தது ! இவர் பாடினவுடனே பொன் அகப்படும்படி பண்ணிவிட்டார்.

இங்கேயும் பிள்ளையார்தான் வந்து மாற்றுப் பார்த்தார். அதனால் திருவாரூரிலும் ஒரு ''மாற்றுரைத்த விநாயகர்'' உண்டு. ஸுந்தரர் நினைத்த கொனஷ்டையையும் ஸ்வாமி இப்போது பண்ணியிருந்தார் ! மச்சத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மாற்று குறைந்திருந்தது ! 14 காரட் ! பாட்டு ப்ரியரை ஸுந்தரர் மறுபடி ஸ்துதித்தார். ஸ்வாமியும் பதினாலே இருபத்து நாலாகவே மாற்றிக் கொடுத்தார்.

அப்புறம் ஒரு ஸமயம் ஸுந்தரமூர்த்தி, சேரமான் பெருமாளுடைய ஊருக்குப் போய் அரண்மனையில் தங்கி விட்டுப் புறப்பட்டார். ராஜாவான சேரமான் அவருக்கு ராஜோபசாரம் பண்ணி வழியனுப்பும் போது மூட்டை மூட்டையாக - 'பொதி' என்று சொல்வது; அப்படி - நிறையப் பொதி பொன்னும் பொருளும் கொடுத்தனுப்பினார். ராஜஸேவகர்கள் அவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வர, ஸுந்தரர் கொங்கு நாட்டு வழியாகத் திருவாரூர் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

திருப்பூருக்குக் கிட்டே திருமுருகன்பூண்டி என்ற க்ஷேத்ரம். அங்கே காட்டு வழியில் ஸுந்தரர் ஆள்களோடு போய்க் கொண்டிருந்தார். அந்த ஊர் ஸ்வாமி பார்த்தார். ''வழக்கமாக நம்மிடம் அதைத் தா, இதைத் தா என்று நச்சரித்த போது ஒரு க்ஷேத்ரம் விடாமல் நம்மிடம் வந்து பாடியவன், இப்போது நம்மை லக்ஷ்யமே

பண்ணாமல் அல்லவா பெரிய ராஜஸம்பாவனையுடன் போகிறுன் ? நாம் ஏதாவது கொடுத்தால், 'நீயே அதைத் திருவாரூரில் சேரு' என்கிறவன், ராஜஸேவர்கள்தான் நிஜமான துணை என்ற தைர்யத்தில்தானே இப்போது காட்டிலே இத்தனே பொதியுடன் போகிறுன் ? என்று நினேத்தார். கொஞ்சம் சோதனே லீலே செய்வதற்கு முடிவு பண்ணினார்.

பூதகணங்களை வேடர்களாக ஆக்கி ஸுந்தரர் கோஷ்டியை எதிர்த்து வழிப்பறி செய்ய வைத்தார். உயிருக்கு ஹானி செய்யாமல் அந்த கணங்கள் பொருளை மட்டும் பிடுங்கிக் கொண்டு ஸ்வாமியிடம் வந்து பொதியைக் கொடுத்துவிட்டன. எல்லாம் பறி கொடுத்துவிட்டு ஸுந்தரர் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்த ஊர்ப் பிள்ளையாருக்குத்தான் கருணை பெருகிற்று. ஊருக்குப் பேர் திருமுருகன் பூண்டி. அந்த முருகன் ''வைதாரையும் வாழ வைப்பான்'' என்கிறுர்கள். ஆனால் அந்த ஊரிலோ அவனுடைய அண்ணாக்காரர்தான் தன்னே ''வயிறுதாரி'' என்று ஸுந்தரர் வைததையும் நினைக்காமல் அவரை வாழவைக்க நினேத்தார்!

அதனால் கோவிலை விட்டே கொஞ்சதூரம் ஓடி வந்தார். சற்று தூரத்தில் ஸுந்தரரைப் பார்த்தவுடனேயே ஒரே கூவலாகக் கூவிஅவரைக் கூப்பிட்டார் ''இங்கே கோவிலில் இருக்கிற என் அப்பாதான் கணங்களை அனுப்பி வழிப்பறி செய்தது. அதிலே கணபதியான எனக்குப் பங்கு இல்லே. நீ கோவிலுக்கு வந்து அவரைப் பாடு. நீ பாடி விட்டால் அவர் மனஸு குளிர்ந்து, தான் பண்ணினதை அப்படியே மாற்றி விடுவார்'' என்ற தகவல் கொடுத்து உபாயமும் சொல்லிக் கொடுத்தார். ஸுந்தரமூர்த்தியைக் கூவிக் கூவிக் கூப்பிட்ட அந்தப் பிள்ளையார் 'கூப்பிடு பிள்ளையார்' என்ற பெயரில் திருமுருகன் பூண்டியிலிருந்து அவிநாசிக்குப் போகிற வழியில் இருக்கிறுர்.

அவருக்கு ரொம்பவும் நன்றி சொல்லி விட்டு, அவர் பரம கருணையோடு வழிகாட்ட ஸுந்தரர் கோவிலுக்குப் போனார். 'நிந்தாஸ்துதி பண்ணி இன்னும் கஷ்டம் ஏற்பட இடம் கொடுக்க வேண்டாம். ஸ்வாமியேதான் கொள்ளை நடத்தினது என்பது கூட நமக்குத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம். துஷ்ட வேடர்கள் நிறைந்த இந்த ஊரில் நீ இருக்கலாமா என்று ஸ்வாமியிடம் அங்கலாய்த்துக் கொள்கிற ரீதியிலேயே பாடலாம் என்று ஸுந்தரர் நினேத்தார். ''இங்கே ஏன் ஸ்வாமி நீ வாஸம் பண்ணனும்'' ? என்று

அர்த்தம் கொடுக்கும்படியாக ஒவ்வொரு பாடலும் "எத்துக்(கு) இங்(கு) இருந்தீர், எம்பிரானே?" என்று முடித்துப் பதிகம் பாடினார்.

ஸ்வாமியும் தாம்தான் அந்த வழிப்பறியை 'அரேஞ்ஜ்' பண்ணினது என்று காட்டிக் கொள்ளாமல், அந்த வேடர்களுக்கே மனஸ் மாறிவிட்ட மாதிரிக் காட்டி கணங்களை மறுபடி வேடர்களாக்கி அவர்கள் பொதியை எல்லாம் ஸந்நிதியிலேயே ஸுந்தரருக்கு முன்னாடி கொண்டு வந்து போட்டு விடும்படிப் பண்ணினார். பக்தர்களும் பகவானும் விளையாடிக் கொள்கிறதற்கு எல்லையே இல்லை.

விநாயகரும் மாணிக்கவாசகரும் - தேவாரம் பாடிய மூவரைப் பற்றி விக்நேச்வர ஸம்பந்தமாக இவ்வளவு ! ஆனால் மாணிக்கவாசகர் அவருடைய திருவாசகத்திலே பிள்ளையாரைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. இருந்தாலும் அவருடைய வாழ்க்கையிலே இவர் நெருக்கமாக ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார். ரொம்பப் பேருக்குத் தெரியாத கதை சொல்கிறேன்.

பழங்காலத்திலே பாண்டிய நாட்டிலேயிருந்து சோழதேசம் போகிறதற்கு ஆவுடையார் கோவில் வழியாகத்தான் நல்ல சாலை இருந்தது. மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் ஆவுடையார் கோவிலுக்கு திருப்பெருந்துறை என்று பெயர். அங்கே வழிப்போக்கர்கள் தங்குவதற்கு ஒரு சத்திரம் இருந்தது. அதற்குப் பக்கத்தில் வானம் பார்க்க, அதாவது கூரையில்லாமல், ஒரு பிள்ளையார் உட்கார்ந்திருப்பார். வெயிலில் வந்த யாத்ரிகர்கள் ஒரு கூரையின் கீழ் ரெஸ்ட் பண்ணிக் கொள்ளும் சத்திரத்துக்குப் பக்கத்திலேயே இப்படி அத்தனை வெயிலையும் தன் மேலே வாங்கிக் கொள்கிற ஒரு பிள்ளையார் ! இன்னும் சில இடங்களிலும் இப்படி உண்டு. அங்கேயெல்லாம் 'வெயில் உகந்த பிள்ளையார்' என்று அவருக்குப் பேர் சொல்வார்கள். இங்கேயோ 'வெயில் காத்த பிள்ளையார்' என்று பேர். என்ன வித்யாஸமென்றால் மற்ற இடங்களில் ஜனங்கள் அநுபவிக்கிற வெயில் கஷ்டத்தை நாமும் அவர்களோடு சேர்ந்து அநுபவிப்போமே என்று 'ஸிம்பதி'யிலே அவராக வெயிலை ப்ரியப்பட்டு உவந்து ஏற்றுக் கொள்கிறார். இங்கேயோ அதற்கு மேலே ஒரு படி போய், சத்திரத்தில் தங்கினவர்கள் அப்புறம் யாத்திரை தொடரும் போது வெயிலால் கஷ்டப்படாமல் அந்த வெயிலை அவர்களுக்குமாகச் சேர்த்து vicarious suffering என்கிறார்களே, அப்படித் தாமே வாங்கிக் கொண்டு அவர்களை உஷ்ணத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறார். அதனால் வெயில் காத்த பிள்ளையார் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறார்.

பாண்டிய ராஜாவுக்காகக் குதிரை வாங்கப் போன மந்திரி திருவாதவூரர் அப்புறம் மாணிக்கவாசகர் என்ற மஹானான கதை தெரிந்திருக்கும். அவர் குதிரை வாங்கப் போகிற வழியில் அந்தத் திருப்பெருந்துறைச் சத்திரத்தில் தான் ராத் தங்கினார். அப்போது அவருடைய ஸ்வப்னத்திலே வெயில் காத்த பிள்ளையார் தோன்றினார். வெயிலா Suffering-ஆ எதுவும் தெரியாத பரப்ரஹ்மமே தாம் என்று வாதவூருக்குத் தெரிவிக்க நினைத்து, தான் ஒருத்தரே ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்ரர் ஆகிய மூன்று ரூபமுமாக மாறி அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தார். கொடுத்த அப்புறம், ''இந்த ஊரிலே பர ப்ரஹ்மத்துக்குக் கோவில் கட்டு. அரூபமாகவும் நிர்குணமாகவும் இருக்கிற தத்வத்துக்கு எப்படிக் கோவில் கட்டுவது என்று கேட்காதே. அதற்கு நேரடியாகக் கோவில் கட்ட முடியாதுதான். ஆனாலும் அப்படி ஒரு தத்வம் உண்டு என்று ஸகல ஜனங்களுக்கும் துளியாவது நினைப்பு வரவேண்டுமல்லவா ? அதற்காகத்தான் அதை ஸிம்பாலிக்காக (உருவகமாக)ப் புரிந்து கொள்ளும்படி ஒரு கோவில் கட்டச் சொல்கிறேன்.

''ப்ரஹ்மம் அருவம். நாம் பார்க்கிற மூர்த்திகளுக்குள் சிவலிங்கம் தவிர பாக்கி எல்லாம் உருவம். சிவலிங்கத்துக்கு அவயவங்கள் கொண்ட உருவமும் இல்லை; அது அருவமுமில்லாமல் ஒரு நீள உருண்டையாயிருக்கிறது. அதனால் அருவுருவம் என்று அதற்குப் பேர். சிவலிங்கத்துக்கு பீடம் இருக்கிறதே, ஆவுடையார் என்று, அதுவே ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்ர ஸ்வரூபம். அதற்கு மேலே சிவம் என்கிற அருவ ப்ரஹ்மம் இருப்பதை ஸிம்பாலிக்காகக் காட்டத்தான் லிங்கம் வைத்தது.

''ஆனால் உருவ தத்வத்திலேயே ருசியுள்ள ஜனங்கள் அதை மறந்து விட்டு லிங்கத்தையும் ஒரு உருவ மூர்த்திதான் என்று நினைக்கிறார்கள். பொது ஜனங்கள் உள்ள ஸ்திதியில் அப்படி நினைப்பதுதான் இயற்கை. அதனால் மற்ற கோவில்களெல்லாம் அப்படியே இருந்து விட்டுப் போகட்டும். ஆனாலும், இத்தனாம் பெரிய தேசத்தில் ஒரு இடத்திலாவது வேதத்தின் பரம தாத்பர்யமான பரப்ரஹ்மத்தை, அருவப் பரம்பொருளை, அழுத்தமாக ஞாபகப்படுத்த ஒரு ஆலயம் வேண்டாமா ? உருவம் என்பதிலிருந்து அருவுருவம் என்கிற வரையில் கொண்டு விட்டிருக்கிற ஈச்வரனுக்குத் தான் அதற்கும் அடுத்த ஸ்டேஜான அருவமாக வைத்தும் கோவில் கட்டினால் பொருத்தமாயிருக்கும். ஜனங்களின் மனோபாவத்துக்கும் அதுவே ஸரியாய் வரும்.

''ஆனபடியால் நீ இங்கே ஆவுடையாரை மட்டும் மூலஸ்தானத்தில் வைத்து, அதற்கு மேல் லிங்கம் ப்ரதிஷ்டை பண்ணாமல் காலியாகவே விட்டுக் கோவில் கட்டு. காலி என்பதால் சூன்யமில்லை. அதுதான் நம் இத்தனை ஜீவாத்மாக்களுக்கும் மூலம் என்று ஜனங்களுக்குப் புரிவிப்பதாக அதற்கு ஆத்மநாதஸ்வாமி என்று பெயர் வை.

''நான் சொன்னேனே என்று இப்பவே காரியத்தில் இறங்காதே ! இங்கே ஒரு குருந்த மரத்தின் கீழே என் தகப்பனார் குரு ஸ்வரூபத்தில் வந்து ஆத்மாவை நீ அநுபவத்தில் தெரிந்து கொள்ளும்படியாக - அதாவது, நம்முடைய ஆத்மா பரப்ரஹ்மமே என்பதை நீ அநுபவமாக அறியும்படி - உபதேசிப்பார். அதற்குப்புறமே ஆலய நிர்மாணம் பண்ணு'' என்று சொல்லி விட்டு பிள்ளையார் மறைந்து விட்டார்.

இப்படி ஒரு ஆனை சொன்னதன் மேல்தான் குதிரைக்கான பணத்தில் மாட்டுக்குக் கோவில் எழும்பிற்று. ஆவுடையார் என்பது மாடுதான் ; பரமேச்வரனின் ரிஷபம் ! ஆ- மாடு ; உடையார் என்றால் ஸ்வாமி. கோவில் கல்வெட்டுக்களில் பார்த்தால் 'ஸ்வாமி' என்பதற்குத் தமிழ் வார்த்தையாக உடையார் என்றே போட்டிருக்கும் ; ராஜ ராஜீச்சுரமுடையார், திருநாகேச்சுரமுடையார் என்கிற மாதிரி. மற்ற மாடுகளுக்கெல்லாம் தலைமையில் அவற்றுக்கு ஸ்வாமியாக உள்ள ரிஷபந்தான் ஆவுடையார். மற்ற ஊர்களில் அந்த ரிஷபத்தின் மேலே லிங்க ரூபத்தில் பரமேச்வரன். ஜீவாத்மாக்களான அத்தனை பசுக்களுக்கும் உடையாரான பசுபதி மாட்டு ஜாதிப் பசுபதியான ஆவுடையார் மேலே உட்கார்ந்திருப்பார்.

பிள்ளையார் சொன்னபடியே அப்புறம் ப்ராம்மண குருவாக ஈச்வரன் வர, அவரிடம் வாதவூரர் உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு, ஆவுடையாரை மட்டும் வைத்துக் கோவில் கட்டினார். ஞானாநுபூதி பெற்றவுடனேயே அவருக்கு மணி மாலையாகத் திருவாசகம் பாட வந்ததால் மாணிக்கவாசகர் என்ற புதுப்பெயரும் உண்டாகி விட்டது. அரூப ஸ்வாமி - ஆவுடையார் மட்டுமே மூல ஸ்தானத்தில் இருந்ததால் ஜனங்கள் அந்தத் திருப்பெருந்துறைக்கும் 'ஆவுடையார் கோயில்' என்று புதுப்பெயர் வைத்து விட்டார்கள். அம்பாளும் அங்கே அரூபந்தான். இவர் ஆத்மநாதர் என்றால் அவள் யோகாம்பிகை.

இப்படி அவர்களை அரூபமாக விட்டதற்கு வட்டியும் முதலுமாக மாணிக்கவாசகர் என்ன பண்ணினாரென்றால் கோவில்

கட்டச் சொன்ன பிள்ளையாருக்கே அங்கே மூன்று மூர்த்திகள் சேர்ந்தாற்போல் வைத்து விட்டார். அவர் இவருக்கு மும்மூர்த்திகளாக அன்று ரூபத்தில் தரிசனம் தந்ததால் இவரும் அவருக்கு மூன்று மூர்த்தி வைத்து விட்டார் - மும்மூர்த்திகளும் அவரே என்று காட்டுவதாக. இரட்டைப் பிள்ளையார் பல ஊரில் உண்டு. ஆவுடையார் கோவிலில் மட்டும் மூன்று பிள்ளையார்!

திருமுறை கிடைக்கச் செய்தவர் - தேவார கர்த்தா, திருவாசக கர்த்தா கதைகள் சொன்னேன். அந்தத் தேவாரப் பதிகங்கள் அத்தனையையும் நமக்குக் கிடைக்கும்படிப் பண்ணியதும் பிள்ளையார்தான்!

அபயகுல சேகரன் என்று சைவ நூல்கள் சொல்லும் ராஜராஜ சோழனுடைய காலத்தில் அங்கங்கே யாரோ சிலர்தான் ஒன்றிரண்டு தேவாரப் பதிகங்கள் தெரிந்து ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிவ பக்தியில் ஊறி, சிவபாதசேகரன் என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டிருந்த ராஜராஜனுக்கு எப்படியாவது எல்லாத் தேவாரங்களையும் கண்டு பிடித்து ப்ரகாசப் படுத்த வேண்டுமென்று ஒரே துடிப்பாக இருந்தது. 'எப்படியாவது' என்றால் நடைமுறையில் எப்படி ? அதுதான் தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவனுக்கு ஒரு நல்ல சேதி வந்தது. ''சிதம்பரத்துக்குக் கிட்டே திருநாரையூர் என்ற ஊரில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்று ஒரு மஹான் இருக்கிறார். அவருக்குப் பிள்ளையார் ப்ரத்யக்ஷம். அவர் ஆதி சைவர். அதாவது குருக்கள் ஜாதி. அவருடைய பால்யத்தில் தகப்பனார் ஒரு நாள் வெளியூர் போனபோது தான் பூஜை பண்ணும் பிள்ளையாருக்கு இவரைப் பூஜை பண்ணச் சொன்னாராம். இவரும் அப்படியே பண்ணிப் பிள்ளையாருக்கு நைவேத்யம் பண்ணினாராம்., சிறுப்ராயமானதால், பிள்ளையார் நிஜமாகவே நைவேத்யத்தைச் சாப்பிடுவார் என்று நினைத்தார். அவர் அப்படிப் பண்ணாததால் ஒரே அழுகையாய் அழுது கல்லிலே தலையை மோதிக் கொண்டு ப்ராணனை விட்டு விடப் பார்த்தார். உடனே பிள்ளையார் ப்ரஸன்னமாகி அவர் ஆசைப்பட்டாற் போலவே அத்தனை நைவேத்யத்தையும் சாப்பிட்டாராம்!

''இதற்குள் பள்ளிக்கூட வேளை தப்பி விட்டதால் நம்பி மறுபடி அழ ஆரம்பித்தாராம். உடனே பிள்ளையாரே அவருக்கு வித்யாப்யாஸம பண்ணி ஆத்ம வித்யை உள்பட எல்லாக் கல்வியிலும் தேர்ச்சி பெறச் செய்து விட்டாராம். அந்தப் பெரியவர்

பிள்ளையாரோடு ஸஹஜமாகப் பேசுகிறாராம். அவரைக் கேட்டால் தேவார ஸமாசாரம் தெரியலாம். என்று ராஜராஜ சோழனுக்குச் சேதி சொன்னார்கள்.

''அப்படியா ?'' என்று அவன் உடனே நம்பியுடைய பிள்ளையாருக்காக ஏகப்பட்ட நைவேத்யங்கள் ஸித்தம் செய்து கொண்டு அவரிடம் ஓடினான். சொல்ல மறந்து விட்டேன் - அந்த விநாயக மூர்த்திக்குப் 'பொல்லாப் பிள்ளையார்' என்று பெயர். 'பொல்லா' என்றால் துஷ்ட என்று அர்த்தமில்லை. அவர் துஷ்ட ஸ்வாமியே இல்லை; இஷ்ட ஸ்வாமிதான்! பின்னே என்ன அர்த்தம் என்றால் ; பொள்ளுதல் , பொல்லுதல் பொளிதல் என்றெல்லாம் சொன்னால் செதுக்குவது என்று அர்த்தம். சிற்பி எவனும் செதுக்காமல் ஸ்வயம்-பூ என்று தானாகவே உண்டாகிற விக்ரஹங்களுக்குப் பொல்லா மூர்த்திகள் என்று பேர். அப்படித்தான் திருநாரையூர் பொல்லாப் பிள்ளையாரும்.

ராஜராஜசோழன் ஸமர்ப்பித்த நைவேத்யங்களை நம்பியாண்டார் நம்பி பொல்லாப் பிள்ளையாருக்குப் படைத்தார். பிள்ளையார் வாஸ்தவமாகவே தும்பிச்சுக்கையை நீட்டி அதெல்லாவற்றையும் போஜனம் பண்ணினார்! ராஜாவுக்கு ஒரே சந்தோஷமாகி விட்டது. நம்பியாண்டார் நம்பியிடம், ''உங்களுடைய இந்த ப்ரத்யக்ஷ தெய்வத்தைக் கேட்டு மூவர் தேவாரங்கள் முழுக்கவும் எங்கே கிடைக்கும் என்று தெரிந்து கொண்டு சொல்ல வேணும். இன்னொரு ஆசை. இப்ப கிடைத்துள்ள தேவாரத்தில் 'திருத்தொண்டத் தொகை' என்று 63 நாயன்மார் பேர்களைத் தெரிவிப்பதாக ஸுந்தரர் பாடல் இருக்கிறதோல்லியோ ? அந்த மஹாநுபாவர்களின் திவ்ய சரித்ரங்களையும் பிள்ளையார் வெளியிட்டாரானால் லோக மங்களமாக எல்லாருக்கும் ப்ரசாரம் பண்ணலாம். அநுக்ரஹிக்கணும்'' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

இவன் சொன்னதை அவர் பிள்ளையாரிடம் சொல்லி, ''அநுக்ரஹிக்கணும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டார். இந்தத் தமிழ் தேசத்துக்கு, பக்த லோகத்துக்கே பரமோபகாரமாகப் பிள்ளையாரும் அந்த இரண்டு விஷயங்களையும் தெரிவித்தார். ''சிதம்பரத்திலே நடராஜா ஸந்நிதானமான கனகஸபைக்கு மேலண்டையில் ஒரு அறை இருக்கிறது. அதிலேதான் மூவரும் தங்களுடைய தேவாரச் சுவடிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். கதவில் அவர்களே இலச்சினை வைத்திருக்கிறார்கள். லாஞ்சனை என்ற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தையைத்

தமிழில் இப்படிச் சொல்வது. அதுதான் அதிகாரப்பூர்வமான அடையாளம் முத்திரை முதலானது. அப்படி அந்தச் சிதம்பர மேலண்டை அறையில் தேவார மூவரே அதிகார பூர்வ அடையாளமாகத் தங்களுடைய கையை அழுத்திய இலச்சினைகளை வைத்து மூடியிருக்கிறார்கள். அங்கே போய்க் கதவைத் திறந்து சுவடிகளை எடுத்துக்கோ'' என்றார்.

அறுபத்து மூவர் சரித்ரங்களையும் சொன்னார். ''நம்பிக்குத் தும்பி சொன்னார்'' என்பார்கள். தும்பி என்றால் யானை. அதன் கைதான் தும்பிக்கை. ஸாக்ஷாத் கணபதியே சரித்ரம் சொன்ன பெரிய பெருமை நம்முடைய நாயன்மார்களுக்கு இருக்கிறது ! அவர் சொன்னதை நம்பி பிற்பாடு 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி'' என்ற நூலாகப் பாடினார். திருத்தொண்டத் தொகையும், இந்தத் திருவந்தாதியுந்தான் பின்னாளிலே சேக்கிழார் விஸ்தாரமாகச் செய்த 'பெரிய புராண'த்துக்கு ஆதார நூல்கள். அதிருக்கட்டும்.

தேவாரக்கதை என்ன ஆச்சு என்றால் நம்பி சொன்னபடியே ராஜராஜசோழன் சிதம்பரத்துக்கு ஆசை ஆசையாக ஓடினான்.

ஆனால் அங்கேயுள்ள நிர்வாஹஸ்தர்களான தீக்ஷிதர்களோ, மூவர் கதவை மூடி ஸீல் வைத்தார்களே தவிர அதை எப்போது திறக்கணும் என்று யாதொன்றும் சொன்னதாகத் தெரியாததாலே, இப்போது தாங்கள் எப்படி அதைத் திறக்கப் பெர்மிஷன் தருவது என்று கேட்டார்கள் ''அந்த மூவரே திரும்பி வந்தாலொழிய நாங்களாக அப்படிச் செய்ய அதாரிடி 'இல்லையே'' என்று கை விரித்து விட்டார்கள்

சோழ ராஜாவுக்குச் சொரேலென்றாகி விட்டது ஆனால் ஒரு நிமிஷந்தான்! சட்டென்று அவனுக்கு ஒரு யுக்தி தோனற்றிற்று, மஹா வீரனும், பக்திமானும் மட்டுமில்லை ; புத்திமானும். என்ன யுக்தி என்றால்.

ஆலய விக்ரஹங்கள் என்கிறவை வெறும் பொம்மை இல்லை; சின்னமோ, ஸிம்பலோ கூட இல்லை ; அவை ப்ராண ப்ரதிஷ்டை ஆனவையாதலால் ப்ராணனுள்ள உயிருள்ள மூர்த்திகளே என்பதுதான் ஆஸ்திகக் கொள்கை. மநுஷ ரூபத்தில் தெய்வம் வந்தால் அவதாரம் என்கிறார்போல விக்ரஹங்களையும் 'அர்ச்சாவதாரம்' என்றே சொல்வது வழக்கு ; முக்யமாக வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திலே. அர்ச்சா என்றால் விக்ரஹம்.

இதை வைத்தே ராஜராஜ சோழன் யுக்தி பண்ணினான். என்ன யுக்தி என்றால் மூவர், விக்ரஹங்களுக்கு விமர்சையாகப் புறப்பாடு

செய்வித்து அந்தக் கனகஸபா மேலண்டை அறை வாசலில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். தீக்ஷிதர்களிடம், ''முத்ரை வைத்தவர்களே வந்துவிட்டார்கள். கதவைத் திறக்கணும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டான். எந்த மனஸையும் தொட்டு விடும்படி இருந்தது அவனுடைய பக்தியும், தேவார ஸொத்தை இந்தத் தமிழ் தேசத்துக்கு மீட்டுத் தருகிறதிலிருந்த ஆர்வமும். தீக்ஷிதர்கள் மனஸ் உருகிக் கதவைத் திறந்தார்கள்.

உள்ளே போய் பார்த்தால் ! 'ஐயோ, இத்தனை ப்ரயாஸைப் பட்டும் கடைசியில் மலையைக்கெல்லி எலியைப் பிடித்தாற் போல, சுவடிகளையெல்லாம் ஒரேயடியாகச் செல்லு மூடிப் போயிருக்கிறதே'' என்று எல்லாரும் வருத்தப்படும்படி சுவடிக் கட்டெல்லாம் செல்லரித்து மூடிக் கிடந்தது. மொத்தம் மூவர் பாடின லக்ஷத்து சொச்சம் பதிகங்களிலே எண்ணூறுக்கும் குறைச்சலானவைதான் அரிபடாமல் தப்பித்திருந்தன.

எல்லாரும் சோகாக்ராந்தர்களாக இருக்கும் போது அசரீரி கேட்டது. ''மலையைக் கெல்லி எலி இல்லை ; இந்த எலியே வரப்போகிற காலங்களில் பிறக்கப் போகிறவர்களுக்கு யானைக்கு மேலே ! அது பொதுவிலே அவஸர யுகமாயிருக்கும், அந்த அவஸரத்திலும் சினிமா, கிரிக்கட், தண்டப்பேச்சு, பாலிடிக்ஸ், பத்திரிகை என்றால் மட்டும் மணிக் கணக்காக பொழுது இருக்குமே தவிர, இதற்கெல்லாம் சேர்த்து வைத்து மற்ற விஷயங்களில் ஒரே பறப்பாக இருக்கும். அதிலேயும் ஆத்ம ஸம்பந்தமான விஷயமென்றால் கேட்கவே வேண்டாம் ! லக்ஷம் பதிகம் என்றால் யாரும் கிட்டேயே போகமாட்டாரகள் ! அதனால்தான் திவ்ய ஸங்கல்பத்தினால் இப்படி ஆச்சு. அது மாத்திரமில்லாமல் இந்த 796 பதிகங்களே ஒரு ஜீவனைக் கடைத்தேற்றவும் போதும்'' என்று அசரீரி சொல்லிற்று. அது சுருக்கமாக 'ஹின்ட்' பண்ணினதில் என் சரக்கும் சேர்த்துச் சொன்னேன் !

தெய்வ ஸங்கல்பம் என்றவுடன் எல்லாரும் ஸந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். வரப்போகிற காலத்தைப் பற்றி அசரீரி ஒரு மாதிரி 'ஹின்ட்' பண்ணி விட்டதால், அதன் நல்லதற்கு இன்னுங்கூட அநுகூலமாக ஒரு ஏற்பாடு பண்ணினால் நன்றாயிருக்குமே என்று சோழ ராஜா நினைத்தான்.

'வருங்காலத்தில் தேசம், லோகம், எப்படி வேணா போகட்டும், நாம 'ஐடியாலஜி'ன்னு ஏதோ ஒண்ணை ஜோடிச்சு வெச்சுண்டு. அதையே வீம்பாப் பிடிச்சுண்டு தற்போதைக்குக்

காரியமாக்கிட்டா போறும் ; அதிலே நமக்கு மட்டும் பிற்காலத்துக்காகவும் மூட்டை கட்டிண்டா போறும்' என்று குடியரசுகள் நடக்கும் தற்காலத்தில், பூர்வ கால முடியரசர்கள் எப்படி இருக்கிறார்களென்று பார்த்தால் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது !

எண்ணூறு பதிகங்களையுங்கூட ஒரு மொத்தமாகப் பார்த்தால் எதிர்கால ஜனங்கள் ஜாஸ்தி என்று தள்ளி விடுவார்களோ, என்று ராஜா பயந்து, அதையும் பல பாகங்களாக க்ளாஸிஃபை பண்ணச் சொல்லி நம்பியாண்டார் நம்பியைக் கேட்டுக் கொண்டான்.

அவரும் அப்படியே தேவாரப் பதிகங்களையும், இன்னும் அப்போது தெரிந்திருந்த மற்ற சைவப் பெரியோர்களுடைய பாடல்களையும் 'திருமுறைகள்' என்ற பேரில் பதினொன்றாகப் பகுத்துக் கொடுத்தார். ஸம்பந்தர் தேவாரம் முதல் மூன்று திருமுறை. அப்பருடையது அடுத்த மூன்று திருமுறை. ஏழாந் திருமுறையாக ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் பாடல்கள், மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் எட்டாந் திருமுறை, திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனார், கண்டராதித்தர் என்று ராஜ ராஜனுடைய மூதாதையாயிருந்து பக்தி பாக்கள் பாடியவர். இன்னும் வேணாட்டடிகள், சேதிராயர் கருவூர்த் தேவர் நம்பிகாடவ நம்பி, திருவாலியமுதர், புருடோத்தம நம்பி ஆகியோர் மொத்தம் ஒன்பது அடியார்களுடைய திருவிசைப்பாக்கள் என்கிற பாடல் வகைகளை ஒன்பதாம் திருமுறையாக வைத்தார். சேந்தனாரின் ப்ரஸித்தி பெற்ற 'திருப்பல்லாண்டு'ம் இந்தத் திருமுறையைச் சேர்ந்ததுதான். திருமூலர் 'திருமந்திரம்' பத்தாம் திருமுறை.

கடைசியாகப் பதினோராம் திருமுறையில்தான் நம்பியாண்டார் நம்பி தாமே பொல்லாப் பிள்ளையார் மேல் பாடியிருந்த 'இரட்டை மணி மாலை'யைச் சேர்த்தார். அதோடு முன்னே ஒரு கோடு இரு செவி, முக்கண் என்று வருவதாக 'மூத்த நாயனார் இரட்டை மணி மாலை' என்று ஒன்று சொன்னேனே - அதைப் பண்ணினது கபிலதேவர், அது, அதிராவடிகளுடைய மூத்த பிள்ளையார் மும்மணிக் கோவை' ஆக, மொத்தம் மூன்று விநாயகத் துதிகளை ஒன்று சேர்த்தார். இரட்டை மணி, மும்மணி என்றெல்லாம் ஏன் பெயர் என்றால் அவற்றில் எல்லாப் பாடல்களும் ஒரே சந்தத்தில் இருக்காது. இரட்டை மணி மாலையில் இரண்டு விதமான சந்தங்களுள்ள பாக்கள் மாறி மாறி வரும். 'மும்மணி'யில் மூன்று விதமான சந்தங்களில் அமைந்த பாடல்கள் வரும். பரமேச்வரனின் புத்ர சிகாமணிக்குத் தினுஸு தினுஸாக மணிமாலைகள் !

இது தவிர அந்த (பதினோராம்) திருமுறையில் 'திருமுருகாற்றுப்படை...... அண்ணா - தம்பிகளைப் பிரிக்கப்படாது என்ற ந்யாயப்படி, விநாயகத் துதிகள் உள்ள திருமறையிலே முருகன் துதியும் !... திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய அந்த நக்கீரருடைய இதர நூல்கள் ; சோழர்களில் கண்டராதித்தர் மாதிரிப் பல்லவர்களில் ஐயடிகள் காடவர்கோன் என்று ஒரு பெரிய சிவபக்தர், அறுபத்து மூவரிலேயே ஒருவர், அவர் பண்ணின 'திருவெண்பா' காரைக்காலம்மையார், சேர ராஜாவும் அறுபத்து மூவரில் ஒருத்தரும் ஸுந்தரர் ஸகாவுமான சேரமான் பெருமாள், எல்லோருக்கும் தெரிந்த பட்டினத்தார்; கல்லாடனார் திருவாலவாயுடையார் பரண தேவர் இளம்பெருமானடிகள் ஆகிய பன்னிரண்டு அடியார்களின் பாடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

அருள்மொழியும் இரு அருண்மொழிகளும் - பன்னிரண்டு அடியார்களுடன் நம்பியாண்டார் நம்பி முடித்தாரென்றால், அவர் வகுத்த திருமுறைகளும் பிற்பாடு பதினொன்றோடு இன்னொன்று கூட்டிக் கொண்டு பன்னிரண்டாகப் பூர்த்தியாயிற்று. ராஜராஜ சோழனுக்குப் பின் ஸந்ததியான அநபாய சோழனின் காலத்தில் அறுபத்து மூவர் சரித்ரத்தை hagiography literatureல் மஹான்கள் சரித இலக்கியத்தில்) லோகத்திலேயே இதற்கு ஸமானமில்லை'' என்று எல்லோரும் கொண்டாடும்படியாகத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்று சேக்கிழார் - அநபாய சோழ மஹாராஜாவின் பிரதம மந்திரி யாயிருந்தவர் - பாடிக் கொடுத்தார். 'பெரிய புராணம்' என்று அதைத்தான் சொல்கிறோம். அதுவே பன்னிரண்டாம் திருமுறை.

அந்த அநபாயன்தான் இரண்டாவது குலோத்துங்கன் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்கிறார்கள்.

ஒரு பொருத்தம் என்னவென்றால் பதினோரு திருமுறைகளை வகுக்கச் செய்த ராஜராஜ சோழனுக்கு அப்பா அம்மா வைத்த பேர் - இயற்பெயர் - அருண்மொழி என்பது ; பன்னிரண்டாம் திருமுறை பாடின சேக்கிழாரின் இயற்பெயரும் அருண்மொழிதான். தமிழ் மக்களை வாழ வைக்கும் அருள் மொழிகளையெல்லாம் ஒரு அருண்மொழி கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தான் இன்னொரு அருண்மொழி அந்த அருள்மொழி அருளியவர்களின் சரித்ரங்களைப் படைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இதற்கெல்லாம் அருளியவர் விக்நேச்வரர், தமிழ் மக்களுக்கும் இஹம் -பரம் இரண்டும் கிடைப்பதற்கு அவர் செய்திருக்கிற உபகாரம் வேறு யாரும் செய்யவில்லை

உ
கணாதிபதயே நம:

விநாயகர்

பிள்ளையார் சுழி

எதை எழுத ஆரம்பித்தாலும் முதலிலே பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டுத்தான் ஆரம்பிக்கிறோம். பெரிய காவியமாகத்தான் இருக்கவேணும் என்றில்லை ; ஒரு போஸ்ட் கார்டானாலும், கடை ஸாமான் லிஸ்டானாலும், முதலில் பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டுத்தான் எழுத ஆரம்பிக்கிறோம். எழுதுவது மட்டுமில்லாமல் எந்தக் கார்யமானாலும் ஆரம்பிக்கிற போது அது விக்நமில்லாமல் பூர்த்தியாவதற்கு மஹாகணபதியைக் கொண்டுவந்துதான் ஆகணும். அவரை ஸ்மரிக்காமல் எந்தக் கார்யமுமே இல்லையானாலும், இந்த எழுத்துக் கார்யத்தில் அவரை ஸ்மரிக்கிறோம் என்பது Written proof ஆகவே (எழுத்து மூல நிரூபணமாகவே) பிள்ளையார் சுழியில் தெரிகிறது.

பின்னாடி நாம் எழுதுகிற விஷயம் 'சுழித்துப்' போகாமலிருப்பதற்காக முன்னாடி பிள்ளையார் சுழி போட்டு விடுகிறோம். பிள்ளையார் சுழி போடாமல் 'ஓம்' போடுகிறவர்களும் கிரந்தம், தமிழ் இரண்டிலுமே அந்த ஓமுக்கும் சுழித்தே ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது மட்டுமில்லை. இந்த ப்ரணவ ஸ்வரூபமும் பிள்ளையார்தானே ? சுழி என்பது வளைசல் ; 'வக்ரம்' என்பார்கள். பிள்ளையாரின் தும்பிக்கை நுனி வளைந்து சுருட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் 'வக்ரதுண்டர்' என்றே அவருக்கு ஒரு பேர். பிள்ளையார் சுழி போடுவதில் பாதியாக இருக்கிற வளைசல் பூர்ணமாகிவிட்டால், முழு வட்டம். பூலோகமும் பல லோகங்களும், நக்ஷத்ர மண்டலங்கள் அடங்கியுள்ள ப்ரம்மாண்டமும் எல்லாமே வட்டமானவைதான். 'அண்டம்' என்றாலே முட்டை என்றுதான் அர்த்தம். முட்டை வட்ட வடிவந்தானே ?

இந்தப் பூர்ணரூபத்தையே ஸைஃபருக்கும் சொல்வதுதான் ஆச்சர்யம் ! 'பரீக்ஷையில் கோழி முட்டை' என்கிறோம். பூர்ணமும் பிள்ளையார்தான், சூன்யமும் பிள்ளையார்தான், உள்ளது, அல்லது எல்லாம் பரமாத்மாதான்', என்கிற மஹா தத்துவத்தையே சுழி காட்டுகிறது. கார்யத்தை ஸைஃபர் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறவனே, "என்னடா சுழி" என்ற ப்ரக்ருதத்திலும் (நடைமுறையிலும்) சொல்கிறோம். கையிலிருக்கிற மோதகத்தில் தித்திப்புப் பூர்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு பூர்ணத்வத்தை 'டெமான்ஸ்ட்ரேட்' பண்ணும் பிள்ளையாருக்கே சுழி போடுகிறோம். இந்தச் சுழி மற்றச் சுழியையெல்லாம் முழுசாகப் பண்ணிவிடும்.

வட்டமான வளைசல் கொம்போடு ஆரம்பிக்கிற பிள்ளையார் சுழி கொஞ்சம்கூட வளையாத நேர்கோட்டோடு முடிகிறது. பிள்ளையார் பூர்ணம், சூன்யம் இரண்டுமாக ஆனாற்போல் வக்ரமானதும் அவர்தான், ஆர்ஜவமானதும் (நேரானதும்) அவர்தான் என்பது தாத்பர்யம். வக்ர குணத்துக்கு நேரெதிரானதை ஆர்ஜவம் என்பார்கள். தமிழில் இதைத்தான் **நேர்மை** என்பது. இங்கிலீஷிலும் straightness, straight - forward என்கிறார்கள். குணம் குணஹீனம் எல்லாம் ஒரே நிர்குண பரமாத்மாவின் வேஷங்கள்தான்.

'உ' என்பது ப்ரணவத்தின் இரண்டாவதான நடு அக்ஷரம் அ-உ-ம் என்ற மூன்றும் சேர்ந்தே 'ஓம்'காரமான ப்ரணவம். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் இதை இங்கிலீஷில் Om என்று எழுதாமல் Aum என்றே எழுதுவார்கள். 'அ' என்பது ஸ்ருஷ்டி: ப்ரம்மா. 'உ' என்பது பரிபாலனம் ; விஷ்ணு. 'ம்' ஸம்ஹாரம்: ஈச்வரன். த்ரிமூர்த்திகளும் தோன்றியது ஏக பராசக்தியில்தான். அதனால் அவள் ப்ரணவ ஸ்வரூபிணி. ஆனாலும் ஓமை தேவீப்ரணவம் என்று சொல்வதில்லை. 'உமா' என்பதே தேவீ ப்ரணவம் என்பார்கள். அ-உ-ம என்ற சப்தங்களே மாறி 'உமா'வில் உ-ம-அ என்று இருக்கின்றன அல்லவா ? ஓமில் ஸ்ருஷ்டி பீஜமான 'அ' முதல் எழுத்தாயிருக்க. 'உமா' விலோ ஸ்திதி(பரிபாலன) பீஜமான "உ" என்பது முதல் எழுத்தாயிருப்பதால்தான், அன்போடு ரக்ஷித்து, காத்து, பரிபாலனம் பண்ணும் அம்பாளின் ப்ரணவம் 'உ'வில்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று காரணம் சொல்லி, இதனாலேயே 'உமா' என்பதை அம்பாளுடைய ப்ரணவமாகக் கூறுகிறார்கள்.

அ-உ-ம வில் ஹ்ருதயம் மாதிரி நடுவேயிருப்பது 'உ', அதுவே கருணாமயமாகக் காப்பாற்றுகிற தேவீ ப்ரணவத்தில் ப்ரதம

ஸ்தானத்திலிருக்கிறது. ப்ரணவ ஸ்வரூபப் பிள்ளையார் 'அ'வும் 'ம'வும் சேராமல் இந்த 'உ' காரமாக மட்டுமே பிள்ளையார் சுழியில் இருப்பதைப் பார்க்கும் போது ஒன்று தோன்றுகிறது. எப்படி ? அவளும் ரக்ஷிக்கிற 'உ' வுக்கு பின்னாடியாவது ஸம்ஹார 'ம', ஸ்ருஷ்டி 'அ' இவற்றையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் பிள்ளையோ எப்போது பார்த்தாலும் எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பது தவிர வேறு ஜோலியே வைத்துக் கொள்ளாத பூர்ண கருணாமூர்த்தியாக இருந்து கொண்டு 'உ' ஒன்றேயே நின்றுவிடுகிறார்.

ப்ரணவத்தில் 'உ' விஷ்ணுவின் ரூபம். உமாவும் விஷ்ணு ரூபிணியாக, நாராயண ஸஹோதரியாக, "விஷ்ணுமாயா விலாஸினி"யாக 'நாராயணி" என்றே பெயர் படைத்த வளாயிருக்கிறாள். பிள்ளையாரைப் பற்றி ஸகலரும், ஸகல கார்ய ஆரம்பத்திலும் சொல்லும் ச்லோகத்திலும் "சுக்லாம்பரதரம் **விஷ்ணும்**" என்றே வருகிறது. (இங்கே விஷ்ணு என்றால் ஸர்வ வியாபகர் என்று அர்த்தம்) 'உ' என்பது சிவ - சக்தி புத்ரனை விஷ்ணுவோடும் ஸம்பந்தப்படுத்தி, சைவ வைஷ்ணவத்தை ஸமரஸம் பண்ணி விடுகிறது !

வளைசலும் நேர்கோடுமாக இருக்கிற பிள்ளையார் சுழியில் நிறையத் தத்வார்த்தம் இருக்கிறது. சக்ராகாரமாக எந்த ஒன்று சுற்றினாலும் அதற்கு மத்தியில் அதற்கு ஆதாரமாக, அச்சாக (axis-ஆக) நேரான (straight - ஆன) ஒன்று இருந்தாகவேண்டும். விஷ்ணு தன் விரலேயே நேராக நிமிர்த்துக் கொண்டு அதிலேதான் சக்ராயுதத்தைக் கோத்துக் கொண்டு சுற்றுகிறதாகவே விக்ரஹங்களில் காட்டியிருக்கும். சுற்றச் சுற்றப் பொறிப் பொறியாகக் கொட்டுகிற கார்த்திகை வாணமானாலும் ஸரி (இது ஒளி), விரலிலே மாட்டிக் கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி டபடபவென்று அடிக்கிற கிரிச்சட்டியானாலும் ஸரி (இது ஒலி) - இதுகளின் வட்டமான சுழற்சிகளுக்கு ஆதாரமாகக் கையோ, குச்சியோ எதுவோ ஒன்று நேர்கோடாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. யுனிவர்ஸில் லோகங்களெல்லாம் ஸர்குலராகத்தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிறபோதும் இவற்றுக்குக் கூட straight - line ஆக ஒரு ஆதார axis நம் கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் energy (சக்தி) ரூபத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும். வட்டமாகச் சுற்றுகிற ஸகலப் ப்ரபஞ்சத்தையும் அதற்கு ஆதார சக்தியான கோட்டையும் சேர்த்துத்தான் பிள்ளையார் சுழியில் வட்டபாகமாகவும் நேர்கோட்டு பாகமாகவும் போடுகிறோம்.

எங்கேயோ படித்த, அல்லது கேட்ட ஞாபகம் : எனர்ஜி உண்டாகிறதே பிள்ளையார் சுழி ரூபத்தில்தான் என்று. தாரை கொட்டி அதிலிருந்து எலெக்ட்ரிஸிடி எடுக்கிறபோது ரொடேஷனிலிருந்து (வட்டத்திலிருந்து) நேர் கோடாகத்தான் மின்ஸாரம் புறப்படுகிறது என்று எடுத்துக் காட்டியிருந்தது. பிள்ளையார் சுழியில் கொம்பு தான் ரொடேஷன் ; கோடு அதிலிருந்து சக்தி உத்பவம். இந்த இரண்டையும் சிவ- சக்தி ஸ்வரூபமான நாத பிந்துக்களாகக் கூடச் சொல்லிக்கொண்டு போகலாம். அதெல்லாம் ஸூக்ஷ்மமான விஷயம்.

ஆரம்பித்த இடத்துக்கே வந்து முடிந்துவிடுகிற வட்டம் ஏகமான பிரம்மத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். வட்டத்தில் ஆரம்பித்து அரை வட்டத்துக்கு அப்புறம் நேர்கோடாகிற பிள்ளையார் சுழி ஏகமான பிரம்மத்தை ஸங்கேதமாகக் காட்டிவிட்டு அதிலிருந்து அநேகமான ஸ்ருஷ்டி தோன்றியதையும் சேர்த்துத் தெரிவிக்கிறது என்று சொல்லலாம். பிரம்மமும் பூர்ணம், ப்ரபஞ்சமும் பூர்ணம். ப்ரம்ம பூர்ணத்திலிருந்து ப்ரபஞ்ச பூர்ணம் உண்டாயிற்று என்று உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்கிறோம். ஆரம்ப ஸ்வாமியின் அடையாளமாக எதன் ஆரம்பத்திலும் போடும் பிள்ளையார் சுழி பிரம்ம பூர்ணத்தை வளைசல் கொம்பாலும், ப்ரபஞ்ச பூர்ணத்தை நேர் கோட்டாலும் காட்டி, முதலில் கொம்பு அப்புறம் கோடு என்பதால் பிரம்மத்திலிருந்துதான் ப்ரபஞ்சம் உண்டாச்சு என்றும் தெரிவிக்கிறது.

கொம்பு, கோடு என்று இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னேன். வேடிக்கையாக இரண்டுமே பிள்ளையாரின் தந்தத்துக்கு பேராயிருக்கின்றன. 'ஏக தந்தர்' என்பதை 'ஒற்றைக் கொம்பன்' என்பார்கள். 'பெரும்பாரக் கோடும்' 'கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே' என்றெல்லாம் அவ்வைப்பாட்டி சொல்லும் போது 'கோடு' என்றாலும் தந்தந்தான். எப்போதும் குழந்தையாயிருக்கிற ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொண்டதாலேயே குழந்தைப் ப்ராயத்தில் கிழவியாகிவிட்ட அவ்வை சொன்ன 'கொடுவினை' என்பதுதான் ஜன்மாந்தர பாபங்களான பிராரப்த கர்மா. அந்தக் கர்மா எப்படியெப்படி நம்மைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று பிரம்மா நம் தலையில் எழுதியிருக்கிறானென்று சொல்லி, இதை பிரம்மலிபி என்பார்கள். 'தலைச்சுழி' என்பதும் இதைத்தான். இந்த தலைச் சுழியையும் சுழித்து விடுவது பிள்ளையார் சுழி. ''கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே''

எழுத்துப் பணியில் விநாயகர் தொடர்பு— நாம் போடுகிற பிள்ளையார் சுழி ஒரு சின்ன எழுத்தின் மூலம் விக்னேச்வரரை ஸங்கேதமாகத்தான் காட்டுகிறது ; வெளிப்படையாகப் பிள்ளையார் பேரைத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் பழங்காலச் சுவடிகளைப் பார்த்தால் அவற்றின் ஆரம்பத்தில் வெளிப்படையாகவே **ஸ்ரீ கணாதிபதயே** நம: என்று போட்டிருக்கும்.

எந்தக் கார்யத்துக்குமே முதலில் கணபதிப் பிரஸாதத்தைப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமென்றாலும், இந்த எழுத்து வேலையில் மட்டும் அவருக்கு எதனால் தனி முக்யத்வம் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். 'இங்கே முதலில் ஸரஸ்வதியைச் சொல்லாமல் பிள்ளையாரை ஏன் சொல்ல வேண்டும் ? என்று நினைத்தேன். அவரைச் சொல்லும் போதும் விநாயகர், விக்நேச்வரர், வக்ரதுண்டர், ஹேரம்பர் முதலான மற்ற எந்தப் பெயரையும் போடாமல் ''கணாதிபதி'' என்றே எந்தச் சுவடியிலும் போட்டிருப்பது ஏன் என்று யோசித்தேன். வித்வான்களுடன் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணினதில் ஒரு மாதிரி புரிந்தது. ''கண'' என்ற வார்த்தைக்கு உள்ள அனேக அர்த்தங்களில் பாஷா ஸம்பந்தமாகவே ஒன்று இருக்கிறது. ஒரே விதிக்குக் கீழே வருகிற எல்லா தாதுக்கள் அல்லது வார்த்தைகளை ஒரு ''கணம்'' என்று தொகுத்து வியாகரணத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. இந்தக் கணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதிதான் கணாதிபதி. பரமேச்வரனுடைய பூத கணங்களுக்குத் தலைவரானதால் கணபதி, கணாதிபதி, கணேசர், கணநாதர் என்றெல்லாம் அவருக்குப் பெயர் இருப்பதோடு, பதஸமூஹங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் என்ற அர்த்தத்திலும் இப்படிப் பெயர் பெற்றிருப்பதால்தான் **கணாதிபதயே** நம: என்று போட்டு எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

விநாயகர் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் என்றால், அந்த ப்ரணவம்தானே ஸகல சப்தங்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் ஆதாரம் ? அதனால் அவரைப் பதஸமூஹங்களின் அதிபதியாகக் கொண்டு, எழுத ஆரம்பிக்கும்போது முதலில் நமஸ்காரம் தெரிவிப்பது பொருத்தந்தான்.

இன்னொரு காரணங் கூடச் சொல்லலாம். அவரே பெரிய 'எழுத்தாளராக' இருந்திருக்கிறார் ! லோகத்திலேயே பெரிய புஸ்தகம் எது என்றால் மஹாபாரதம்தான் என்று எவரும் சொல்வீர்கள். யாராவது ஏதாவது நீட்டி முழக்கினால் 'அந்த மஹாபாரதெல்லாம் வேண்டாம்'' என்கிறோம். லக்ஷம் கிரந்தம்

கொண்டது பாரதம். பஞ்சமோ வேத: - ஐந்தாவது வேதம் என்று அதற்குப் பெயர். மற்ற நாலு வேதங்கள் "எழுதாக் கிளவி" - எழுத்தில் எழுதப்படாமல் காதால் கேட்டு மனப்பாடம் பண்ணியே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவை. ஐந்தாவது வேதமான பாரதம்தான் எழுதி வைக்கப்பட்டது. வேத வியாஸ பகவான் சொல்லச் சொல்ல அதை ஸாக்ஷாத் மஹாகணபதிதான் எழுதினார். அதனால் அவர் எழுத்தாளராகிறார் (ஸ்ரீ பெரியவர்களின் இந்த உரையாடலில் கலந்து கொண்ட ஒரு பக்தர், எழுத்தாளர் என்பது மூல ஆசிரியரைக் குறிக்குமென்றும், பாரதத்திற்கு வியாஸரே மூல ஆசிரியராக இருக்கப் பிள்ளையார் அவர் கூறியதை எழுத மட்டும் செய்ததால் அவரை 'எழுத்தர்' என்றே சொல்லலாமென்றும் கூறப் பெரியவர்கள் தொடர்கிறார்) பிள்ளையாரை எழுத்தாளரென்று சொல்லப்படாது என்றால் 'எழுத்தர்' என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இங்கிலீஷில் Writer என்றால் original author, அதை எழுதிய copyist என்று இரண்டு அர்த்தமும் ஏற்படுகிறது. அதனால் பிள்ளையாரை writer என்று சொன்னால் எந்த ஆக்ஷேபணையும் வராது.

அவர் எழுத்தாளராயில்லாமல் எழுத்தராக மட்டுமிருந்தாலுங் கூடச் சுவடிகளில் முதல் நமஸ்காரம் பெற "க்வாலிஃபை" ஆனவர்தான். எப்படியென்றால், இந்தச் சுவடிகளை எழுதினவர்களும் ஒரிஜினல் ஆசிரியர்களில்லை. பழைய காலத்தில் க்ரந்தகர்த்தா ஒருவராகவும், அதை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதுகிறவர் இன்னொருத்தராகவும் இருப்பார்கள். அப்போது ரொம்பப் படித்தவர்கள் கூட எழுதத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. Calligraphist என்கிறது போல, அழகாக எழுதுவதற்கென்றே "கணக்கர்"கள் என்று தனியாகச் சிலர் இருந்தார்கள். அந்த நாளில் எத்தனை பெரிய சாஸ்திரமானாலும் வித்யார்த்திகள் படித்தும் எழுதியும் அப்யஸிப்பது என்று இல்லை. குரு வாயினால் சொல்கிறதை சிஷ்யன் காதால் கேட்டு, திரும்பத் திரும்ப வாயால் தானும் சொல்லிச் சொல்லி, நெட்டுருப் போட்டு, எல்லாவற்றையும் மனப்பாடமாகவே கற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் ஒரு காப்பாகச் சுவடி எழுதுவதற்கென்றே இருந்தவர்களைக் கொண்டு ஏட்டினாலும் எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் கணக்கர்கள் பாரதத்தை எழுதிவைத்த கணாதிபதியையே தங்களுக்கு முதல்வராக நினைத்து முதல் நமஸ்காரம் தெரிவித்தது நியாயந்தான்.

தன் தந்தத்தையே உடைத்து அதை எழுத்தாணியாக வைத்துக் கொண்டு எழுதினார். யானையின் பெருமைக்கு முக்ய காரணமே

தந்தந்தான். ''இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்'' என்பது தந்த மதிப்பை வைத்துத் தான். அப்படிப்பட்ட தந்தத்தை லோகத்தில் தர்மநூல் தெரியணும், பரவணும் என்பதற்காக முறித்துப் பரம கருணையோடு விக்நேச்வரர் எழுதி வைத்தார். ப்ரணவ ஸ்வரூபமாகவும், தெய்வங்களில் அக்ரஸ்நானம் வஹிப்பவராகவும் சாக்ஷாத் பார்வதி — பரமேச்வராளின் ஜ்யேஷ்ட குமாரராகவும் இருக்கப்பட்ட மஹா கணபதி, தர்மப் ப்ரசாரம் பண்ணணும் என்பதற்காக வியாஸருக்குக் குமாஸ்தாவாக, scribe ஆகத் தம்மை குறைத்துக் கொண்டு பாரதத்தை எழுதினார்.

நடராஜாவே மாணிக்கவாசகர் பாடப்பாட எழுதினார். க்ருஷ்ணபரமாத்மாவும் ''கீத கோவிந்த''த்தில் (அதன் ஆசிரியரான) ஜயதேவரின் வேஷத்தில் வந்து ஒரு அடி எழுதினதாகக் கதை இருக்கிறது. ஆனால் அலுக்காமல் சலிக்காமல் லக்ஷம் ச்லோகம் எழுதின ஸ்வாமி பிள்ளையார்தான்.

இதனால் ''ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:'' என்று அவருக்குக் கும்பிடு போட்டுவிட்டு எழுதுகிற எவருக்கும் நிறுத்தாமல் தங்கு தடையில்லாமல் எழுதும் சக்தி வந்துவிடும்.

இவர் எழுதுகிற வேகத்துக்கு ஈடு கொடுத்து Compose பண்ண முடியாமல்தான் வியாஸர் ''பாரத குட்டு'' என்கிற அநேக சிக்கலான ச்லோகங்களை அங்கங்கே சொல்லி, இவரைக் கொஞ்சம் யோசனையில் நிறுத்தப் பண்ணி, அதற்குள் ஸ்ஹாரித்துக் கொண்டு மேலே சொல்ல ஆரம்பித்தார். நாம் பிள்ளையார் குட்டு (kuttu) குட்டிக் கொள்கிறோம் என்றால் வியாஸரோ பிள்ளையாருக்கே பாரதத்தில் குட்டு (guttu) வைத்தார். கன்னட பாஷையில் குட்டு என்றால் ரஹஸ்யம், மர்மமான புதிர். அநேக கன்னட வார்த்தைகளைத் தமிழ் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தமிழில்கூட ''குட்டு உடைஞ்சுப்போச்சு'' என்கிறோம். பிள்ளையாருக்கே கொஞ்சம் புதிராக வியாஸர் பண்ணின ச்லோகங்களுக்குத்தான் ''பாரத குட்டு'' என்று பேர். ஆனாலும் அவர் ஞான ஸ்வரூபமானதால் அடுத்த க்ஷணமே அவருக்கு **''குட்டு உடைஞ்சிடும்''** மறுபடி எழுத ஆரம்பித்து விடுவார். அப்படிப்பட்டவரை ஸ்மரித்து விட்டு எழுதத் தொடங்கினால் எந்தச் சிக்கலான விஷயமும் நொடியில் தெளிவாகி, மேற்கொண்டு எழுதிக்கொண்டு போக முடியும் என்ற நம்பிக்கை ''ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:'' என்று ஆரம்பித்தால் உண்டாகும்.

வலம்புரியானை வலம் புரிவோம்! குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக்கரணம் போடுவது, சிதறு தேங்காய் உடைப்பது, எருக்கும் அருகும் அர்ச்சனை பண்ணுவது, மோதகம் நிவேதிப்பது இவையெல்லாம் பிள்ளையார் வழிபாட்டில் விசேஷமாயிருக்கிறாற் போலவே அவரை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவதும் ஒரு விசேஷமாகும். பிள்ளையார் சுழி போடுகிறபோதும் ப்ரதக்ஷிணக் கிரமத்தில் தான் கொம்பை ஆரம்பிக்கிறோம்! பிள்ளையாரைக் குறைந்தது, மூன்று தடவை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது வழக்கம். இருபத்தியொரு தடவை, நூற்றியெட்டு தடவை என்றெல்லாமும் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள். பார்வதி பரமேச்வரர்களை ஸர்வ ப்ரபஞ்சமாகவும் புரிந்து கொண்டு வலம் வந்து பழம் (பலம்) பெற்ற விக்நேச்வரரை நாமும் வலம் வந்தால் ஸகல பலனும் பெறலாம். அவருடைய தொப்பை வயிறே உருண்டையாகப் ப்ரபஞ்சம் மாதிரிதானே இருக்கிறது? அவரை வலம் வருவதே நமக்கு பலமாகும் - தேஹபலம், புத்திபலம் எல்லாம்!

அவரே வலம்புரி விநாயகராகவும் இருக்கிறார். விக்நேச்வரர் மூர்த்தத்தில் ஏகப்பட்ட ரூப பேதங்களிருந்தாலும் பொதுவாக நாம் பார்க்கிற பிள்ளையார்கள் தும்பிக்கையை இடது பக்கமாக சுழித்துக் கொண்டிருப்பவையாக இருக்கும். அபூர்வமாகச் சில இடங்களில் வலது பக்கம் தும்பிக்கையைச் சுழித்துக் கொண்டிருப்பார். இவரைத்தான் வலம்புரி விநாயகர் என்பது. தக்ஷிணாவர்த்தமாக உள்ள சங்கை எப்படி வலம்புரிச் சங்கு என்று சிறப்பிக்கிறோமோ அப்படியே வலம்புரி விநாயகருக்கும் விசேஷமான அநுக்ரஹ சக்தி இருப்பதாக ஆகமத்தில் சிறப்பித்திருக்கிறது. இப்படித் தும்பிக்கை வலமாகச் சுழித்திருக்கிறபோதுதான் (இது பிள்ளையாரே போடும் சுழி, தம்முடைய ஒரு அங்கத்தாலேயே போடுகிற சுழி!) அவருடைய வாயின் வலது ஓரத்தில் ஆரம்பித்து, கன்னம் மஸ்தகம் (சிரஸ்) இவற்றைச் சுற்றிக் கொண்டு, இடது பக்கம் தும்பிக்கை வழியாக இறங்கி, அதன் சுழித்த முடிவுக்கு வந்தால், அந்த அவுட்லைன் க்ரந்தாக்ஷர 'ஓம்' (தமிழ், ஓ' மாதிரி) இருக்கும். இடது பக்கம் தும்பிக்கையைச் சுழித்த பிள்ளையார் ரூபத்தில் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் கிடைக்காது. இது வலம்புரியின் விசேஷம்.

வலம்புரி விநாயக க்ஷேத்ரங்களில் கும்பகோணத்துக்குக் கிட்டேயிருக்கிற "திருவலஞ்சுழி" என்றே பெயர் பெற்ற ஸ்தலம் விசேஷமானது. அதனுடைய மஹிமையைக் காட்ட ஒன்று சொல்கிறேன்.

மஹாராஷ்டிராவில் கணபதி உபாஸனை அதிகம். ஆரம்ப ஸ்வாமியான பிள்ளையார். முடிவிலே வரும் ஸ்வாமியான ஆஞ்ஜநேயர் ஆகிய இருவருக்கும் அங்கே ரொம்ப வழிபாடு நடக்கிறது. பிரிட்டிஷ் கெடுபிடியின் போது நம் ஜனங்களை ஒன்று கூட்டவே திலகர் பிள்ளையாரை வைத்துத்தான் வழிகண்டு பிடித்தார். பிள்ளையார் சதுர்த்தியன்று பெரிசு பெரிசாக, கலர் கலராகப் பிள்ளையார் பொம்மைகள் பண்ணி ஊர்வலம் விடுகிறது என்று ஆரம்பித்து, இதனாலேயே பதினாயிரக்கணக்கான ஜனங்களைக் கூட்டம் கூட்டினார். மத விஷயம் என்பதால் வெள்ளைக்கார ராஜாங்கம் இதில் தலையிடவில்லை (நம்முடைய "சொந்த" ராஜாங்கம் என்று சொல்லப்படுவது ஏற்பட்ட அப்புறந்தான் ஹிந்து மதம் ஒன்றின் விஷயத்தில் மட்டும் ஸர்க்கார் ப்ரவேசித்து என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்றிருக்கிறது. இது வேறு விஷயம்.) திலக் நாளில் இப்படி "கணேஷ் சதுர்த்தி" என்ற பெயரில் ஜனங்களை கூட்டிய பின் அவர்களுக்கு, ஸ்வதந்திரப்பற்றை ஊட்டி தேசத்தலைவர்கள் பேசுவார்களாம் ! இப்போதும் பம்பாய் மாதிரி ஊர்களில் பிள்ளையார் சதுர்த்தியென்றால் ஒரே அல்லோல கல்லோலந்தான். இப்படிப்பட்ட மஹாராஷ்டிராவில் காணபதர்கள் பூர்வத்தில் நிறைய இருந்திருக்கிறார்கள்.

காணாபத்யம் என்பதாக கணபதியை முழு முதற்கடவுளாக வழிபடுகிற மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே காணபதர்கள். ஒரே வேதாந்த ஸமயத்தில் ஆறு பிரிவுகள். ஒரே நதியில் ஆறு துறைகள் மாதிரி. இதில் கணபதி உபாஸனையே மோக்ஷ உபாயமாகச் சொல்வது காணாபத்யம். குமாரஸ்வாமி (முருகன்) உபாஸனையைச் சொல்வது கௌமாரம். அம்பாள் - சக்தியின் உபாஸனையைச் சொல்வது சாக்தம். ஸூர்யனையே பரம்பொருளாகச் சொல்வது ஸௌரம். விஷ்ணுவைச் சொல்வது வைஷ்ணவமென்றும், சிவனைச் சொல்வது சைவமென்றும் தெரிந்திருக்கும். ஷண்மதங்கள் என்ற இந்த ஆறு உபாஸனா க்ரமங்களையும் சுத்தப்படுத்தி வைதிகமாக நிலைநாட்டியதாலேயே பகவத்பாதாளுக்கு (ஆதி சங்கரருக்கு) ஷண்மத ப்ரதிஷ்டாபனாசார்யர் என்று பெயர்.

இதில் ஒன்றான காணாபத்யம் அதிகம் அநுஷ்டானத்தில் இருந்த மஹாராஷ்டிராவில் "அஷ்ட விநாயகர்" கள் என்ற எட்டுப் பிள்ளையார்களுக்கான எட்டு க்ஷேத்ரங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களில் "மயூரேசர்" என்ற பிள்ளையாருக்கும் அவர் இருக்கிற "மோர்காம்" க்ஷேத்ரத்துக்கும் ப்ரஸித்தி ஜாஸ்தி. "மோர்காம்" என்பது "மயூர க்ராமம்" என்பதன் திரிபு. பிள்ளையாரைச் சுற்றி

அவருடைய பரிவார தேவதைகள் இருக்க வேண்டிய க்ரமத்திலேயே மோர்காமைச் சுற்றிப் பரிவார தெய்வங்களின் கோயில்கள் இருக்கின்றன. மயூரம் என்பது தமிழில் மயில் என்றும், வடக்கத்தி பாஷைகளில் மோர் என்றும ஆகியிருக்கிறது. ஸுப்ரமண்யர்தான் மயில் வாஹனர் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். புராணங்களின்படியும் தந்த்ர சாஸ்திரங்களின்படியும் நாம் மூஷிகவாஹனராகவே நினைக்கிற பிள்ளையாருக்கும் மயில் வாஹனத்தோடு ஒரு அவஸரம் (ரூப பேதம்) உண்டு. அவர்தான் மயூரேசர். மயூரேச க்ஷேத்ரமான மஹாராஷ்டிர மோர்காமின் க்ஷேத்ர புராணத்தில் நம் தமிழ்நாட்டுத் திருவலஞ்சுழியை உசத்திச் சொல்லி இருக்கிறது. ''தக்ஷிணாவர்த்தம்'' என்று இதற்கு அங்கே பெயர் கொடுக்கிறது. தக்ஷிண-வல; ஆவர்த்தம் - சுழி ; இந்த 'தக்ஷிணாவர்த்தம்'' தான் பிள்ளையாருடைய ராஜதானி, அதாவது Capital என்று சொல்லியிருக்கிறது.

திருவலஞ்சுழியில் சிவன் கோயிலில் ஒரு ஸந்நிதியாகத் தான் பிள்ளையாருடைய இந்த 'ராஜதானி' இருக்கிறது. இங்கேயுள்ள ஈச்வரனே ஞானஸம்பந்தரும் அப்பரும் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ப்ரஸித்தியெல்லாம் பிள்ளையாருக்கே இருக்கிறது. இங்கே பிள்ளையார் இருக்கும் மண்டபம் ரொம்பவும் வேலைப்பாடு அமைந்தது. குறிப்பாக, அங்கேயிருக்கிற ஸலவைக்கல் பலகணியைச் சொல்ல வேண்டும்.

பழைய காலத்தில் கோயில் நிர்மாணிக்கிற சில்பிகள் வேலைகள் ஒப்புக் கொண்டு முச்சிலிக்கா தருகிறபோது, ஐந்து தினுஸான நிர்மாணங்கள் தவிர பாக்கியெல்லாம் தாங்கள் செய்து தருவதாகக் குறிப்பிடுவார்களாம். அந்த ஐந்து மட்டும் தங்கள் திறமைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று விட்டு விட்டதாக அர்த்தம். ஆவுடையார் கோயில் கொடுங்கை, கடாரங் கொண்டான் மதில், தஞ்சாவூர் கோபுரம், திருவீழிமிழலை வௌவால் ஒட்டி மண்டபம் என்ற நாலோடு திருவலஞ்சுழிப் பலகணியும் ஐந்தாவதாக இந்த அற்புதங்களில் ஒன்ருக அந்த ஸ்தபதிகளால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

பதினாறு தூண்கள் போட்டு, நுட்பமாக வேலைப்பாடு செய்து இந்தப் பலகணி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ''ஷோடச கணபதி'' என்று பிள்ளையார் மூர்த்தங்களில் பதினாறைச் சொல்வதற்கேற்ப இங்கே பதினாறு த்வாரங்கள் இருக்கின்றன. பதினாறுதான் பூர்ணத்வம், ஷோடச கலா பூர்ணம் என்பது.

பூர்ணமான ப்ரணவ ஸ்வரூபமாகவே விளங்கும் வலம்புரி விநாயகரை தேவேந்த்ரன் பூஜை பண்ணியதால் தான் க்ஷீரஸாகரத்தில் அம்ருதம் திரண்டு வந்ததாம். பிள்ளையார் பால்ஏட்டினால் பண்ணினாற்போலவே வெள்ளை வெளேரென்று இருப்பார். வெண்ணை நிறத்தைக் கொண்டே அவருக்கு "ச்வேத விநாயகர்" என்று பெயர். அவரைத் தொடாமலே பூஜை பண்ண வேண்டும். சிவன் கோயில் பரிவார தெய்வம் மாதிரி இவர் இருந்தாலும் அங்கே ப்ரம்மோத்ஸவமே இவருக்குத்தான்; ஈச்வரனுக்கு இல்லை. திருவலஞ்சுழியில் இன்னொரு விசேஷம். ச்வேத விநாயகர் தும்பிக்கையை வலது பக்கம் சுழித்துக் கொண்டிருப்பது போலவே இங்கே காவேரியும் திரும்பி வலது பக்கமாகச் சுழித்து ஓடுகிறது!

காவேரிக்கும் விக்நேச்வரருக்கும் கிட்டின ஸம்பந்தமுண்டு. குடகு தேசத்தில், ஸஹ்ய பர்வதத்தில் அகஸ்தியர் கமண்டுலுவுக்குள் பொத்திப் பொத்தி வைத்துக் கொண்டிருந்த காவேரியைப் பிள்ளையார்தான் காக்காய் ரூபத்தில் வந்து கவிழ்த்து விட்டு, லோகோபகாரமான, புண்ய நதியாக ஓட வைத்தார். நம் தமிழ் நாட்டின் உடம்பு, உள்ளம் இரண்டையும் வளர்க்கிற காவேரியைக் கொடுத்தவர் என்பதற்காக பிள்ளையாரிடம் நாம் விசேஷமாக பக்தி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

குடகிலிருந்து கர்நாடக தேசத்தைத் தாண்டித் தமிழ்நாட்டில் பாய்ந்த காவேரி கும்பகோணம் அருகில் ஒரு பிலத்துக்குள் மறைந்துவிட்டாளாம். அப்போது ஹேரண்டர் என்ற மஹரிஷி பரம கருணையோடு தம்மையே பலி கொடுத்துக் கொண்டாராம். உடனே காவேரி பிலத்துக்குள்ளே இருந்து பொங்கிக் கொண்டு வெளியிலே வந்து இந்தப் பிள்ளையார் க்ஷேத்ரத்தைப் ப்ரதக்ஷிணமாக, வலப்பக்கம் சுழித்துக் கொண்டு மேலே ஓடினாளாம்.

தலைக்காவேரியில் கன்னங்கரெலென்று காக்காயாக வந்தவர் இங்கே வெள்ளை வெளேரென்று காட்சி தருகிறார். "ப்ரணவ ஸ்வரூப வக்ர துண்டம்" என்கிறபடியே மூர்த்தியும் வலம்புரியாக இருக்க தீர்த்தமும் வலப்பக்கமாக ஓடுகிற பெருமை திருவலஞ்சுழிக்கு இருக்கிறது. வலம்புரி விநாயகரை - அவர் இடம்புரியாகக் கோயில் கொண்டிருக்கிற இடங்களிலும் ப்ரணவ ஸ்வரூபி என்றே புரிந்து கொண்டு - நாம் வலம் வந்து வணங்கி எல்லா நலமும் பெறுவோமாக!

உ

விநாயகர்

தமிழ் நாட்டின் தனிப்பட்ட சிறப்பு எங்கு பார்த்தாலும் பிள்ளையார் கோயில்கள் இருப்பதேயாகும். "கோயில்" என்று பெயர் வைத்து விமானமும் கூரையும் போட்டுக் கட்டிடம் எழுப்ப வேண்டும் என்பது கூட இல்லாமல், அரச மரத்தடிகளிலே கூட வானம் பார்க்க அமர்ந்திருக்கும் ஸ்வாமி நமது பிள்ளையார். தெருவுக்குத் தெரு ஒரு பிள்ளையார் கோயில், நதிக் கரைகளிலெல்லாம் பிள்ளையார். மரத்தடிகளில் பிள்ளையார் என்றிப்படி இந்தத் தமிழ்தேசம் முழுவதும் அவர் வேறெந்த ஸ்வாமிக்கு இல்லாத அளவுக்கு இடம் கொண்டு அருள் பாலித்து வருகிறார். அவரைப் "பிள்ளையார்" என்றே அன்போடு கூறுவது நம் தமிழ்நாட்டிற்கே உரிய வழக்கம். சர்வலோக மாதா பிதாக்களாகிய பார்வதி பரமேச்வரர்களின் ஜேஷ்ட புத்திரர் அவர். பிள்ளை என்றால் அவரைத்தான் முதலில் சொல்ல வேண்டும். வெறுமே "பிள்ளை" என்று சொல்லக் கூடாது என்பதால் மரியாதையாகப் பிள்ளையார் என்று சொல்வது தமிழ் நாட்டுச் சிறப்பு.

"குமாரன்" என்றால் பிள்ளையார் என்றே அர்த்தம். பாரத தேசம் முழுவதிலும் குமாரன், குமாரஸ்வாமி என்றால் பார்வதி பரமேச்வரர்களின் இளைய பிள்ளையாகிய சுப்பிரமணியரையே குறிப்பிடும். தமிழிலும் "குமரக்கடவுள்" என்கிறோம். ஆனால் அவரைக் "குமரனார்" என்பதில்லை ; "குமரன்" என்று தான் சொல்வார்கள். மூத்த பிள்ளைக்கே மரியாதை தோன்றப் பிள்ளையார் என்று பெயர் தந்திருக்கிறோம்.

முதல் பிள்ளை இவர்; குழந்தைஸ்வாமி. ஆனாலும் இவரே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியில் இருந்தவர். பிரணவம் தான் எல்லாவற்றுக்கும் முதல். பிரணவத்திலிருந்துதான் ஸகல பிரபஞ்சமும் ஜீவராசிகளும் தோன்றின. அந்த பிரணவத்தின் ஸ்வரூபமே பிள்ளையார். அவரது ஆனைமுகம், வளைந்த தும்பிக்கை இவற்றைச் சேர்த்துப் பார்த்தால் பிரணவத்தின் வடிவமாகவே தோன்றும்.

குழந்தையாக இருந்து கொண்டே ஆதி முதலின் தோற்றமாக இருக்கிற பிள்ளையார் குழந்தை போல தோன்றினாலும் பக்தர்களை ஒரேடியாக கைதூக்கி உயர்த்தி விடுவதிலும் முதல்வராக இருக்கிறார். ஔவைப் பாட்டி 'ஒருத்தியின் உதாரணமே போதும். ஔவையார் பெரிய கணபதி உபாஸகி. பிரணவ ஸ்வரூபியான விநாயகரைப் புருவ மத்தியில் தியானித்துக் கொண்டு ஔவையார் யோக சாஸ்த்ரம் முழுவதையும் அடக்கியதான ''விநாயகர் அகவலை''ப்பாடியிருக்கிறாள். அதைப் பாராயணம் செய்தால் பரமஞானம் உண்டாகும். இந்த ஔவையாரைப் பற்றி ஒரு கதை உண்டு. சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் கைலாசத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஔவையையும் உடன் அழைத்துப் போக எண்ணினார்கள். அப்போது ஔவை விக்நேச்வரருக்கு பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். சீக்கிரம் பூஜையை முடித்துத் தங்களுடன் கைலாசத்துக்கு வருமாறு சுந்தரமூர்த்தியும் சேரமானும் பெருமாளும் அவளை அவசரப்படுத்தி அழைத்தார்கள். அவளோ, ''நீங்கள் போகிறபடி போங்கள். நான் என் பூஜையை வேகப்படுத்த மாட்டேன். விநாயக பூஜையே எனக்குக் கைலாசம்'' என்று சொல்லி விட்டாள். அவர்கள் அப்படியே கிளம்பி விட்டார்கள். ஔவை சாங்கோபாங்கமாகப் பூஜை செய்து முடித்தாள். முடிவில் பிள்ளையார் ப்ரசன்னமாகி அவளை அப்படியே தம் தும்பிக்கையால் தூக்கி ஒரே வீச்சில் கைலாசத்தில் கொண்டு சேர்த்து விட்டார் ! அவளுக்குப் பிற்பாடுதான் சுந்தரமூர்த்தியும், சேரமான் பெருமாளும் கைலாசத்தை அடைந்தார்கள். அந்த இரண்டு பேருக்கும் முன்னதாக, ஒரு சொடக்குப் போடுகிற நாழிகைக்குள் அவர் ஔவைப்பாட்டியைக் கைலாயத்தில் சேர்த்து விட்டார். பெரிய அநுக்ரஹத்தை அநாயாசமாகச் செய்கிற ஸ்வாமி விக்நேசுவரர்.

தத்துவ மயமான விநாயகர்

விநாயக மூர்த்தியிலுள்ள ஒவ்வொரு சின்ன சமாசாரத்தைக் கவனித்தாலும் அதில் நிறையத் தத்துவங்கள் இருக்கின்றன.

பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைப்பது எதற்காக ? விக்கிநேசுவரர், தம் அப்பாவான ஈச்வரனைப் பார்த்து, ''உன் சிரசையே எனக்குப் பலி கொடு'' என்று கேட்டு விட்டாராம். எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் உயர்ந்தது எதுவோ அதைத் தியாகம் பண்ணினால் தான் மகாகணபதிக்குப் ப்ரீதி ஏற்படுகிறது. அவ்வளவு பெரிய தியாகம் பண்ணுவதற்குத் தயார் என்ற அறிகுறியாகத்தான்,

ஈச்வரனைப் போலவே **மூன்று கண்கள் உடைய** தேங்காயைச் சிருஷ்டித்து அந்தக் காயை **அவருக்கு** நாம் அர்ப்பணம் பண்ணும் படியாக ஈச்வரன் அநுக்கிரகித்தருள்கிறார்.

சிதறு தேங்காய் என்று உடைக்கிற வழக்கம் தமிழ் தேசத்துக்கு மட்டுமே உரியது. இப்படிச் சிதறிய துண்டுங்களில் யாருக்கு உரிமை என்றால் குழந்தைகளுக்குத்தான். இந்த உண்மை ஒரு குழந்தை மூலமாகத்தான் எனக்கே தெரிந்தது. அப்போது (1941) நான் நாகைப் பட்டினத்தில் சாதுர்மாஸ்ய விரதம் அநுஷ்டித்து வந்தேன். அங்கே கோயிலில் பிள்ளையாருக்கு நிறையச் சிதறுகாய் போடுவது வழக்கம். காயை உடைக்கவே இடம் கொடுக்காத அளவுக்குக் குழந்தைகள் ஒரே நெரிசலாகச் சேர்ந்து விடும். திபு திபு என்று அவை ஓடி வருவதில் என் மேல் விழுந்து விடப் போகின்றனவே என்று என் கூட வந்தவர்களுக்குப் பயம். அவர்கள் குழந்தைகளிடம் ''இப்படிக் கூட்டம் போடாதீர்கள், விலகிப் போங்கள்'' என்று கண்டித்தார்கள். அப்போது ஒரு பையன் 'டாண்' என்று, ''பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் போட்டு விட்டு, அப்புறம் எங்களை இங்கே வராதீர்கள் என்று சொல்ல **உங்களுக்கு** என்ன பாத்தியதை இருக்கிறது ? சிதறுகாய் போட்டால் அது **'எங்கள்'** பாத்தியதைதான். அதை எடுத்துக் கொள்ள நாங்கள் வரத்தான் செய்வோம்'' என்றான். அவன் பேசிய ஜோர், அதிலிருந்து உறுதியைப் பார்த்த போது தான் எனக்கே, 'வாஸ்தவம் தான், குழந்தை ஸ்வாமியின் ப்ரஸாதத்தில் குழந்தைகளுக்குத் தான் முழு பாத்தியதையும், என்று தெரிந்தது.

அகங்கார மண்டையோட்டை உடைத்தால் உள்ளே அமிருத ரஸமாக இளநீர் இருப்பதை இந்தச் சிதறுகாய் உணர்த்துகிறது.

கணபதியைக் காட்டிலும் சரீரத்தில் பருமனான ஸ்வாமி வேறு யாரும் இல்லை. சிரசு யானையின் தலை. பெரிய வயிறு. பெரிய உடம்பு. அவருக்கு 'ஸ்தூல காயர்' என்றே ஒரு பெயர். மலைபோல் இருக்கிறார். ஆனாலும் அவர் சின்னக் குழந்தை ! சரி, குழந்தைக்கு எது அழகு ? குழந்தை என்றால் அந்தப் பருவத்தில் நிறையச் சாப்பிடவேண்டும். உடம்பு கொஞ்சம் கூட இளைக்கக் கூடாது. ஒரு சந்நியாசி நிறையச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு பெரிய சரீரியாக இருந்தால் அது அவருக்கு அழகல்ல. வயசாகி விட்டால் ராத்திரி உபவாசம் இருப்பார்கள். குழந்தை அப்படி இருப்பது அழகா ? குழந்தை என்றால் தொந்தியும் தொப்பையுமாகக் கொழு கொழுவென்று இருந்தால்தான் அழகு. நிறையச் சாப்பிடுவதுதான் அழகு. குழந்தைகள் நல்ல புஷ்டியாக இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்தக் குழந்தைச் சாமியே காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். கையில் மோதகத்தை வைத்துக் கொண்டு.

இவரோ யானை மாதிரி இருக்கிறார். அதற்கு நேர் விரோதமான சின்னஞ் சிறு ஆகிருதி உடையது மூஞ்சூறு. இதை அவர் தம் வாகனமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மற்ற ஸ்வாமிகளுக்காவது ஒரு மாடு, ஒரு குதிரை, ஒரு பட்சி என்று வாகனம் இருக்கிறது. இவரோ தாம் எத்தனைக்கு எத்தனை பெரிய ஸ்வாமியாக இருக்கிறாரோ, அத்தனைக்கு அத்தனை சின்ன வாகனமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். சுவாமி எதை வாகனமாக வைத்துக் கொண்டாலும் வாகனத்தினால் சுவாமிக்குக் கௌரவம் இல்லை. சுவாமியால்தான் வாகனத்துக்குக் கௌரவம். வாகனத்துக்குக் கௌரவம் கொடுக்க, அதனுடைய சக்திக்கு ஏற்றபடி நெட்டிப் பிள்ளையார் மாதிரியாகக் கனம் இல்லாமல் இருக்கிறார். அதற்குச் சிரமம் இல்லாமல், ஆனால் அதற்கு மரியாதை, கௌரவம் எல்லாம் உண்டாகும்படியாகத் தம் உடம்பை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஸ்தூலகாயரான போதிலும், 'பக்தர்கள் இருதயத்தில் கனக்காமல் லேசாக இருப்பேன்' என்று காட்டுகிறார்.

ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஒவ்வோர் அங்கத்தில் அதிகக் கௌரவம் இருக்கும். சவுரிமான் என்று உண்டு. அதன் கௌரவம் வாலில்தான் இருக்கிறது. மயில் என்றால் அதற்குத் தோகை விசேஷம். தோகையை மயில் ஜாக்கிரதையாக ரட்சிக்கும். யானை எதை ரட்சிக்கும் ? தன் தந்தத்தை நீட்டி வெள்ளை வெளேர் என்று வைத்திருக்கும். இந்தப் பிள்ளையார் என்கிற யானை என்ன பண்ணுகிறது என்றால் அந்தக் கொம்பில் ஒன்றையே ஒடித்து, அதனால் மகாபாரதத்தை எழுதிற்று. தன் அழகு, கௌரவம், கர்வம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக இருக்கிற ஒன்றைக் காட்டிலும், தர்மத்தைச் சொல்லுகிற ஒன்றுதான் பெரிது என்பதை இவ்விதம் இந்த யானை காட்டியது. நியாயத்துக்காக, தர்மத்துக்காக வித்தைக்காக எதையும் தியாகம் பண்ண வேண்டும் என்பதை தானே தந்தத்தைத் தியாகம் பண்ணிக் காட்டியிருக்கிறது. சுவாமிக்குக் கருவி என்று தனியாக ஒன்றும் வேண்டியதில்லை, எதையும் கருவியாக அவர் நினைத்தால் உபயோகித்துக் கொள்வார் என்பதற்கு இது உதாரணம். ஒரு சமயம் தந்தத்தாலேயே அசுரனைக் கொன்றார். அப்போது அது ஆயுதம். பாரதம் எழுதும் இப்போது அதுவே பேனா.

நமக்குப் பார்க்கப் பார்க்க அலுக்காத வஸ்துக்கள் சந்திரன், சமுத்திரம் யானை ஆகியன. இவற்றையெல்லாம் எத்தனை தடவை எத்தனை நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் அலுப்புச் சலிப்பில்லாத ஆனந்தம் பொங்கும். அதனால்தான் குழந்தை

ஸ்வாமி தன்னைப் பார்க்கிற ஜனங்களுக்கு எல்லாம், பார்க்கப் பார்க்க ஆனந்தம் எப்போதும் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும்படியாக யானை உருவத்தோடு இருக்கின்றார். அது ஆனந்த தத்துவம் ; ஆராத ஆசையின் தத்துவம். அவர் பிறந்ததே ஆனந்தத்தில். பண்டாசுரன் விக்ன யந்த்ரங்களைப் போட்டு அம்பாளின் படை தன்னை நோக்கி வர முடியாதபடி செய்த போது, பரமேச்வரன் அவளை ஆனந்தமாகப் பார்த்தபோது, அவளும் ஆனந்தமாக இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றாள். அவர் விக்னயந்த்ரங்களை உடைத்து அம்மாவுக்கு சகாயம் செய்தார்.

அவர் பார்வதி பரமேசுவரர்களுக்குப் பிள்ளை. இந்த உலகத்துக்கே மூலத்திலிருந்து ஆவிர்ப்பவித்ததனால் அவரை நாம் ''பிள்ளையார்'' ''பிள்ளையார்'' என்றே விசேஷித்து அழைக்கிறோம்.

விக்நேசுவரருடைய அநுக்ரஹம் இருந்தால்தான் லோகத்தில் எந்தக் கார்யமும் தடையின்றி நடக்கும். தடைகளை நீக்கிப் பூரண அநுக்கிரகம் செய்கிற அழகான குழந்தைத் தெய்வம் பிள்ளையார். அவரைப் ப்ரார்த்தித்து, பூஜை செய்து நாம் விக்கினங்கள் இன்றி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக !

குழந்தை ஸ்வாமி

கிழவியும் குழவியும்

கிழப்பாட்டி ஒருத்தி, பாட்டி என்றால் காலை நீட்டிக் கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே கிடப்பவள். ஆனால் இந்தப் பாட்டி அப்படி இல்லை. இவள் நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் இந்தத் தமிழ்நாடு முழுக்கச் சுற்றிக் கொண்டே இருந்தாள். ஒரு குக்கிராமம் பாக்கியில்லாமல் ஊர் ஊராக, தெருத் தெருவாக ஓடிக் கொண்டேயிருந்தாள். அந்தப் பாட்டிக்கு அப்படி ஒரு உற்சாக சக்தி இருந்தது. பாட்டி விஷயம் இப்படி இருக்கட்டும்.

குழந்தை ஒன்று 'கஷ்டிக் முஷ்டிக்' என்று நல்ல ஆரோக்கியமாக இருக்கிற குழந்தை அது. குழந்தை என்றால் பொதுவாக என்ன பண்ணும் ? துள்ளி விளையாடும். ஒரு க்ஷணம்கூட இருந்த இடத்தில் இருக்காமல் 'துரு துரு' என்று ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் இந்தக் குழந்தை இதற்கு நேர்மாறுதல். உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு இது அசைவதில்லை.

வேடிக்கையான பாட்டி, வேடிக்கையான குழந்தை. குழந்தை மாதிரி பாட்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். பாட்டி மாதிரி குழந்தை இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல் உட்கார்ந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பாட்டி தள்ளாத வயதிலும் அத்தனை உற்சாகத்தோடு ஓடி ஆடிக் கொண்டிருந்ததற்கு இந்தக் குழந்தைதான் காரணம். இந்தக் குழந்தை கொடுத்த சக்தியினால்தான் அவள் அவ்வளவு காரியம் செய்தாள். இந்தப் பிள்ளை யார் ? ''பிள்ளை'' என்றாலே அவர்தான். மரியாதையாகப் ''பிள்ளையார்'' என்கிறோமே, அவர்தான் அந்தக் குழந்தை. யாராவது ஒருத்தர் இடத்தைவிட்டு நகராமல் இருந்தால் ''கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி'' என்று சொல்வது வழக்கம்.

சகல உலகங்களுக்கும் தாய் தந்தையான பார்வதி பரமேச்வரர்களின் மூத்த பிள்ளை அவர். அதனால்தான் தமிழ்நாட்டில் அவரை ''பிள்ளையார்'' என்று சொல்கிறோம்.

மற்ற இடங்களில் இவரை கணேஷ் (கணேசர்) கணபதி என்பார்கள். சிவபெருமானின் படைகளுக்கு, பூதகணங்களுக்கு எல்லாம் பிள்ளையார்தான் தலைவர். ஈசர், பதி அதனால் கணேசர், கணபதி என்று பெயர். இவருக்கு மேலே தலைவர் யாரும் கிடையாது. எல்லாவற்றுக்கும் முந்தியவராக முதல்வராக, மேலாக இருப்பவர் அவர். அவருக்கு மேல் இன்னொரு தலைவர் (நாயகர்) இல்லை. அதனால் 'விநாயகர்' என்றும் பெயர். 'வி' என்பது சில சமயங்களில்

ஒன்றுக்கு எதிர்மறையானதைக் குறிப்பிடவும் வார்த்தைக்கு முதலில் வரும். இங்கே 'நாயகன் இல்லாதவர்' என்று எதிர்மறையாக வருகிறது. தமக்கு மேல் ஒரு நாயகன் இல்லாதவர் என்று அர்த்தம்.

அவர் செய்யாத அநுக்கிரஹம் இல்லை. குறிப்பாக நமக்கு வருகிற விக்கினங்களை யெல்லாம் அழிக்கிறவர் அவர் தான். ஆகையால் 'விக்நேசுவரர்' என்றும் அவரைச் சொல்கிறோம். எந்தக் கார்யத்துக்கும் தடை வராமல் இருப்பதற்காகவே முதலில் இவரைப் ப்ரார்த்திக்கிறோம். முதல் பூஜை இவருக்குத்தான்.

கஜமுகன், கஜராஜன் இப்படியெல்லாமும் அவருக்குப் பெயர் இருக்கிறது. யானை முகத்தோடு அவர் விளங்குவதால் இந்தப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. யானைக்குத் தேக பலம் மிகவும் அதிகம். ஆனாலும் அது சிங்கம், புலி போல் மற்றப் ப்ராணிகளை ஹிம்சிப்பதில்லை. பர்மா, மலையாளம் மாதிரி இடங்களில் ஜனங்களுக்காக யானைகள் தான் பெரிய பெரிய கார்யங்களைச் செய்கின்றன ; பிள்ளையாரும் இப்படித்தான் ரொம்ப சக்தி வாய்ந்தவர் ; ஆனாலும் அதைக் காட்டிக் கெடுதல் செய்யாமல் நமக்கெல்லாம் நன்மையே செய்து கொண்டிருப்பார். யானைக்கு புத்தி கூர்மை ஞாபக சக்தி எல்லாம் மிக அதிகம். பிள்ளையார் அறிவே வடிவானவர்.

யானை என்ன செய்தாலும் அழகாயிருக்கிறது. அது அசக்கி அசக்கி நடப்பது, சாப்பிடுவது, காதை ஆட்டுவது, தும்பிக்கையைத் தூக்குவது - எல்லாமே பார்க்க ஆனந்தமாக இருக்கிறது. அதன் முகத்தைப் பார்த்தாலே பரம சாந்தமாக இருக்கிறது. சின்னக் கண்களானாலும், அமைதியாக, அன்பாக இருக்கின்றன. மிருக வர்க்கத்தில் நாம் பார்த்துக் கொண்டே யிருப்பது யானையைத்தான். மனித வர்க்கத்தில் குழந்தை என்றால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. கெட்ட எண்ணமே இல்லாதது குழந்தை. ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பது குழந்தை. அதைப்பார்த்தாலே நமக்கும் ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது. பிள்ளையார் யானைக்கு யானை ; குழந்தைக்குக் குழந்தை. அதனால் அவரை எத்தனை பார்த்தாலும் போதும் என்ற திருப்தி உண்டாவதில்லை. கள்ளம் கபடம் இல்லாத குழந்தை மனசு அவருக்கு. குழந்தை போல் நல்ல உள்ளம் ; யானை மாதிரி தேக பலம், புத்தி கூர்மை ; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தெவிட்டாத அழகு ; ஆனந்தம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிற ரூபம் .

சேராததெல்லாம் அவரிடம் ஸ்வபாவமாகச் சேருகிறது. கழுத்துக்குக் கீழே குழந்தை ; மனித வர்க்கம். மேலே முகம் யானை ; மிருக வர்க்கம். ஆனால் அவர் வாஸ்தவத்தில் தேவ வர்க்கம். தேவர்களுக்குள் முதல் பூஜை பெறும் தெய்வமாக இருக்கிறார்.

குழந்தையாக இருந்து கொண்டே மஹா பெரிய தத்வங்களுக்கு ரூபமாக (personification) இருக்கிற பிள்ளையாரிடம் பல தினுசான மாறு பாடுகள் (contrasts). இதிலே ஓர் அழகு வித்தியாசமானதெல்லாம் அவரிடம் சேர்ந்து இருப்பதனாலேயே அவரிடம் எல்லாம் ஐக்கியம் என்றாகிறது. உதாரணமாக, ஒரு கையில் ஒடிந்த தந்தம் என்றால் இன்னொரு கையிலே கொழுக்கட்டை வைத்திருக்கிறார். அதற்குள் தித்திப்பாக இருக்கிற வஸ்துவுக்குப் பெயர் பூர்ணம். பூர்ணம் என்றால் முழுமை. ஒரு கையில் இருக்கிற தந்தம் மூளி ; இன்னொன்றிலோ முழுமை. எல்லாம் நிறைந்த பூர்ணப் பொருள் பிள்ளையாரேதான். இதை அறிந்து கொள்வதுதான் பேரானந்தம். ஆனந்தத்துக்கு இன்னொரு பேர் மோதம், மோதகம். கொழுக்கட்டைக்கும் மோதகம் என்றே பேர்.

இன்னொரு மாறுபாடு : பிள்ளையார் குழந்தை. அதனால் பிரம்மசாரி. ஆனால் இவர் யானையாக வந்து வள்ளியை மிரட்டியதால்தான் அவள் ஸுப்ரம்மண்ய ஸ்வாமியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாள் ! இன்றைக்கும் கல்யாணம் ஆக வேண்டுமானால் இந்தக் கட்டை பிரம்மசாரியை வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். இதற்கு என்ன அர்த்தம் ? அவர் இருக்கிற நிலையில் அவருக்கு வேண்டாததையெல்லாம் கூட, அவர் நிலைக்கு மாறாக இருக்கிற நமக்குப் பரம கருணையோடு கொடுத்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தூக்கி விடுகிறார்.

தாம் உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு அசையாமலே இருந்தாலும், பக்தர்களை ஒரே தூக்காகத் தூக்கி உச்சத்தில் சேர்த்து விடுவார். அவ்வையாரை இப்படித்தான் கடைசியில், தாம் இருக்கிற இடத்திலிருந்தே, தும்பிக்கையால் ஒரு தூக்கித் தூக்கிக் கைலாஸத்திலேயே கொண்டு சேர்த்து விட்டார்.

பிள்ளையாரைப் பார்க்கப் பார்க்க நமக்கு மேலே மேலே இப்படிப் பல தத்துவம் தோன்றுகிறது. இதுவும் நம் அறிவின் அளவுக்கு எவ்வளவு எட்டுகிறதோ அவ்வளவுதான். வாஸ்தவத்தில் நமக்குத் தெரிவதற்கும் அதிகமாக அவரிடம் பெருமைகள் அளவிட முடியாமல் இருக்கின்றன.

'குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே' என்பார்கள். தெய்வமே குழந்தையாக வந்துவிட்டது பிள்ளையாரில். அதனால் அவரைக் குழந்தை ஸ்வாமியாகக் கொண்டாடுகிற தமிழ் நாட்டில், ஒரு மூலே முடுக்கு பாக்கி இல்லாமல் எங்கு பார்த்தாலும் உட்கார்ந்து கொண்டு அநுக்கிரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிருர். அவர் செய்த அநுக்கிரஹத்தினால்தான் அந்தப் பாட்டி தமிழ்நாடு முழுவதும் ஓடிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பாட்டி யார் என்ருல், அவள் தான் அவ்வையார்.

பிள்ளையார் - அவ்வையார் அவ்வையாரைவிடத் தமிழ்நாட்டுக்கு உபகாரம் செய்தவர் இல்லே. ஆயிரம் காலமாக இந்தத் தேசத்தில் ஒழுக்கமும் பக்தியும் இருந்து வந்திருக்கிறது என்ருல், அது முக்கியமாக அவ்வையாரால்தான்.

மூளேக்கிறபோதே, குழந்தைகளாக இருக்கிறபோதே, நல்ல ஒழுக்கத்தையும், பக்தியையும் உண்டாக்கிவிட்டால் தான் பிறகு அவை நிலேத்து நிற்கும். தமிழ் நாட்டில் எத்தனேயோ மகாகவிகள். பக்தர்கள் இருந்திருக்கிருர்கள். ஆனால் அவர்கள் பாடியது முக்கியமாகப் பெரியவர்களுக்குத் தான். அவ்வையாருக்கு அவர்களேவிடக் கவிதாசக்தியோ, பக்தியோ குறைச்சல் இல்லே. அவள் ரொம்பப் பெரியவள் ; ஞானி ; யோக சாஸ்திரத்தில் கரை கண்டவள். ஆனாலும் அவள் குழந்தைகளே நல்லவர்களாக்க வேண்டும் என்பதில் முக்கியமாகக் கவனம் வைத்து, அவர்களுக்கு நல்ல குணங்களேயும், ஒழுக்கத்தையும், நீதியையும், தெய்வ பக்தியையும் போதனே செய்து பாடினாள்.

பேரக் குழந்தைகள் நன்ருக இருக்க வேண்டுமே என்ற கரிசனத்தோடு, ஒரு பாட்டி நல்லது சொல்வது மாதிரி அவ்வைப் பாட்டி அத்தனே தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கும் உபதேசம் செய்தாள். அவளுடைய அன்பின் விசேஷத்தால் அவளுக்கப்புறம் எத்தனேயோ தலேமுறைகள் ஆனபிறகு இப்போதும் நாம் குழந்தையாகப் படிக்க ஆரம்பிக்கிறபோதே, அவளுடைய 'ஆத்திசூடி' தான் முதலில் வருகிறது. முதல் பூஜை பிள்ளையாருக்கு ; முதல் படிப்பு அவ்வையார் பாடல்.

இத்தனே ஆயிரம் வருஷங்களாக அவளுடைய வார்த்தை அழியாமல் தொடர்ந்து வருகிறது என்ருல் அதற்குக் காரணம் அவளுடைய வாக்கின் சக்திதான். பரம சத்தியமான ஒன்றை, நிறைந்த அன்போடு சொல்லிவிட்டால், அப்படிப்பட்ட சொல் ஆயிரம் காலமானாலும் அழியாமல் நிற்கிறது. அவ்வை இப்படி அன்போடு உண்மைகளே உபதேசித்தாள். நம்மில் கம்பர், புகழேந்தி

இளங்கோ போன்ற கவிகளைப் படிக்காதவர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அவ்வை வாக்கு ஒன்றுவது தெரியாதவர் இருக்க முடியாது.

அவ்வையாருக்கு இத்தனை வாக்குச் சக்தி எங்கேயிருந்து வந்தது ? வாக்குச் சக்தி மட்டும் இல்லை ; அவளுக்கு ரொம்பவும் தேச சக்தியும் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான், 'ஐயோ, தமிழ்க் குழந்தை ஒன்றுகூட நம் வாக்கு கிடைக்காமல் போகக் கூடாதே! ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் நாம் இந்த உபதேசங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமே ! என்ற பரிவோடு அந்தப் பாட்டி ஒரு கிராமம் மிச்சம் இல்லாமல் ஓடி ஓடிப் போய், குழந்தைகளைத் தேடித் தேடி அவர்களுக்குத் தன் நூல்களைப் பரிந்து பரிந்து போதித்தாள். இந்தத் தேச சக்தி அவளுக்கு எப்படி வந்தது? பிள்ளையார்தான் அவளுக்கு இந்தச் சக்திகளையெல்லாம் கொடுத்தார்.

அவ்வையார் பெரிய பிள்ளையார் பக்தை. அந்தக் குழந்தை ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொண்டுதான் அவள் சின்ன வயதிலேயே கிழவியாகிவிட்டாள். ஏன் அப்படிச் செய்தாள் ? வாலிபமாகவும், நடுத்தர வயதாகவும் இருந்தால் ஒருத்தனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு குடித்தனம் நடத்த வேண்டியிருக்கும். பக்திக்குக் குடும்ப வாழ்க்கை இடையூறு என்பதாலேயே, இடையூறுகளை எல்லாம் போக்கும் விக்நேசுவரரை வேண்டிக் கொண்டு கிழவியாகிவிட்டாள்.

ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்குக் கல்யாணமாக ஸஹாயம் பண்ணின பிள்ளையார் இவளைக் கல்யாணமேயில்லாத பாட்டி ஆக்கினார் ! யாருக்கு எதைத் தர வேண்டுமோ அதைத் தருவார். இவளைச் சிறு பிராயத்திலேயே கிழவியாக்கி விட்டார். ஆனால் அவர் குழந்தை ஸ்வாமி அல்லவா? அதனால், இவள் தன்னிடம் மட்டும் எப்போதும் பார்த்தாலும் பக்தியாக இருந்தால் போதாது, இவளால் எல்லாக் குழந்தைகளும் நன்மை பெற வேண்டும் என்று நினைத்தார். ஒரு சின்னக்குடும்பம் வேண்டாம் என்று கிழவி ஆனவளை அத்தனை குழந்தைகளையும் கொண்ட பெரிய தமிழ்நாட்டுக் குடும்பத்துக்கே உபதேசம் செய்கிற பாட்டியாகி விட்டார்! அவளு ம் ஸந்தோஷமாக அந்தக் கார்யத்தைச் செய்தாள். மாறி மாறிப் பிள்ளையாரைத் தியானித்துப் பூஜிப்பதும் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் உபதேசம் பண்ணுவதுமாகத் தன் வாழ்க்கையைக் கழித்தாள்.

அந்தப் பாட்டி அன்றைக்குச் சுற்றினாள். இன்றைக்கு நானும் எத்தனையோ சுற்றியிருக்கிறேன். அவள் தமிழ்நாடு மட்டும் சுற்றினாள். நான் இன்னும் மலையாளம், தெலுங்கு தேசம், பெங்கால், ஹிந்துஸ்தானி தேசம் என்று பல இடங்கள்

சுற்றியிருக்கிறேன். அங்கெல்லாம் நான் பார்க்காமல் இந்தத் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் பார்க்கும் விசேஷம் என்னவென்றால், இப்படிச் சந்து பொந்து, மரத்தடி, ஆற்றங்கரை எங்கே பார்த்தாலும் ஒரு பிள்ளையார் உட்கார்ந்திருப்பதுதான்! தமிழ்நாட்டை விட்டுக் கொஞ்சம் தாண்டிப் போனால் கூட இப்படிக் காணோம்.

பிள்ளையார் தமக்குப் பெரிசாக ராஜகோபுரம், பிராகாரம் கட்டி கோயில் எழுப்ப வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. சின்னதாக ஒரு ஸந்நிதி வைத்து விட்டாலும் அவருக்குப் போதும், தகரக் கொட்டகை போட்டால் கூட அவருக்குத் திருப்திதான்! அது கூட வேண்டாம்! ஒரு கட்டடமும் கூரையும் இல்லாமல் வானம் பார்க்க அரசமரத்தடியில் அவர் பாட்டுக்கு அமர்ந்து அநுக்கிரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார். ஆற்றங்கரையில் எங்கே பார்த்தாலும் நன்றாக உட்கார்ந்து கொண்டு ஆனந்தமாக இருப்பார்.

இந்தத் தமிழ் தேசத்தில் மட்டும் ஏன் இந்த விசேஷம்? அவ்வையாருடைய விசேஷம்தான் இது. அவள் தமிழ் நாட்டில் ஓடாத இடமில்லை அல்லவா? அவள் போன இடத்திலெல்லாம் அவளுடைய இஷ்ட தெய்வமான பிள்ளையாரும் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு விட்டார்! தமிழ் நாட்டின் சிறப்புகள் என்று புஸ்தகங்களில் எத்தனையோ விஷயங்கள் போடுகிறார்கள். ஆனால் எனக்குத் தெரிகிற பெரிய சிறப்பு இங்கே எங்கு பார்த்தாலும் பிள்ளையார் கோயில் கொண்டிருக்கிறதுதான்.

உலகுக்கெல்லாம் சொந்தமானவர்

பிள்ளையார் ஏழை எளியவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி. மஞ்சள் பொடியிலும், களிமண்ணிலும், சாணியிலும் கூட எவரும் ஒரு பிள்ளையாரைப் பிடித்துப் பூஜை செய்து விடலாம். அவர் எளிதில் ஸந்தோஷப்படுகிறவர். எங்கே எப்படி, எதில் கூப்பிட்டாலும் உடனே வந்து அந்தக் கல்லோ, களிமண்ணோ அதற்குள்ளிருந்து கொண்டு அருள் செய்வார். அவரை வழிபட நிறைய சாஸ்திரம் படிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஒன்றும் படிக்காதவனுக்கும், அவன் கூப்பிட்ட குரலுக்கு வந்து விடுவார். மற்ற தேவதா விக்கிரஹங்களில் ஸாங்கோபாங்கமாகப் பிராணப் பிரதிஷ்டை என்று பண்ணி, அவற்றில் அந்தந்த தேவதைகளின் ஜீவ கலையை உண்டாக்குவதுபோல் பிள்ளையாருக்குப் பண்ண வேண்டுமென்பதில்லை. பாவித்த மாத்திரத்தில் எந்த மூர்த்தியிலும் அவர் வந்து விடுகிறார்' என்று சொல்வதுண்டு.

மற்ற ஸ்வாமிகளைத் தரிசனம் செய்வது என்றால், நாம் அதற்காக ஒரு காலம் பார்த்து, குளித்து முழுகி, அர்ச்சனை சாமான்கள்

வாங்கிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. கோயிலுக்குப் போனாலும் நேரே அந்த ஸ்வாமியிடம் போய்விட முடியாது. பிராகாரம் சுற்றிக் கொண்டு உள்ளே போக வேண்டும். அப்போதும் கூட ஸ்வாமிக்கு ரொம்பப் பக்கத்தில் போகக் கூடாது. கொஞ்சம் தள்ளித்தான் நிற்க வேண்டும். பிள்ளையார் இப்படி இல்லை. எந்த சமயமானாலும் சரி, நாம் ஆபீஸுக்கோ, ஸ்கூலுக்கோ, கடைக்கோ போய் வருகிறபோதுகூட தெருவிலே தற்செயலாகத் தலையைத் தூக்கினால், அங்கே ஒரு முக்கில் பிள்ளையார் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் நாமாக நெற்றியில் குட்டிக் கொண்டு ஒரு தோப்புக்கரணம் போட்டுவிட்டு நடையைக் கட்டுகிறோம். இதிலேயே நமக்குச் சொல்லத் தெரியாத ஒரு நிம்மதி, ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது.

அவருக்குக் கோயில் என்று இருப்பதே ஒரு அறைதான். அதனால் ஒரு பேதமும் இல்லாமல் யாரும் கிட்டே போய்த்தரிசிக்க முடிகிறது. ஆலயப் பிரவேசச் சட்டம் (Temple entry Act) முதலான சண்டைகள் இல்லாமல் எல்லோருக்கும் அவர் ஸ்வாதீனம் ! பிராகாரங்கள் எல்லாம் தாண்டி உள்ளுக்குள்ளே உட்கார்ந்திருக்கிற ஸ்வாமிகளைவிட, இப்படி எங்கு பார்த்தாலும் நட்ட நடுவில் உட்கார்ந்திருக்கிற பிள்ளையார்தான் தப்பாமல் ஜனங்களை இழுத்துத் தோப்புக் கரணம் வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறார்.

பிள்ளையார் வழிபாட்டுக்கென்றே சில அம்சங்கள் இருக்கின்றன. சிதறு தேங்காய் போடுவது, நெற்றியில் குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக் கரணம் போடுவது ஆகியவை பிள்ளையார் ஒருவருக்கே உரியவை.

பிள்ளையார் சந்நிதியில், இரண்டு கைகளையும் மறித்து நெற்றிப் பொட்டில் குட்டிக் கொள்ள வேண்டும். இப்படியே, இரண்டு கைகளையும் மறித்துக் காதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, முட்டிக்கால் தரையில் படுகிற மாதிரி தோப்புக் கரணம் போட வேண்டும். இவை எதற்கு என்றால்?

யோக சாஸ்திரம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதிலே நம் நாடிகளில் ஏற்படுகிற சலனங்களால் எப்படி மனஸையும் நல்லதாக மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்று வழி சொல்லியிருக்கிறது. நம் உடம்பைப் பல தினுசாக வளைத்துச் செய்கிற அப்பியாஸங்களால், சுவாஸத்தின் கதியில் உண்டாக்கிக் கொள்கிற மாறுதல்களால் நம் உள்ளம் உயர்வதற்கான வழி அந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நெற்றிப் பொட்டில் குட்டிக் கொள்வது,

தோப்புக்கரணம் போடுவது இவற்றால் நம் நாடிகளின் சலனம் மாறும்; மனஸில் தெய்விகமான மாறுதல்கள் உண்டாகும். நம்பிக்கையோடு செய்தால் பலன் தெரியும்.

குழந்தைகளுக்காக நீதிநூல்களைச் செய்த அவ்வையார் பெரியவர்களுக்குக் கூட எளிதில் புரியாத பெரிய யோக தத்துவங்களை வைத்து பிள்ளையார்மீதே ஒரு ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறாள். அதற்கு "விநாயகர் அகவல்" என்று பெயர். அளவில் சின்னதுதான் அந்த அகவல் ஸ்தோத்திரம்.

பிள்ளையாரை நினைக்கிறபோது அவ்வையாரையும் நாம் சேர்த்து நினைத்தால் இரட்டிப்பு அநுக்ரஹம் கிடைக்கும். "விநாயகர் அகவலை"ச் சொன்னால் இரண்டு பேரையும் ஒரே சமயத்தில் நினைத்ததாகும். எல்லோரும் இதைச் செய்ய வேண்டும். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் பக்கத்திலுள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போய் "விநாயகர் அகவல்" சொல்லி விக்நேச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும்.

பிள்ளையாருக்கு எல்லோரும் சொந்தம். பிள்ளையார் எல்லோருக்கும் சொந்தம். ஏழை எளியவருக்கும் சாஸ்த்ரம் படிக்காத சாமானிய ஜனங்களுக்கும் கூடச் சொந்தம். மற்ற ஸ்வாமிகளின் நைவேத்திய விநியோகத்தில் பெரிய மநுஷ்யர்களுக்குத்தான் முதலிடம். பிள்ளையாரோ தமக்குப் போடுகிற சிதறுகாய் இவர்களுக்குப் போகாமல் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கே போகும்படியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் ! எல்லோரும் "அகவல்" சொல்லி அவரை வழிபட வேண்டும். பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் இதில் அதிக உரிமை உண்டு. அவ்வை பெண்ணாகப் பிறந்ததால், பெண்கள் எல்லோருக்கும் இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பாத்தியதை ஜாஸ்தி. அவள் குழந்தைகளுக்கு உபதேசித்த பாட்டி. விநாயகரும் குழந்தைத் தெய்வம். அதனால் அவளுடைய அகவலைக் குழந்தைகள் யாவரும், அவர் முன் பாடி ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். கொஞ்சம் 'கடமுட' என்றிருக்கிறதே, அர்த்தம் புரியவில்லையே என்று பார்க்க வேண்டாம். அர்த்தம் புரிந்தாலும் புரியாவிட்டாலும் 'அவ்வையின் வாக்குக்கே நன்மை செய்கிற சக்தி உண்டு' என்று நம்பி, அகவலைப் பொட்டை நெட்டுருப் போட்டுச் சொன்னாலும் போதும். அதனால் நாமும் க்ஷேமம் அடைவோம், நாடும் க்ஷேமம் அடையும்.

அழகான பெட்டி ஒன்று கிடைக்கிறது. அதற்குள் நிறைய ரத்தினங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் பெட்டியைத் திறக்கச் சாவியைக் காணோம். அதனால் பெட்டி வேண்டாம் என்று விட்டு

விடுவோமா ? ''சாவி கிடைக்கிறபோது கிடைக்கட்டும்'' என்று பெட்டியை வைத்துக் கொள்வோம் அல்லவா ? இப்போது பெட்டியை விட்டு விட்டால் பிறகு சாவி கிடைத்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லேயே ? ''விநாயகர் அகவல்'' அப்படிப்பட்ட அழகான பெட்டி. அதற்குள்ளே யோக சாஸ்திர விஷயங்கள் ரத்தினம் மாதிரி உள்ளன. அவற்றைப் புரிந்து கொள்கிற புத்தி (சாவி) இப்போது நம்மிடம் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லே. இப்போதே பிடித்து, அதைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்போம். சொல்லச் சொல்ல, தானே அர்த்தமும் புரிய ஆரம்பிக்கும். பிள்ளையாரே அது புரிவதற்கான அநுக்ரஹத்தைச் செய்வார்.

பிள்ளையார் எல்லோருக்கும் நல்லவர் ; எல்லோருக்கும் வேண்டியவர் ; சொந்தம். சிவ சம்பந்தமான லிங்கம், அம்பாள், முருகன் முதலிய விக்கிரஹங்களைப் பெருமாள் கோயிலில் பார்க்க முடியாது. ஆனால், பிள்ளையாரும் சிவ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும், விஷ்ணு ஆலயங்களில் கூடப் பிள்ளையார் மட்டும் இருப்பார். ''தும்பிக்கை ஆழ்வார்'' என்று அவருக்குப் பெயர் சொல்வார்கள். மதச் சண்டைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர் அவர்.

அதனால்தான் புத்தமதம், ஜைனமதம் எல்லாவற்றிலும் கூட அவரை வழிபடுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருப்பது போல் மற்ற ராஜ்யங்களில் தடுக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் விநாயகர் இல்லாவிட்டாலும் கூட, பாரத தேசத்திலுள்ள அத்தனே ஸ்தலங்களிலும் ஓரிடத்திலாவது அவர் இருப்பார். ''கன்யாகுமரியிலும் பிள்ளையார் ; ஹிமயத்தின் கேதாரத்திலும் ஒரு பிள்ளையார்'' என்று ஒரு கணபதி பக்தர் என்னிடம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

நம் தேசத்தில் மட்டும்தான் என்றில்லே. ஜப்பானிலிருந்து மெக்ஸிகோ வரை உலகத்தின் எல்லாத் தேசங்களிலும் விநாயகர் விக்கிரஹம் அகப்படுகிறது ! லோகம் பூராவும் உள்ள ஸகல நாடுகளிலும் அவரைப் பல தினுசான மூர்த்திகளில் வழிபடுகிறார்கள்.

அப்படி லோகம் முழுவதற்கும் சொந்தமாக இருக்கப் பட்டவரை நாம் எல்லோரும் தவறாமல் ஆராதிக்க வேண்டும். வசதி இருப்பவர்கள் அவருக்கு மோதகமும், மற்ற பக்ஷணமும், பழங்களும் நிறைய நிவேதனம் செய்து, குழந்தைகளுக்கு விநியோகம் பண்ண வேண்டும். அவர் குழந்தையாக வந்த ஸ்வாமி, குழந்தை என்றால் அது கொழு கொழு என்று இருக்க வேண்டும். அதற்கு நிறைய ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டும். பிள்ளையாரின்

தொப்பை வாடாமல் அவருக்கு நிறைய நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். வெள்ளிக் கிழமை தோறும் அவருக்குச் சிதறுகாய் போட்டுக் குழந்தைகளை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். பெரியவர்கள் இவ்வாறு மற்றக் குழந்தைகளை மகிழ்வித்தால், ஈசன் குழந்தையான பிள்ளையாரும் மகிழ்ந்து, பெரியவர்களையும் குழந்தைகளாக்கித் தம்மோடு விளையாடச் செய்வார்.

பெரியவர்களானால் துக்கமும், தொல்லையும்தான். குழந்தை ஸ்வாமியோடு சேர்ந்து இந்தத் துக்கத்தைத் தொலைத்து அவரைப்போல் ஆனந்தமாகிவிட வேண்டும். அவர் எப்போதும் சிரித்த முகமுள்ளவர் 'ஸுமுகர்' 'ப்ரஸன்ன வதனர்' என்று பெயர் பெற்று எப்போதும் பேரானந்தத்தைப் பொங்க விடுபவர். நாம் உண்மையாகப் பக்தி செய்தால் நம்மை அப்படி ஆக்குவார்.

தமிழ்நாட்டின் பாக்கியமாகத் திரும்பிய இடமெல்லாம் அமர்ந்திருக்கும் அவரை நாம் எந்நாளும் மறக்கக் கூடாது. நாம் எல்லோரும் தவறாமல் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போவது, தேங்காய் உடைப்பது 'விநாயகர் அகவல்' சொல்வது என்று வைத்துக் கொண்டால் இப்போதிருக்கிற இத்தனை ஆயிரம் கோயிலும் கூடப் போதாது; புதிதாகக் கட்ட வேண்டியிருக்கும்.

புதிதாகப் பிள்ளையார் கோயில், கட்டி ப்ரதிஷ்டை செய்வதில் வேடிக்கையாக ஒரு உலக வழக்கு இருக்கிறது. அதாவது புதிதாகப் பிள்ளையார் விக்கிரகம் அடிக்கக் கொடுக்காமல், ஏற்கனவே ஒரு கோயிலில் இருக்கிற பிள்ளையாரை திருடிக் கொண்டு வந்துதான் புதுக் கோயிலில் வைக்க வேண்டும் என்பார்கள். 'இது என்ன, சாதாரண விஷயங்களிலேயே திருட்டு கூடாது என்றால் தெய்வக் கார்யத்தில் போய்த் திருட்டுச் செய்யலாமா ? என்று தோன்றுகிறதல்லவா ? பிள்ளையாரைத் திருடலாம் என்றால்தான், ஒவ்வொரு கோயிலைச் சேர்ந்தவர்களும், 'நம் பிள்ளையார் எங்கே திருட்டுப் போய் விடுவாரோ?' என்ற பயத்தால் அவரை அல்லும் பகலும் கவனித்துக் கொள்வார்கள். இப்போது பல ஊர்களில் கவனக் குறைவால் 'ஸ்வாமியைக் காணோம்' என்று செய்தி வருகிற மாதிரி நடக்காமல் இருக்கும். அதற்காகவே இப்படி ஒரு திருட்டு வழக்கத்தைச் சொல்லி வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. பிள்ளையார் நினைப்பு நம் ஜனங்களுக்கு நீங்கவே கூடாது என்றுதான் இம்மாதிரியான ஏற்பாடுகளை நம் பெரியவர்கள் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். நமக்கு எப்போதும் துணை அவர்தான்.

நமக்கும் நாட்டுக்கும் உலகுக்கும் எல்லா க்ஷேமங்களும் உண்டாவதற்கு அவ்வையார் மூலம் பிள்ளையாரைப் பிடிப்பதே வழி.

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை

குழந்தை வழியே உலகப் பெற்றோரிடம்

ஒருசின்னக் குழந்தையானால் கூட, அது ரொம்பவும் பெரிய மநுஷ்யாள் வீட்டுக் குழந்தையாயிருந்து விட்டால் அதனிடம் எல்லோரும் அதிகம் அன்புக் காட்டிக் கொஞ்சுவார்கள். அதற்கு பயப்படக்கூடச் செய்வார்கள். பெரிய மநுஷ்யாள் குழந்தை என்றால் அது ஏதாவது சண்டித்தனம் பண்ணினால் கூட மற்ற குழந்தைகளை அதட்டுகிற மாதிரி அதட்டாமல் அது கேட்பதை கொடுத்து விடுவார்கள். ஏன் என்றால் இந்தக் குழந்தை ரொம்பவும் செல்வாக்குள்ள அதன் தகப்பனாரிடம் ஒருத்தரைப் பற்றி ஏதாவது புகார் பண்ணி விட்டால் அவ்வளவுதான், அந்த ஆஸாமிக்கு இந்தத் தகப்பனார்க்காரரிடமிருந்து பெரிய உபத்ரவங்கள் வந்து சேரும். எவரும் தங்களையே திட்டினால் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடும். போனால் போகிறதென்று விட்டுவிடலாம். ஆனால் காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு என்கிறார்களே, அப்படி ரொம்பவும் அருமையாக இருக்கப்பட்ட தங்கள் குழந்தையை யாராவது ஏதாவது சொல்லி விட்டார்களானால் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விடும். இப்படி ஒரு பெரிய மநுஷ்யர் கோபித்துக் கொண்டு கிளம்பினால் ரொம்ப ஆபத்து அல்லவா ? அதனால்தான் "இது பெரிய இடத்துப் பிள்ளை" அப்பா ! இவனிடம் வம்புக்குப் போகப் படாது" என்று சொல்வது.

இதற்கு நேர் எதிராக ஒரு குழந்தையை மெச்சி விட்டால் அதன் தகப்பனருக்கு அவரையே மெச்சுவதைவிட ஸந்தோஷமாய் விடும் ; உச்சி குளிர்ந்துவிடும். இப்படி ஒரு பெரிய மநுஷ்யரை ப்ரீதி செய்துவிட்டால் ஸுலபமாக அவரிடமிருந்து பெரிய பெரிய லாபங்களைப் பெற்றுவிடலாம். பெரியவர்களை நேராக த்ருப்தி செய்வது கஷ்டம். குழந்தைகளையோ ரொம்பவும் எளிதில் திருப்திப் படுத்திவிடலாம். ஒரு சின்னச் சொப்பையோ சாக்லேட்டையோ காட்டி விட்டால் போதும். இல்லாவிட்டால் ஏதோ கொஞ்சம் கோணங்கி விளையாட்டுக் காட்டினால் அதிலேயே ஒரு குழந்தைக்குக் குஷி பிறந்து விடும். அந்தக் குழந்தையின் ஸந்தோஷத்தில் அதன் அப்பாவுக்கும் ஏக ஸந்தோஷம் உண்டாகிவிடும். தன் குழந்தையை ஸந்தோஷப்படுத்தினவருக்குத்

தன்னாலான எல்லா நன்மையும் பண்ணி விடுவார். அதாவது, ஸுலபத்தில் த்ருப்திப் படுத்த முடியாத, ஒரு பெரியவரால் நமக்கு ஒரு காரியம் ஆக வேண்டுமானால், அதற்கு வழி ஈஸியாக த்ருப்தியாகிவிடும் அவருடைய குழந்தையை ஸந்தோஷப் படுத்துவதுதான்.

இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது ? நமக்கு எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் ஒன்று கூடப் பாக்கியில்லாமல் செய்வதற்கு சக்தி படைத்த ஒரு பெரிய மநுஷ்யராக ஒருத்தர் இருந்து, அவருக்கு ஒரு குழந்தையும் இருந்து விட்டதானால் போதும், நமக்கு அப்புறம் ஒன்றும் கஷ்டமே இல்லை. அந்தக் குழந்தையைப் பிடித்து நாம் ஸுலபத்திலே குஷிப்படுத்தி விட்டாலே போதும், அந்த மஹா பெரிய மநுஷ்யரிடமிருந்து நாம் கொஞ்சம்கூட ச்ரமமேயில்லாமல் பெரிய பெரிய லாபங்களைப் பெற்று விடலாமென்று ஏற்படுகிறது.

இப்படியிருக்கக்கூடிய மஹா பெரிய இடத்துப் பிள்ளையார் என்று பார்த்துக் கொண்டே போனால் முடிவாக ஸமஸ்த லோகத்துக்கும் எவர் ராஜாவோ அந்தப் பரமேச்வரனிடம் போய் நிற்கும். ராஜராஜேச்வரி என்றே பெயரிருக்கிற அம்பாள் - ஈச்வரன் என்ற தம்பதிதான் எல்லோருக்கும் உச்சியில் இருப்பார்கள்.

அப்போது நாம் முடிவாக நிற்கும் "பெரிய இடத்துப் பிள்ளை" யார் என்று பார்த்தால் பிள்ளையார் என்று தெரியும். எல்லோருக்கும் மேலே த்ரிலோகங்களுக்கும் ராஜாவாக இருக்கப்பட்ட ஈசனுடைய குழந்தை அவர். மூத்த குழந்தை. மூத்தது மோது என்று வசனம். இதனால் இவரை த்ருப்தி செய்வது ரொம்பவும் ஸுலபம். அதற்காக இஷ்டப்படி இருந்து விட முடியாது. நமக்கு ரொம்பவும் இடம் கொடுத்துப் போய்விடப் போகிறதேயென்றுதான் கம்பீரமான யானை ஸ்வரூபமாய் இருக்கிறார். அதனால் கொஞ்சம் ஜாக்ரதையாகவுந்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விக்னங்கள் பண்ணுவார். இவருடைய மஹாபெரிய தகப்பனார், தாயார் சொன்னேனே, அவர்களுக்கு விக்னம் பண்ணி, "உம், ஜாக்ரதை !" என்று அதன் மூலம் நமக்கு 'வார்ன்' பண்ணுகிறார்.

'சின்ன எசமான்' என்று ப்ரியத்தோடேயே கொஞ்சம் பயமும் சேர்ந்து இவரைப் பூஜை பண்ணி விட்டால் அப்படியே ப்ரீதியாகி விடுவார். அதிலேயே பார்வதி பரமேச்வராளும் உச்சி குளிர்ந்து விடுவார்கள். இவருடைய மாதா பிதாக்களான அந்த அம்பிகையும் ஈச்வரனுந்தானே இத்தனை லோகங்களையும், அவற்றில் உள்ள நம்

போன்ற ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ரக்ஷித்து வருகிற ஸர்வ சக்தர்கள்? அவர்களுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று விட்டால் நாம் இஹம் பரம் இரண்டிலும் எந்த நன்மையும் பெற்று விடலாம். ஆனால் நேராக அவர்களையே பூஜை பண்ணி அநுக்ரஹத்தைப் பெறுவது அவ்வளவு ஸுலபமில்லை. சிவபூஜை, அம்பாள் பூஜை ஆகியவற்றுக்கு அநேக நியமங்கள் உண்டு. அதையெல்லாம் நாம் க்ரமமாக அநுஸரிப்பது சிரமம். 'ஆசுதோஷி', 'க்ஷிப்ர ப்ரஸாதினி' என்றெல்லாம் (எளிதில் த்ருப்தியாகி அநுக்ரஹிக்கிறவர்கள்') பெயர்கள் அவர்களுக்கு இருக்கிற தென்றாலும் சிவன் கோயில், அம்பாள் கோயில் என்று போனால் அங்கே இங்கேதான் நிற்கணும். இங்கேதான் நமஸ்காரம் பண்ணணும், இன்ன புஷ்பம், இன்ன நைவேத்யம்தான் அர்ப்பணம் பண்ணணும் என்றெல்லாம் எத்தனை கட்டுப்பாடு இருக்கிறது ? ஸ்ரீ சக்ர பூஜையில் கொஞ்சம் தப்பு ஏற்பட்டு விட்டால்கூட என்னென்னவோ (கெடுதல்) ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்கிறார்கள்! ''சிவ ஸொத்து, குல நாசம்' என்கிற மாதிரி வசனங்களைக் கேட்டாலே பயமாயிருக்கிறது.

இப்படியெல்லாம் பயமாக, கஷ்டமாக இருப்பவைகளை எளிதாக ஆக்கித் தருவதற்குத்தான் நமக்குப் பிள்ளையார் இருக்கவே இருக்கிறார். எங்கே பார்த்தாலும் படர்ந்து கிடக்கும் அருகம்புல்லை பிய்த்து அவர்மேலே போட்டு விட்டால் போதும், அதிலேயே த்ருப்தியாகி விடுவார். மநுஷ்யர்கள் எவரும் வைத்துக் கொள்ளாத பூ, அதனால் கடையில் விலைக்கு வராத பூ, செடியிலே யதேஷ்டமாகப் பூத்துக் கிடக்கிற அந்த எருக்கம்பூவில் நாலு, கைக்காசுக்குச் செலவில்லாமல் பறித்து வந்து பிள்ளையார் பாதத்தில் போட்டு விட்டால் அப்படியே பரம ஸந்தோஷம் அடைந்து விடுவார். ஏதோ பிரப்பம் பழமோ, கொய்யாப் பழமோ, பரம ஏழைக்குக் கூட கிடைக்கக் கூடியது, அதைக் கண்ணில் காட்டினால் குளிர்ந்து போய்விடுவார். இன்னும் கொஞ்சம் நமக்கு வசதி இருந்தால் ஒரு தேங்காய் அர்ப்பணம் பண்ணலாம். அதைக்கூட மந்த்ரம், கிந்த்ரம் சொல்லி நைவேத்யமென்று பண்ண வேண்டுமென்பதில்லை. ''சிதறு காய்'' என்று அவருக்கு முன்னால் போட்டு உடைத்தாலே போதும். அந்தத் துண்டத்தை நாலு ஏழைக் குழந்தைகள் பொறுக்கித் தின்றுவிட்டால் அந்தக் குழந்தைகளின் ஸந்தோஷத்திலேயே ஈசனின் மூத்த குழந்தையும் பரமானந்தம் அடைந்துவிடும்.

இதை விடவும் ஸௌகர்யம் இருந்தால் இந்தக் குழந்தைக்கு மோதகம் நிவேதனம் செய்யலாம். இதையும் அவர் கண்ணில் காட்டிவிட்டு, மற்ற குழந்தைகளுக்குத் தந்து நாமும் சாப்பிட்டு அவரை ஸந்தோஷப்படுத்தி விடலாம். 'மோதகம்' என்றால் ஆனந்தம் என்று அர்த்தம். பொங்கும் ஆனந்தமே - உருவான ஆனைக்குட்டியாக அவர் இருப்பதால் அவரைப் புதிதாக நாம் ஸந்தோஷப்படுவது என்பது கூட இல்லை. அவரிடம் போய் நின்று விட்டாலே போதும். ப்ரீதியடைந்துவிடுவார். நாமும் அவர் ப்ரீதியை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு விடலாம். தத் த்வாரா (அதன் வழியே) ஈச்வரன், அம்பாள் ஆகியோரின் ப்ரீதியையும் பெற்று விடலாம்.

அவரிடம் போய் நிற்பதிலும் கஷ்டமில்லை. அவர் கோயிலுக்கு என்று நாம் ச்ரமப்பட்டுக் கொண்டு, எங்கேயோ அலைந்து திரிந்து கொண்டு போகணும் என்பதே இல்லை. எந்த சந்து பொந்துப் பக்கமாக, ஆற்றங்கரை குளத்தங்கரை பக்கமாக, அரசமரப் பக்கமாக நாம் போனாலும் அரை மைலுக்குள் நாலு பிள்ளையார் கோயிலாவது கண்ணில் பட்டு விடும். கொடிக்கம்பத்துக்கு அந்தண்டை நமஸ்காரம் ; கர்ப்ப க்ருஹத்துக்குள்ளே போகக் கூடாது; நந்திக்குக் குறுக்காலே போகப்படாது - இந்த மாதிரிக் கட்டுப்பாட்டுக்கெல்லாம் இடமில்லை. அவர் இருக்கிறதே ஒரே உள்தான். அல்லது அதுகூட இல்லாமல், ஆகாசம் பார்க்க அவர் பாட்டுக்குக் காற்றாட மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். தீண்டாதாரா, இதர மதஸ்தர்களா - பார்க்கலாமா கூடாதா என்ற கேள்விக்கெல்லாம் இடமில்லாமல் ஸகல ஜனங்களின் கண்ணிலும் படும்படி உட்கார்ந்திருப்பார்.

பாட்டனார் பெருமை - ஒரு குழந்தையிடம் நாம் மரியாதை காட்டும்படி இருக்குமானால் ''அது யாரகத்துக் குழந்தை தெரியுமா'' இன்னார் அதற்கு அப்பா, இன்னார் தாத்தா'' என்று ''ப்ரவரம்'' சொல்வார்கள். இப்படிப் பிள்ளையாருக்கு ப்ரவரம் சொல்லி ஒரு ச்லோகம் உண்டு.

மாதாமஹ மஹாசைலம் மஹஸ்தத் அபிதாமஹம் ।
காரணம் ஜகதாம் வந்தே கண்டாதுபரி வாரணம் ॥

ப்ரவரத்தில் கொள்ளுத்தாத்தா பேரும் சொல்லணும். இங்கே அப்படி இல்லை. தாத்தாவோடு நின்றுவிடுகிறது.

''விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம்'' பூர்வ பாகத்தில் வ்யாஸரைப் பற்றி வரும் ஒரு ஸ்லோகத்தில்தான் அவருடைய கொள்ளுத் தாத்தாவான வஸிஷ்டரில் ஆரம்பித்து, பிள்ளை சுகாசார்யாள் வரையில் எல்லோர் பேரும் சொல்லியிருக்கிறது.

வ்யாஸம் வஸிஷ்ட நப்தாரம் சக்தே: பௌத்ரம் அகல்மஷம் ॥
பராசராத்மஜம் வந்தே சுகதாதம் தபோநிதிம் ॥

சுகர் ப்ரம்மசாரி. இல்லாவிட்டால் அவருடைய பிள்ளை, பேரன் என்றெல்லாமும் சொல்லிக் கொண்டே போயிருக்குமோ என்னவோ ? சுகரிலிருந்து புத்ர பரம்பரை இல்லாமல், சிஷ்ய பரம்பரையாக, சுகருடைய சிஷ்யர் கௌடபாதர், கௌடபாதரின் சிஷ்யர் கோவிந்த பகவத் பாதர் என்று போய், அந்த கோவிந்தரின் சிஷ்யராகத்தான் நம்முடைய ஆசார்யாளான சங்கர பகவத் பாதாள் வந்தார்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதல், குரு வந்தனம். முதலில் பூஜை பண்ண வேண்டிய விக்நேச்வரர் ஸமாசாரத்தில் குரு பரம்பரையின் ஸ்மரணை சேர்ந்தது பாக்யம். அதுவும் தவிர விக்நேச்வரருக்கு வ்யாஸ ஸம்பந்தமுண்டு. ''வ்யாஸ கணபதி' என்றே அவருக்கு ஒரு ரூப பேதமுண்டு. வ்யாஸருக்காக மஹாபாரதம் எழுதினவர் அவர் தானே. இதனாலும் வ்யாஸர் பேச்சு வந்ததில் ஸந்தோஷந்தான்.

பிள்ளையாரைப் பற்றிய உறவுமுறை ச்லோகத்தில் அவருடைய அம்மா வழிப் பாட்டனாரில் ஆரம்பித்திருக்கிறது. 'ப்ரவர'த்தில் அப்பா வழி மாத்திரம் சொல்வார்கள். தர்ப்பணத்தில் மட்டுந்தான் அம்மா வழியிலும் மூன்று தலைமுறைகளைச் சொல்வார்கள். நம் பிள்ளையாருடைய பிதாவுக்கோ பிதாவே கிடையாது. சிவனுக்கு யார் அப்பா ? அவர் ஸ்வயம்பு. அம்மாவான பராசக்தியும் அநாதியானவள்தான். ஆனாலும் தன் குழந்தைகளோடு குழந்தையாகத் தானும் லோக ஜனங்கள் மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்று அவதாரங்களும் பண்ணியிருக்கிறாள் - அவற்றிலே ஒன்றின் தகப்பனாரைப் பிள்ளையாரின் தாத்தாவாகச் சொல்லி ச்லோகத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறது. மாதாமஹ மஹாசைலம் : மஹா பெரிய பர்வதமான ஹிமவத்-கிரியைத் தாயார்வழிப் பாட்டனாராகப் பெற்றவர். மாதாமஹர் என்றால் அம்மாவின் அப்பா 'பிதாமஹர்' என்றால் அப்பாவின் அப்பா.

அம்பாளுக்கு வாஸ்தவத்தில் பிறப்பு கிடையாது. அப்பா அம்மா கிடையாது. அவள்தான் ஆதிகாரணி, அகிலாண்டஜனனி. ஆனாலும் லீலா நிமித்தமாக தக்ஷன் குமாரி தாக்ஷாயணி, ஹிமவான்

குமாரி பார்வதி, மலயத்வஜ குமாரி மீநாக்ஷி, காத்யாயனரின் குமாரி காத்யாயனி என்பது போல் பலருக்குப் பெண்ணாகவும் தோன்றியிருக்கிறாள்.

பரமசிவன் என்ற மாத்திரத்தில் பார்வதி என்றுதான் அவரோடு சேர்த்துச் சொல்லுகிறோம். பார்வதி என்றால் பர்வதத்தின் புத்ரி என்று அர்த்தம். ஹிமய பர்வதத்துக்குப் பெண்ணாக அவள் அவதரித்து, அப்புறம் தபஸிலிருந்து, காமாரியான பரமேச்வரன் மனஸை இளக்கி அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு க்ருஹஸ்தராகும்படிப் பண்ணியது பார்வதியாக வந்தபோதுதான். அந்தப் பார்வதியை வைத்துதான் 'மாதாமஹ மஹாசைலம்' என்ற சொல்லியிருக்கிறது.

என்ன அம்மா வழியில் ஆரம்பிக்கிறீர்களே! இது க்ரமமில்லையே, பிதா வழியைச் சொல்லுங்கள்' என்றால் அதற்குப் பதில் உடனே வருகிறது : **மஹஸ் தத் அபிதாமஹம்.** இதிலே **'மஹஸ் தத்'** என்பது பிள்ளையாரைக் குறிப்பது. 'ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாக இருக்கப்பட்ட அவர் என்று அர்த்தம். 'அபிதாமஹம்' என்றால் பிதா வழியில் தாத்தாவே இல்லாதவரென்று அர்த்தம்.

''இது எத்தனை பெரிய இடத்துப் பிள்ளை தெரியுமா ? இதன் அம்மா, அப்பா பெருமை தெரிய வேண்டுமானால் நேரே அவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. அவர்களுடைய மாதா பிதா யார் யாரென்று பார்த்தாலேபோதும். அம்மாவின் தகப்பனார்தான் இந்த லோகத்திலேயே பெரிசாக இருக்கப்பட்ட மஹா பர்வதமான ஹிமவத்கிரி. அப்பேர்ப்பட்ட ஹிமவானை தபஸ் இருந்து பெண்ணாகப் பெற்றவள் இவருடைய தாயார். பிதாவின் பிதா யாரென்றால் அப்படியொருத்தரே கிடையாது. தனக்குத் தகப்பனென்று எவரும் இல்லாமல் தானே தோன்றிய பெருமை இவருடைய தகப்பனருடையது என்று இதிலிருந்து தெரிகிறதல்லவா ?'' என்று ச்லோகம் சொல்லாமல் சொல்கிறது. **மாதாமஹ மஹாசைலம் மஹஸ்ததபிதாமஹம்.**

இப்படி ச்லோகத்தின் முதல் பாதியில் சொல்லிவிட்டு இரண்டாம் பாதியில், 'இவர் மாத்திரம் நிஜமாகவே தாயார் தகப்பனார் மூலம் பிறந்த பிள்ளைதானாக்கும் என்று நினைக்க வேண்டாம். இவரும் பிறப்பில்லாத பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம்தான். லோகத்துக்கெல்லாம் காரணப் பொருள் இவர்தான் ; **காரணம் ஜகதாம்:** ஜகத்காரணமான மூல வஸ்துதான் சிவசக்தி குமாரராக வந்தது. அவரை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்,. **வந்தே: 'காரணம் ஜகதாம் வந்தே'** என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஜகத்காரணப் பொருள் நாமெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட வேண்டுமென்பதற்காக, நராகாரமாக மட்டுமின்றி, மநுஷ்ய சரீரத்திலேயே கழுத்துக்கு மேலே யானையாக ரூபம் கொண்டிருக்கிறது ; திரும்பத் திரும்ப ஆராத ஆசையோடு பார்க்கச் செய்கிற யானை முகத்தை வைத்துக் கொண்டு தோன்றியிருக்கிறது : **கண்டாதுபரி வாரணம்.** 'கண்டாத் - உபரி' என்றால் 'கழுத்துக்கு மேலே, வாரணம் என்பது யானை என்று தெரிந்திருக்கும்.

திருமால் - மாமா - ஹிமவத்கிரியே மாதாமஹர் என்ற பெருமை, பிதாமஹர் ஒருத்தரில்லாத பெருமை இரண்டையும் பெற்ற விக்நேச்வரருக்கு மாமாவை வைத்துப் பெருமை சொல்லியிருக்கிறது இன்னொரு ச்லோகத்தில்.

ஸ்ரீகாந்தோ மாதுலோ யஸ்ய ஜநநீ ஸர்வமங்களா ।
ஜநக: சங்கரோ தேவ: தம் வந்தே குஞ்ஜராநநம் ॥

முதலில் சொன்ன ச்லோகத்தில் வழக்கத்துக்கு வித்யாஸமாக தாயார்வழித் தாத்தாவில் ஆரம்பித்திருக்கிறது என்றேன். அதற்கும் ஸமாதானம் இருக்கிறது. பெற்றோரைப் பிரித்துச் சொல்லும் போது மாதா - பிதா, தாய் - தந்தை என்று அம்மாவை முன் வைத்தே சொல்வது தானே வழக்கமாயிருக்கிறது ? வேதத்திலேயே 'மாதாவை தெய்வமாகக் கொள் என்று வருகிறது. அவ்வை வசனமும் 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்' என்பதாக இரண்டு தெய்வங்களில் முதலிடத்தை அன்னைக்கே தந்திருக்கிறது. ஆனதால் இரண்டு வழித் தாத்தாக்களை சொல்லும் போதும் முதலில் மாதாமஹரைத்தான் சொல்ல வேண்டுமென்று நியாயம் சொல்லலாம். அதையும்விட விநோதமாக, இந்த இன்னொரு ச்லோகத்தில் பெற்றோருக்கும் முந்தி மாமாக்காரரைச் சொல்லியிருக்கிறது !

ஸ்ரீ காந்தோ - மாதுலோ யஸ்ய - ''எவருக்கு மாமா மஹாவிஷ்ணுவோ'' மாதுலர் என்றால் மாமா. பிள்ளையாருக்கு ப்ரியமானதும் மாதுளம் பழம். அவரோ மாதுலருக்கு ப்ரியமானவர்! ஸ்ரீகாந்தன் என்றால் லக்ஷ்மீபதியாக இருக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு. இந்தப் பேரைச் சொன்னதால் ச்லோகத்தை மங்களமாக ஸ்ரீ என்று ஆரம்பிப்பதோடு, மாமாவை மட்டுமில்லாமல் மாமியான மஹாலக்ஷ்மியையும் சொன்னதாக ஆகிறது. லோகங்களையெல்லாம் பரிபாலிக்கிற மஹாவிஷ்ணு, லோகம் நடப்பதற்கு முக்ய காரணமாக இருக்கிற செல்வத்துக்கு அதிதேவதையான மஹாலக்ஷ்மி ஆகியவர்களின் மருமானாக இருக்கும் 'பெரிய

இடத்துப் பிள்ளை' இது என்று காட்டியதாக ஆகிறது.

மஹாவிஷ்ணு அம்பாளுக்கு உடன்பிறப்பு. 'நாராயண ஸஹோதரி' என்றே அம்பாளுக்குப் பெயர். தாக்ஷாயணி, பார்வதீ, மீநாக்ஷி என்ற மாதிரி அம்பாள் அவதாரம் செய்ததில் எதிலும் மஹாவிஷ்ணு இப்படி ஸஹோதரராகப் பிறக்கவில்லை. க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் போது மட்டுமே அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஸஹோதர - ஸஹோதரிகள் மாதிரிப் பிறந்தது. அதாவது க்ருஷ்ண பரமாத்மா தேவகீ வஸுதேவர்களுக்குப் புத்ரராக அவதாரம் செய்த அதே ஸமயத்தில பிற்பாடு க்ருஷ்ணருக்கு வளர்ப்புப் பெற்றோராகிவிருந்த நந்தகோபர் - யசோதா தம்பதிக்குப் புத்ரியாக அம்பிகை அவதாரம் பண்ணினாள்.

இதற்கெல்லாம் முன்னாலிருந்தே, அவதாரங்களுக்கு எல்லாம் மூலமாக இருக்கப்பட்ட நாராயணன் பராசக்தி இவர்களையே ஸஹோதரர்களாகச் சொல்கிற வழக்கமிருக்கிறது. நாராயணனுக்கும் ஸரி, பராசக்திக்கும் ஸரி மாதா பிதாக்கள் கிடையாது. அவர்கள் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹம ஸ்வரூபமேதான். ஆனால் பொதுவிலே சிவன் லோக வியவஹாரம் முடிந்துபோன சாந்த நிலைக்கு மூர்த்தியாக இருக்கிறாரென்றால் இவர்களோடு லோக வியவஹாரத்தைத் தங்களுடைய மாயா சக்தியால் நடத்தி லீலையில் ரமிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். இரண்டுமில்லை, மூன்றுமில்லை. ஒன்றுதான். அதையே வ்யாவஹாரிகம் (விவகார நிலை) தொடாத பரமசாந்த பாவத்தில் சொல்லும் போது சிவன் என்றும், வ்யவஹாரக் கூத்திலே கொண்டாட்டம் போடும் போது புருஷ ரூபத்தில் பாவித்தால் நாராயணன் என்றும், ஸ்த்ரீ ரூபத்தில் பாவித்தால் பராசக்தி என்றும் சொல்கிறோம். ஒரே மாதிரியான கார்யத்தையும், ரூபம், குணம் முதலானதுகளையும் கொண்டிருப்பதால் விஷ்ணுவையும் அம்பாளையும் உடன் பிறந்தவர்களாகச் சொல்கிறோம். ஸஹோதரர்கள்தானே ஒரு மாதிரி இருப்பார்கள் ? அதனால்.

பிள்ளையாருக்கு மாமா விஷ்ணுவிடம் ரொம்ப நெருக்கமுண்டு. குழந்தைகளுக்குக் கோணங்கி காட்டினால் போதும், அதனிடம் எதையும் ஸாதித்துக் கொண்டு விடலாமென்றேன் அல்லவா ? இப்படி மாமாக்காரரான மஹாவிஷ்ணு செய்த கோணங்கியாட்டம்தான் இப்போதும் விக்நேச்வர வழிபாட்டில் ரொம்பவும் முக்யமாயிருக்கிறது. பிள்ளையாரென்றால் உடனே தோப்புக்கரணத்தைத் தான் நினைத்துக் கொள்கிறோம். மற்ற ஸ்வாமிகள் மாதிரி இவர் ரொம்ப

ச்ரமம் தருகிற ஸ்வாமி இல்லே என்று சொன்னேன். பெருமாளென்றால் அங்க ப்ரதக்ஷிணம்; 'முழங்கால் முறிச்சான்' மலே ஏறணும். முருகனுக்குக் காவடி என்று பெரிசாகக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு மைல் கணக்காக மலே மேல் ஏறிப் போகணும்; அலகு செடில் குத்திக் கொள்வது என்றெல்லாம் கூட உண்டு. ஈச்வரனுக்கோ ஒரே பசியும் பட்டினியுமாய் உபவாஸமிருக்க வேண்டும். இப்படியெல்லாமில்லாமல் ரொம்ப கொஞ்சமாக வேலே வாங்குகிறவர், ஸ்வல்ப ச்ரமமே தருகிறவர் பிள்ளையார்தான். அதுவுங் கூட வேடிக்கையாக குழந்தை விளையாட்டு மாதிரி, அல்லது குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டுகிற மாதிரித் தானிருக்கும். நெற்றியில் குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக் கரணம் போடுவது இரண்டையுந்தான் சொல்கிறேன். ஒருத்தர் தோப்புக் கரணம் போட்டால் குழந்தையே முதற்கொண்டு அதை வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டு, 'தன் ஸ்வபாவப்படி தானும் அப்படி 'இமிடேட்' பண்ணும்.

இந்தத் தோப்புக் கரணத்தை ஆதியில் உண்டாக்கியவர் மஹாவிஷ்ணுதான். அவர் ஒரு ஸமயம் ஸஹோதரியைப் பார்ப்பதற்காகவும், தமக்கு ரொம்பவும் ஆப்தமான பரமேச்வரனோடு ஸல்லாபிப்பதற்காகவும், மருமான் கணேசரைக் கொஞ்சி விளையாடுவதற்காகவும் கைலாஸத்துக்கு வந்திருந்தார். அப்போது தம்முடைய சக்ரத்தைச் சுற்றிக் குழந்தைக்கு வேடிக்கை காட்டினார். உடனே குழந்தை தும்பிக்கையை நீட்டிச் சக்ரத்தை பிடுங்கிக் கொண்டு லபக்கென்று வாய்க்குள் போட்டு நன்றாக அடக்கிக் கொண்டு விட்டது. மஹாவிஷ்ணு நயமாகவும் பயமாகவும் எத்தனே பண்ணியும் அது சக்ரத்தை வெளியே போடமாட்டேனென்று அடம் பண்ணி விளையாடிற்று. அப்போதுதான் மஹா விஷ்ணு யுக்தி பண்ணி, இப்படிக் காதைப் பிடித்துக் கொண்டு தோப்புக் கரணம் போட்டார். அதைப் பார்த்ததும் எப்போதுமே சிரித்த முகமாயிருக்கும் 'ப்ரஸன்னவதன'க் குழந்தை விழுந்துவிழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தது. சிரிக்கிறபோது வாயில் அடக்கிக் கொண்ட சக்ரமும் குபுக்கென்று வெளியிலே வந்து விழுந்தது. சடக்கென்று அதை மஹாவிஷ்ணு எடுத்து வைத்துக் கொண்டு விட்டார்.

மஹாவிஷ்ணு கைகளால் காதைப் பிடித்துக் கொண்டது ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் **"தோர்பி: கர்ணம்"** என்று குறிக்கப்பட்டது. **"தோர்பி:'** என்றால் கைகளால் **"கர்ணம்"** என்பது காது என்று தெரிந்ததே. கையால் காதைப் பிடித்துக் கொள்ளும் "தோர்பி(ஹ்)

கர்ண'மே தோப்பிக்கரணம் என்றெல்லாம் ஆகி விட்டது. குட்டிக் கரணம் என்கிற மாதிரி இங்கே கரணம் இல்லை ; கர்ணம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

முதலில் யாரோ மநுஷ்யாள் இதை ஆரம்பிக்காமல் மஹாவிஷ்ணுவே ஆரம்பித்தார் என்பதற்கு 'தோர்பி(ஹ்)கர்ணம்' என்ற வார்த்தையிலே 'எவிடென்ஸ்' (சான்று) இருக்கிறது. அதைப் புரிய வைப்பதற்குக் கொஞ்சம் ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கணம் சொல்லித் தரணும்.

தமிழ், இங்கிலீஷ் பாஷைகளில் ஒருமை - பன்மை, (ஸிங்குலர் - ப்ளூரல்) என்று இரண்டுதான் இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எல்லாம் பன்மை, (ப்ளூரல்) என்று வைத்து விடுகிறோம். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மட்டும் ஏகவசனம், த்வி வசனம், பஹு வசனம் என்ற மூன்றும் இருக்கின்றன. ஏகவசனம் என்பது ஒருமை. த்விவசனம் என்பது தமிழிலும் இங்கிலீஷிலும் இல்லாதது. அதை 'இருமை' என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். இரண்டு பேர் அல்லது இரண்டு வஸ்துவை மட்டும் அது குறிக்கும். இரண்டுக்கு மேலே போகிற எல்லாம் பஹு வசனம். சிவம் - சக்தி, பரமாத்மா - ஜீவாத்மா, பகவான் - பக்தன், ஸதி - பதி, குரு - சிஷ்யன் என்றிப்படியும், ஒரு மநுஷ்ய ஜீவனை எடுத்துக் கொண்டால் அவனுக்கு இரண்டு கண், இரண்டு காது, இரண்டு கை, இரண்டு கால் என்றெல்லாமும் இருப்பதாலோ என்னவோ இரண்டு என்பதற்குத் தனி ஸ்தானம் தந்து 'த்வி வசனம்' என்ற ஒன்றை வைத்திருக்கிறது.

மநுஷ்யர்களால் தோப்புக்கரணம் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்தால் 'கைகளால் காதைப் பிடிப்பது' என்பதில் 'கைகளால்' என்பதற்கு த்விவசனவார்த்தைதான் இருக்க வேண்டும் ஏனென்றால் மநுஷ்யனுக்கு இருப்பது இரண்டு கைதானே ? 'தோஸ்' என்பது கை. மநுஷ்யர்களான நாம் இரண்டு கைகளால் போடும் தோப்புக்கரணத்தை 'தோர்ப்யாம் கரணம்' என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இது பேச்சு வழக்கில் திரிந்தால் கூட 'தோப்பாங்கரணம்' என்றுதான் ஆகியிருக்குமே தவிர, இப்போது நாம் சொல்வது 'தோப்பிக்கரணம்' என்றோ, 'தோப்புக்கரணம்' என்றோ ஆகியிருக்காது. ''தோர்பி:'' என்று மூல ரூபத்தில் இருந்திருந்தால்தான் அது சிதைந்து 'தோப்பி' 'தோப்பு' என்று ஆகியிருக்கும் ''தோர்பி:'' என்பதோ இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பல கைகளைக் குறிக்கும் பஹுவசனமாயிருக்கிறது. தோஷா - ஒரு கையால் ; தோர்ப்யாம் - இரண்டு கைகளால் ; தோர்பி: (ஹ்) -

இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கைகளால்

விஷ்ணுவுக்கு நாலு கை. இரண்டுக்கு மேற்பட்ட நாலு கைகளால் அவர் காதைப் பிடித்துக் கொண்டதால்தான் தெளிவாக பஹுவசனத்தில் ''தோர்பிஹ்'' என்று சொல்லி, அது 'தோப்பி' என்று ஆகி விட்டிருக்கிறது.

மாமா மருமான் உறவைச் சொல்ல வந்தேன். பிள்ளையாருக்குப் பிடித்த, எல்லாப் பிள்ளைகளுக்குமே பிடித்த, தோப்பிக்கரணத்தை அவரது மாமா மஹாவிஷ்ணுதான் 'இனாகுரேட்' பண்ணியிருக்கிறார்.

''சுக்லாம்பரதரம்'' ''சுக்லாம்பரதரம்'' ச்லோகம் எதற்கும் ஆரம்பத்தில் சொல்கிறோம். அதில் ஒரு பெரிய வேடிக்கை ! என்னவென்றால் அதில் பிள்ளையாருடைய பெயர் எதுவுமே வரவில்லை ! கணபதி, கணேசர், விநாயகர், விக்நேச்வரர் என்ற மாதிரி அவருக்கே ஏற்பட்ட பெயரோ, பெற்றோரை வைத்து ஏற்பட்ட சிவாத்மஜன், கௌரீஸுதன் என்ற மாதிரிப் பெயரோ அவருடைய வாஹனம், ஆயுதம், இஷ்டமான வஸ்து ஆகியவைகளை வைத்து ஏற்பட்ட, மூஷிகவாஹநர், பாசஹஸ்தர், மோதக ப்ரியர் மு தலான ஏதாவதொரு பெயரோ, அவரது ரூப லக்ஷணங்களைக் குறிக்கிற பெயர்களான கஜமுகர், ஏகதந்தர், லம்போதரர் (தொங்கும் தொந்திக்காரர்) முதலானதுகளில் ஏதாவதொன்றோ, அல்லது அவரது லீலைகளை வைத்து ஏற்பட்ட ஏராளமான பெயர்களில் எது ஒன்றுமோ 'சுக்லாம்பரதரம் ச்லோகத்தில் வரவில்லை. சொல்லிப் பாருங்கள்.

சுக்லாம்பரதரம், விஷ்ணும், சசிவர்ணம், சதுர்புஜம் ।
ப்ரஸந்ந வதநம் த்யாயேத் ஸர்வ – விக்நோபசாந்தயே ॥

''சுக்லாம்பரதரம்:'' வெள்ளை வஸ்திரம் கட்டிக் கொண்டிருப்பவர். ஸரஸ்வதியும் ஈச்வரனுங்கூடத்தான் வெள்ளை கட்டிக் கொள்பவர்கள். புருஷர்களில் எல்லாருமே வெள்ளைதான் கட்டிக்கொள்வார்கள். வித்யாஸமாக மஞ்சள், சிவப்பு கட்டிக்கொள்கிற ஸ்வாமிகளைப் பீதாம்பரதாரி, ரக்தாம்பரதாரி என்றெல்லாம் சொன்னால் அது அவர்களைத் தான் ஸ்பெஷலாகக் குறிக்கிறது என்பதுபோல 'சுக்லாம்பரதரர்' என்பது பிள்ளையாரை மாத்திரம் குறிப்பிட்டு விட வில்லை.

அடுத்ததாக, ''விஷ்ணும்'' இதற்காகத்தான் நான் இந்த ச்லோகத்தை சொல்ல வந்தேன். மாமா பேரையே மருமானுக்குச் சொல்லியிருக்கிறது. அத்தனை அந்நியோந்யம் ! விஷ்ணு என்றால்

எல்லா இடத்திலேயும் பரவியிருப்பவர் ஸர்வ வ்யாபி என்று அர்த்தம். பிள்ளையார் எங்கேயும் இருக்கிறுரென்பதால் 'விஷ்ணு' என்று சொல்லியிருந்தாலும், அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனேயே நமக்கு அவருடைய மாமா நினைவுதானே வருகிறது ?

''சசிவர்ணம்'' நிலா மாதிரி நிறமுடையவர். ஈச்வரனும் ஸரஸ்வதியும் கூடத்தான் அப்படி நிலா மாதிரி இருப்பவர்கள். ''சதுர்புஜம்:'' நாலு கை உள்ளவர். அநேகமாக எல்லா ஸ்வாமிக்குமே நாலு கை தானிருக்கிறது. இதனால் இதிலும் இவருக்கென்று ஸ்பெஷலாக அடையாளம் கிடைத்து விடவில்லை.

''ப்ரஸந்த வதநம் நல்ல மலர்ந்த முகமுள்ளவர். பின்னே, எந்த ஸ்வாமியாவது அழுமூஞ்சியாக இருக்குமா என்ன ? காளி, வீரபத்ரர், நரஸிம்ஹ மூர்த்தி மாதிரி உக்ரமாக இருக்கப்பட்ட சில ஸ்வாமிகளைத் தவிர மற்ற எல்லா ஸ்வாமியும் பக்தர்களிடம் அநுக்ரஹத்தோடு ஆனந்தம் நிறைந்த முகத்தோடு இருப்பதைத்தான் இத்தனை ஆயிரம் விக்ரஹங்களிலும் பார்க்கிறோம். அவர்களையெல்லாம் விட இன்னம் ஆனந்தம் சொட்டிக் கொண்டிருக்கும்படியாகப் பரந்த, விசாலமான ஆனைமுகத்தோடு இவர் இருக்கிறுர் என்று வேண்டுமானால் சொல்லாம்.

இப்படி சுக்லாம்பரதரம், விஷ்ணும், சசிவர்ணம், சதுர்புஜம், ப்ரஸந்த வதநம் என்று வருகிற ஐந்து வார்த்தைகளில் எதுவுமே பிள்ளையாரொருவரை மட்டுந்தான் குறிக்கிறது என்று சொல்வதற்கு இடமில்லாமலிருக்கிறது இந்த ஐந்து வார்த்தைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒரு குட்டாக ஐந்து தரம் நெற்றிப் பொட்டில் குட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அப்புறம் 'த்யாயேத்' என்பதற்கு 'த்யானிக்க வேண்டும். என்று அர்த்தம்

எதற்காக த்யானிக்க வேண்டும் ? ''ஸர்வ விக்ந உப சாந்தயே'' - எல்லா விக்னங்களும், அதாவது, தடைகளும் இடையூறுகளும் அடங்கி மறைந்து போவதற்காகவே. இங்கேதான், ஒரு நாமாவாகச் சொல்லாவிட்டாலும், பிள்ளையாருக்கென்றே ஏற்பட்ட விசேஷ லக்ஷணம் தெரிகிறது. எடுத்த கார்யம் விக்னமில்லாமல் நடக்க வேண்டுமானால் அதற்கென்று ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டிய ஸ்வாமி பிள்ளையார்தான். அதனால்தான் எந்தக் கார்யத்தையும் ஆரம்பிக்கிற போதே அவருக்குப் பூஜை பண்ணி விடுவது ; இந்த ஒரு ச்லோகமாவது சொல்லி நெற்றியில் குட்டிக் கொண்டு விடுவது.

ச்லோகம் சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய வயஸுக்கு முந்தியே

ஒரு சின்னக் குழந்தையிடம்கூட, 'அப்பா ! பிள்ளையாரை நினைச்சுக்கோ ! அப்போதான் எந்தக் கஷ்டமும் வராமலிருக்கும்' என்று சொல்லிக் கொடுத்து விடுவார்கள். அதனால், ச்லோகம் கற்றுக் கொள்கிற வயஸு வந்தபோது, இப்படி 'ஸர்வ விக்நோபசாந்தயே' என்று சொல்லிக் கொடுத்து விட்டாலே போதும், 'இடைஞ்சல் வராமலிருப்பதற்காக இந்த ஸ்வாமிக்கு ஸ்தோத்ரம் சொல்லணுமா ? அப்படியானால் அவர் பிள்ளையாராகத் தானிருப்பார்' என்று அந்தக் குழந்தை கூடப் புரிந்து கொண்டுவிடும்.

'விஷ்ணு' என்கிற இந்த ச்லோகத்தில் இருப்பதிலிருந்து பிள்ளையாருடைய உறவுமுறைகளில் மாமாவின் அருமை தெரிகிறது. அதை வைத்துத்தான், சற்றுமுன் சொன்ன ச்லோகத்தில் ''ஸ்ரீ காந்தோ மாதுலோ யஸ்ய'' - எவருக்கு மாமா லக்ஷ்மீபதியான மஹாவிஷ்ணுவோ - என்று ஆரம்பிக்கிறது. (மலேயாளத்தில் 'மருமக்கத்தாயம்' என்று மருமான் வழி - மருமான் வழியாக ஸொத்து போவது ஞாபகம் வருகிறது)

பெற்றோர் பெருமை - மாமாவுக்கு முதல் இடம் கொடுத்துச் சொன்னவிட்டு, அவருடைய ஸஹோதரியாக, இவருடைய தாயாக இருப்பட்ட அம்பாளைச் சொல்லியிருக்கிறது ஜநநீ ஸர்வமங்களா (பிள்ளையாருடைய) அம்மா - ஜனனீ, யார் ? ஸர்வமங்களா. ரூபம், குணம், கார்யம் முதலான ஸர்வமும் பரமமங்களமாக இருக்கப்பட்ட பராசக்திதான் இவருக்கு அம்மா. அம்பாளைப் பற்றி எல்லோருக்கு தெரிந்திருக்கக் கூடிய ச்லோகம் அவளை ஸர்வமங்களா என்று சொல்லித்தான் ஆரம்பிக்கிறது

ஸர்வ மங்கள மாங்கல்யே சிவே ஸர்வார்த்த ஸாதிகே ।
சரண்யே த்ர்யம்பகே கௌரி நாராயணி நமோஸ்து தே ॥

மஹாவிஷ்ணுவின் அநேகம் பெயர்களில் ஸ்ரீ காந்தன் என்றதில் 'ஸ்ரீ' என்பதால் ஸகல ஸௌபாக்யங்களையும் சொன்னதற்கேற்ப அம்பாளின் பல பெயர்களால் ஸர்வ மங்களா என்று சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் அப்பாவைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அன்னைக்குப் பிறகே பிதா என்ற நியாயப்படி, அம்பாளை முதலில் சொன்ன பின் 'ஜநக: சங்கரோ தேவ:' என்று ''இவருடைய தகப்பனர் பரமசிவன் என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

பரமேச்வரனுக்கு எத்தனையோ பெயர்களிலிருந்தும, பரம மங்களமாக 'ஸ்ரீ காந்தன்' 'ஸர்வமங்களா' என்ற பெயர்களைச் சொன்னாற்போல, இங்கேயும் 'சங்கரன்' என்று

சொல்லியிருக்கிறது. *'சங்கர'* என்றால் நல்லதையே செய்கிறவர். பரம ஸுகத்தை உண்டாக்குபவர் என்று அர்த்தம். ஸ்ரீ . மங்களம், ஸுகம் எல்லாம் தருபவர் விக்நேச்வரர் என்று காண்பிக்கும் வகையில் அவருக்குள்ள மாமா, அம்மா அப்பாவின் 'பெரிய இடத்து' ஸம்பந்தத்தைச் சொல்வதாக ச்லோகம் இருக்கிறது.

ஸ்ரீ காந்தோ மாதுலோ யஸ்ய ஜநநீ ஸர்வமங்களா ।
ஜநக: சங்கரோ தேவ: தம் வந்தே குஞ்ஜராநநம் ॥

''தம் குஞ்ஜராநநம் வந்தே'' - இப்படிப்பட்ட யானை முகனை நமஸ்கரிக்கிறேன்

முருகனும் மூத்தோனும் - *தாத்தா, அப்பா, அம்மா, மாமா எல்லோரும் ரொம்பவும் பெரியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமில்லை. கூடப் பிறந்தவரும் ரொம்ப மஹிமையுள்ளவர். கூடப் பிறந்தவரென்றால், இவருக்கு அண்ணா கிடையாது. இவர்தான் மூத்தபிள்ளை. ''மூத்த பிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை'' என்றே இவர் மேல் ஒரு ஸ்தோத்ரம் இருக்கிறது. ப்ரபஞ்சத்துக்கே முதல் குழந்தை அவர். ''ஜ்யேஷ்ட ராஜர்'' என்பது வேதமே அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிற பெயர். கணபதிதான் எல்லோருக்கும் அண்ணா. அவருக்குத் தம்பிதான் உண்டு.*

தமையன் பெரிய ஆஸாமியாயிருந்தால் அவன் பெயரை வைத்துக் கொண்டே தம்பி தடபுடல் பண்ணுவதுண்டு. இப்படியே தம்பிக்காரன் ப்ரமுகனாயிருந்தாலும், தனக்காக யோக்யதை இல்லா அண்ணன்காரன் அதைக் காட்டி அதிகாரம் பண்ணுவதுண்டு. இங்கேயே ஈச்வர புத்ரர்கள் இரண்டு பேருமே சக்தி, ஸாமர்த்யங்களிலும் அநுக்ரஹத்திலும் ரொம்பவும் உயர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் பிள்ளையாருக்கு உறவுகளைச் சொல்லிப் பெருமை காட்டும் போது தம்பியையும் சொல்லி வேண்டியிருக்கிறது.

பிள்ளையாருக்கு விசேஷமாகப் பதினாறு பெயர்கள் உண்டு. ஷோடச நாமாக்கள் என்று சொல்வார்கள் (ஷோடசம் என்றால் பதினாறு.) அஷ்டோத்தர(சத)ம் சொல்லிப் பூஜைப் பண்ணாவிட்டாலும் இந்த பதினாறு நாமாக்களையாவது சொல்ல வேண்டும்.

ஸுமுகச்ச ஏகதந்தச்ச கபிலோ கஜகர்ணக: ।
லம்போதரச்ச விகடோ விக்நராஜோ விநாயக: ॥

தூமகேதுர் கணாத்யக்ஷோ பாலசந்த்ரோ கஜாநந: ।
வக்ரதுண்ட: சூர்ப்பகர்ணோ ஹேரம்ப: ஸ்கந்தபூர்வஜ: ॥

கடைசிப் பெயர் 'ஸ்கந்தபூர்வஜர்' - அதாவது ஸ்கந்தனுக்கு முன்னாடிப் பிறந்தவர். தம்பியை வைத்துத் தமையனுருக்குப் பெருமை கொடுக்கும் பெயர்.

இப்படி இவருடைய பல உறவுக்காரர்களைப் பார்த்தாலும் இவர் பெரிய ரொம்ப பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்று தெரியும். அதனால் அந்தப் பிள்ளையை நாம் மனங் குளிர்ந்திருக்கும்படியாகப் பண்ணவேண்டும். அதற்குக் கோபம் உண்டாகும்படியாக எதுவும் பண்ணாமல் ஜாக்ரதையாயிருக்க வேண்டும். மூவுலகத்தின் மூத்த குழந்தையுடைய ப்ரீதியை நாம் முக்யமாக ஸம்பாதித்து விட வேண்டும். நல்ல மனஸ், அருள் உள்ளம், இரக்க குணம் உள்ள அவர் எளிதிலே த்ருப்தி கொண்டுவிடுவார். எப்போதுமே ஆனந்தமாயிருக்கும் அவரை நாமும் கொஞ்சம் குஷிப்படுத்தி விட்டால், அவருடைய மாதா பிதாக்களான பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் மனஸையும் குளிரப்பண்ணி அவர்களிடமிருந்து ஸகல நன்மைகளையும் பெற்று விடலாம்

பிற தெய்வங்களும் போற்றும் பிள்ளையார்

மரியாதைக்குரிய குழந்தை

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்பதாலே நாம் நமக்கென்று ஒரு யோக்யதையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நம்முடைய பெரிய ஸம்பந்தத்தைக் காட்டியே ஊரை ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்று இருப்பவர்கள் உண்டு.

ஆனால் இந்தப் பெரிய இடங்களுக்கெல்லாம் உச்சியிலுள்ள மஹா பெரிய இடத்துப் பிள்ளை, 'உச்சிப் பிள்ளையார்' என்கிறோமே, அவர் எப்படியிருக்கிறார் ? தேஹ பலமா, புத்தி கூர்மையா, கார்ய சக்தியா, அன்புள்ளமா எல்லாவற்றிலும் தமக்கு மேல் யாருமில்லை என்று இருக்கிறார். பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்பதால் மாத்திரம் அவருக்குப் பெருமையில்லை. அவருக்காகவே அவருக்குப் பெருமை என்பது 'பிள்ளை'க்கு ''யார்''போட்டு அவரைப் ''பிள்ளையார்'' என்று மிகவும் மரியாதையாகச் சொல்வதிலிருந்தே தெரியும்.

பொதுவாகத் தாய், தகப்பன், பாட்டன், பாட்டி, தமையன், தமக்கை ஆகிய பெரியவர்களைத்தான் மரியாதையாகத் தாயார், தகப்பனர். பாட்டனர், பாட்டியார், தமையனர் தமக்கையார் என்றெல்லாம் சொல்வது வழக்கம். பிள்ளைக்கு அப்படி மரியாதை விகுதி சேர்த்துச் சொல்கிற வழக்கம் எங்கேயும் கிடையாது. இதற்கு மாறுதலாக இவர் ஒருவர் விஷயத்தில் மட்டும் ''பிள்ளை'' என்காமல் ''பிள்ளையார்'' என்றே சொல்கிறோம்.

முழுமுதற் கடவுளாக — பிள்ளையார் ப்ரீதியை நாம் பெற்றுவிட்டால் அவரிடம் மிகவும் அன்புகொண்ட பார்வதி பரமேச்வரர்களின் அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றுவிடலாம் என்றேன். நாம் பொதுவாக ஈச்வரனேயும் அம்பாளேயும் முக்யமாகக் கொண்டு வழிபடுபவர்களாதலால், அவர்களுடைய செல்லப் பிள்ளையை நாம் ஸந்தோஷப் படுத்துவதாலேயே அவர்களிடமிருந்து எல்லா அநுக்ரஹமும் பெற்று விடலாமென்பதற்காகச் சொன்னேன். இதனல் அநுக்ரஹ சக்தி அவர்களுக்குத்தான் உண்டு. பிள்ளையாருக்குக் கிடையாது என்றதாக ஆகாது. அப்பாவும் அம்மாவுந்தான் அருள் செய்ய வேண்டும் என்றில்லாமல் அவரே எதையும் அருள வல்லவர்தான்.

ஈச்வரனுக்கும் அம்பாளுக்கும் புத்ரர் என்பதற்காக இல்லாமல், அவரே முழுமுதற் கடவுள் என்று உபாஸிக்கிறவர்கள் இம்மை மறுமை நலன்கள் எல்லாவற்றையும் அவரே அநுக்ரஹிப்பாரென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். கணபதியே பரதெய்வம் என்று உபாஸிக்கிற இவர்களுக்கு 'காணபதர்கள்' என்று பெயர். தங்களுடைய உபாஸனு மூர்த்தியின் உத்கர்ஷம் (உயர்வு) பற்றி அவர்கள் பிற உபாஸகர்களிடம் சொல்லும் ஒன்றை எவரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ''சிவனேயோ அம்பாளேயோ, முருகனேயோ, விஷ்ணுவையோ பரதெய்வமாகப் பூஜிக்கிற நீங்களும் உங்கள் ஸ்வாமியைப் பூஜை பண்ண ஆரம்பிக்கும் போது முதலில் 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொண்டு, மஞ்சள் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து எங்கள் ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொள்ளத்தானே வேண்டியிருக்கிறது ? பிள்ளையாரையே பரமாத்மாவாகப் பூஜை பண்ணும் நாங்கள் உங்கள் ஸ்வாமிகளில் எவரையும் இப்படி வேண்டிக் கொள்வதில்லையே !'' என்று அவர்கள் சொல்வார்கள்.

விஷ்வக்ஸேனர், தும்பிக்கையாழ்வார் என்ற பெயர்களில் வைஷ்ணவர்கள் முதல் பூஜை செய்வதும் விக்நேச்வரரின் ஒரு அவஸரத்துக்குத்தான் (கோலத்துக்குத்தான்) என்று சொல்லலாம்.

தாமே அக்ர (முதல்) பூஜை பெறுகிற உயர்வோடு விளங்குபவர் பிள்ளையார்.

'இவரைப் பற்றிய ச்லோகங்களில் ஈச்வரன், அம்பாள், விஷ்ணு, முருகன் முதலியவர்களைப் பற்றி வருவதால், அந்த ஸ்வாமிகளாலேயே இவருக்குப் பெருமை என்று நினைத்தால் அது ஸரியே இல்லை. அந்த ஸ்வாமிகள் எல்லாருங்கூட ஏதாவது ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் இவர் தயவை நாடித்தான் கார்ய ஸித்தி அடைந்திருக்கிறார்கள்'' என்று கணபதி உபாஸகர்கள் புராணங்களைக் காட்டுவார்கள்.

தெய்வங்களில் உசத்தி தாழ்த்தி இல்லை ; இல்லவே இல்லைதான். ஆனாலும் ஒரே பரமாத்மா லீலானந்தத்துக்காகவும், ஜனங்களின் விதவிதமான மனப்போக்குகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் பிடித்த மாதிரியும், பல ரூபங்களில் வருகிறபோது, அவரவருக்கும் தங்கள் மூர்த்தியிடம் பக்தியை ஒருமுகப்படுத்துவதற்காக ஒவ்வொரு மூர்த்தியும் மற்றவற்றைச் சில ஸந்தர்ப்பங்களில் ஜயித்ததாகப் புராணங்களில் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொரு மூர்த்தியும் இப்படி மற்றவற்றை ஜயித்தது என்பதாலேயே ஒவ்வொன்றும் மற்றவற்றிடம் தோற்றும்தான் இருக்க வேண்டுமென்கிறுதல்லவா ?

இப்படி ஒவ்வொரு தெய்வமும் சில ஸந்தர்பத்தில் ஜயித்து, சில ஸந்தர்ப்பத்தில் தோற்றுப் போவதில் ஜயித்தவைகளை மட்டுமே அந்தந்த தெய்வங்களின் பக்தர்களும் எடுத்துக் கொண்டு அதனிடம் தங்கள் பக்தியை வலுவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இதில் பிள்ளையார் தோற்றுப் போனதாக மட்டும் ஒரு கதையும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கவில்லை.

ஆனால் மற்ற ஸ்வாமிகள் இவரைப் பூஜித்ததற்கு நிறையக் கதைகள் இருக்கின்றன.

தந்தை பூஜித்த தனயர் - தகப்பனாராகிய ஈச்வரனையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்துக்காக புறப்படுகிறபோது பிள்ளையை அவர் மரியாதை கொடுக்கப்பட வேண்டிய பிள்ளையார் என்பதை மறந்து ஸ்மரிக்காமலே போனார்.

பிள்ளையார் தமக்கு வேண்டிய ducவைப் பெறுமல் விடமாட்டார்! 'பிள்ளையாருக்கு முதல் பூஜை என்பது தேவதைகள் எல்லோருமாகத் தீர்மானித்தது. அப்படியிருக்க அதைத் தகப்பனாராகத்தான் இருக்கட்டும். அந்தத் தகப்பனார் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஈச்வரராகத்தான் இருக்கட்டும். மீறினால் குற்றம் தானே ? தப்பு செய்தவரைப் பிள்ளையார் சும்மா விடமாட்டார். ஆகையால் த்ரிபுராஸுரர்களை நோக்கி ஈச்வரனின் ரதம் போய்க்கொண்டிருக்கும் வழியில் அதன் அச்சு முறிந்து போகும்படியாகப் பிள்ளையார் பண்ணி விட்டார். ரதம் நின்று போய் விட்டது.

உடனே ஈச்வரனுக்குப் புரிந்து விட்டது. 'ரொம்பவும் பெரியவனகையால் நமக்குச் சட்டம் இல்லை என்று இருப்பது தப்பு. ரொம்பப் பெரியவனயிருப்பதாலேயே நாம்தான் லோகத்துக்கெல்லாம் உதாரணமாக நடந்து காட்ட வேண்டும். அதன்படி சட்டத்துக்கு ரொம்பவும் அடங்கிப் போக வேண்டும். சட்டம் என்று வருகிறபோது அப்பா பிள்ளை முதலான

உறவுகளுக்கு இடமில்லை. ' என்று பரமேச்வரன் நினைத்தார். உடனே கொஞ்சங்கூட ஸ்தானம் பார்க்காமல் பிள்ளையாருக்குப் பூஜை பண்ணினார். பிள்ளையாரும் அப்பா கொஞ்சம் நினைத்தவுடனேயே ஓடிவந்து விக்னத்தை அகற்றிவிட்டார். அதற்கப்புறம் ரதம் ஓடி, முடிவில் 'த்ரிபுராந்தகர்' என்று பெரிய பெயர் வாங்கும்படியாக அந்த அஸுரர்களை ஜயித்தார்.

செங்கல்பட்டுக்கும் திண்டிவனத்துக்கும் நடுவில் 'அச்சரப்பாக்கம்' என்று இருக்கிறதே, அந்த ஊர்தான் ஈச்வரனுடைய ரதத்தின் அச்சு இற்றுப்போன ''அச்சிறுபாக்கம்'' என்று சொல்வார்கள்.

ஸமீபகால ஸம்பவத்திய வரலாறு- அப்படிச் சொல்வது நிஜந்தானென்று நிரூபிக்கிறதாக ஸமீபத்தில் ஒன்று நடந்தது. ராமேச்வரத்தில் சங்கர மண்டபம் கட்டிக் கொண்டிருந்தோம். (ஸ்ரீமடத்தால் ராமேச்வரம் அக்னி தீர்த்தக் கரையில் நிர்மாணிக்கப்பட்டு 1963 சங்கர ஜயந்தியன்று கும்பாபிஷேகம் கொண்ட மண்டபம்.) அதில் ப்ரதிஷ்டை செய்ய வேண்டிய ஆசார்யாள் பிம்பத்தை லாரியில் எடுத்துக் கொண்டு போயிற்று. ஜெய்ப்பூரிலிருந்து ஸலவைக்கல் தருவித்து காஞ்சீபுரத்தில் ஆசார்யாளுக்கும், அவருடைய நாலு சிஷ்யர்களுக்கும் பெரிசு பெரிசாக பிம்பம் பண்ணி அங்கேயிருந்து ராமேச்வரத்துக்கு லாரியில் எடுத்துக் கொண்டு போயிற்று. அப்போது வழியில் ஸரியாக இந்த அச்சிறுப்பாக்கத்திலேயே லாரி Break down ஆகி நின்று விட்டது ! அப்புறம் பிள்ளையாருக்கு நூற்றியெட்டுத் தேங்காய் உடைத்து விட்டே, லாரியைப் பழுது பார்த்துக் கிளம்பியாயிற்று. அதற்குப் பிற்பாடு எந்த விக்னமும் இல்லாமல் கும்பாபிஷேகம், ப்ரதிஷ்டை எல்லாம் ஜாம்ஜாமென்று நடந்தது. இந்த விக்னமும் கூட அநுக்ரஹம் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றிற்று. தாம் கைலாஸ சங்கரனே தான் என்று நமக்கு உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே நம்முடைய சங்கரபகவத் பாதாள் இங்கே தம்முடைய நவீனகால ரத அச்சான லாரி ஆக்ஸிலை முறித்துக் கொண்டிருக்கிறரென்று தோன்றிற்று.

அன்னைக்கு உதவிய ஐங்கரன் அம்பாளும் விக்நேச்வரரை உத்பவிக்கப் பண்ணி அவர் ஸஹாயத்தினாலேயே ஜயம் பெற்றாளென்று லலிதோ பாக்கியானத்தில் வருகிறது. லலிதாம்பிகை பண்டாஸுரனோடு யுத்தம் செய்தபோது மயக்கம்

சக்திஸேனை என்பதாக முழுக்கவும் தேவஸ்த்ரீகளேயே கொண்ட படையோடு போனாள். போய்ப் படைவீடாக ஒரு அக்னிக்கோட்டை கட்டப்பண்ணி அதற்குள் ஸேனாஸமூஹத்தோடு கூட முகாம் போட்டிருந்தாள். பண்டாஸுரனுக்கு மந்த்ரபலம் நிறைய உள்ள விசுக்ரன் என்ற ஒரு அஸிஸ்டன்ட் இருந்தான். அவன் விக்னயந்த்ரம் என்ற ஒன்றைப் பண்ணி அதை அக்னிக்கோட்டைக்குள்ளே போய் அம்பாளின் கூடாரத்தில் விழும்படியாக விசிறி எறிந்தான். இந்த நாளில் Psychological Warfare என்கிறார்களே, அப்படி அது எதிராளியை பௌதிகமாகத் தாக்காமல் அவர்களுடைய மனஸையே சத்ருபக்ஷமாக மாற்றிவிடும். இப்போது Propagandaவினால் (ப்ரசாரத்தினால்) கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனஸை மாற்றுகிற மாதிரியில்லாமல், மந்த்ரசக்தி வாய்ந்த யந்த்ரமாதலால் அது உடனேயே மன மாறுதலை உண்டாக்கிவிடும்.

விக்ன யந்த்ரம் வந்து விழுந்தவுடன் அதன் மயக்கும் சக்தியால் சக்திஸேனைகளின் புத்தியே மாறிவிட்டது. "எதற்காக அஸுரர்களை நாம் கொல்லணும் ? இது ஜீவ ஹிம்ஸை தானே ? அம்பாளுக்கு அவர்களிடம் விரோதமென்றால் நமக்கென்ன வந்தது ? இன்னம் அடி அஸ்திவாரத்துக்கே போனால் எதற்காக இந்த அம்பாளுக்கு அடங்கி நாம் வேலைக்காரப் பிழைப்பு பிழைக்கணும் ? நம்மால்தான் அவளுக்கு பலம் என்பதால்தானே நம்மைச் சேர்த்துத் திரட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்? இத்தனை நாளாக நாம் என்னவோ புத்தியில்லாமல் அவள்தான் நமக்கெல்லாம் மேலே, அவளுக்கே நம்மை அடக்கி ஆள்கிற பலம் இருக்கிறது என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு ஏவல் செய்து விட்டோம். இப்போதுதான்

மயக்கம் தெளிந்திருக்கிறது. இனி மேலும் இப்படித் தப்புப் பண்ணக் கூடாது. இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் ஆயுதங்களைப் போட்டு விட்டு அப்படியே ஸ்ட்ரைக் பண்ணிவிட வேண்டும். யஜமானி - பணியாளி என்கிற கதை இனிமேலே பலிக்காது. எல்லோரும் ஸமம்தான்'' என்றெல்லாம் அந்த ஸேனைகள் ட்ரேட் யூனியனிஸம், கம்யூனிஸம் எல்லாம் பேச ஆரம்பித்து விட்டன!

''வேர்க்க விருவிருத்துக் கொண்டு, அடியும் குத்தும் பட்டுக் கொண்டு இனிமேல் இவளுக்காக யுத்தம் செய்ய வேண்டியதில்லை. நாம் பாட்டுக்கு நிர்விசாரமாகத் தூங்கலாம். அக்னிக்கோட்டை தான் இருக்கவே இருக்கிறது ; அதைத் தாண்டி யாரும் வந்து நம் தூக்கத்தைக் கெடுக்க முடியாது'' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸேனா ஸமூஹம் முழுக்கப் படுத்துக் கொண்டு 'கொர் கொர்' என்று குறட்டை விட ஆரம்பித்து விட்டன.

புத்தியை முதலில் மாறுட்டமாகக் கலக்கிவிட்டு, அப்புறம் அது ஸ்தம்பித்துச் செயலிழந்துத் தூங்கும்படிச் செய்யும் சக்தி விக்ன யந்த்ரத்துக்கு இருந்ததால் இப்படி நடந்தது.

ஜ்ரும்பணாஸ்த்ரம் என்று ஒன்று உண்டு. அதை போட்டு விட்டால் அதற்கு ஆளாகிறவர்கள் கொட்டாவி கொட்டாவியாக விட்டுக்கொண்டு அசந்து விழுந்து விடுவார்கள். 'ஜ்ரும்பணம்' என்றால் கொட்டாவி விடுவது'.

நவீன கால ஆயுதங்களைவிட பயங்கரமான, விசித்ரமான ஆயுதங்களை மந்த்ரசக்தியாலேயே ஆதிகாலத்தில் செய்திருக்கிறார்களென்று புராணத்திலுள்ள விவரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம், நாராயணாஸ்த்ரம், பாசுபதாஸ்த்ரம் முதலியவற்றின் சக்தியைப் பற்றிப் படிக்கும் போது ஆடம் பாம்(ப்), ஹைட்ரஜன் பாம்(ப்) எல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை என்று தோன்றும். இப்போது இந்த பாம்(ப்)களின் ரேடியேஷனல் கர்ப்பச்சேதமேற்படுகிறது என்கிறார்களென்றால் அந்தக் காலத்தில் அச்வத்தாமா போட்ட அபாண்டவாஸ்த்ரம் உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசுவைப் பாதித்திருக்கிறது ! க்ருஷ்ண பரமாத்மாதான் அதை ரக்ஷித்துக் கொடுத்தார்.

அம்பாள் தன்னுடைய படைகள் ஸ்டிரைக் பண்ணிவிட்டு ஆனாலும் நல்ல வேலையாக sabotage (நாசவேலை)'செய்யாமல், அமர்க்களமாய் டெமான்ஸ்ட்ரேஷன் கூடச் செய்யாமல் அதது களும் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டு கிடப்பதைப் பார்த்தாள். ஞான

ஸ்வரூபிணியாக இருக்கப்பட்ட அவளுக்குத் தெரியாததா ? இதெல்லாமும் அவள் லீலைதான் ! விக்நேச்வரரின் ப்ரபாவம் வெளிப்பட வேண்டுமென்று தான் அவளே இப்படி ஒரு விக்னத்தை விசுக்ரன் என்ற வ்யாஜத்தில் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிவ - சக்திகளாக எப்போதும் இருப்பவர்களில் சக்தியே பண்டாஸுரனை வதைப்பதற்காக இப்போது லலிதாம்பிகையாக ஞானாக்னி குண்டத்திலிருந்து தோன்றியிருந்தாள். கல்யாணமாகாத கன்னியாக இவள் யுத்தத்துக்குப் போகக் கூடாது என்பதனால் இவளை விவாஹம் செய்து கொள்வதற்காக சிவனும் காமேச்வரர் என்ற ரூபத்தில் வந்தார். கல்யாணம் ஆயிற்று. காமேச்வர - காமேச்வரி என்று அந்த தம்பதியைச் சொல்வது வழக்கம். அந்த காமேச்வரிதான் நம்முடைய காமாக்ஷியாக இருப்பது. அவளுடைய ஸ்தானம் தான் காமகோடி பீடம்.

கல்யாணமானவுடன் பண்டாஸுர வதத்துக்காகப் புறப்பட்ட அம்பாள் ஈச்வரனைக் காமேச்வரனாக வரவழைத்தது மட்டும் போதாது. தன்னுடைய அருமைக் குழந்தை கணபதியையும் இந்த லலிதாம்பிகை ஆவிர்பாவத்தில் வரவழைத்து அவன் பெருமையை ப்ரகடனப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தாள். அதற்கு வாய்ப்பாகவே இப்போது சக்தி ஸேனை விக்ன யந்த்ரத்தால் தூங்கிக் கொண்டு கிடந்தது.

உடனே காமேச்வரன் மேல் தன் ப்ரேம கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தி மந்தஸ்மிதம் (புன்னகை) செய்தாள் அம்பாள். அவர் முகத்திலும் மந்தஹாஸம் படர்ந்தது. இப்படி ஆதி தம்பதியின் பரஸ்பர அன்பில் உண்டான சிரிப்பின் காந்தி ஸமூஹம் ஒன்று சேர்ந்ததோ இல்லையோ, அதிலிருந்தே மஹாகணபதி உத்பவித்து விட்டார்! ஆனந்த ஸ்வரூபமாக, எப்பொழுதும் ப்ரஸன்ன முகமாக, ஸுமுகராக இருக்கிற அவர் ரொம்பவும் பொருத்தமாக, ஸாக்ஷாத் அம்பாள் - ஈச்வரன் ஆகியவர்களின் முகத்திலிருந்து பெருகுகிற சிரிப்பு ஒன்று சேர்ந்ததிலிருந்து உத்பவித்து விட்டார்.

பிள்ளையாரின் பல ஆவிர்பாவங்களில் இது லலிதோபாக்யானத்தில் வருவது. லலிதோபாக்யானம் என்பது பதினெட்டுப் புராணங்களில் ஒன்றான ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் வருகிறது. ஈச்வரனின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தே அம்பாள் பிள்ளையாரை அவதரிக்கச் செய்ததை லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் **"காமேச்வர முகாலோக கல்பித ஸ்ரீ கணேச்வரா"** என்று சொல்லியிருக்கிறது.

எந்த தேவதையாலும் அதன் சக்தியெல்லாம் எவளொருத்தியின் அம்சலேசம்தானோ, அப்பேர்பட்ட பராசக்தி தானே விக்ன யந்த்ரத்தைச் சக்தியற்றதாகச் செய்திருக்கலாமாயினும், விக்னநிவாரணத்துக்காகவே ஒரு விக்னேச்வரனை ஏற்படுத்தி இருக்கும் போது அவர் ஸஹாயத்தினால் தான் இதைச் செய்ததாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக இப்படி லீலை செய்தாள்.

அவள் இப்படி ஒரு சட்டத்துக்கு அடங்கியிருந்ததற்கேற்ப, அவளுடைய கடாக்ஷத்திலிருந்து உண்டான விக்நேச்வரரும் 'என் ஸஹாயத்தைத்தானே ஆனானப்பட்ட பராசக்தியும் நாட வேண்டியிருக்கிறது ?' என்று கர்வப்படாமல் அவளை நமஸ்காரம் பண்ணினார். பணிவோடு அவளுடைய ஆசீர்வாதத்தை வாங்கிக் கொண்டே விக்ன யந்த்ரத்தை அழிப்பதற்காகப் புறப்பட்டார். அக்னிக் கோட்டையின் ஒரு மூலையில் யந்த்ரம் புதைந்து கிடந்தது. பிள்ளையார் அதைக் கண்டு பிடித்துத் தந்தத்தால் குத்தித் தவிடு பொடியாக்கினார்.

உடனே தேவி கணங்கள் தூக்கம் கலைந்து எழுந்தன. அவற்றுக்கு ஏற்பட்டிருந்த மனோ பேதமும் மாறி, அம்பிகையிடம் பழையபடி பக்தி விச்வாஸம் கொண்டன. முன்னை விட உத்ஸாஹமாக யுத்தம் செய்தன. முடிவில் பண்டாஸுரன் தோற்றுப் போனான்.

முருகனுக்குதவிய முன்னவன்- தாயார், தகப்பனாரே இப்படித் தங்கள் வெற்றிக்கான 'க்ரெடிட்'டைப் பிள்ளையாருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க தம்பிக்கு மட்டும் இவர் ஸஹாயமில்லாமல் நடக்குமா ? ஆனால் இது சத்ரு ஜயம் அல்ல. ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தன்னுடைய ச்ருங்கார ஜயத்துக்காகவே அண்ணாவின் ஸஹாயத்தை நாட வேண்டியிருந்தது !

குழந்தையாயிருந்த போது அவர் ஸந்நியாஸியானதற்கு, தண்டாயுதபாணி என்று ஆண்டிப்பண்டாரமாகப் போனதற்கு இதே அண்ணாதான் காரணம். பழத்துக்காக உலகத்தை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ண வேண்டும் என்று அண்ணா - தம்பி ஓட்டப் பந்தயம் போனது தெரிந்த கதைதானே ? அப்போது ஆண்டியாகப் போன ஸுப்ரஹ்மண்யரை அப்புறம் ஈச்வரனும் அம்பாளும் நல்லவார்த்தை சொல்லி அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். எதற்காக அவருடைய அவதாரம் ஏற்பட்டதோ அந்த சூர ஸம்ஹாரமும் அப்புறம் பண்ணினார். அதற்கப்புறம் இவருக்காகவே உருகிக் கொண்டிருந்த வள்ளியிடம் மாறு வேஷத்தில் வேடனாக விருத்தனாகப் போய் விளையாட்டுப் பண்ணினார். அவள் இவர் யார் என்று புரிந்து கொள்ளாமல் உதாஸீனம் செய்தாள். அப்போது அவர் ஸுப்ரஹ்மண்யராகக் காட்சி கொடுத்திருந்தாலே போதும். அவள் உடனே அவரிடம் ப்ரேமை கொண்டிருப்பாள். ஆனால் அவர் அப்படிப் பண்ணாமல் தமையனின் பெருமையை உலகத்துக்குத் தெரிவிக்கப் பண்ண இது ஒரு நல்ல ஸந்தர்ப்பம் என்று நினைத்தார். எடுத்த கார்யத்துக்கு இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால் பிள்ளையாரைப் பூஜித்தே அதை நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று ஜனங்கள் உணரும்படிப் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தார். அதனால் உடனே மஹாகணபதியை த்யானம் பண்ணினார்.

தம்பி கூப்பிட்டவுடனே தமையனார் பெரிய மதயானை ரூபத்தில் ஓடிவந்து வள்ளியைத் துரத்து துரத்து என்று துரத்தினார். திக்கு திசை புரியாமல் ''முருகா முருகா'' என்று ஓடின வள்ளி விருத்த ரூபத்தில் எதிர்ப்பட்ட அந்த முருகனையே முருகன் என்று தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் - பயத்தினால் ஒரு குழந்தை அதன் தாத்தாவைக் கட்டிக் கொள்கிற மாதிரி, அப்படியே இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டாள். இதற்கு மேலும் விளையாடப்படாது ; விநாயக ப்ரபாவத்தை வெளிப்படுத்தியாச்சு' - என்று ஸுப்ரஹ்மண்யரும் அப்போது தம்முடைய ஸ்வய ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு வள்ளியை ஸந்தோஷத்தில் ஆழ்த்தினார்.

அப்புறம் வள்ளி கல்யாணம் நடந்தது. கட்டை பிரம்மசாரியான கணேச மூர்த்தியே தம்பியின் காதல் கல்யாணத்துக்கு உதவி பண்ணியிருக்கிறார் !

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில் பாடியிருக்கிற விக்நேச்வர ஸ்துதியில் ஈச்வரனின் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் ஸுப்ரஹ்மண்யரின் வள்ளித் திருமணம் இரண்டிலும் மஹாகணபதிக்கு உள்ள பங்கைச் சொல்லியிருக்கிறார்

முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவனுறைதம் அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா
அத்துயரதுகொடு சுப்பிரமணிபடும் அப்புனமதனிடையிபமாகி
அக்குறமகளுடனச் சிறு முருகனே அக்கண மணமருள் பெருமானே

ராமபிரானும் விநாயகரும் — மஹாவிஷ்ணு என்ற மூலரூபத்தில் அவர் இவரிடம் இருந்து சக்ரத்தை வாங்க முடியாமல் தோப்புக்கரணம் போட்டது மட்டுமில்லே. *(ப.84)* ராம க்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலும் பிள்ளையாருக்கு சாஸ்த்ரோக்தமாகப் பூஜை பண்ணியிருக்கிறார்.

ராமாவதாரத்தில் ராவண ஸம்ஹாரம் ஆன பிற்பாடு அவர் ராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை செய்து சிவாராதனம் பண்ணியது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ராவண ஸம்ஹாரத்துக்கு முன்னாடி, கிஷ்கிந்தையிலிருந்து போகிற போதே ஸேது பந்தம் நிர்விக்னமாக நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர் ராமநாதபுரம் ஸமுத்ரக்கரையில் நவபாஷாணம் என்ற இடத்தில் நவக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜை பண்ணினாரென்பதும் சில பேருக்காவது தெரிந்திருக்கும். தேவி பட்டணம் என்பது அந்த நவபாஷாணந்தான். இப்போதும் ராமேச்வர யாத்திரை போகிறவர்கள், சுற்றுப்பட்ட க்ஷேத்ரங்கள் பலவற்றுக்குப் போகும் போது நவ பாஷாணத்துக்கு நிச்சயமாகப் போகிறார்கள். மிகவும் க்ரமமாக இந்த யாத்திரை பண்ணினால் முதலில் போக வேண்டிய ஊர் ஒன்று இருக்கிறது. விஷயம் தெரிந்தவர்கள் ஸேது யாத்ரா என்றால் அங்கேயிருந்துதான் ஆரம்பிப்பார்கள். ஆரம்ப ஸ்வாமியான விக்நேச்வரரை ராமசந்த்ரமூர்த்தி பூஜை பண்ணிய ஊர்தான் அது. உப்பூர் என்று பெயர். ராமர் மாதிரி வடக்கேயிருந்து வந்தால் நவ பாஷாணத்துக்கு முன்னால் அது வந்து விடும். அதுதானே பொருந்தும் ? நவ க்ரஹங்களைப் பூஜிப்பதற்கும் முதலில் 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொண்டு தானே ஆக வேண்டும் ?

எல்லாம் மநுஷ்ய ரீதியில் சாஸ்த்ரோக்தமாக, ஸம்ப்ரதாய பூர்வமாகப் பண்ணி வழிகாட்டியவர் ராமர். அவர் ஸேதுபந்தத்துக்கு முன் நவக்ரஹங்களை ப்ரீதி செய்தாரென்றால், அதற்கும் முந்தி ஸர்வ விக்ன ஹர்த்தாவான பிள்ளையாரையும் பூஜை பண்ணித் தானிருப்பார். அப்படி அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவர்தான் நவ பாஷாணத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் உப்பூர்ப் பிள்ளையார். வரப்ரஸாதி என்று அந்த வட்டாரத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் கொண்டாடும் மூர்த்தி. மற்றவர்களுக்கு வரம் கொடுப்பாரே தவிர தமக்கு ஒரு கூரை கூட இல்லாதவர். தமக்கு மேலே விமானம் கட்ட அவர் விடுவதேயில்லை. எதையாவது விக்னத்தை உண்டு பண்ணி அதைத் தடுத்து விட்டு, எளியவர்களில் எளியவராக, வெய்யில் மழை எல்லாம் தம் மேலேயே விழும்படி உட்கார்ந்திருக்கிறார்! ''வெயிலுகந்த விநாயகர்'' என்றே அவருக்குப் பெயர்.

தொந்தி கணபதிக்கு ''டுண்டி'' என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு பெயருண்டு. டுண்டிராஜ கணபதி காசியில் ப்ரக்யாதியோடு இருக்கிறார். அதன் ஸம்பந்தமாகத் தானிருக்க வேண்டும், தமிழ் தேசத்திலும ''தொண்டி'' என்று விநாயக க்ஷேத்ரம் இருக்கிறது. இதுவும் ராமர் பூஜித்த க்ஷேத்ரமாகத்தான் சொல்லப்படுகிறது. வேதாரண்யத்திலிருந்து ஸமுத்ரக்கரை ஓரமாகவே தெற்காக வந்தால் ஏறக்குறைய வேதாரண்யத்துக்கும் உப்பூருக்கும் நடுப்பாதியில் தொண்டி இருக்கிறது. முதலில் ராமர் இங்கேயிருந்துதான் லங்கைக்கு அணைகட்ட நினைத்தாராம். இங்கே அதற்காக அவர் பிள்ளையார் பூஜை பண்ணப் பிள்ளையாரும் ப்ரஸன்னமானார். ராமருக்கு வெற்றி நிச்சயம் என்று வரம் கொடுத்துவிட்டு, ஆனால் இங்கேயிருந்து அணைகட்டாமல் இன்னம் தெற்காகப் போய்க் கட்டினால் வேலை குறையும். தள்ளிப் போய்க் கட்டினால் தான் சுற்றி வளைக்காமல் லங்கைக் கோட்டையின் வாசல் பக்கத்துக்கே போய்விடலாம்' என்றும் பிள்ளையார் யோசனை சொன்னாராம்.

இந்தத் தொண்டி விநாயகரும் தமக்கு மேலே விமானமில்லாமல் தான் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். மாமாக்காரர் மழையிலும் வெய்யிலிலும் அலைந்து கொண்டு லங்கைக்கு அணைகட்டிக் கொண்டு போகும்போது நாம் மட்டும் கோவில் கட்டிக்கொண்டு கொண்டாட்டம் அடிக்கக் கூடாதென்றுதான் இப்படி இரண்டு இடத்திலுமே இருக்கிறார் போலிருக்கிறது. ஆசார்யாள் ''கணேச பஞ்சரத்ந'' ஸ்தோத்ரம் செய்திருப்பது தொண்டி கணபதி மேல்தான்.

ஈச்வரஸாதனே ஸ்ரீராமர் ஆராதனே பண்ணி அநுக்ரஹம் பெற்ற பலன்தான், கடைசியில் அவர் ராவண ஸம்ஹாரம் பண்ணி விஜயராகவனுக, அதோடு கூட இப்போது பறி கொடுத்திருந்த பத்னியைத் திரும்பவும் பெற்ற ஸீதாராமனுக திரும்பி வந்து அந்த ஈச்வரனேயே ராமலிங்கமாகப் ப்ரதிஷ்டை செய்தது.

ஆசார்யாள் பிம்பம் லாரியில் ராமேச்வரத்துக்குப் போயிற்று என்று சொன்னேன். அப்போது அச்சரப் பக்கத்தில் செய்த மாதிரியே உப்பூரிலும் நூற்றியெட்டுத் தேங்காய் உடைத்தது. ஈச்வரனுக்குப் பிள்ளையார் இடைஞ்சலைப் போக்கினது முதல் ஊரில் என்றால், பின் ஊரில் அவரை ராமர் பூஜித்த விசேஷம்தானே, ஈச்வரனின் ஜ்யோதிர்லிங்க மஹாக்ஷேத்ரமான ராமேச்வரம் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ராம ப்ரஸாதமாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பது ! ராமர், ஈச்வரன் இரண்டு பேருடனும் இப்படித் தம் ஸம்பந்தத்தை ராமேச்வரத்துக்கு போன ஆசார்யாள் காட்டிக் கொண்டு விட்டார்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மஹாவிஷ்ணு மருமானைப் பூஜித்தது ஸ்வாரஸ்யமான பெரிய கதை

கண்ணன் பூஜித்த கணநாதன்

ஸ்யமந்தகத்தின் கதை

ஸ்யமந்தகமணி உபாக்யானம் என்று பாகவதத்தில் ஒரு கதை இருப்பதாகத் தெரிந்திருக்கலாம். ஸ்யமந்தகம் என்ற தெய்விகமான மணியை மையமாக வைத்து ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரமாத்மாவுக்கே ஏற்பட்ட பெரிய அபவாதம், அதைப் போக்கிக் கொள்ள அவர் பாடுபட்டது. இவற்றை இந்த கதைச் சொல்கிறது.

இதே கதை கொஞ்சம் மாறுதலோடு ஸ்காந்தத்திலும் வருகிறது ; நந்திகேச்வரருக்கும் ஸநத்குமாரருக்கும் நடந்த ஸம்வாத ரூபமாக வருகிறது. இந்த ஸ்காந்தக் கதையில்தான் விக்நேச்வரர் ஸமாசாரம் வருகிறது. நான் சொல்லப் போவது ஸநத்குமாரருக்கு நந்திகேச்வரர் சொன்ன இந்தக் கதைதான். அங்கங்கே பாகவத version- ஐயும் கொஞ்சம் அவியல் பண்ணிக் கொள்வேன்.

ருக்மணி கல்யாணம் ஆகி பகவான் த்வாரகையில் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த ஸமயம். த்வாரகையில் யாதவ குலத்தின் முக்ய புருஷர்களில் இருவராக ஸத்ராஜித் ப்ரஸேனன் என்று அண்ணன் தம்பி இருந்தனர். அண்ணாவான ஸத்ராஜித்துக்கு சூர்ய பகவானிடம் பக்தி. தற்காலத்தில் ஸூர்யனைப் பரிவார தெய்வங்களில் ஒன்றுக மட்டும் வைத்து, ஏதோ சிறிய ஸூர்ய நமஸ்காரம் பண்ணுவது ஆதித்ய ஹ்ருதயம் சொல்வது என்பதோடு மதாபிமானமுள்ளவர்கள் கூட நின்றுவிட்டாலும் பூர்வத்தில் ஸூர்ய பகவானையே முழு முதற் தெய்வமாக உபாஸித்தவர்கள் நிறைய இருந்திருக்கிறுர்கள். அவரையே பரமாத்ம ஸ்வரூபமாக வழிபடும் மதப்பிரிவுக்கு 'ஸௌரம்' என்று பெயர். வெளிநாட்டுக்காரர்கள்

கூடப் பார்த்து ப்ரமிப்பதாகக் கோனார்க்கில் உள்ள ஆலயம் ஸூர்ய பகவானுக்கானதுதான். கோண அர்க்கம் தான் கோனார்க். 'ஸூர்யனுடைய பகுதி' என்று அதற்கு அர்த்தம். 'அர்க்கன்' என்றால் ஸூர்யன். அர்க்கனுக்கான கோணம் 'கோனார்க்'.

ஸூர்யனும் விநாயகரும் — ஷண்மதம் என்று சொல்லி அதில் ஸுப்ரஸித்தயுமாயுள்ள ஐந்து மூர்த்திகள் என்று சொல்லும் போதே, 'இந்த ஐந்திலே பிள்ளையார் போக, பாக்கியுள்ள ஈச்வரன், அம்பாள், ஸுப்ரஹ்மண்யர் விஷ்ணு ஆகிய ஆகிய நாலு பேருக்கும் பிள்ளையார் ஸம்பந்தம் காட்டி விட்டோம் ; ஆறுவதாக இருக்கிற ஸூர்யனுக்கும் அவருக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டா ? ' என்று உள்மனஸ் யோசிக்க ஆரம்பித்தது. ஏதோ தற்செயலாய் பேச்சு கோனார்க், அர்க்கன் என்று போனவுடன், 'தேவலையே ! ஸம்பந்தம் கிடைத்து விட்டதே !' என்று எனக்கே ஒரு ஸந்தோஷம் த்ருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'அர்க்க' ஸம்பந்தம் பிள்ளையாருக்கு இருக்கிறது. அவருக்கு அர்ச்சனை செய்ய, ஹாரம் சார்த்தி அலங்கரித்து அழகு பார்க்க எந்தப் புஷ்பம் ரொம்பவும் உகந்தது ! எருக்கம்பூதானே ? எருக்கம்பூவுக்கு அர்க்க புஷ்பம் என்றே பெயர். 'அர்க்க' தான் 'எருக்கு' என்றாகியிருக்கிறது, ஸூர்யன், எருக்கு இரண்டுமே அர்க்கநாமம் உடையவையாயிருக்கின்றன. ஸூர்யனார் கோயிலில் எருக்குதான் ஸ்தல விருக்ஷம். ராத்ரியில் மலரும் பூக்களைத் தவிர பாக்கி எல்லாப் புஷ்பங்களையும் மலர்த்துவிக்கிற ஸூர்யனேதான் எருக்கம்பூவில் விசேஷ ஸாந்நித்தியத்தோடு இருந்து கொண்டு, பக்தர்கள் பிள்ளையாருக்கு அந்தப் பூவால் பண்ணும் ஒவ்வொரு அர்ச்சனையிலும் அவர் பாதத்தில் போய் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணுகிறானென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இதனால் ஷண்மத தெய்வங்களில் பிள்ளையார் நீங்கலாக உள்ள ஐந்து பேருமே அவருடைய உத்கர்ஷத்தை ஒப்புக் கொண்டதாக ஏற்பட்டு விடுகிறது.

தவத்தால் பெற்ற திவ்யமணி– ஸமுத்ரக் கரையில் தன் இஷ்டமூர்த்தியைக் குறித்துக் கடுமையான தபஸ் பண்ணினான். ஸூர்ய பகவான் ப்ரஸன்னமானார். ''என்ன வரம் வேண்டும்'' என்று கேட்டார். அவர் கழுத்தில் பளபளவென்று ஒரு மணி போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதற்குத்தான் 'ஸ்யமந்தகம்' என்று பெயர். அது பார்க்க ஒரே ஜ்வலிப்பாயிருப்பதோடு, பரம ச்ரேயஸ்கரமானது, ஐச்வர்யத்தைக் கொடுக்கவல்லது என்று ஸத்ராஜித்துக்குத் தெரியும். அதனால் என்ன வரம் வேணும் என்று

கேட்டவுடன் அவன், "நீங்கள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஸ்யமந்தகமணியை எனக்கு அநுக்ரஹிக்கணும்" என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

தெய்வங்கள் 'வரம் தருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டால் அப்புறம் பக்தர்கள் எதைக் கேட்டாலும், 'ஆஹா' என்று கொடுத்து விடும். ஸூர்ய பகவான் தன் கழுத்திலிருந்த ஸ்யமந்தக மணியை உடனே கழற்றித் தாமே ஸத்ராஜித்தின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டார்.

"என்னுடைய இன்னொரு ரூபம் மாதிரியே ப்ரகாசமாயிருக்கும் இந்த மணி இருக்கிற இடத்தில் வ்யாதி, வ்யஸனம் எதுவும் இருக்காது. அதோடு, இது இருக்கும் க்ருஹத்தில் தினமும் எட்டு பாரம் ஸ்வர்ணம் உண்டாகும். ஆனால் இத்தனை ஸம்பத்துக்களைப் பெறுவதற்குப் பாத்ரனாக இதை தரித்துக் கொண்டிருப்பவன் உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டும். (ஆசௌசம்) மடித்தப்பு ஏற்பட விடக்கூடாது. சுத்தம் தப்பினால் பெரிய ஹானி உண்டாகும்' என்று எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு, மறைந்து போய்விட்டார்.

பளபளவென்று ஜ்வலிக்கிற ஸ்யமந்தக மணியைப் போட்டுக் கொண்டு ஸத்ராஜித் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தான். த்வாரகை ஜனங்களுக்கு ஜ்யோதி ப்ரகாசம் மட்டுந்தான் தெரிந்தது. தெருவோடு இப்படி ஒரு ஜ்யோதிஸ் போகிறதை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்து, ஸூர்ய பகவானேதான் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவை தரிசிப்பதற்காக வருகிறார் போலிருக்கிறது என்று நினைத்தார்கள். அப்புறம் ரொம்பக் கிட்டத்தில் பார்த்தபின் தான் ஸத்ராஜித்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டு, அவனிடம் பேசி, ஸூர்ய ப்ரஸாதமாக அவனுக்கு ஸ்யமந்தக மணி கிடைத்திருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

க்ருஷ்ணர் ரஸிகரானதால் அந்த மணியின் அழகை ரொம்பவும் ச்லாகித்தார். அவர் புகழ்ந்ததைக் கேட்ட ஸத்ராஜித்துக்கு, அந்த மணி தனக்கே வேண்டுமென்று பகவானுக்கு ஆசை வந்து விட்டது என்று தோன்றிவிட்டது.

வெளியிலே எத்தனை கூத்தடித்தாலும், ஜார சோர சிகாமணி என்னும்படியாக வெண்ணெயைத் திருடுவது, கோபஸ்த்ரீகளோடு ராஸலீலை பண்ணுவது, பதினாறாயிரம் பத்னிகளோடு குடும்பம் நடத்துவது என்றெல்லாம் பண்ணினாலும், உள்ளூர ஒன்றிலும் ஒட்டாமல், ஆசாபாசமேயில்லாமலிருந்த பரமஞானி, பரப்ரஹ்ம வஸ்து க்ருஷ்ண பரமாத்மா கம்ஸனை வதம் பண்ணினவுடன் அவர்

தமக்கே ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டிருக்க எல்லா நியாயமும் உண்டு. அவரிடம் அப்படியே மோஹித்துப் போயிருந்த மதுரா ஜனங்களும் அவர் தங்களுக்கு ராஜாவாகிறரென்றால் ரொம்ப ஆனந்தப்பட்டுத் தானிருப்பார்கள். ஆனாலும் ராஜ்யாதிகாரத்தில் ஆசையில்லாத அவர் கம்ஸனின் தகப்பனரான உக்ரஸேனனைத்தான் ராஜாவாக்கினார். உக்ரஸேனன் இவருக்கும் தாய்வழிப் பாட்டனார். சொந்தப் பாட்டனார் இல்லை. அம்மா தேவகிக்கு சிற்றப்பா. கம்ஸவதம் ஆன அப்புறம் பகவான் மதுராவை விட்டுவந்து சின்னராஜ்யமாக த்வாரகா நிர்மாணம் பண்ணிக் கொண்டு 'த்வாரகாதீசன் ' என்னும்படியாக வாழ்ந்த போதுங்கூட, தம்மைத் தனி ராஜாவாக ப்ரகடனம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை. அண்ணா பலராமருக்கு த்வாரகையில் உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்துத் தாம் இரண்டாவதாகவே இடம் எடுத்துக் கொண்டார். பூர்ணாவதாரமாயிருந்தும் இப்படி அடக்கமாகவும், பொருளாசையற்ற வைராக்யத்துடனும் க்ருஷ்ணர் வாழ்ந்து காட்டினார்.

அம்ருதம் கடைந்து மஹாலக்ஷ்மி உத்பவித்து மஹா விஷ்ணுவைப் பதியாக வரித்த இடத்திலேயே இப்படித்தான் (பாகவதத்தில்) மஹாவிஷ்ணுவைப் பற்றிச் சொல்லி இருக்கிறது. அவர் மண்ணாசை பொன்னாசை மாதிரியே பெண்ணாசையும் கொஞ்சங்கூட இல்லாதவர். பாக்கி எல்லா தேவர்களும் லக்ஷ்மி தனக்கு மாலை போட மாட்டாளா, தனக்கு மாலை போடமாட்டாளா என்று தவித்துக் கொண்டிருந்த போது மஹாவிஷ்ணு மட்டும் பரம வைராக்யமாக அவர் பாட்டுக்கு ஒதுங்கி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாராம். அதனாலேயே இத்தனை த்ருடமனஸ் உள்ளவரைப் பதியாய் அடைந்து அவருடைய ப்ரேமையையும் பெறும்படியாக நாம் வாழ்ந்து காட்டினால்தானே நமக்குப் பெருமை ? என்று லக்ஷ்மி நினைத்து அவருக்கே மாலை போட்டாளாம். அவருக்கு எத்தனைக்கெத்தனை வைராக்யமுண்டோ அத்தனைக்கத்தனை கருணையும் உண்டாதலால் உடனே அவளைத் தூக்கி மார்பிலேயே வைத்துக் கொண்டு விட்டார். !

க்ருஷ்ணர் ஆசையில்லாதவரென்று சொல்ல வந்தேன். தானாகவே அவரைத் தேடிக் கொண்டு எல்லா ஐச்வர்யங்களும் வந்தன. மஹாவிஷ்ணுவின் சங்கு சக்ரம் கருடன் எல்லாம் கூட அவரிடம் அவ்வப்போது வந்ததாகப் பார்க்கிறோம். ராமர்கிட்டே இப்படி எதுவாவது வந்ததோ ? இதேபோல மஹாவிஷ்ணு தரித்துக் கொண்டிருக்கும் கௌஸ்துப மணியும் க்ருஷ்ணர்கிட்டேதான் வந்தது. "கஸ்தூரீ திலகம் லலாட பலகே வக்ஷஸ்ஸ்தலே

கௌஸ்துபம்'' என்று பாடுகிறோம். அப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய கௌஸ்துபத்தைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பவருக்கு ஸ்யமந்தகத்திடம் எதற்கு ஆசை வரப்போகிறது ?

ஸ்யமந்தகத்தை ஸத்ராஜித் தந்தால் தரட்டுமே என்று த்வனிக்கும்படியாக அவர் கொஞ்சம் பேசியிருந்தால் கூட, உக்ரஸேன மஹாராஜாவுக்கு அதை அவன் தரலாமே என்ற அபிப்ராயத்தில்தான் சொன்னாரே தவிர, தமக்காகச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அதுவுங்கூட தேசம் முழுவதன் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்துத்தான். பாட்டனாரிடமிருந்த ப்ரியத்துக்காக அல்ல. ஸத்ராஜித் ஒரு தனி ப்ரஜை. ஆனபடியால், ஸ்யமந்தகம் அவனிடமிருந்தால் அது அளிக்கக் கூடிய மங்களங்கள் - ஆரோக்யம், எட்டு பாரம் தங்கம் முதலானதுகள் - அவன் குடும்பத்துக்கு மட்டுந்தான் போகும். அதுவே ராஜாவிடமிருந்தால் இந்த நன்மைகள் தேசம் பூராவுக்கும் சேருமே என்பதனால் தான் சொன்னார்.

அர்த்த சாஸ்த்ரப்படி, ஒரு தனி ஆஸாமியிடம் ராஜாவுக்கு இல்லாத ஒரு பெரிய ஸொத்து இருந்தால் அவன் ராஜாவுக்கு மேற்பட்டவன் என்கிற எண்ணத்தை ஜனங்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களை அராஜகத்தில் தூண்டக் கூடுமென்பதால் அதை அநுமதிக்கவில்லை. விலைமதிப்பிட முடியாத ரத்னங்கள் ராஜவைச் சேர்ந்தவைதான் என்பது அர்த்தசாஸ்த்ரத்தின் முடிவு. ''ராஜா ரத்நஹாரீ'' என்று வசனம்.

இந்த அபிப்ராயத்தில் பகவான் ஸூசனையாகச் சொல்லப் போகத்தான் ஸத்ராஜித் 'ராஜாவுமாச்சு, மந்திரியுமாச்சு ? இவன் பார்த்து வைத்த ராஜாதானே ? தாத்தா வேறெ ? அவன் பேரைச் சொல்லி இவனே தட்டிக் கொண்டு போகப் பார்க்கிறான்'' என்று நினைத்துவிட்டான். பொருளாசை எப்படியெல்லாம் புத்தியை பேதகமாக நினைக்க வைக்கும் என்பதுதான் இந்த உபாக்யானத்தின் நீதி.

க்ருஷ்ணரைத் தப்பாக நினைத்ததோடு மட்டுமில்லாமல் அவரிடம் ஸத்ராஜித் பயப்படவும் செய்தான். ''மஹாமல்லர்களான சாணூரன், முஷ்டிகன் முதலானவர்களை பால்யத்திலேயே கொன்றவன் ; கம்ஸனை த்வம்ஸம் பண்ணினவன் ; மஹாபராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தனைப் பதினேழு தடவை அடித்துத் துரத்தினவன். அதோடு எல்லாக் கபடமும் செய்யக்கூடிய மாயாவி. இப்படிப்பட்டவனின் விரோதத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டால் எப்படி ஈடு கொடுக்க முடியும் ?'' என்று

பயப்பட்டான். ஸ்யமந்தகத்தை விடவும் மனஸில்லாமல், வைத்துக் கொள்ளவும் தைர்யமில்லாமல் அவஸ்தைப்பட்டான். பொருள் என்ன பாடு படுத்தும் என்று நமக்கெல்லாம் காட்டும் கதை.

அப்போதைக்கு மணியைத் தம்பி ப்ரஸேனனிடம் கொடுத்து வைத்துக் கொஞ்சம் நிம்மதிப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் இவனைவிட புத்திசாலி ; பலிஷ்டனுங் கூட. அதனால் உபத்ரவத்தை அவனிடந்தான் கொஞ்சம் தள்ளி விடுவோமே என்று தள்ளிவிட்டான். தம்பி ப்ரஸேனன் ஸந்தோஷமாக அந்த ஸ்யமந்தகத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான்.

ஸ்யமந்தகத்தைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பவன் உள்ளும் புறமும் சுத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்று நிபந்தனை அல்லவா ? ஆனால் இவன் காட்டுக்குப் போன இடத்தில் ஒரு அசுசி ஏற்பட்டது. அப்புறம், பக்கத்தில் எங்கேயும் ஜலாசயம் இல்லாததால், இவன் கை, கால் அலம்பிக் கொள்ள முடியவில்லை. இப்படி சரீரபரிசுத்தி கெட்டுப் போயிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஒரு சிங்கம் வந்து அவனை அடித்துப் போட்டுத் தின்றுவிட்டது. குட்டி ஸூர்யனைப் போல இருந்த ஸ்யமந்தகம் சிங்கத்தையும் வசீகரப்படுத்தியது. இருட்டு மூடின காட்டைப் பட்டப் பகலாக்குகிற அந்த ரத்னத்தைக் கவ்விக்கொண்டு சிங்கம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காட்டிலுள்ள ஒரு மலைக்குகையில் ஜாம்பவான் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். ராமருக்கு ஸஹாயமிருந்த கரடிப்படைக்குத் தலைவராயிருந்த அதே ஜாம்பவான்தான். கடைசியில் ராமர் ஸரயுவில் தம் சரீரத்தை விட்டு வைகுண்டத்துக்கு ஆரோஹணம் செய்தபோது, அத்தனை பேரையும் தம்மோடு பரமபதத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனாரென்றாலும் ஆஞ்ஜநேயர், ஜாம்பவான் ஆகிய இரண்டு பேரை மட்டும் விட்டு விட்டுப் போய் விட்டார். ராம ஸ்மரணம் மாத்திரம் ஒருவனுக்கு ஸதாவும் இருந்து விட்டால் அவனுக்கு இந்தப் பாபமயமான, துக்கமயமான பூலோகமே பரமபதமாகத்தானிருக்கும் என்று ரூபித்துக் காட்டக்கூடிய யோக்யதை இவர்களுக்கு இருந்தது. ஆகையால், 'இந்த உண்மையை உலகத்துக்குக் காட்டுவதற்காக இவர்கள் இங்கேயே சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருக்கட்டும்' என்று நினைத்தார். அதனால் அவர்களை பூலோகத்திலேயே இருக்கும் படியாக ஆக்ஞாபித்து விட்டுப் போய் விட்டார். இதே மாதிரி விபீஷணனையும் லங்கையில் சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருக்கும்படிப் பண்ணி விட்டார்.

மநுஷ்ய ஜாதியை ரொம்பவும் உயர்வாகச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். ஆனால் ராமசந்த்ரமூர்த்தி மநுஷ்ய ஜாதியைச் சேர்ந்த எவருக்கும் இப்படிச் சிரஞ்ஜீவித்வம் வஹிக்கும்படியான யோக்யதாம்சம் இருப்பதாக நினைக்கவில்லை. அஸுர ஜன்மா ஒருத்தன், குரங்கு ஒன்று, கரடி ஒன்று என்று மூன்று பேரைத் தான் தம் பக்திக்கு சாச்வதச் சின்னங்களாக விட்டுப் போயிருக்கிறார்.

அச்வத்தாமா பலிர் வ்யாஸோ ஹநூமாம்ச்ச விபீஷண: ॥
க்ருப: பரசுராமச்ச ஸப்தைதே சிரஜீவிந: ॥

என்று ஏழு சிரஞ்ஜீவிகள் இருப்பதாக ச்லோகம். அச்வத்தாமன், மஹாபலி, வ்யாஸர், ஹநுமார், விபீஷணன், க்ருபர் பரசுராமர் என்ற இந்த ஏழு பேரில் ஜாம்பவான் இல்லாவிட்டாலும் அவரும் சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருப்பவர்தான். எந்த ஃபீல்டிலுமே (துறையிலுமே) பழம் தின்று கொட்டை போட்டவர்களை "ஜாம்பவானாச்சே!" என்கிறோமல்லவா?

அகஸ்த்யர், என்றும் பதினாறுயிருக்கும் மார்க்கண்டேயர் ஆகியவர்களும் சிரஞ்ஜீவிகள்தான். த்ரேதா யுகத்து ராமர் காலத்திலிருந்து த்வாபரமுடிவில் இந்தக் கதை நடக்கும் வரை இருந்த ஜாம்பவான் மணியைக் கவ்விக் கொண்டு வரும் சிங்கத்தைப் பார்த்தார். அவருக்கு அப்போது ஒரு பிள்ளைக் குழந்தை இருந்தது. அத்தனை வயஸுக்கா என்றால் கரடி. அதிலும் சிரஞ்ஜீவி - அதைப் பற்றி எது, எப்படியென்று நமக்கென்ன தெரியும்? ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் மணி தம் குழந்தைக்கு நல்ல விளையாட்டுப் பொருளாயிருக்கும் என்று நினைத்தார். உடனே மஹா பலசாலியான அவர் சிங்கத்தோடு சண்டை போட்டு அதைக் கொன்று விட்டார். மணியை எடுத்துக் கொண்டு போய் குழந்தையின் தொட்டிலுக்கு மேலே பொம்மையும் கிளிச்சட்டமும் கட்டித் தொங்க விடுகிறது போல ஸ்யமந்தகத்தைக் கட்டி வைத்தார்.

கண்ணன் கண்ட நாலாம் பிறை- ஸ்காந்தக் கதையில் இங்கே ஒரு புது விஷயம் வருகிறது. இந்த 'வெர்ஷன்' படி ப்ரஸேனன், க்ருஷ்ணன் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வேட்டைக்குப் போனார்கள். அப்புறம் ப்ரஸேனன் தனியாக எங்கேயோ பிரிந்து போய் சிங்கத்தினால் அறையப்பட்டுச் செத்துப் போனான். மணி ஜாம்பவானிடம் முடிவாகப் போய்ச் சேர்நதது.

ப்ரஸேனனைக் காணோமே, காணோமே என்று பகவான் ரொம்ப நாழி தேடிப் பார்த்தார். ஸுர்யாஸ்தமனம் ஆனது கூடத் தெரியாமல் தேடிக் கொண்டேயிருந்தார். அஸ்தமனத்துக்குக்

கொஞ்ச நாழி கழித்து, அகஸ்மாத்தாக அவர் ஆகாசத்தைப் பார்த்தபோது அங்கே பளிச்சென்று நாலாம் பிறைச் சந்த்ரன் தெரிந்தது. அமாவாஸ்யைக்கு அப்புறம் குறிப்பாகப் பளிச்சென்று தெரிவது நாலாம் பிறைதான். மூன்றாம் பிறை என்பது காலே சுமார் எட்டு மணிக்கு உதித்து ராத்திரி எட்டு மணிக்குள் அஸ்தமித்து விடும். ஸாயங்காலம் ஆறு மணி ஸுர்யாஸ்தமனம் ஏற்படும் வரை ஸூர்ய வெளிச்சத்திலே பிறை தெரியவே தெரியாது. Twilight என்கிற ஸந்த்யா வர்ணஜாலம் அடங்கும் ஆறரை ஏழு மணி ஸுமாருக்கு மூன்றாம் பிறை மேற்கே ரொம்பவும் கீழே சாய்ந்திருக்கும். அதனால் கவனமாகப் பார்த்தாலே தெரியும். நாலாம் பிறை இப்படியில்லை. அது கார்த்தாலே ஒன்பது மணி ஸுமாருக்கு உதித்து ராத்ரி ஒன்பதுக்கு அஸ்தமிப்பது. அதனால் ராத்ரி ஏழு, ஏழரை மணிக்குத் தலையை 'நாச்சுரலாக' ஒரு 30, 40 டிகிரி உசத்திப் பார்க்கிறபோது அது டக்கென்று கண்ணில் பட்டுவிடும். இப்படித்தான் க்ருஷ்ணர் பார்த்தார்.

உடனே ''ஸரி இருட்டி விட்டதே ! இன்னம் காட்டிலே தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்'' என்று நினைத்து, கூட வந்தவர்களோடு த்வாரகைக்குத் திரும்பி விட்டார்.

ஐயத்துக்கு ஆளான ஐயன்- ப்ரஸேனன் வேட்டையில் இருந்து திரும்பி வராததைப் பார்த்தவுடன் ஸத்ராஜித்துக்கு க்ருஷ்ணரிடம்தான் ஸந்தேஹம் உண்டாயிற்று. ஸந்தேஹம் என்று சொன்னால் போதாது. நன்றாக confirmed ஆகவே, க்ருஷ்ணன்தான் காட்டிலே தம்பியை மடக்கிக் கொன்று போட்டிருக்கிறான்' என்று தோன்றிவிட்டது. பாகவதத்தின்படி, க்ருஷ்ணன் ப்ரஸேனனோடு போகாவிட்டாலும் ஆளைவிட்டு அவனைக் கொன்றதாக நினைத்தான். 'ஏற்கனவே ஸ்யமந்தகத்தின் மேலே ஒரு கண் வைத்திருந்தான் ! ப்ரஸேனன் அதைப்போட்டுக் கொண்டு காட்டுக்குப் போனது நல்ல வாய்ப்புக் கொடுத்து விட்டது. வேட்டைக்குப் போனவன் திரும்பி வராவிட்டால் ஏதோ துஷ்ட மிருகம் அடித்துப் போட்டு விட்டது என்று ஊரார் நினைத்துக் கொள்வது ஸஹஜம் தானே ? அப்படி இதையும் நினைத்துக் கொண்டு போகட்டுமென்று க்ருஷ்ணனேதான் ஆட்களை அனுப்பி அவனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு, மணியைத் தன்னிடம் அவர்கள் சேர்ப்பிக்கும்படி ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறான்' என்று முடிவு செய்துவிட்டான்.

ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவே நராகாரமாக அவதாரம் பண்ணினால் மநுஷ்யர்களுக்கு ஏற்படுகிற எல்லாக் கஷ்டங்களும் அவருக்கும்

வருகின்றன. ! அபவாதம்கூட வருகிறது ! மநுஷ்யர்களோடு மநுஷ்யனாக கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிற மாதிரி இருந்து கொண்டே அதன்மூலம் அவர்களுக்கு அநேக பாடங்களை போதிக்க வேண்டுமென்பது தான் அவதார ரஹஸ்யம்.

''க்ருஷ்ணன் ப்ரஸேனனைக் கொலைப் பண்ணியிருக்கிறான் ; மணியைத் திருடிக் கொண்டு எங்கேயோ ஒளித்து வைத்திருக்கிறான்'' என்று நிரபராதியான பகவான் மேல் ஸத்ராஜித் இரண்டு க்ரிமினல் குற்றங்களைச் சுமத்தினான். எங்கே பார்த்தாலும் இந்த மித்யாபவாதத்தை (பொய்யான நிந்தையை)ப் பரப்பினான்.

ஊர்வாய் பொல்லாதது. ஜனங்கள் மனஸ் சஞ்சலத்தன்மை வாய்ந்தது. ஒருநாள் 'ஹாஹூ' என்று தலைக்கு மேலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொண்டாடுகிற தலைவர்களை இன்னொரு நாள் சீந்தாமலே தூக்கி எறிவதை ப்ரக்ருதத்திலே (நடைமுறையில்) பார்க்கிறோமல்லவா ? என்றைக்குமே கொஞ்சம் இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது. எந்த க்ருஷ்ணனால்தான் கம்ஸாதிகளின் கொடுமையிலிருந்து தப்பி யதுகுலம் ஸகல ஸந்துஷ்டியும் ஐச்வர்யமும் அடைந்ததோ, எவனுடைய கருணைதான் எந்த ஆபத்திலும் அவர்களை ரக்ஷித்ததோ, அந்த க்ருஷ்ணனையே, அவனுடைய அந்த ஸொந்த ஜனங்களிலேயே பல பேர் இப்போது ஸத்ராஜித்தோடு சேர்ந்து கொண்டு அபாண்டமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். ''குழந்தை நாளிலேயே வெண்ணெய் திருடினவன் தானே ! திருடும் கபடும் அவன் தேஹத்தோடு பிறந்தவை. இதுவும் பண்ணியிருப்பான். இன்னமும் பண்ணியிருப்பான்'' என்று வாய்கூசாமல் நிந்தித்தார்கள். காளிங்கனிடமிருந்து காப்பாற்றியது, கோவர்தனத்தைத் தூக்கிப் பிடித்து ப்ரளய வர்ஷத்தைத் தடுத்தது எல்லாம் மறந்தே போய்விட்டது !

தான் மனஸாலும் நினைக்காத குற்றத்தைத் தன்மேல் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களே சுமத்துகிறார்களே என்று பகவான் மனக்லேசம் அடைந்தார் - அதாவது அப்படி நடித்தார். மநுஷ்யனைப் போல மலக்லேசம் அடைந்ததற்குப் பொருத்தமாக தமது ஐச்வர்யமான (ஈச்வரத்தன்மைக்குரிய) ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் விட்டமாதிரி நடித்தார். எதையும் அறியும் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைக் காட்டாமல் மநுஷ்யர்கள் மாதிரியே 'இன்வெஸ்டிகேட்' செய்து ப்ரஸேனன் எப்படிச் செத்துப் போனான் என்று எல்லோருக்கும் 'ப்ரூவ்' பண்ணிக் காட்டுவது என்று முடிவு செய்தார்.

அதன்படி க்ருஷ்ணர் ஸத்ராஜித்தின் பக்ஷமாயிருந்தவர்களில் சிலரையும் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு ப்ரஸேனன் போன

காட்டுக்குப் போனார். அவனுடைய குதிரையின் குளம்படியையே பின்பற்றி எல்லாரும் போனார்கள். ரொம்ப தூரம் போனதும் ஒரு இடத்துக்கு மேலே அடிச்சுவடு போகவில்லே. அந்த இடத்தில் ஒரே ரத்தக் கறையாக இருந்தது. கொஞ்சம் எலும்புத் துண்டுகளும் கிடந்தன. மநுஷ்ய அவயவங்கள், குதிரையின் அவயவங்கள் ஆகிய இரண்டிற்குமான அஸ்திகளாக அவை இருந்தன. ப்ரஸேனன் உடுத்திக் கொண்டிருந்த வஸ்த்ரத்தின் கிழிசல், அவனுடைய ஆபரணத்துண்டுகள், குதிரையின் லகான், சேணம் முதலானதுகளின் அறுதல்கள் எல்லாம் சிதறுண்டு கிடந்தன. இந்தத் தடயங்களிலிருந்து ஒரு துஷ்ட மிருகம்தான் ப்ரஸேனன், அவனுடைய குதிரை ஆகிய இரண்டு பேரையுமே அடித்துப் போட்டு விட்டிருக்கிறது என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்து விட்டது. மநுஷ்யர்களே வைத்து பகவான் அடித்துப் போட்டிருந்தால் இப்படி ஏதோ கொஞ்சம் அஸ்தி இருந்தமாதிரி இல்லாமல் அழுகிப்போன முழு உடம்புகளுமல்லவா இருந்திருக்கும் ?

ஆனால் இதை எப்படி conclusive proof (தீர்மானமான நிரூபணம்) என்று சொல்வது ? முதலில் மநுஷ்யர்கள் அடித்துப் போட்டுவிட்டு, அப்புறம் அந்த ம்ருத சரீரங்களே புலி, சிங்கம் எதுவாவது தின்றிருக்கவும் கூடுமல்லவா ? இப்படி, கூடப் போனவர்களின் ஸந்தேஹ மனஸ் நினைத்தது. அதோடுகூட, மற்ற ஆபரணங்கள் உடைந்து கிடந்து காணப்பட்டாலும், முக்யமான ஸ்யமந்தகத்தைக் காணோமே ? இது ஸந்தேஹத்துக்கு பலம் கொடுத்தது.

இந்த ஸமயத்தில் நல்ல வேளேயாக பகவான் அங்கே சிங்கம் வந்துவிட்டுப் போன அடையாளங்கள் பதிந்திருப்பதைக் கவனித்தார். ''அந்த வழியில் போகலாம் ; எங்கு கொண்டு போய்விடுகிறது பார்ப்போம் ; அதிலிருந்து மேலும் 'க்ளூ' கிடைக்கலாம்' என்று மற்றவர்களேயும் அழைத்துக் கொண்டு ஸிம்ஹம் போன வழியிலே போனார். கொஞ்ச தூரம் போனதும் சிங்கத்தின் ப்ரேதம் கிடந்தது. நம் தேசத்துக் கரடி மாம்ஸபக்ஷிணி இல்லேயோல்லியோ ? அதுவுமில்லாமல் மாம்ஸபக்ஷிணிகள் கூட, ஆடு மாடு மான் முயல் முதலான சாகபக்ஷிணிகளேத்தான் தின்னுமே தவிர இன்னொரு மாம்ஸபக்ஷிணியைத் தின்னாது.

சிங்கத்தின் உடம்பு கிடந்த இடத்திலேயே, ஒரு கரடியின் காலடி பூமியில் அழுத்தமாகப் பதிந்திருந்தது. சிங்கம் முதலான மற்ற எந்த மிருகங்களேயும் விட கரடிக்குப் பாதம் பெரிசு. அதோடு,

மற்ற எந்த மிருகம் மாதிரியுமில்லாமல் கரடியும் மநுஷ்யக் குரங்கும் மாத்திரம் இரண்டு கால்களாலே மநுஷன் மாதிரி நிற்கக் கூடியவை அல்லவா ? அதனாலே உடம்பு 'வெயிட்' முழுக்கத் தாங்குகிற இரட்டைப் பாதத்தின் சுவடு பூமியில் நன்றாகப் பதிந்து விடும். அதிலேயும் மஹாபலசாலியான ஜாம்பவானுடைய உடம்பு என்றால் கேட்பானேன் ?

அதனாலே, அதற்கப்புறம் ஸுலபமாகக் கரடியின் சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கொண்டே பகவானும் மற்ற ஜனங்களும் போனார்கள். அது ஒரு குஹை வாசலில் கொண்டு விட்டது. குஹைபாட்டுக்கு ஒரே இருட்டாக, எங்கே முடிகிறதென்றே தெரியாமல் நீளப் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. அதிலே போவதற்கு மற்ற ஜனங்களுக்குப் பயமாயிருந்தது. அவர்கள் ஏற்கனவே அவரை ஸந்தேஹித்தவர்கள் வேறு ஆயிற்றே ! அதனால், 'என்ன நாடகமோ நடித்துக் கடைசியில் நம்மை குஹையிலே தள்ளி ஆபத்துக்கு ஆளாக்கி விடப் போகிறானே !' என்று நினைத்தார்கள்.

க்ருஷ்ணரின் ஸ்வபாவமோ என்றால் பிறத்தியாரை ஆபத்துக்குக் காட்டி கொடுக்காமல் தாமே அதை ஏற்றுக் கொள்வதுதான். ஆபத்பாந்தவனாகவே இருப்பவர் அவர். அதனாலே, கூட வந்தவர்களை குஹைக்கு வெளியிலேயே இருக்கும் படி சொல்லிவிட்டு அவர் மட்டும் அதற்குள்ளே போனார். நீல ஜ்யோதிஸ்ஸாக அவருடைய சரீரமே ப்ரகாசிக்க அந்த வெளிச்சத்திலேயே இருட்டு குஹைக்குள் போனார்.

ரொம்ப தூரம் போன பிற்பாடு திடீரென்று குஹை மத்தியில் நல்ல வெளிச்சமாக ஒரு இடம், விஸ்தாரமான ஹால் மாதிரி இருப்பதைப் பார்த்தார். வெளிச்சத்துக்கு காரணம் - உங்களுக்கே புரிகிறதோல்லியோ ? - ஸ்யமந்தக மணிதான் !

அந்த விஸ்தாரமான அங்கணம் நல்ல வாஸ யோக்யமான ஒரு க்ருஹம் மாதிரி எல்லா வஸதியும் கொண்டதாக இருந்தது. (நடுவில்) ஒரு தொட்டில் போட்டிருந்தது. தொட்டிலில் ஒரு குழந்தை படுத்துக் கொண்டிருந்தது. தொட்டிலுக்கு மேலேதான், அந்தக் கரடிக் குழந்தைக்கு விளையாட்டு ஸாமானாக திவ்ய ரத்னமான ஸ்யமந்தகத்தைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தது ! இதெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரிவதற்கு முந்தியே ஏதோவொரு வெளிச்சம் மட்டும் பகவானுக்குத் தெரிந்தது. மதுரமான பாட்டு சப்தமும் மெதுவாக அவர் காதில் கேட்டது. இப்போது கிட்டே போனதில், நன்றாகவே பாட்டு கேட்டது. ஸௌந்தர்யவதியான ஒரு

கன்னிகை தொட்டிலே ஆட்டிக் கொண்டே பாடிக் கொண்டிருந்தாள். ராமாயண - பாகவதாதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ருக்ஷ (கரடி) - வானரங்கள் - மநுஷ்யாள் மாதிரியே பேசிப்பாடின உயிரினங்களாகத் தெரிகின்றன. அதுகளில் சிலபேரை, முக்யமாக ஸ்த்ரீகளை, ரொம்பவும் அழகாக இருந்ததாக வர்ணித்திருப்பதிலிருந்து பார்வைக்குக் கூட மநுஷ்ய இனம் மாதிரியும் அவற்றில் சில இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. பூர்ண மநுஷ்ய ஜாதியும், அதற்கு 'இவால்வ்' ஆகிக் கொண்டிருந்த (பரிணமித்துக் கொண்டிருந்த) இனங்களும் சேர்ந்திருந்த காலமாயிருக்கலாம் என்று டார்வின் - கொள்கைக் காரர்கள் சொல்லக்கூடும்.

அவள் பாடினது ஏற்கனவே இருந்த தாலாட்டு இல்லை. அவளே இட்டுக் கட்டிப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். 'க்ளு' தேடிக் கொண்டு வந்த பகவானுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் கோடி காட்டுவதாக மட்டுமில்லாமல் நடந்ததை முழுக்கத் துப்புத் துலக்கித் தருவதாகவே அந்தப் பாட்டு இருந்தது. எனக்குப் பாடத் தெரியாது. ச்லோகமாக ஒப்பிக்கிறேன்.

ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநம் அவதீத் ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத: ।
ஸுகுமாரக மா ரோதீ: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: ॥

இது பாகவதத்தில் இல்லை. ஸ்காந்தத்தில்தான் இருக்கிறது.

''சிங்கம் ப்ரஸேனனைக் கொன்றது. அப்புறம் அந்த சிங்கமும் ஜாம்பவானால் கொல்லப்பட்டது. சமர்த்துக் குழந்தையே! இனிமேலே நீ அழ வேண்டாம். ஸ்யமந்தகமணி உனக்கே உனக்குத்தான்.'' ''உனக்கே உனக்கு'' என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்! பகவான் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தான் என்று அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

அந்த பகவான் மநுஷ்யன் மாதிரி - அதிலேயும் ஊர் நிந்தையெல்லாம் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட இளிச்சவாய்' மநுஷ்யன் மாதிரி - உள்ளே ப்ரவேசித்தார். நிந்தையைப் போக்கிக் கொள்ளும்படியான உண்மை இப்போது அவருக்கு தெரிந்து விட்டது. அவரைப் பார்த்தவுடன் அந்த ஸௌந்தர்யவதிக்கு ஒரே ஸமயத்தில் ப்ரேமையும் பயமும் பொங்கிக் கொண்டு வந்தன. பயம் என்றால் அவரிடம் இல்லை. அவருக்காக பயம்.

அந்தப் பெண் யாரென்றால் ஜாம்பவானுடைய புத்ரிதான். அப்பாவின் பெயரையொட்டி அவளுக்கு ஜாம்பவதி என்று பெயர். ''யாருமே வரமுடியாததாக அப்பா அமைந்திருக்கிற குஹை

வீட்டுக்குள் இந்த லாவண்ய மூர்த்தி வந்து விட்டாரே; அப்பா கோபித்துக் கொண்டு இவரை என்ன பண்ணி விடுவாரோ ? என்று பயப்பட்டாள்.

அந்த ஸமயத்தில் ஜாம்பவான் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதனால் ஜாம்பவதி ரஹஸ்யக் குரலில் க்ருஷ்ணரிடம் அவர் யார், என்ன கார்யமாக வந்திருக்கிறாரென்று சுருக்கமாகப் பதில் சொல்லும்படி கேட்டாள். பகவான் அப்படியே சொன்னார். உடனே அவள், ''இங்கே நீங்கள் வந்ததற்கே என் பிதா கோபப்படுவார். ஸ்யமந்தகத்தை வேறே நீங்கள் யாரோ ஒருத்தருக்காக எடுத்துக் கொண்டு போக நினைக்கிறீர்களென்று அவருக்குத் தெரிந்தால் எரிகிற கொள்ளியில் எண்ணெய் விட்ட மாதிரி ஆகும். அதனால் இப்போதே நீங்கள் சத்தம் செய்யாமல் அதைக் கழற்றி எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய் விடுங்கள் என்றாள். அவரைப் போகச் சொல்வதற்கு அவளுக்கு மனஸ் இல்லைதான். இருந்தாலும் அப்பாவால் அவருக்கு ஹானி உண்டாகி விடப்போகிறதே என்பதால், அவரிடம் கொண்ட ப்ரேமையாலேயே உண்டான த்யாக எண்ணத்தில் இப்படிச் சொன்னாள்.

பகவானிடம் ப்ரேமை கொண்ட ஒரு பெண் - ருக்மிணி - தன்னையே அவர் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய்விட வேண்டுமென்று தூது அனுப்பினாள். இந்தப் பெண்ணோ, ஸ்த்ரீகளுக்கு இருக்கிற நகை ஆசையைக் கூட விட்டு, லேசிலே கிடைக்காத திவ்யமணியை அவர் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக் கொண்டாள்.

பகவானோ ரஹஸ்யத்தைக் காப்பாற்றாமல், கலகலவென்று சிரித்தார். ''போதும் போதும், எனக்கு ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கிற திருட்டுப் பட்டங்கள். ஸத்ராஜித்தின் வாயிலிருந்து தப்ப வழி கிடைத்ததே என்று நான் இப்போது தான் ஸந்தோஷப்பட்டேன் ; நீயோ உன் அப்பாவின் வாயில் விழச் சொல்கிறாய். ஒன்று அவரே ஸ்யமந்தகத்தை இஷ்டப்பட்டுத் தரட்டும். அல்லது அவருடன் நேரே யுத்தம் பண்ணி ஜயித்து அதை எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன்'' என்றார்.

''அப்பா குணம் எனக்குத் தெரியும். 'கரடிப்பிடி' என்று அவர் தமக்குக் கிடைத்த பண்டத்தைக் கொடுக்கவே மாட்டார். அதுவும் வயஸ்ஸுகாலத்தில் பிறந்த செல்லக் குழந்தைக்காக அவர் ஸம்பாதித்து வந்திருக்கும் அபூர்வமான மணியை ஒருநாளும்

இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கமாட்டார். ஆனதால், நீங்கள் நேர்வழியில்தான் வாங்கிக் கொள்வீர்களென்றால், அவருக்கு முன்னால் கைநீட்டி யாசித்துத் தோற்றுப்போக வேண்டாம். யுத்தத்திலேயே ஆரம்பியுங்கள்'' என்றாள் ஜாம்பவதி. அவருடைய மானவமானங்களில் தனக்கும் பங்கு இருப்பதாக நினைக்கிற அளவுக்கு அவளுக்கு அவரிடம் சுத்தமான ப்ரேமை உண்டாகியிருந்தது. உடனே இதுவரை இந்தக் கதையில் ஊர் அபவாதத்தை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு சோப்ளாங்கி மாதிரியிருந்த பரமாத்மா மஹா கம்பீரமாகச் சங்கையெடுத்து 'பூம் பூம்' என்று கோஷம் பண்ணினார்.

ஜாம்பவான் விழித்துக் கொண்டார். க்ருஷ்ணரின் உத்தேசத்தைத் தெரிந்துக் கொண்டவுடன், ''அப்படியா ஸமாசாரம்''? என்னை என்னவோ, 'கிழட்டுக் கரடி, ஸுலபமாய் ஜயித்து விடலாம்' என்று நினைத்துச் சண்டைக்கா அழைக்கிறாய்? பார் இந்தக் கிழட்டு கரடியின் பராக்ரமத்தை' என்று தோளைத் தட்டிக் கொண்டு பாய்ந்தார். வாஸ்தவமாகவே ரொம்பவும் வலுவாகத்தான் அவர் பகவானைத் தாக்கினார். பகவான், அதை அநாயாஸமாகப் பொறுத்துக் கொண்டு பதிலடி கொடுத்தார். ஜாம்பவானின் வீரமும் பலமும் லோகத்துக்கெல்லாம் தெரிய வேண்டுமென்ற கருணையில் பகவான் தம்முடைய பூர்ணசக்தியை வெளிப்படுத்தாமலே அவரைத் தாக்கி, அவர் எதிர்த் தாக்குதல் பண்ண வைத்தார். தம்முடைய ஆராதனா மூர்த்தியான ராமசந்த்ர மூர்த்தியேதான் எதிரே நிற்பவரென்று தெரியாமல் ஜாம்பவான் ஸாஹஸ யுத்தம் செய்கிறார்! விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்தும் அவரை மிஞ்சாமல் அவருக்கு ஸமபலத்திலேயே தம்மைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு பகவானும் யுத்த விளையாட்டு விளையாடுகிறார்! இவர் யுவராகவும் அவர் கிழவராகவும் இருந்தாலும் 'நம் குழந்தையின் சூரத்தனம் எப்படிப்பட்டது என்று தாமே அடி வாங்கிக் கொண்டு அநுபவ ஞானத்தோடு ரஸிக்கலாமே' என்று நினைக்கிற தகப்பனாராக விளையாடுகிறார்!

கைகலந்தும், கட்டிப்புரண்டும் சண்டை போட்டார்கள். இப்படித் தம்முடைய திவ்ய சரீர ஸ்பர்சம் அந்தப் பரம பக்தருக்குக் கிடைக்கும்படியாகப் பண்ண வேண்டுமென்பது தான் பகவானின் உத்தேசமே. ராமாவதார காலத்தில் ஜாம்பவானுக்கு ரொம்ப ஆசை, பகவானை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று. ஆனால் அதை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளக் கூச்சம். ராமருடைய சரீரம் எப்படியிருக்கும் ? ஸில்குக்கு மேலே ம்ருதுவாயிருக்கும்.

பரம ம்ருதுவான அவருடைய கருணை உள்ளமேதான் அப்படி பச்சை வெல்வெட் மாதிரியான சரீரமாக ஆகியிருந்தது. 'அப்படிப்பட்ட உடம்பை இந்தக் கரடி உடம்பை வைத்துக் கொண்டு ஆலிங்கனம் பண்ண நினைப்பதா ?' என்றே ஜாம்பவான் தம்முடைய ஆசையை அடக்கிவைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியே இவர் ஆசைப் பட்டிருந்தால் கூட ராமர், எத்தனை தான் கருணாமூர்த்தி என்றாலும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்கமாட்டார். ஏனென்றால் தம் சரீரத்தை மாத்திரம் அவர் ஸீதை ஒருத்திக்கே ஸொத்து என்று கொடுத்து விட்டவர். அவரைப் போல ஏகபத்னி வ்ரதாநுஷ்டானத்தில் தீவிரமாயிருந்தவர் யாருமில்லை. ஜாம்பவான் மட்டுந்தானென்றில்லை, எல்லா ஆசைகளையும் விட்ட தண்டகாரண்ய ரிஷிகளுக்கே ராமருடைய திவ்ய மங்கள மூர்த்தியைப் பார்த்தவுடன் அப்படியே சேர்த்துப் பிடித்து - 'சிக்கெனப்பிடித்தேன்' என்கிறதுபோல - கட்டிக் கொள்ளணும் போலத்தான் இருந்ததாம். அவர்கள் நல்ல யோக்யதையுள்ளவர்களாதலால், ஜாம்பவான் மாதிரி தயங்காமல், ராமரிடமே போய்த் தங்களுடைய ஆசையை விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டார்களாம். அப்போது ராமர், 'இந்த அவதாரத்திலே இந்த சரீரத்தில் ஸீதை ஒருத்திக்குத்தான் பாத்யதை. அதனால் அடுத்த அவதாரத்திலே உங்கள் ஆசையைத் தீர்த்து வைக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டாராம். அந்த ரிஷிகள்தான் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கோபிகா ஸ்த்ரீகளாகப் பிறந்தார்கள் என்று சொல்வதுண்டு.

ரிஷிகள் ஸமாசாரம் இது. கரடி ஸமாசாரம் என்ன ஆவது ? கரடியைத்தான் ராமர் சிரஞ்ஜீவியாக்கி விட்டாரே ! அது எப்படி ரிஷிகள் மாதிரி இன்னொரு ஜன்மா எடுத்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன் ஆசையைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்ள முடியும் ? இப்போது அது, ராமர்தான் க்ருஷ்ணராக வந்திருப்பது என்று தெரிந்து கொண்டால் கூட, 'இந்தக் கம்பளி உடம்பை வைத்துக் கொண்டு அந்தப் புஷ்ப சரீரத்தை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்வதாவது ?' என்று ஆசையை அமுக்கித்தானே வைத்துக் கொள்ளும் ? அதனால் அதன் இஷ்டபூர்த்திக்கு ஒரே வழி சண்டையில் கட்டிக்கொண்டு புரளும்படிப் பண்ணுவதுதான் என்று பகவான் 'ப்ளான்' பண்ணி வைத்திருந்தார். மநுஷ்ய லீலைக்குள்ளேயே இப்படி ரஹஸ்யமாக அநேக திவ்ய உத்தேசங்கள் !

நாள் பாட்டுக்கு ஒன்று, இரண்டு என்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வெற்றி தோல்வி இல்லாமல் க்ருஷ்ணரும் ஜாம்பவானும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கொஞ்ச நாள்

வரையில் வெளியில் காத்துக் கொண்டிருந்த யாதவ ஜனங்கள் 'இன்னம் எத்தனை நாள் வீடு வாசலை விட்டு விட்டுக் காட்டிலே காத்துக் கொண்டு கிடப்பது ? உள்ளே போன க்ருஷ்ணன் கதை முடிந்து போயிருக்கும். நாம் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டாம்' என்று த்வாரகைக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். மநுஷ்ய ஜாதியின் நன்றி விச்வாஸம் அவ்வளவுதான்!

குகைக்குள்ளே இருபத்தொரு நாள் த்வந்த்வ யுத்தம் நடந்தது. அத்தனை நாளுக்குள்ளேயே ஜாம்பவானுக்கு அசக்தம் வந்து விட்டதென்றாலும், அந்த நீலமேக ச்யாமள காத்ரம் தம்மேல் படுவதில் தமக்கே காரணம் தெரியாத ஒரு பெரிய ஸௌக்யத்தை அவர் அநுபவித்ததால் தான் ஒரு மாதிரி ஈடுகொடுத்து வந்தார். இப்போது, முழுசாக மூன்று வாரம் ஆன பிறகு ஜாம்பவானால் அதற்கு மேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. ராமசந்த்ர மூர்த்தியின் அநுக்ரஹ பலமே தம் பலம் என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவர் 'ராமா, ராமா' என்று சொல்லிக் கொண்டேதான் அவனுடைய அடுத்த அவதாரத்தை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்!

'அந்த அநுக்ரஹ பலத்தையும், நாமாவின் சக்தியையும் மிஞ்சித் தம்முடைய வலுவை எதிரேயிருக்கிற ஆஸாமி குன்ற வைக்கிறானென்றால், அவன் யார் ? யாராயிருக்கிற முடியும் ? அவனுடைய ஸ்பர்சம் ஏன் இத்தனை இன்பமாயிருக்கிறது ? என்று கொஞ்சம் யோசித்தார். பளிச்சென்று புரிந்துவிட்டது. 'இந்த விளையாட்டையே இன்னம் எத்தனை நாள் விளையாடுவது ? இன்னம் எத்தனையோ விளையாட்டெல்லாம் விளையாடி ஆகணுமே' என்று பகவான் தானே ஜாம்பவானுக்கு உண்மையைப் புரியவைத்தாரென்று சொல்லலாம்.

'அடாடா ! என்ன அபசாரம் பண்ணி விட்டோம் ? தேடிக் கொண்டு இந்தக் காட்டுக் குஹைக்கு வந்திருக்கிற நம்முடைய உபாஸனா மூர்த்தியையே இப்படி அநியாயமாக அடித்துப் புடைத்து விட்டோமே' என்று ரொம்பவும் பச்சாத்தாபத்தில் மனஸ் உருகினார் ஜாம்பவான். பகவானின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அடிப்பதை 'பூசை கொடுப்பது' என்கிற வழக்கமிருக்கிறது. யாரைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று ஜாம்பவான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாரோ அவரையே சாத்து சாத்து என்று சாத்தியதில்தான் இந்த வசனம் பிறந்ததோ என்னவோ ? காலில் விழுந்த பக்தரை பகவான் தட்டிக் கொடுத்து அன்போடு க்ஷமித்து ஆச்வாஸம் பண்ணினார்.

மணியில் விளைந்த திருமணங்கள் - ஜாம்பவான் அவரிடம், ''நானே உங்கள் உடைமைதான். ஆனதால் உங்களுக்கில்லாமல் எனக்கென்று எந்த உடைமையும் கிடையாது. உங்களுடையதேயான ஸ்யமந்தகமணியை உங்களுக்கே திரும்பவும் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன். அதோடு கன்யாமணியான இந்த ஜாம்பவதியையும் தாங்கள் அங்கீகாரம் செய்து கொள்ளவேணும்'' என்று விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டார். ஜாம்பவதியின் அபிலாஷையும் பூர்த்தியாயிற்று. பகவான் ஸ்யமந்தகத்தோடு, அவளையும் ப்ரீதியுடன் பத்னியாக ஏற்றார்.

த்வாரகைக்குப் புது பத்னியோடும், தம் மீதான பழி தீரும்படி ஸ்யமந்தகத்தோடும் திரும்பி வந்தார் பகவான். முதல் கார்யமாக அந்த மணியை ஸத்ராஜித்திடம் சேர்ப்பித்து விட்டார். ப்ரஸேனன் சிங்கத்திடம் தன் உயிரோடு சேர்த்துப் பறிகொடுத்த மணியை, அப்புறம் அந்த சிங்கத்திடமிருந்து இன்னொருவர் அடைய, அந்த ஒருவரை இவர் யுத்தத்தில் ஜயித்தே மணியைப் பெற்றதால் சட்டப்படி அதை இவரே வைத்துக் கொள்ள நியாயமிருந்தது. ஆனால் பொருள் பற்று பகவானுக்கு எள்ளளவும் இல்லாததால், தாம் குற்றவாளி அல்ல என்று ஸமஸ்த ஜனங்களுக்கும் இப்போது நிரூபித்துக் காட்டியதோடு த்ருப்தியடைந்து விட்டார் ; உதார மனஸோடு ஸத்ராஜித்துக்கே கொடுத்து விட்டார். அவன் தானே அதை ரொம்பவும் பெரிசாக எண்ணித் தபஸிருந்து அடைந்தவன் ?

இப்போது பகவான் கையிலிருந்து அதைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகோ அவனுக்கு அது அபூர்வ வஸ்துவாக ஆனந்தம் கொடுக்கவில்லை. அவன் மனஸை அது உறுத்தத்தான் செய்தது. 'ஒரு பாபமுமறியாத க்ருஷ்ணனைப் பற்றி மித்யாபவாதம் செய்த தோஷத்துக்கு ஆளாகிவிட்டோமே!'' என்று ரொம்பவும் வ்யாகுலப்பட்டான். என்ன ப்ராயச்சித்தம் பண்ணலாம் என்று யோசித்தான். ஜாம்பவான் செய்ததையே தானும் செய்வதுதான் ப்ராயச்சித்தம் என்று முடிவு செய்து, தன்னுடைய குமாரியான ஸத்யபாமாவை பகவானுக்குக் கன்யாதானம் பண்ணிக் கொடுத்தான். ஜாம்பவானுக்குப் பிள்ளைக் குழந்தையும் இருந்தது. ஸத்ராஜித்துக்கோ ஸத்யபாமா ஏகபுத்ரி. அவள் பூதேவியின் அவதாரம். ருக்மணிதான் ஸ்ரீதேவி. ஸ்யமந்தகத்தினால் முதலில் பகவானுக்குப் பழி கிடைத்தது; அப்புறம் ஒட்டிக்கு இரட்டியாகப் பத்னிகள் கிடைத்தார்கள் !

ஜாம்பவானைப் போலவே ஸத்ராஜித்தும் கன்யா ரத்னத்தோடு ஸ்யமந்தக ரத்னத்தையும் பகவானுக்கு - 'கோபாலரத்னம்'

எனப்படுபவருக்கு - அர்ப்பணம் செய்தான். ஆனால் அவர் பாமாவை மட்டும் அங்கீகாரம் பண்ணிக் கொண்டு பிடிவாதமாக ஸ்யமந்தகத்தை ஸத்ராஜித்திடமே திருப்பி விட்டார். ''உங்களிடமிருந்தாலும் என்னிடம் இருக்கிற மாதிரிதானே'' என்று அழகாகச் சொல்லிச் சமாளித்து விட்டார். அவனுக்கு இருந்தது ஒரே பெண்ணானதால் அவன் ஸொத்து பூராவும் அப்புறம் இந்த தம்பதிக்குத்தானே வரவேண்டுமென்பதால் அவனும் அதற்குமேல் 'ப்ரெஸ்' பண்ணாமல் ஸ்யமந்தகத்தைத் தானே வைத்துக் கொண்டான்.

கதை முடியவில்லே. இன்னும் பிள்ளையார் ப்ரஸ்தாவமே வரவில்லேயே ! ஸத்ராஜித் நினேத்தது தன் ஆயுஸ் முழுக்க மணி தன்னிடமிருந்து விட்டு அப்புறம் பெண் - மாப்பிள்ளையே அடையும் என்று. ஆனால் அந்த மணியோ அவனுடைய ஆயுஸையே குடித்து விட்டு இன்னம் எத்தனேயோ கஷ்டங்களே உண்டாக்க விருந்தது !

பாமா பரிணயமாகிக் கொஞ்ச நாளுக்கு அப்புறம் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் அத்தையான குந்தியும், பஞ்ச பாண்டவர்களும் அரக்கு மாளிகையில் எரிந்து போய் விட்டதாக ஸமாசாரம் வந்தது. அவர்கள் எரிந்து போகாமல் மறைவாக வஸித்து வருகிருர்களென்பது பகவானுக்குத் தெரிந்தாலும் தெரியாததுபோல அந்தக் குடும்பத்து மூத்தவனை த்ருதராஷ்டிரனை துக்கம் விசாரித்து விட்டு வருவதற்காக ஹஸ்தினுபுரத்துக்குப் போனார். அவதாரபுருஷர் இப்படி எல்லாம் மநுஷரீதியில் பண்ணிக்காட்டினார். அப்படி அவர் துக்கம் கேட்கப் போனதனாலேயே த்வாரகையில் அவருடைய புதிய பத்னி பாமாவுக்கு பெரிய துக்கம் ஸம்பவித்தது.

சததன்வா என்று யாதவர்களில் ஒரு முரட்டுப் பேர்வழி. க்ருதவர்மா, அக்ரூரர் என்றும் அவர்களில் இரண்டு முக்யபுருஷர்கள் உண்டு. இந்த இருவர் கிருஷ்ணருக்கு ரொம்பவும் பக்ஷமாக இருக்கப்பட்டவர்கள். அதிலும் அக்ரூரர் பரம பாகவதர். க்ருஷ்ணரையும் பலராமரையும் ப்ருந்தாவனத்திலிருந்து மதுராவுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனவர் அவர்தான். சததன்வா, க்ருதவர்மா, அக்ரூரர் ஆகிய மூவருமே ஸத்யபாமாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டு ஸத்ராஜித்திடம் பெண் கேட்டிருந்தவர்கள். இவர்களில் யாருக்குக் கொடுப்பது என்று தெரியாத ஸத்ராஜித் ஒவ்வொருவரிடமும், 'உங்களுக்கே கொடுக்கிறேன்; கொஞ்ச நாள் போகட்டும்' என்று தள்ளிப்போட்டுக்

கொண்டே போனுன். அதற்குள் ஸ்யமந்தக மணி ஒரு புதுக் கதையை உண்டாக்க, முடிவில் பெண்ணை பகவானுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். இதனுல் விசித்ரமான விளைவுகள் ஏற்பட்டன. இங்கே மநுஷ்ய மனஸின் க்ருத்ரிமங்களைப் புராணம் நன்ருகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. என்ன ஆச்சு பார்க்கலாம்.

பெண்ணைக் கொடுக்காமல் என்னவோ ஸால்ஜாப்பு சொல்லிக்கொண்டே போகிறுனே என்று அந்த மூன்று பேருக்கும் ஸத்ராஜித்தின்மேல் வெறுப்புத்தட்ட ஆரம்பித்தது. இந்த ஸமயத்தில் க்ருஷ்ணர்மீது அவன் ஸந்தேஹப்பட்டு அபவாதம் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவரிடம் ப்ரியம் கொண்ட அக்ரூரரும் க்ருதவர்மாவும் அப்போது ஸத்ராஜித்திடம் வெளிப்படையாகவே த்வேஷம் காட்டி, க்ருஷ்ணன் பக்ஷத்தில் பேசினுர்கள். கடைசியில், க்ருஷ்ணரே இவர்கள் ஆசைப்பட்ட பெண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்; ஸத்ராஜித் அவருக்கு மாமனுராகிவிட்டான்; அவனுக்கே அவர் ஸ்யமந்தகத்தையும் கொடுத்துவிட்டார், என்று ஆனதும் நல்ல அக்ரூரருக்கும், க்ருதவர்மாவுக்குமே புத்தி மாறிவிட்டது. க்ருஷ்ணரிடம் பக்தி போய்விட்டது. பெண்ணுசை, த்வேஷம், இதெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் 'தான் நினைத்த மாதிரி நடக்காமல் போவதா?' என்ற அஹங்காரம் முதலானதுகள் வந்துவிட்டால் எத்தனை பக்தியையும் அடித்துக்கொண்டு போய்விடும் என்று நமக்கு எச்சரிக்கிறது கதை.

இப்போது க்ருஷ்ணர் ஹஸ்தினுபுரம் போனது அவர்களுக்கு சதி செய்ய வாய்ப்புக்கொடுத்துவிட்டது. பெண்தான் கிடைக்கவில்லை, மணியையாவது அபஹரித்தாலென்ன, அந்த மணியின் சொந்தக்காரனை ஒழித்து விட்டாலென்ன என்று தோன்றியது. ஆனுலும் இவர்களுக்குத் தாங்களே அப்படிச் செய்ய தைர்யமில்லாததால் போக்கிரியான சததன்வாவிடம் போனுர்கள். ஒரே பெண்ணுக்காகப் போட்டி போட்டவர்களென்ற முறையில் இந்த மூன்று பேரும் பரஸ்பரம் விரோதம் பாராட்டிக் கொள்ளவேண்டியவர்கள். ஆனுலும் 'எனிமி'யின் 'எனிமி' ஒருத்தனுக்கு ஃப்ரெண்டா'கி விடுவானென்று வேடிக்கையாகச் சொல்வதுபோல, ஸத்ராஜித்திடம் மூன்று பேருமே த்வேஷம் கொண்டிருந்ததால் இப்போது தங்களுக்குள் ஒத்துப்போய் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். ''க்ருஷ்ணனின் பக்கபலம் இப்போது ஸத்ராஜித்துக்கு இல்லை. ஆகையால் இப்போதே போய் அவனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு ஸ்யமந்தக மணியை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடு'' என்று க்ருதவர்மாவும் அக்ரூரரும் சததன்வாவுக்கு யோசனை சொல்லிக்கொடுத்தார்கள்.

அந்த துஷ்டனும் அப்படியே போய் ஸத்ராஜித்தை அக்ரமமாகக் கொலைசெய்துவிட்டு, மணியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்தான். ஸத்ராஜித்தோடு அவன் நேராக யுத்தம் பண்ணி ஜயித்து அதைக் கவரவில்லை. நீசத்தனமாகக் கொலை பண்ணிவிட்டு அபஹரித்துக்கொண்டான். ஸத்யபாமா ஒரேயடியாக ப்ரலாபித்துக்கொண்டு 'எப்போது பதி ஹஸ்தினபுரத்திலிருந்து திரும்புவார்? அவரிடம் சொல்லிப் பாபி சததன்வாவை தண்டிக்கலாம்? என்று காத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஸ்யமந்தகம் இருக்குமிடத்தில் வியாதி வராது, வேதனை இருக்காது, தினமும் பவுனுகக் குவியுமென்று சொல்லப் பட்டாலும் நாம் பார்க்கிறதோ அதனுல் அனர்த்தத்துக்குமேல் அனர்த்தமாக வந்திருக்கிறது என்பதைத்தான். எதற்கும் உரிய கூலி கொடுக்கவேண்டும். பலவிதப்பட்ட நன்மைகள் செய்யக்கூடிய திவ்ய மணியிடமிருந்து பயன்பெற வேண்டுமானுல், அதற்குக் கூலியாக அகச் சுத்தியையும் புறச் சுத்தியையும் ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று முதலிலேயே ஸூர்ய பகவான் சொன்னது இதனுல்தான். ஆனுல் ஸத்ராஜித்துக்கோ ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா உள்பட யாரைப் பார்த்தாலும் அந்த மணியின் நிமித்தமாகவே தப்பெண்ணம்தான் உண்டாயிற்று. ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே இப்படித் தப்பெண்ணமும் ஸந்தேஹமும் இருப்பதே ஒரு மநுஷ்யனுக்குப் பெரிய அசுசிதானே? சரீர அசுத்தத்துக்காக ப்ரஸேனன் உடனே உயிரே விட வேண்டியிருந்ததென்ருல் நீண்டகாலம் மன அசுத்தத்தை வளர்த்துக்கொண்டுவிட்ட ஸத்ராஜித்தும் கடைசியில் அதற்காக ப்ராணனையே கொடுத்துப்பதில் சொல்லும்படியாயிற்று.

துஷ்ட மிருகத்தைக் கொன்று மணியை எடுத்துக் கொண்ட சிரஞ்ஜீவியான ஜாம்பவானிடங்கூட அது நிலைத்து இருக்கவில்லைதான். இப்படியெல்லாமிருக்க க்ரூர ஸ்வபாவமுள்ளவனும், ஜீவஹத்தி மூலம் அதை அபஹரித்தவனுமான சததன்வாவிடம் மட்டும் அது நீடித்து நிற்குமா? அவன் உயிரைத்தான் அது நீடித்து விட்டு வைக்குமா? க்ருஷ்ணர் த்வாரகைக்கு வந்தவுடனே ப்ரியபத்னி பாமா புலம்பினுள். மாமனுரைக் கொன்றவனைப் பழிதீர்த்துக் கொள்ள பகவானும் ஸங்கல்பித்துவிட்டார்.

க்ருஷ்ணருக்குக் கோபம் உண்டாகிவிட்டதென்று தெரிந்தவுடனேயே சததன்வா நடுங்க ஆரம்பித்துவிட்டான். ஸமீபத்தில்தானே அதி பலிஷ்டரான ஜாம்பவானையே அவர் தோற்கடித்திருந்தார்? அப்படிப்பட்ட மஹா பராக்ரமசாலி

தன்னிடம் கோபத்தைத் திருப்பியிருக்கிறுரென்று தெரிந்ததும் சததன்வாவின் சூரத்தனமெல்லாம் ஓட்டம் பிடித்துவிட்டது. அவன் த்வாரகையை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.

ஓட்டம் பிடிப்பதற்கு முந்தி என்ன பண்ணிஞனென்ருல் ஸ்யமந்தகத்தை அக்ரூரரிடம் போட்டு விட்டான். அதற்குப் பதில் பகவானிடமே போட்டுவிட்டு அவர் காலிலே விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு பிழைத்துப் போயிருக்கலாமேயென்ருல் இதுதான் துர்புத்தியின் சேஷ்டை! தான் ஓடிப்போவதால் க்ருஷ்ணருக்கு ஏற்படும் வெற்றிப்பெருமை போதாதென்று, ஸ்யமந்தகமும் அவரை அடைகிறதா என்ற கெட்ட எண்ணம்தான்! சததன்வாவே அதை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமேயென்ருல், 'அது முன்னே அதை வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குப் பண்ணினதுபோல என்ன அனர்த்தத்தைத் தனக்கும் பண்ணி விடுமோ? அந்த அனர்த்தம் அக்ரூரரைத்தான் அடையட்டுமே' என்பது ஒரு காரணம். இன்னெரு காரணம், 'க்ருஷ்ணன் ஒரு வேளை தன்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்து பிடித்துவிட்டால் அப்போது அதை எடுத்துக் கொண்டு விடுவானே! இந்த வெற்றியை மட்டும் அவனுக்குத் தரவே கூடாது; தன் உயிரை எடுத்தாலும் எடுக்கட்டும்; ஆனுல் ஸ்யமந்தகத்தை அவன் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற துர் எண்ணம். துஷ்டர்களுக்கு வீம்பும் விரோதமும் கடைசிவரை போகாது. அதனுல், அனர்த்தம் தரக்கூடிய மணியை விரோதியான க்ருஷ்ணருக்குச் சேரவிடாமல், தன்னிடம் ஸ்நேஹிதமாக வந்த அக்ரூரரிடமே சேர்ப்பித்தான்! அக்ரூரர் நல்ல பக்தர், விவேகி என்று பெயரெடுத்திருந்ததால் அவரிடம் மணி இருந்தால்தான் க்ருஷ்ணர் அதற்காகச் சண்டைக்குப் போகாமலிருப்பாரென்றும் நினைத்து இப்படிச் செய்தான் போலிருக்கிறது!

சததன்வா ஊரைவிட்டு ஓடுகிறுனென்று ஸ்வாமிக்குத் தெரிந்தது. வாஸ்தவத்தில் அவருக்குக் கோபமுமில்லை, கோர க்ருத்யம் பண்ணிய சததன்வாவைத் தண்டிக்க வேண்டியது தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்துக்காக வந்துள்ள தம்முடைய கடமை என்பதால் தான் கோபம் வந்த மாதிரி காட்டிக்கொண்டார். இப்போது அவன் அதிவேகமாக ஓடுகிற குதிரையிலேறித் தப்பியோடப் பார்க்கிறு னென்றதும், பகவான் பலராமரையும் அழைத்துக்கொண்டு ரதாரூடராக அவனைப் பிடிக்கப் புறப்பட்டார். தேர்க்குதிரைகள் காற்றுகப் பறந்தன. கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் அதிவேகமாக ஓடும் சததன்வாவின் குதிரையும் தெரிந்தது. பாவம், அந்தக் குதிரையால் அதற்கு மேல் ஓட முடியவில்லை. களைத்துப்போய்

மேலே ஓடமுடியாமல் அப்படியே விழுந்து நுரை தள்ளிவிட்டுச் செத்துப் போயிற்று.

சததன்வா கால்நடையாக ஓட ஆரம்பித்தான். அவன் காலால் ஓடும்போது தாம் ரதத்தில் போய் அவனைப் பிடிப்பது தர்மயுத்தமில்லை என்று ஸ்வாமியும் ரதத்திலிருந்து குதித்துக் தாமும் காலால் ஓடியே அவனைத் துரத்தினர். பலராமர் தேரிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார்-களைத்துப் போய்விட்ட ஒரு ஒற்றை எதிராளியை இரண்டு பேர் தாக்குவது தர்மமில்லை என்ற எண்ணத்தில். பகவான் சததன்வாவைப் பிடித்து விட்டார். அப்புறம் இரண்டு பேருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. பகவானை யார் எதிர்த்து நிற்க முடியும்? சததன்வா அவர் கையால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டான். அதனால் மஹாபாபியான அவனுக்கும் புண்யலோகம் கிட்டச் செய்யணுமென்றுதான் அவர் இப்படித் தேராலேயும் காலாலேயும் ஓடிஓடி வந்தது!

ஜாம்பவானிடம்போலவே சததன்வாவிடமும் பகவானுக்கு மணியால் ஜயசாலி என்ற பெருமை ஏற்பட்டது. ஆனால் அது எடுபடாமல் மறுபடி பழியும் வந்தது! செத்துப் போனவனிடம் ஸ்யமந்தகம் இருக்கிறதா என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தார். கிடைக்கவில்லை. அவன் தான் அக்ரூரிடம் அதைப் போட்டுவிட்டானே! கீதையில் பகவான் தம்மைப்பற்றி

வேதாஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுன।
பவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கச்சன॥

என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். அதாவது "அர்ஜுனா! இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எல்லாவற்றிலும் நடக்கும் ஸமாசாரங்கள் எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் என்னைத்தான் எவராலும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது" என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர் தான் சததன்வாவிடம் மணி இருப்பதாக நினைத்துத் துரத்திய மாதிரியே ஆட்டம் போட்டிருக்கிறார்! அண்ணாவையும் இந்த அபிப்ராயத்தைச் சொல்லித்தான் அழைத்துவந்தார். இன்னொரு அவதாரமான அவரும் தம்பிக்கு ஏற்கவே தமக்கும் ஞானத்ருஷ்டியில்லாத மாதிரி காட்டிக் கொண்டு அத்தனை தூரம் கூடவந்தார்.

ஊராரிடம் மித்யாபவாதப்பட்டது போதாது, ஸொந்தத் தமையனாரிடமும் அபவாதப்பட்டு, மநுஷ்யவாழ்க்கையின் அடி உதைகளை நன்றாக வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றே ஸ்வாமி மாய விளையாட்டுப் பண்ணினாற்போல இருக்கிறது! சததன்வாவை வதம் செய்துவிட்டு ரதத்துக்குத் திரும்பியவர், "அண்ணா! அவனைக்

கொன்றுவிட்டேன். ஆனால் மணியை அவனிடம் காணவில்லை'' என்றார்.

இவருடைய மாயா நாடகத்துக்குத் தாமும் அநுஸரணையாகப் போக வேண்டுமென்பதாலேயே பலராமர் இவரிடம் விரோதமாக நடக்க வேண்டியிருந்தது ! அதனால், க்ருஷ்ணர் இப்படிச் சொன்னரோ இல்லையோ, பலராமருக்கு ரௌத்ரகோபம் உண்டாகிவிட்டது.

''டேய் க்ருஷ்ணா ! நீ எப்போதுமே கபடியாகத்தான் இருந்திருக்கிறாய். இப்போதும் மணியை நான் எங்கே கேட்டு விடுவேனோ என்றுதான் கபடம் பண்ணுகிறாய். அதை எங்கேயோ ஒளித்து வைத்துக்கொண்டே நீ கதை அளக்கிறாய் என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட ஸம்சயமில்லை. உன்னை பந்து என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸஹவாஸம் பண்ணுவதே யோக்யர்களுக்கு முடியாத கார்யம்'' என்றெல்லாம் வாயில் வந்தபடித் திட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்.

பூர்ணாவதாரமாக வந்த பரமபுருஷன் ஸொந்த ப்ராதாவிடம் இப்படிப்பட்ட நிந்தனையை வாங்கிக் கொண்டும் பொறுமை இழக்காமல், பணிவு குறையாமல், ''அண்ணா ! நீங்கள் என்னை இப்படி ஸந்தேஹிக்கக் கூடாது. நான் சொல்வது ஸத்யம். வேண்டுமானால் நீங்களே என்னை சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று தழைந்து கேட்டுக்கொண்டார். பலராமருக்கோ கோபம் வந்துவிட்டால் லேசில் தணியாது. எதிர்வாதமே அவருடைய மனஸில் அப்போது ஏறாது. ஆனபடியால் க்ருஷ்ணர் எத்தனை சொல்லியும் அவர் 'கன்வின்ஸ்' ஆகவில்லை. ''உன்னை சோதனை போட்டு என்ன ப்ரயோஜனம்? நீ எந்த இந்த்ரஜாலமும் செய்யக்கூடியவன். திரஸ்கரிணி (கண்கட்டு) வித்தையால் மணியை மறைத்து விடுவாய். போடா போ ! இனிமேல் உன் மூஞ்சியில் நான் முழிக்கமாட்டேன்'' என்று சத்தம் போட்டுவிட்டு த்வாரகைக்கு திரும்பாமல் அங்கிருந்தே விதேஹ ராஜ்யத்துக்குப் போய்விட்டார்.

க்ருஷ்ணர் ஒரே விசாரமாக த்வாரகைக்குத் திரும்பினார். பட்டதெல்லாம் போதாது என்று மறுபடி ஊர் ஜனங்களின் மொத்துப் பேச்சுக்கு ஆளானார். ''மணியிடம் பேராசையால் தமையனையும் பகைத்துக் கொண்டே ஊரை விட்டு விட்டே விரட்டி விட்டானே !'' என்று ஜனங்கள் பழி சொல்வதைக் கேட்டு

மனஸ் நொந்து கஷ்டப்பட்டார். ஸாதாரணமாகவே ஜனங்களின் குணம், ஒருத்தரிடம் உள்ள நல்லதற்காகக் கொண்டாடுவதை விட, அவர் என்ன தப்பு பண்ணியிருக்கிறார், பண்ணியிருக்கக்கூடும் என்று பார்த்து அதற்காகக் கண்டனம் பண்ணுவதுதான். நம்மிலே பேப்பர் படிக்கிறவர்கள், பொது விஷயம் பேசுபவர்கள் கூட அவரவருடைய அபிமானத் தலைவர்களைப் புகழ்வதைவிட, பிடிக்காத மற்ற கட்சிக்காரர்களைக் காரஸாரமாக விமர்சிப்பதில்தானே அதிக ருசி காட்டுகிறோம் ? திட்டிப் பேசுவதில் இன்றைய ஜனங்களுக்குள்ளே ஈடுபாடு என்றைக்குமே இருந்திருக்கிறது என்று இந்தப் புராணக் கதையிலிருந்து தெரிகிறது.

க்ருஷ்ணர் த்வாரகைக்கு வந்து விட்டாரென்றதும் ஸ்யமந்தகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்த அக்ரூரருக்கு பயம் பிடித்துக் கொண்டது. 'அபயம் தருகிறவன் இவன்தான்' என்று எந்த க்ருஷ்ணரின் ஸாமீப்யத்துக்கு இத்தனை நாளாக ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாரோ, அவரிடமே இப்போ பயப்பட்டுக் கொண்டு, அவர் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டாமென்று அக்ரூரர் நினைத்தார் ! த்வாரகையை விட்டு வெளியேறி விட்டார். 'அர்த்தம் அனர்த்தம்' என்று ஆசார்யாள் சொன்னாற் போல, பொருள் படுத்தும் பாடு ! க்ருஷ்ணர் விஷயத்தில் அக்ரூரருக்கு ஏதோ இப்படி அசட்டுத் தனமான பயமும் ஸம்சயமும் ஏற்பட்டாலும் மற்றபடி அவருடைய ஸ்வாபாவிகமான ஈச்வர பக்தி, நல்ல எண்ணங்கள் எல்லாம் போய்விடவில்லை. த்வாரகையை விட்டுப் புறப்பட்டவர் எங்கேயோ ஊர் சுற்றாமல் க்ஷேத்ராடனம் பண்ணிக் கொண்டே போய்க் காசியை அடைந்தார். அங்கே போனபின் அவர் மனஸ் எந்தக் கெடுதலும் இல்லாமல் தூய்மையாக ஆயிற்று. மணியினால் ஸ்வயலாபம் அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவருக்கு இல்லை. ஆனதால் ஸ்யமந்தகம் தினமும் எட்டு பாரத் தங்கம் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அக்ரூரர் அதைக் கொண்டு தனக்கோ தன் குடும்பத்துக்கோ எதுவும் பண்ணிக் கொள்ளும் எண்ணமில்லாமல் காசியில் அநேக தேவாலயங்களை நிர்மாணித்துத் திருப்பணிகள் பண்ணி இறை தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார். திவ்யமணி அவரை பாஹ்யாந்தர சௌசமுள்ள வராகவே (உள்ளும் புறமும் சுத்தமானவராகவே) கருதி தினமும் ஸ்வர்ண பாரம் கொடுத்ததோடு, அவர் இருக்கிற இடத்தைச் சுற்றி ரோகம், துக்கம்,

அதிவ்ருஷ்டி (பேய் மழை) அநாவ்ருஷ்டி (வரட்சி) முதலான ஈதிபாதைகள் இல்லாமல் நல்ல ஸுபிக்ஷத்தை உண்டாக்கி வந்தது.

இங்கே த்வாரகையில் பகவான் பல தினுஸாக எண்ணி துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். ''இந்த ஸ்யமந்தகத்தால் எத்தனை கஷ்டம் வந்துவிட்டது ? ப்ரஸேனன், ஸத்ராஜித் சததன்வா என்று மூன்று பேரை அது பலி வாங்கிவிட்டது. முதலில் அது ஸத்ராஜித்திடமிருந்து நமக்கு அபவாதம் வாங்கி வைத்தது ; இப்போதோ அண்ணாவே நம்மை விகல்பமாக எடுத்துக் கொண்டு தேசாந்தரம் போகும்படிச் செய்திருக்கிறது. அக்ரூரர் ஊரிலில்லை யென்பதால் அவர்தான் அதோடு போய்விட்டாரென்று ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது ஸத்தான அந்த ஆத்மாவை இங்கேயில்லாதபடி பண்ணியிருப்பதும் ஸ்யமந்தகம்தான். ஸத்யபாமாவுக்கோ பிதாவின் மரணத்தினால் அது பெரிய சோகத்தை இழைத்து இருக்கிறது. ஊரே நம்மை ஸந்தேஹப்படுகிறது. எதனுல் இப்படிப் பல கஷ்டங்கள் ? எதனுல் இப்படி மறுபடி மறுபடி மித்யபவாதத்துக்கு ஆளாகிறோம் ?'' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நாரத மஹர்ஷி வந்தார். எப்போது வரணும், எப்போது வந்தால் கதையில் ஸ்வாரஸ்யமான திருப்பம் உண்டாக்க முடியும் என்று அவருக்குத் தெரியும். ''ஸ்வாமீ ! தாங்கள் ஏதோ விசாரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதே, என்ன காரணம் ?'' என்று பகவானைக் கேட்டார். பகவான் ஸ்யமந்தகத்தினால் உண்டான அனர்த்த பரம்பரையை அவருக்குச் சொன்னார். ''எனக்கு ஏன் இப்படி மித்யாபவாதம் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுகிறது ? தேவர்ஷியான தங்களுக்குத் தெரியாததில்லை ; தாங்கள் தான் காரணம் சொல்ல வேண்டும்'' என்று ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா தம்மைக் குறைத்துக் கொண்டு விநயத்தோடு கேட்டார்.

''ஓ அதுவா ? இதோ சொல்கிறேன். நீங்கள் ஒரு பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தியின் போது சந்த்ரனைப் பார்த்து விட்டீர்கள். அதனுல்தான் விக்நேச்வர சாபத்தினால் வீண் அபவாதத்துக்குப் பாத்ரமாகிவிட்டீர்கள்'' என்று நாரதர் சொன்னார். பிள்ளையாரென்று ஆரம்பித்து விட்டு என்னவோ க்ருஷ்ணர் கதையே சொல்லிக் கொண்டு போகிறாரே என்று நினைத்தவர்களுக்கு இப்போது தான் விஷயம் வர ஆரம்பித்திருக்கிறது !

பாத்ரபதம் ; பஞ்சாங்க வித்யாஸம் - பாத்ரபதம் என்பது ஒரு இரட்டை நக்ஷத்ரம். பூர்வ பாத்ரபதம், உத்தர பாத்ரபதம் என்று அந்த

இரண்டு நக்ஷத்ரங்களுக்கும் பேர். ப்ரோஷ்டபதம் என்றும் சொல்வார்கள். பொதுவாக, மாஸத்தைக் குறிக்கும் போது — அதாவது இந்த நக்ஷத்ரங்களில் ஒன்றில் பௌர்ணமி வருகிற மாஸத்தைக் குறிப்பிடும் போது - பாத்ரபதமென்றும், நக்ஷத்ரத்தையே குறிப்பிடும் போது ப்ரோஷ்டபதம் என்றும் சொல்வது வழக்கம். பூர்வ ப்ரோஷ்டபதீ, உத்தர ப்ரோஷ்டபதீ என்று இருப்பதைத்தான் திரித்துப் பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி என்கிறோம். பௌர்ணமியன்று ப்ரோஷ்டபதி நக்ஷத்ரத்தைக் கொண்ட மாஸமாகிய ப்ரோஷ்டபதீயைத் தான் இன்னொரு விதத்தில் திரித்துப் புரட்டாசி என்கிறோம்.

ஆனால் நம்முடைய புரட்டாசியும் ஸரி, இதே மாதிரி நக்ஷத்ரங்களின் பேர்களையுடைய மற்றப் பதினோரு மாஸங்களும் ஸரி, கரெக்டாக அந்தப் பௌர்ணமியில் அந்த நக்ஷத்ரம் வருவதாகத் தானிருக்க வேண்டுமென்றில்லாமல் ஒரு மாஸம் முன் பின் தள்ளியும் போய் விடுவதுண்டு. காரணம், நாம் மாஸப் பேரை பௌர்ணமி நக்ஷத்ரத்தைக் கொண்டு சித்ரா விசாகம், கார்த்திகம் என்கிறது போல நக்ஷத்ரத்தின் பேரில் வைத்துக் கொண்டாலும், வாஸ்தவத்தில் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் மாஸப் பிறப்பை ஸூர்யன் பன்னிரண்டு ராசிகளில் ஒவ்வொன்றுகப் ப்ரவேசிக்கும் தினமாகத்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ் தேசத்திலுள்ள நாம் பின்பற்றும் இந்த விதமான மாஸத்துக்கு 'ஸௌரமானம்' என்று பேர்.

தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் முதலானவர்களும் வடக்கு இந்தியர்களில் பெரும்பாலரும் அநுஸரிக்கும் 'சாந்த்ரமானம்' என்ற பஞ்சாங்கத்தின்படி அமாவாஸ்யை அடுத்து வரும் வளர்பிறைப் ப்ரதமையில் ஒவ்வொரு மாஸமும் பிறக்கும் ; அந்த விதமான மாஸத்தில்தான் அந்த மாஸத்தின் பெயர் எந்த நக்ஷத்ரத்தை வைத்து இருக்கிறதோ அதுவும், வாஸ்தவமாகவே அந்தப் பௌர்ணமியில் வருகிற, அல்லது அதற்கு நெருக்கமாக வருகிற நக்ஷத்ரம் எதுவோ அதுவும் முன்னே பின்னே தள்ளிப் போகாமல் கரெக்டாக ஒத்துப் போகும்.

பண்டிகைகளெல்லாம் இந்த சாந்த்ரமான மாஸப்படியே நிர்ணயமானவை. ஆகையால் பிள்ளையார் சதுர்த்தி பாத்ரபத மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷச் சதுர்த்தியன்று என்றால், அது எப்போதும் தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் ஆகியவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாத்ரபத மாஸத்திலேயேதான் வரும். நமக்கு (ஸௌரமானத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் தேசத்தவர்களுக்கு) இப்படியில்லாமல்,

பிள்ளையார் சதுர்த்தி புரட்டாசியாகவும் இருக்கலாம். அல்லது ஆவணியிலேயே வந்தாலும் வந்து விடலாம். காரணம் என்னவென்றால் நம்முடைய பங்குனி அமாவாஸ்யை ஆன மறுதினமே அவர்களுடைய சித்திரை பிறந்து, இதேபோல ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் நடந்து, நம்முடைய ஆவணி அமாவாஸ்யையான மறுதினமே அவர்களுடைய புரட்டாசி (அதாவது பாத்ரபத மாஸம்) பிறந்து விடும். அதிலே நாலு நாளுக்கப்புறம் சதுர்த்தி வருகிற போது ஸூர்யன் ஸிம்ஹ ராசியை விட்டுக் கன்யா ராசிக்குப் போகாமலே இருக்கலாம் (அநேகமாக இப்படித்தான் இருக்கிறது.) ஸூர்யனின் கன்யா ப்ரவேசத்தன்றுதான் நம் புரட்டாசி பிறப்பதால், இம்மாதிரி வருஷங்களில் நமக்கு ஆவணியிலேயே பிள்ளையார் சதுர்த்தி வந்துவிடுகிறது.

சாந்த்ரமான பாத்ரபத மாஸத்தில் அதாவது நம்முடைய ஆவணி அல்லது புரட்டாசி மாஸத்தில் வரும் வளர் பிறைச்சதுர்த்தி தான் நாரத பகவான் குறிப்பிட்ட 'பாத்ரபத' சுக்ல சதுர்த்தி' என்று சொல்ல வந்தேன். அதுதான் பிள்ளையார் சதுர்த்தி தினம். அப்படிப்பட்ட ஒரு தினத்தில் க்ருஷ்ணர் ஆகாசத்தில் தெரியும் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டார். அது எந்த தினம் என்று உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம் ப்ரஸேனனோடு வேட்டைக்குப் போய், அங்கே அவன் பிரிந்துபோய், பகவான் ரொம்ப நாழி காத்திருந்தது. அப்புறம் ஆகாசத்தைப் பார்த்து, 'அடடே, நாலாம் பிறை கூட உதித்துவிட்டது' என்று ஊருக்குத் திரும்பினாரே அந்த தினம்தான்!

சந்த்ரனுக்குச் சாபம் - இப்படி சதுர்த்தி சந்த்ரனே அவர் பார்த்ததால்தான் அவர்மீது விக்நேச்வரரின் சாபம் பலித்துத் தப்பான அபவாதம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று நாரதர் தெரிவித்தார். அவர் இப்படிச் சொன்னவுடன் பகவான், "சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தியில் சந்த்ரனைப் பார்ப்பதால் இப்படி தோஷம் ஸம்பவிக்க வேண்டுமென்று விக்நேச்வரர் ஏன் சபித்தார் ?" என்று கேட்டார் அவருக்கு நாரதர் விஸ்தாரமாக கதை சொல்ல ஆரம்பித்தார். மஹா கணபதி மூஷிகத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸர்வ லோகங்களிலும் ஆனந்தமாக ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பார். இப்படி ஸஞ்சாரம் செய்யும் போது ஒரு ஸமயம் சந்த்ரலோகத்துக்குப் போனார். 'சசிவர்ணர்' எனப்படுபவர் சசியின் உலகத்துக்குப் போனார். குழந்தைக்கு அம்புலி பிடிக்குமல்லவா ? சந்த்ரனுக்குத் தன்னுடைய அழகைப் பற்றி ரொம்ப கர்வம். கவிகள் பகவானே

வர்ணிப்பதானுல்கூட 'பூர்ண சந்த்ரன் மாதிரி முகமுள்ளவர்' என்று தானே சொல்கிருர்கள் ? இதனால் அவனுக்கு கர்வம் தலைக்கேறி விட்டது. தன்னைத்தானே மெச்சிக்கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டால் அப்புறம் வெளியில் மெச்சத் தகுந்ததாக இருக்கிறதெல்லாம் மட்டமாகத்தான் தெரியும். இப்படித்தான் பிள்ளையாரின் அழகு சொட்டுகிற குழந்தை ரூபத்தைப் பார்த்ததும் சந்திரனுக்கு இளக்காரமாகத் தோன்றியது.

சாந்தமும் அன்பும் ஞானமும் ததும்பும் அவருடைய ஆனைமுகம், விசிறி மாதிரி ஆடிக் கொண்டிருக்கும் அவருடைய விஸ்தாரமான காது, நல்ல த்ருப்தியையும் குழந்தையின் கொழு கொழுப்பையும் காட்டும் அவருடைய தொப்பை, குட்டிக்கால் என்று எதைப் பார்த்தாலும் நமக்கு, ''இப்படியும் ஒரு அழகு உண்டா உண்டா?'' என்று தெவிட்டாத ஆனந்தமாக இருக்க, சந்த்ரனுக்கோ ''இதென்ன, அசிங்கமாகத் தும்பிக்கையும், முறம் மாதிரி காதும், பானையாட்டம் வயிறும், குழைக்காலும் ?'' என்று பரிஹாஸமாக இருந்தது. பக்தியுள்ளவர்களுக்கு எதெல்லாம் ரொம்பவும் கொண்டாடத்தக்கதாக இருக்குமோ அதுவே பக்தியில்லாதவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டமாக (தாழ்வானதாக), கேலியாக இருக்கும். பிள்ளையாரைப் பார்த்ததும் சந்த்ரன் கேலியாகச்சிரித்தான்.

உடனே அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. துஷ்டத்தனத்தைச் சிக்ஷித்துத் திருத்த வேண்டியது தெய்வங்களின் பொறுப்பானதால் கோபம் வந்தது ; தன்னை அவமதித்து விட்டானே என்பதற்காக அல்ல. சந்த்ரனிடம் பிள்ளையார் மஹா கோபமாகப் பேச ஆரம்பித்தார். ''அடேய் சந்த்ரா ! நீ வெள்ளை வெளேரென்று கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாயிருக்கிருய், உன்னைக் கவிகளெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிருர்கள் என்பதில்தானே உனக்கு கர்வம் தலைக்கேறியிருக்கிறது ? நீ வெளுப்பாயிருந்தாலும் அந்த வெளிச்சம் உன் சொந்தச் சரக்கா என்ன ? ஸூர்ய வெளிச்சத்தை இரவில் வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கடன் சரக்கில் அல்லவா நீ பளபளக்கிருய் ? அந்த வெளிச்சம் படாத உன்னுடைய அங்கங்கள் சந்த்ர மண்டலத்திலேயே அசிங்கமாகத் திட்டுத் திட்டாகக் கரேலென்றுதான் இருக்கின்றன என்பதை மறந்து விட்டாய் போலிருக்கிறது.''

''அதுதான் போகட்டும், ரூபத்தை விட குணம்தான் முக்யமென்ருல், அதுவும் உன் லக்ஷணம் என்ன ? ரூபத்திலுள்ள களங்கம் போலவே குணத்திலும் உனக்குள்ள களங்கத்தினால் தான்

பத்னிகளுக்குள்ளேயே பாரபக்ஷம் பண்ணி, மாமனார் சாபத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு தினம் கொஞ்மாகத் தேய ஆரம்பித்தாய். (இருபத்தேழு நக்ஷத்ர கன்னிகைகளையும் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருந்த சந்த்ரன் ரோஹிணி ஒருத்தியிடம் மட்டும் ப்ரியம் காட்டி மற்ற பத்னிகளை உதாஸீனம் செய்தான். இதனால் அவர்களுடைய தகப்பனாரான தக்ஷன் அவனைச் சபித்து விட்டார்) அப்புறம் என் தகப்பனார்தான். தேய்ஞ்சு மாய்ஞ்சு கிடந்த உன்னை அந்த மூன்றாம் பிறை ரூபத்திலேயே தூக்கித் தன் தலைமேலே வைத்துக் கொண்டு உனக்கு மறுபடி அந்தஸ்து ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். அதோடு நீ ஒரேடியாகத் தேய்ந்து மறைந்து போய்விடாமல் உன்னைக் கொஞ்ச கொஞ்சமாக வளருமாறு பண்ணினார். ஆனால் அப்போது கூட உன்னையே தெய்வமாக நம்பிவந்த பத்னிகளுக்கு நீ செய்த த்ரோஹத்தை முழுக்க மன்னிக்கக்கூடாது ; நீ இப்பேர்பட்ட தப்பு பண்ணினவனென்று லோகம் மறந்து போகக் கூடாது என்றுதான், நீ பூர்ணமாக வளர்ந்தவுடனேயே மறுபடி தேய ஆரம்பிக்க வேண்டும், மாறி மாறி அவருடைய கருணையைக் காட்டுவதற்காக வளர்வதாகவும் உன்னுடைய குணஹீனத்தைக் காட்டுவதற்காகத் தேய்வதாகவுமிருக்க வேண்டுமென்று ஏற்படுத்தி விட்டார். இதையோ, குரு பத்னியிடமே நீ தப்பாக நடந்துக் கொண்டதையோ எவரும் மறந்து விடவில்லை. குண ஸம்பத்துக்காக உன்னை யாரும் பார்க்கவில்லை. கண்ணுக்குக் குளுத்தியாக வெள்ளை பூசிக் கொண்டிருக்கிறயே என்றுதான் பார்க்கிறார்கள்.

''இனிமேல் உன் ரூப ஸம்பத்துக்காகவும் உன்னை யாரும் பார்க்கமாட்டார்கள். அப்படி நான் சாபம் கொடுக்கிறேன். இனிமேல் எவரொருத்தர் உன்னைப் பார்த்தாலும், களங்கமுள்ள உன்னைப் பார்த்ததற்கு பலனாக, அவர்களுக்கும் லோகத்தில் களங்கம் கற்பிக்கப் படட்டும் ; உன்னைப் பார்க்கிறவர் மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாகட்டும்'' என்று சபித்துவிட்டார்.

'ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறோம் ; ப்ரமாதமாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அஹம் பாவப்படுபவர்களுக்குப் பெரிய 'பனிஷ்மென்ட்' அவர்களை யாரும் ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் அலக்ஷ்யப்படுத்தும் படிச் செய்வதுதான். அதனால்தான் பிள்ளையார் இப்படிச் சாபம் கொடுத்தார். சந்த்ரனுக்கே நேரே ஹானி உண்டாகும்படியாக, ''உன் கண் அவியணும்'', ''நீ கல்லாகப் போகணும்'' என்ற மாதிரிச் சாபம் தராமல் அவனைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு அபவாதம்

உண்டாகும்படியாகச் சபித்தார். இவர் அவனை சபிக்கா விட்டாலும், அவனைப் பார்த்துவிட்டு அபவாதப்படும் அத்தனை பேரும், ''இந்தப் பாழாய்ப் போகிற சந்த்ரனை பார்த்துத்தான் நமக்கு இந்தக் கஷ்டம் வந்தது'' என்று வயிறெரிந்து சபிப்பார்களல்லவா ?

இன்றொன்று கூடச் சொல்லலாம். ஒருத்தன் எத்தனைதான் குணஹீனனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு அழகோ அதிகாரமோ இருந்து விட்டால் அவனை மெச்சி ஸலாம்போடும் லோக வழக்கத்தைக் கண்டிக்கவும் பிள்ளையார் இப்படிச் செய்திருக்கலாம்.

ரூபத்தினால் கர்வப்படுபவனுக்குத் தான் 'இக்னோர்', செய்யப்படுவதுதான் ஸரியான தண்டனை. குணத்தைப் பார்க்காமல் ஒருத்தனுடைய ரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய குணத்துக்கே தோஷம் கற்பித்து உண்டாக்கும் அபவாதம் தான் ஸரியான தண்டனை.

தன்னை இனிமேல் யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்க மாட்டார்களே என்பதில் அவமானம், தப்பித் தவறிப் பார்த்து விட்டால் அப்புறம் அபவாதத்துக்கு ஆளாகிக் கரித்து கொட்டுவார்களே என்பதில் பயம் - இரண்டுமாகச் சேர சந்த்ரன் தான் உதித்த ஸமுத்ரத்துக்குள்ளேயே போய் ஒளிந்து கொண்டு விட்டான்.

சாப விமோசனம் - ரா வேளைகளில் சந்த்ரனில்லாமல் லோகம் பலவிதமாகக் கஷ்டப்பட்டது. ஓஷதிகள் (மூலிகைகள்) சந்த்ரிகையாலேயே வளர்பவையாதலால், இப்போது நிலா இல்லாமல் அவை வாடிப்போனதில் எங்கே பார்த்தாலும் வியாதிகள் உண்டாயின. எத்தனைப் பார்த்தாலும் போதுமென்ற திருப்தியைத் தராத பால் நிலவு இல்லாமல் ரஸிகஜனங்கள் வருத்தப்பட்டார்கள்.

அதனால் தேவர்கள், ரிஷிகள் எல்லோரும் லோகத்திடம் பரிவுகொண்டு ப்ரம்மாவிடம் போய் முறையிட்டார்கள்.

எப்போதுமே மும்மூர்த்திகளில் முதல்வரான ப்ரம்மாவிடம் தான் முதலில் போய் வேண்டிக் கொள்வார்கள். அப்போது சில சமயங்களில் அவரே குறை தீர்த்து வைப்பார் ; சில ஸமயங்களில், ரொம்பப் பெரிய அநுக்ரஹமாகச் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அப்போது, தம்மிடம் ப்ரார்த்திப்பவர்களை விஷ்ணுவிடமோ ஈச்வரனிடமோ அம்பாளிடமோ அழைத்துக் கொண்டு போய், தாமும் சேர்ந்து முறையிடுவார். இப்படித்தான் புராணங்களில் இருக்கிறது.

சந்த்ரனை மறுபடி ஆகாசத்தில் ஸஞ்சாரம் பண்ணும்படி செய்ய வேண்டுமென்று தேவ, ரிஷிகள் ப்ரம்மாவிடம் ப்ரார்த்தித்ததும் அவர், 'மஹாகணபதி கொடுத்த சாபத்துக்கு நான் எப்படி விமோசனம் சொல்வது ? பரமேச்வரனாலும் முடியாததாச்சே அது ! சாபம் கொடுத்தவரையே உபாஸியுங்கள் ; அவர் காலிலேயே விழுந்து ப்ரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவருக்கு உகந்த திதியான சதுர்த்தியில் நக்த வ்ரதமிருந்து விசேஷ பூஜை பண்ணுங்கள். மோதகம், அப்பம், பழம், தேங்காய் எல்லாம் நிறைய நிவேதனம் பண்ணி, மனஸ் உருக வேண்டிக் கொண்டு அவர் மனஸையும் உருக்கி அநுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டார்.

பொதுவாக வ்ரதமென்றால் பகலில் மட்டும் போஜனம் பண்ணிவிட்டு, ராத்ரி உபவாஸமிருப்பது வழக்கமென்றாலும் சில வ்ரதங்களுக்கு பகலில் உபவாஸமிருந்து விட்டு ராத்ரி போஜனம் பண்ண வேண்டும். இப்படி மத்யான்னமெல்லாம் உபவாஸம், பூஜை, பாராயணம் என்று இருந்து விட்டு ராத்ரி ஆஹாரம் பண்ணுவதுதான் நக்த வ்ரதம் என்பது. நக்தம் ராத்ரி. (Nocturnal) ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கு ஒவ்வொன்று முக்யம். சிவனுக்கு அபிஷேகம் ; விஷ்ணுவுக்கு அலங்காரம் ; பிள்ளையாருக்கு நைவேத்யம். ஒரு குழந்தையென்றால் அது எப்போது பார்த்தாலும் "ஹாவு ஹாவு" என்று எதையாவது தின்னத் தான் பறக்கும். கத்தியா, கபடாவா, வாயில் கொள்ளுமா கொள்ளாதா என்றில்லாமல் எதைப் பார்த்தாலும் வாயிலே அடைத்துக் கொள்ளத்தான் குழந்தை பறக்கும். அது என்ன விஷமம் பண்ணினாலும், 'அப்பிச்சி தரேன்'' என்றுதான் ஸமாதானப் படுத்துகிறோம் ! குழந்தை ஸ்வாமியான பிள்ளையாருக்குக் குறைவில்லாமல் கொழுக்கட்டை, அப்பம், பொங்கல், தேங்காய், பழ வகைகளெல்லாம் நைவேத்யம் பண்ண வேண்டும். அவ்வையாரும் அவரை ஸ்துதிக்க ஆரம்பிக்கும் போதே "பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும்" என்று சாப்பாட்டில்தான் ஆரம்பிக்கிறாள். இப்படியே திருப்புகழிலும் எடுத்த எடுப்பில் "கைத்தலம் நிறைகனி அப்பமொடு அவல் பொரி" என்று சாப்பாட்டு தினுஸு-களோடுதான் அடுக்கியிருக்கிறது !

தேவர்களெல்லோரும் ப்ரம்மா சொன்னபடியே பிள்ளையாரை மனோ வாக் காயங்கள் ஒன்றுபட்டுப் பூஜை பண்ணி வந்தார்கள். ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே போய் சந்த்ரனைக் கண்டுபிடித்து, "நாங்கள் வேண்டிக் கொள்வது பெரிசில்லே. நீ தப்பை உணர்ந்து

க்ஷமாபனம் (மன்னிப்பு) கேட்டுக் கொள்வது தான் முக்யம். விக்நேச்வரரும் அப்போது சடக்கென்று மனஸ் இறங்கி அநுக்ரஹம் செய்து விடுவார்'' என்றார்கள். அவமானம், கஷ்டம் ஆகியவை வந்தால் அவையே அஹம்பாவம் பிடித்தவர்களுக்குக் கொஞ்சம் நல்ல புத்தியை உண்டாக்கி விடுவது வழக்கம். சந்த்ரனுக்கும் இப்படி கொஞ்சம் நல்லறிவு உண்டாயிருந்தது. தேவர்கள் சொன்னபடி அவர்களோடு சேர்ந்து விக்நேச்வரரைப் பணிவோடு வழிபட ஆரம்பித்தான்.

கருணாமூர்த்தியான கணேசர் ப்ரஸன்னமானார். ப்ரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்த்தார்- பெரிய செவி, 'சூர்ப்ப கர்ணம்'' என்று சொல்லப்படுவது ! (சூர்ப்பம் என்றால் முறம்). சந்த்ரன் பச்சாதாபத்தோடு மன்னிக்கச் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான். பெரிய மனஸோடு பிள்ளையாரும் மன்னித்தார். சந்த்ரனைப் பார்க்கிறவர் அபவாதத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்ற சாபத்தை ரத்து பண்ணினார் - ஒரு சின்ன கண்டிஷனோடு. ''ஏன் அப்படியே ரத்து பண்ணாமல் ஒரு கண்டிஷன் போடுகிறேனென்றால், என் வாயிலிருந்து ஒரு தரம் வந்து விட்ட வார்த்தை எதுவும் அடியோடு வீணாகப் போகப்படாது. அதோடுகூட, எந்தக் காரணத்துக்காகவும் கர்வப்படக்கூடாது. இவன் அழகுக்கு கர்வப்பட்டாற்போல வித்யை, செல்வம், அதிகாரம் முதலான எதற்கு கர்வப்பட்டாலும் உலகம் ஏறெடுத்தே பார்க்காத அவமான நிலைக்குத்தான் ஆளாக வேண்டிவரும் என்று ஜனங்களுக்கு என்றென்றைக்கும் ஞாபகம் இருப்பதற்காக இவனுக்குத் 'துளிப்போற'வாவது தண்டனை இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆகையினால் என் ஆவிர்பாவ தினமான சுக்ல பக்ஷச் சதுர்த்திகளில் மட்டும் எவரும் சந்த்ரனைப் பார்க்கக் கூடாது என்றும், மீறினால் மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்றும் ஆக்ஞை செய்கிறேன்'' என்றார். எப்போதுமே சந்திரனை பார்க்கப் படாதென்பதைப் பரம க்ருபையோட மாற்றி மாஸத்தில் ஒரு நாள் மாத்திரம் பார்க்கப்படாது என்று செய்தார். அதை சுக்ல சதுர்த்தியாக வைத்ததால் தம்முடைய ஸம்பந்தம் நினைவு வரும்படியாகப் பண்ணினார்.

'பனிஷ்மென்டை' இவ்வளவு 'கன்டோன்' பண்ணினது (குறைத்தது) போதாதென்ற மிகவும் அருள் நெஞ்சோடு சந்த்ரனுக்குச் சில 'ப்ரிவிலேஜ்'களும் கொடுத்தார். பெரிய 'ப்ரிவிலேஜ்' என்னவென்றால் பிறைச் சந்த்ரனைத் தூக்கிப் பிள்ளையார் தம் கிரீடத்திலேயே சூட்டிக் கொண்டதுதான். பரமேச்வரனைப் போலவே, அம்பாள் விக்நேச்வரர் ஆகிய இரண்டு

பேருக்கும் தலையில் சந்த்ரகலை உண்டு. இதனால் பிள்ளையாருக்கு ''பாலசந்த்ரன்'' என்றே ஒரு பெயரிருக்கிறது. அவருடைய ஷோடச நாமாக்களிலேயே இது ஒரு பெயர். அதாவது குழந்தை பாலசந்த்ரன் என்று ரொம்பப் பேர் இதைத் தப்பாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பா$_3$ இல்லை அது தப்பு. பா$_4$ என்பதே ஸரி. ப ப$_2$ ப$_3$ ப$_4$ என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் நாலு இருப்பதில் நாலாவதான ப$_4$ காரம் போட்டு பா$_4$ல என்று சொல்ல வேண்டும். பா$_4$லம் என்றால் நெற்றி அல்லது முன் தலை. முன்னந் தலையில் எவர் சந்த்ரனைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ அவர் பா$_4$ல சந்த்ரன் அல்லது இரண்டாவது ப$_2$ால என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொன்னால் கேசத்தில் இரண்டு பக்கங்களில் ஒன்று. ஈச்வரன் ஜடாபாரத்தில் நேராகச் சந்த்ரனை வைத்துக் கொள்ளாமல் இடது பக்கமாகச் சாய்த்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக அநேக சில்ப சித்ரங்களில் பார்க்கிறோமல்லவா? அங்கே பரமசிவன் பாலசந்த்ரனாகவே இருக்கிறார். ஆனால் பாலசந்த்ரன் என்ற பேர் முக்யமாக பிள்ளையாருடையதுதான்.

ஏனென்றால் பரமேச்வரன் சந்த்ரன் பண்ணின தப்பை க்ஷமித்தது பெரிசில்லை. சந்த்ரன் ஈச்வரனிடமே நேராக தப்புப் பண்ணவில்லை பத்னிகளுக்குத்தான் தப்புப் பண்ணினார். அவர் தண்டித்தார். அவன் மன்னிப்புக் கொண்டுக்கொண்டான். அவரும் மன்னித்து விட்டார்.

பிள்ளையாரிடமோ சந்த்ரன் நேராகவே அபசாரப்பட்டு விட்டான். அவரையேதான் அவன் பரிஹாஸம் பண்ணினது. அப்படிப் பண்ணினவனை அவர் க்ஷமித்ததுதான் பெரிசு.

ஒருத்தரை ரொம்பவும் ஸ்தோத்ரித்தால் ''என்ன தலைக்கு மேலே தூக்கி வெச்சுண்டு கூத்தாடறே?'' என்று கேட்கிற வழக்கமிருக்கிறது. தன்னைப் பரிஹாஸம் செய்த சந்த்ரனிடம் பரிவு கொண்ட கணபதி அவனை நிஜமாகவே தூக்கித் தலை மேல் வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தமாகக் கூத்தாடினார். 'ந்ருத்ய கணபதி' 'கூத்தாடும் பிள்ளையார்' என்று அவருக்குப் பெயர்.

'எத்தனைப் பார்த்தாலும் தெவிட்டாதது' என்ற பெருமை யானை, சந்த்ரன் இரண்டுக்கும் உண்டு. இப்போது இவற்றில் ஒன்று மற்றொன்றின் தலையில் போய் உட்கார்ந்து விட்டது, பரஸ்பரம் அழகுக்கு அழகு செய்து கொள்கிற மாதிரி!

ஸங்கட ஹர சதுர்த்தி- சந்த்ரனுக்கு இன்னொரு பெருமையும் கொடுத்தார் பிள்ளையார். ஸாதாரணமாக ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட திதி விசேஷமானதாகும். அது வளர்பிறை, தேய்பிறை என்கிற இரண்டில் ஏதோ ஒன்றில்

வருவதாகத்தானிருக்கும். முருகனுக்கு ஷஷ்டி அது சுக்ல ஷஷ்டிதான். க்ருஷ்ண பக்ஷ ஷஷ்டியில்லே. பரமேச்வரனுக்கு சதுர்தசி என்றால் அது கிருஷ்ண பக்ஷச் சதுர்தசிதான். அதற்கு மாஸ சிவராத்ரி என்று பெயர். ராமருக்கு நவமிபூஜை என்றால் சுக்ல நவமிதான். க்ருஷ்ணருக்கு அஷ்டமி பஜனே என்றால் க்ருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமிதான் (கறுப்பு க்ருஷ்ணன், வெள்ளை சிவன் இரண்டு பேருக்கும் க்ருஷ்ண பக்ஷம் !'') அம்பாளுக்கு பௌர்ணமி. அது சுக்லபக்ஷத்தில் மட்டுந்தான் உண்டு. ஆனால் பிள்ளையாருக்கு மட்டும் சதுர்த்தி விசேஷமென்றால், சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தி, க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தி இரண்டுமே அந்த விசேஷத்துக்கு உரியனவாக இருக்கின்றன !

அவர் ஆவிர்பவித்தது சுக்ல சதுர்த்தியில்தான். அதனால் அவருக்கு ரொம்பப் பெரிய உத்ஸவமான பிள்ளையார் சதுர்த்தி சுக்ல பக்ஷத்தில்தானிருக்கிறது. அதே மாதிரி மாஸாமாஸமும் சுக்ல சதுர்த்தியில் வ்ரதம் இருப்பதுண்டு. அதோடுகூட ஸங்கட ஹர சதுர்த்தி வ்ரதம்' என்றும் இன்னொன்று கேள்விப்பட்டிருக்கலாம் 'ஸங்கட ஹர' என்றால் 'உபத்ரவங்களைப் போக்குகிற' என்று அர்த்தம். ஆனால் 'ஹர' என்ற இந்த முக்யமான வார்த்தையை விட்டு விட்டு 'ஸங்கட சதுர்த்தி ; என்றே சொல்கிறார்கள்! இதுவும் விக்நேச்வரருக்கு (வேண்டுதலாக) இருக்கும் வ்ரதம்தான். இது சுக்ல சதுர்த்தியல்ல ; க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தியேயாகும்.

இந்த ஸங்கட ஹர சதுர்த்தியைப் பிள்ளையாரேதான் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அது இந்த ஸமயத்தில்தான். தண்டனேயை ரொம்பவும் குறைத்து, யாரும் சந்த்ரனே சுக்ல சதுர்த்தியில் பார்க்கப்படாது என்று சொன்னதுகூட அவருடைய கருணே உள்ளத்துக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. அதனால், அதைக் 'காம்பன்ஸேட்' செய்கிறதாக, க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தியில் அவனே எல்லோரும் கொஞ்சம் பஹுமானிக்கும்படிப் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்துச் சொன்னார். ''க்ருஷ்ண பக்ஷச் சதுர்த்தியில்'' வ்ரதமிருந்து எனக்குப் பூஜை பண்ணினால் நான் விசேஷமாக ப்ரீதியடைந்து எல்லா ஸங்கடங்களையும் போக்கடிப்பேன். இந்தப் பூஜை முடியும் போது ரோஹிணீ ஸமேதனை சந்த்ரனேயும் பூஜை பண்ண வேண்டும்'' என்றார்.

சந்த்ரன் ரோஹிணியிடம் மட்டும் அதீத ப்ரியம் வைத்திருந்ததைக் கூட மன்னிக்கிற அளவுக்குப் பிள்ளையாரின் அருள் உள்ளம் இளகியிருந்திருக்கிறது !

கோகுலாஷ்டமியில் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கும் போதும் கடைசியில் சந்தரனுக்கு அர்க்யம் கொடுக்க

வேண்டுமென்று இருக்கிறது. பின்னாலே நம் கதையின் போக்கைப் பார்த்தால் விக்நேச்வரர் மனஸை அநுஸரித்தே க்ருஷ்ணர் தம் பூஜையிலும் இப்படி சந்த்ரனே பஹுமானிக்கும்படி ஆக்ஞை செய்திருப்பாரோ என்று தோன்றுகிறது.

இன்னொரு கதைகூடச் சொல்வதுண்டு. ராமர் ஸூர்ய வம்சத்தில் அவதாரம் பண்ணி ரவிகுல திலகன், இனகுல திலகன் என்றெல்லாம் பேர் வாங்கினதைப் பார்த்து சந்த்ரனுக்கு துக்கம் துக்கமாக வந்ததாம். அவர்கிட்டே போய், 'என்னைமட்டும் அலக்ஷ்யப்படுத்திவிட்டீர்களே !' என்று அழுதானாம். உடனே அவர், 'அழாதே ! உன் பேரை என் பேரோடேயே சேர்த்துக் கொண்டு விடுகிறேன். இனிமேலே என் பேர் ராமசந்த்ரன் தானென்று கெஜட்டிலேயே போட்டுக் கொண்டு விடுகிறேன். இது மட்டும் போதாது என்றால் அடுத்த அவதாரம் உன் வம்சத்திலேயே பண்ணுகிறேன்' என்று வாக்குக் கொடுத்தாராம். அதனுல்தான் க்ருஷ்ணாவதாரம் சந்த்ரவம்சத்தில் பண்ணினாராம். அதோடுகூட தமக்கு ஜனனோத்ஸவ பூஜை பண்ணும்போதே சந்த்ரனை நினைத்து அர்க்யம் தரவேண்டும் என்று ஆக்ஞையிட்டு விட்டாராம்.

அபவாதம் நீங்க வரம் ! தேய்பிறைச் சதுர்த்தியில் இப்படிச் சந்த்ரனுக்கு ஒரு கௌரவம் தந்ததோடு, வளர்பிறையிலேயே, அவனைப் பார்க்கப்படாது என்று மட்டம் தட்டிவைத்த சதுர்த்திக்கு முந்தி ஒரு தினத்தில் அவனைப் பார்த்தால் ரொம்பப் புண்யம் ஏற்படும் என்ற உயர்வையும் பிள்ளையார் அநுக்ரஹித்தார். ''அமாவாஸ்யைக்கு அப்புறம் சந்த்ரன் நன்றாகத் தெரிய ஆரம்பிக்கிற முதல் திதியில் அவனைப் பார்த்தா ல் புண்யம் ஏற்படும் ; இதனால் சதுர்த்தியில் அவனைப் பார்க்கும் தோஷம் கூட நிவ்ருத்தியாகிவிடும்'' என்றார்.

அப்படித் தெரிவதுதான் மூன்றும் பிறை என்பது. அதைத்தான் ஈச்வரன், பிள்ளையார், அம்பாள் முதலானவர்கள் சிரஸில் தரித்திருக்கிறார்கள். ப்ரதமையில் சந்த்ரன் தெளிவாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளும்படித் தெரியாது. த்விதீயையில்தான் தெரியும். அதைத்தான் பிறை பார்க்கிறது என்று சொல்லிப் பார்ப்பது - அந்த நாளை 'சந்த்ர தரிசனம் என்றே பஞ்சாங்கத்தில் போட்டிருக்கும்.

இப்படிப் பிள்ளையார் சாபவிமோசனம் தந்தபின் சந்த்ரன் மறுபடி ஆகாசத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்கும், ஸகலருக்குமே ஸந்தோஷமாயிற்று.

சந்த்ரன் விக்நேச்வரரிடம் பரிபவப்பட்ட கதையை நாரதர் க்ருஷ்ணருக்குச் சொல்லிவிட்டு, '' நீங்கள் சதுர்த்திகளிலேயும்

ரொம்ப விசேஷமுள்ளதான பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தியிலேயே ஒரு தரம் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டீர்கள். 'லோகத்தில் மநுஷ்யர்களுக்கு ஏற்படுவதெல்லாம் நமக்கு ஏற்படட்டும்' என்று நீங்களே ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு இப்போது நரலீலை செய்து கொண்டிருப்பதால் விக்நேச்வரசாபம் உங்களை பாதித்து விட்டது. அதுதான் இப்படி ஊர் வாயிலெல்லாம் விழுந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பரிஹாரமாக சதுர்த்தி வ்ரதமிருந்து மஹாகணபதியைப் பூஜை பண்ணுங்கள் என்று சொன்னார். க்ருஷ்ணரும் பிள்ளையார் தன்னுடைய மருமான் தானே என்று நினைக்காமல், அப்படியே விதிவத்தாகப் பூஜை பண்ணினார் க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தி, சுக்ல பக்ஷ சதுர்த்தி இரண்டிலுமே பண்ணினாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் எது உசத்தி, எது தாழ்த்தி ஒன்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இன்னொன்றை விட்டு விடலாமா என்றெல்லாம் தோன்றும்.

க்ருஷ்ண, சுக்ல பக்ஷ சதுர்த்திகளில் பூஜித்த க்ருஷ்ணருக்கு சுக்லாம்பரதரான விக்நேச்வரர் தர்சனம் கொடுத்தார். 'நீங்கள் மநுஷ்ய ரூபத்தில் வந்து மநுஷ்யர்களைப் போலவே நடந்து கொண்டு அவர்களுக்கு வழி காட்டுகிறீர்களென்பதால்தான் என்னுடைய சாபம் உங்களையும் பாதிக்கும்படியாக ஏற்பட்டது. சீக்ரத்திலேயே உங்களுக்கு மித்யாபவாதம் நீங்கி, மேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்த்ரனைப் போல ப்ரகாசமாக விளங்குவீர்கள்'' என்று மருமான் மாமாவுக்கு வரம் கொடுத்தார்.

லீலையின் பயன் லோகக்ஷேமம்- உடனே க்ருஷ்ணர் பிள்ளையாரை இன்னொன்று கேட்டுக் கொண்டார். லோகக்ஷேமந்தான் க்ருஷ்ணருக்கு எப்போதும் மனஸில் இருப்பது. நடுவாந்தரத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் ஒரு திவ்ய தீர்த்தத்தைப் பாசி மூடுவது போல, அபவாதத்தில் வந்த ஸொந்தக் கஷ்டம் அவருடைய உயர்ந்த மனஸை மூடுவதற்கு அவர் அநுமதித்தாலும் இப்போது அது தீர்ந்தவுடனேயே அவருக்கு லோகத்தின் நினைப்புதான் வந்தது. அதனால் விக்நேச்வரரிடம் ''நீங்கள் நேரே வந்து என் க்லேசம் தீர்த்தது உங்களுடைய உதார மனஸைக் காட்டுகிறது. ஆனாலும் நீங்கள் வந்திருப்பது என் ஒரே ஒருத்தனுக்கு க்ஷேமம் கொடுப்பதோடு முடிந்தால் போதாது. உங்கள் விஜயத்தில் ஜனங்களுக்கெல்லாம் நல்லது உண்டாவதாக ஏதாவது மங்களமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டும் என்றார்.

பிள்ளையாருக்கும் அதுதான் பிடித்தது. முன்னே சந்த்ரனை முன்னிட்டு லோகத்திலுள்ளவர்களையெல்லாம் சபித்தோமே,

அதற்கு எதிர்வெட்டாக இப்போது க்ருஷ்ணரை முன்னிட்டு லோக ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தான் அவரும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதனால், ''சுக்ல சதுர்த்தியன்று சந்த்ரனைப் பார்த்தால் மட்டும் அபவாதம் வரத்தான் செய்யுமென்றும், ஏறக்குறைய ஒரு மாஸத்துக்கு அப்புறம் வரும் பிறை தர்சனத்தால்தான் அது நீங்குமென்றும் முன்னே சொல்லியிருந்தேனல்லவா ? இப்போது அவ்வளவு இடைவெளி இல்லாமல் அபவாதம் உடனே நீங்க இன்னொரு உபாயம் சொல்கிறேன். உங்களை (க்ருஷ்ணரை) ஞாபகப்படுத்திக் கொள்கிறதாகவும் இருக்கும் உபாயம் சொல்கிறேன். அதாவது என்னை நீங்கள் பெருமைப் படுத்தியிருக்கிற இந்த ஸ்யமந்தக மணி வ்ருத்தாந்தத்தைப் படித்தாலோ கேட்டாலோ போதும், உடனேயே மித்யாபவாதம் போய் விடும். சதுர்த்திச் சந்த்ரனைப் பார்த்து விட்டு அப்போதே இப்படிப் பாராயணமோ ச்ரவணமோ பண்ணினால்கூட அந்த க்ஷணமே தோஷம் நிவ்ருத்தியாகி விடும் ; அபவாதம் உண்டாகாது. ஸாக்ஷாத் என்னுடைய ஆவிர்பாவ தினமான (பிள்ளையார் சதுர்த்தியான) பாத்ரபதத்தில் வரும் மஹா சதுர்த்தியில் சந்த்ரனைப் பார்த்திருந்தால் கூட ஸரி, அந்த தோஷத்தையும் இந்த உபாக்யானம் போக்கி விடும். இது மட்டுமில்லை. பொதுவாகவே என்ன மனச்சஞ்சலம் ஏற்பட்டாலும் இந்தக் கதையின் படனம் அல்லது ச்ரவணம் அதைப் போக்கி நல்ல சாந்தியையும் தெளிவையும் கொடுத்து விடும்'' என்று அநுக்ரஹித்தார்.

அவதார புருஷர்களுக்கு உண்டாகும் கஷ்டங்கள்கூட முடிவில் லோகோபகாரமாகவே ஆகும். அவதார லீலை எதுவானாலும் முடிவிலே லோக க்ஷேமத்துக்கே காரணமாகும்.

ஒரு ச்லோகம் போதும் ! மித்யாபவாதம் போகவும், நாலாம் பிறை பார்த்த தோஷம் போகவும் ஸ்யமந்தக மணி சரித்ரத்தை முழுக்கப் பாராயணம் பண்ணமுடியாவிட்டாலும் அந்தக் கதையை மனஸிலாவது நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அதோடு இதிலே ஒரு ச்லோகத்தை மட்டும் சொல்லிவிட வேண்டும். ஸ்யமந்தகம் என்ன ஆச்சு என்று தெரியாத மாதிரி நரலீலையில் பகவான் துப்பு துலக்கிக் கொண்டிருந்த போது நடந்ததையெல்லாம் அவருக்கு வெட்ட வெளிச்சமாக்குவதாக ஜாம்பவதி ஒரு ச்லோகம் பாடினாளே, அந்த **key** ச்லோகத்தைத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநம் அவதீத் ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத: ।
ஸுகுமாரக மா ரோதீ: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: ॥

இந்த ஒரு ச்லோகத்தைச் சொல்லும் போதே தன்னால் முன்னும் பின்னுமாக இந்த உபாக்யானம் முழுக்க நினைவு வந்துவிடும். இரண்டாம் வரி நமக்கே சொல்கிற மாதிரி ஆறுதலாக இருக்கிறது. ''ஸுகுமாரக மா ரோதீ:- அழாதேடா குழந்தே ! தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: - மணி உனக்கேதான்'' பிள்ளையார் என்கிற மணி, கண்ணன் என்கிற மணி, இரண்டு மணியும் நமக்கே நமக்கேதான்.அவர்களுடைய அருள் இருக்கும் போது நாம் எதற்கும் அழவேண்டும் ?

பூஜையிலேயே இந்த ச்லோகத்தை சொல்ல வேண்டுமென்று வ்ரத முறைகளை விவரிக்கும் ''வ்ரத சூடாமணி கல்ப''த்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

பிள்ளையார் வாழ்த்தி வரம் கொடுத்தாற் போலவே க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் மேலே சுமத்தின அபவாதம் சிறிது காலத்தில் விலகிற்று. த்வாரகையிலே துர்பிக்ஷம் உண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் காசியிலே ஸகல ஸுபிக்ஷங்களும் நாளுக்கு நாள் வ்ருத்தியாகிக் கொண்டு வருவதாக த்வாரகைக்குத் தகவல்கள் வந்தன. அங்கேதான் அக்ரூரர் இருக்கிறார் ; அபரிமிதமாக ஆலய கைங்கர்யங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் ஸமாசாரம் வந்தது. அதிலிருந்து 'இரண்டும் இரண்டும் நாலு' என்பது போல விஷயம் புரிந்து விட்டது. 'அக்ரூரரிடம் தான் ஸ்யமந்தகம் இருக்க வேண்டும் ; அதன் ப்ரபாவந்தான் இந்த ஸுபிக்ஷம்' என்று புரிந்து விட்டது.

ஸர்வஜ்ஞரான பகவானுக்கு வெளியிலிருந்து ஒரு ந்யூஸும் வரவேண்டாம், 'ராய்ட்டர்' வேண்டாம். 'பி.டி.ஐ.' வேண்டாம் என்றாலும் இப்போது எல்லாம் நர லீலையாகத் தானே பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் ? அதனால் இப்படி ந்யூஸ் வந்ததால்தான் தமக்குத் தெரிந்தது போல அக்ரூரருக்கு ஆள் மூலம் ஸந்தேசம் (சேதி) அனுப்பினார். ''ஸத்தான தாங்களில்லாமல் த்வாரகை த்வாரகையாக இல்லை. அதனாலே தாங்கள் உடனேயே திரும்பி வந்து யதுகுலத்துக்குப் பெரியவராக இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஸ்யமந்தகம் உங்களிடம் இருந்தால் கூடப் பரவாயில்லை. ஸத்ராஜித்தோ போய்விட்டார். அவருக்கு ஆண் ஸந்ததியுமில்லை. ஸத்யபாமாவுக்குத் தகப்பனார் போய்விட்டதில்தான் துக்கமே தவிர ஸ்யமந்தகம் இருப்பதிலோ போவதிலோ அவளுக்குக் கருத்து இல்லை. எனவே, வேறு யாரிடமும் இருப்பதைவிட நல்ல அநுஷ்டானமும், சீலமும் உள்ள உங்களிடம் அது இருப்பதேதான் நல்லது. ஆனாலும் என் தமையனுருக்கு ஸ்யமந்தகம் விஷயமாக

என்னிடம் ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டிருக்கிறது அவருக்கே ஏறபடடிருக்கும் போது, நாளைக்கு ஜாம்பவதிக்கும் கூட இல்லாத பொல்லாத ஸந்தேஹங்கள் ஏற்படலாம். ஒரு வேளை மணி என்னிடம்தான் இருக்குமோ, ஸத்ராஜித்துத்தான் அதைத் தபஸினால் முதலில் பெற்றவரா கையால் அவருடைய பெண்ணுக்குப் பிற்பாடு தந்து கொள்ளலாமென்று அதை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ என்று ஜாம்பவதி ஸந்தேஹப் படலாம். சிங்கத்துடன் சண்டை போட்டு வதம் செய்து மணியை அடைந்த ஜாம்பவானுக்குத்தான் அது ஸொந்தம் என்று நான் நினைத்து, பிற்காலத்தில் அவர் பெண்ணான ஜாம்பவதிக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றே ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேனோ என்று பாமா நினைக்கலாம். அதனால் இவர்கள் ஸந்தேஹமும் த்வாரகா ஜனங்கள் எல்லோருடைய ஸந்தேஹமும் தீர்கிற முறையில் நீங்கள் மணி உங்களிடம் தான் இருக்கிறது என்று பஹிரங்கமாகக் காட்டி, இங்கே நம் ஊரிலேயே அதை வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாக வாஸம் பண்ணவேணும். அதனால், தற்போது துர்பிக்ஷம் கண்டுள்ள நம் ராஜ்யமும் ஸுபிக்ஷமடைய உபகாரம் பண்ண வேணும்'' என்று சேதி அனுப்பினார்.

சேதியில் நிஜமான அன்பும் அபிமானமும் இருக்கும் போதே 'டிப்ளமஸி'யும் இருக்கிறது ! நடுவிலே ஏதோ அக்ரூரர் மனஸ் குழம்பிப் போயிருந்தாலும் உள்ளூர அவர் பரம பாகவதரானபடியால் இப்போது பகவானே தன்னைக் கூப்பிட்டனுப்புகிறாரென்றதும், பக்தி கரை புரண்டுவர அப்படியே த்வாரகைக்கு ஓடோடி வந்தார். பகவானின் காலில் விழுந்தார். ''நீ வெச்சுக்கோ'' என்று பகவான் சொல்லியிருந்த போதிலும், 'ஸகல செல்வமும் அந்த லக்ஷ்மீபதி ஒருத்தனைத் தான் சேர்ந்தது ! இத்தனை நாள் அவனுக்குத் தெரியாமல் மணியை நாம் வைத்திருந்து ராஜ்யத்தைவிட்டே கடத்திக் கொண்டு போனது மஹாதப்பு, அபசாரம்' என்றுதான் அக்ரூரர் நினைத்தார்.

அதனால் ஸ்யமந்தகத்தை பகவானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார். பகவான் அவரைவிடப் பிடிவாதமாக, ''நானேதான் இதை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேனென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் ப்ரியமாகக் கொடுக்கிற ஒன்றை நீங்கள் வேண்டாமென்று மறுக்கலாமா ? எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் என் மீதுள்ள அபவாதம் போக வேண்டும், மணியின் மஹிமையால் த்வாரகை துர்பிக்ஷம் நீங்கி ஸுபிக்ஷமாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்'' என்று சொல்லி, ஸ்யமந்தகத்தை அக்ரூரரே வைத்துக் கொள்ளுமாறு செய்து விட்டார்.

த்வாரகையை நிர்மாணித்தவர். உக்ரஸேன ராஜாவையே ராஜாவாக்கியவர், யதுகுலத்தின் ச்ரேஷ்டமான தலைவர் என்ற முறைகளில் பகவானுக்குப் பொது வாழ்க்கையில் முக்யமான ஸ்தானமாயிருந்தது. இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏதோ தங்கள் சொந்த கௌரதைக்காக மட்டுமின்றி, ஸமூஹம் இவர்களைப் பற்றிய வம்பு தும்புகளினால் கெட்டுப் போகக்கூடாது என்பதை உத்தேசித்தும் ஸந்தேஹத்துக்கு இடமில்லாதவர்களாக வாழ வேண்டும். தாங்கள் அப்படி வாழ்கிறோமென்று நிரூபித்தும் காட்ட வேண்டும். வெள்ளைக்காரர்களுங்கூட, ''ஸீஸரின் பெண்டாட்டியானால் ''ஸஸ்பிஷ'னுக்கு இடம் தராமல் தான் இருக்கணும்'' என்று சொல்கிறார்கள். இந்த ரீதியில் தான் பகவான் தம் மீதான மித்யாபவாதத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் பாடுபட்டது ; வாஸ்தவமாகவே தம்முடைய கௌரதையிலுள்ள ஸ்வய அபிமானத்தால் அல்ல. ட்ராமா நாடக ரஸத்தோடு இருக்க வேண்டுமென்றே தாம் நிஜமாக இதற்காக வ்யஸனித்ததாக வேஷம் போட்டார்!!

இந்த ட்ராமாவைச் சேர்ந்ததுதான் மணி போனதால் த்வாரகையில் துர்பிக்ஷம் என்று காட்டியதும். இப்போது அது வந்து ஸுபிக்ஷம் ஏற்பட வேண்டுமென்றதும் மங்களங்களுக்கு எல்லாம் நிலயமான பகவானே த்வாரகையில் இருக்கும் போது மணியால்தானே அதற்கு மேன்மையும் தாழ்மையும் ஏற்பட வேண்டும் ? ஏதோ கர்மாவுக்காக த்வாரகா ஜனங்களுக்கு துர்பிக்ஷத்தைக் கொடுத்தார்; இப்போது அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று எண்ணம் கொண்டார். இதையே லீலையாக ஸ்யமந்தகத்தோடு பொருத்திவிட்டார். அவர் சொன்னபடியே அக்ரூரர் த்வாரகையில் ஸ்யமந்தகத்தோடு தங்கினார். ஜனங்களுக்கு உண்மை தெரிந்தது. பகவான்மேல் சுமத்தப்பட்ட அபவாதம் நீங்கிற்று.

மணியை க்ருஷ்ணர் அபஹரிக்கவில்லை ; அக்ரூரரிடம் தான் அது இருக்கிறது ; அதை வைத்துக் கொண்டு அவர் த்வாரகையிலேயே இருக்கிறார் ; ஊரும் செழிப்பாகிவிட்டது என்று தெரிந்ததும் பலராமர் விதேஹ ராஜ்யத்திலிருந்து திரும்பிவிட்டார். க்ருஷ்ணரை ஸந்தேஹித்தற்காக ரொம்பவும் பச்சாத்தாபப்பட்டு வருத்தம் தெரிவித்துக் கொண்டார். க்ருஷ்ண பரமாத்மா, ''இது உங்கள் யாருடைய தப்புமில்லை. நான் சதுர்த்தி சந்த்ரனைப் பார்த்த தப்புதான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம். முடிவில் எல்லாம் நல்லதற்குத்தான். இது அத்தனையும் விக்நேச்வரர்

ப்ரபாவத்தைத்தானே வெளிப்படுத்தி இருக்கிறது ? என்றார். க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கும் விக்நேச்வரர் பூஜிக்கப்படும் தெய்வமாக இருந்து அநுக்ரஹம் செய்த கதை இதுதான்.

ஜயந்திகளின் விசேஷம்- ஸௌரமானப் பஞ்சாங்கத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் தேசத்தவர்களுக்கு ஒரு பெரிய அத்ருஷ்டம் நம்முடைய ஆவணி மாஸமொன்றிலேயே பெரும்பாலும் இந்த இருவரின் அவதார தினங்களான கோகுலாஷ்டமியும் பிள்ளையார் சதுர்த்தியும் வந்து விடுகின்றன. மற்றவர்களுக்கு கோகுலாஷ்டமி ச்ராவண மாஸத்தில், விநாயக சதுர்த்தி பாத்ரபத மாஸத்தில் என்று இருக்கிறது.

ஆவணி மாஸத்தில்தான் வெள்ளரிக்காய் யதேஷ்டமாகக் காய்ப்பது. வெள்ளரிக்காயின் விசேஷம் என்ன என்றால் இது ஒன்றுதான் பழுக்காமல் காயாய் இருக்கும் போதே அப்படியே சமைக்காமல் ருசித்துச் சாப்பிடக் கூடிய ஸாத்விகமான ஸ்வதேசக் காய்கறி. பிஞ்சுப் பிராய லீலைகளாலேயே மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் க்ருஷ்ணர், பிள்ளையார் இரண்டு பேருக்கும் பொருத்தமாகப் பிஞ்சாகச் சாப்பிடக்கூடிய வெள்ளரி இவர்களுடைய ஜயந்தியில் நிறையக் காய்க்கிறது. நாமோ மனஸில் பழுத்துப் பக்வமாகாத காயாக இருப்பவர்கள். வெள்ளரிக்காய்களை இவர்களுடைய ஜனனோத்ஸவ பூஜையில் அர்ப்பணம் பண்ணி ப்ரஸாதமாகச் சாப்பிட வேண்டும். ''நீங்கள் காயாக இருந்தாலும் உங்களையும் இந்த வெள்ளரிப்பிஞ்சு மாதிரி ருசியாக குளிர்ச்சியாக செய்கிறோம்'' என்று அந்த இரண்டு பேரும் அநுக்ரஹம் செய்வார்கள்.

இப்படியாகப் பிள்ளையார் தாம் பெரிய இடத்துப்பிள்ளை ஆக இருப்பது மட்டுமில்லாமல், தம் குடும்பத்துப் பெரியவர்களான அப்பா, அம்மா, மாமா எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் தாமே பெரியவராக இருந்திருக்கிறார்.

விக்னங்கள் தீர்ந்து வெற்றி கிடைப்பதற்காகப் பரமேச்வரன், லலிதாம்பிகை, ராமர் ஆகியவர்களும், விவாஹமாவதற்காக ஸுப்ரஹ்மண்யரும், லோகாபவாதம் நீங்குவதற்காக க்ருஷ்ண பரமாத்மாவும் பூஜை பண்ணின அந்தப் பெரியவரை - குழந்தையிலும் குழந்தையாக இருந்து கொண்டே பெரிய பெரிய தெய்வங்களுக்கும் பெரியவராயிருந்தவரை நாமும் நம்முடைய வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஏற்படும் அநேக இடையூறுகள் நீங்கி வெற்றி கிடைப்பதற்காகவும் குறைகள் தோஷங்கள் - அபக்யாதிகள் விலகுவதற்காகவும் பயபக்தியோடு, அன்போட வழிபடுவோம்.

பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு

எல்லா இடையூறும் நீங்க உபாயம்

கல்வி ஆரம்பிக்கிற ஸமயத்தில், கல்யாண காலத்தில், ஒரு இடத்துக்குப் புதிதாகப் போகிறபோது, ஒரு இடத்திலிருந்து புறப்படுகிறபோது, யுத்த ஸமயத்தில் - இப்படி ஒன்றொன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டு போவானேன் ? - ஸகல கார்யத்திலும் அவனுக்கு - பிள்ளையாரின் பெயர் கூறுபவனுக்கு - இடைஞ்சல் ஏற்படுவதில்லை.

வித்யாரம்பே விவாஹே ச ப்ரவேசே நிர்கமே ததா।
ஸங்க்ராமே ஸர்வ கார்யேஷு விக்நஸ் – தஸ்ய ந ஜாயதே ॥

''வித்யாரம்பே'' - படிப்பு ஆரம்பிக்கும் போது. அதிலிருந்து ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமம். அந்த ஆச்ரமம் வஹிக்கிற காலத்தில் இடைஞ்சல் வராது. ''விவாஹே ச'' - கல்யாணத்தின் போதும். அதாவது க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலும் இடையூறும் வராது.

ரொம்ப ஸ்வல்பப் பேரே ஸந்நியாஸாச்ரமம் வாங்கிக் கொள்வதால் ப்ரஹ்மசர்ய - க்ருஹஸ்தாச்ரமங்களைச் சொன்னதாலேயே ஒரு மநுஷ்யனின் வாழ்நாள் முழுவதையும் சொன்னதாக ஆகிவிட்டது. வாழ்க்கை பூரா அவனுக்கு இடையூறு இல்லை.

வாழ்க்கை என்பது என்ன ? பல தினுஸான சலனங்கள் தான், இப்போது இருப்பது நாளைக்கு இல்லை என்று மனஸாலேயும் வாக்காலேயும், சரீரத்தாலேயும், புத்தியாலேயும், பணத்தாலேயும் பல தினுஸுக் கார்யங்களைப் பண்ணி மாறிக் கொண்டே இருப்பதுதான். ஆலோசித்துப் பார்த்தால் தெரியும். life என்பது movement - கள்தான் என்று. இதிலே சரீரத்தில் பண்ணும் 'மூவ்மெண்டுகள்'கள் தான் பளிச்சென்று தெரிவது, அதிலேயும் சரீரம் முழுதையும் ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொன்றுக்கு மாற்றிப் ப்ரயாணம் பண்ணுகிறோமே, அதுதான் முக்யமான மூவ்மென்டாகத் தெரிகிறது. அதைத்தான். 'ப்ரவேசே நிர்கமே ததா' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'ப்ரவேசம்' ஒரு இடத்துக்குள்ளே போவது. 'நிர்கமம்' ஒரு இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வெளியில் போவது இப்படியே எந்த விதமான மூவ்மென்டாலும் ஏதோ ஒரு விஷயத்திற்குள் ப்ரவேசிக்கிறோம். ஏதோ ஒன்று விட்டு விட்டுப் புறப்படவும் செய்கிறோம். இதிலெல்லாவற்றிலும் அவனுக்கு இடைஞ்சல் வராது.

வாழ்க்கையைச் சலனம் என்று சொன்னேன். இன்னொரு டெஃபனிஷனும் (இலக்கணமும்) சொல்கிறதுண்டு. பத்திரிகைகளில் அந்த டெஃபனிஷன்தான் ரொம்பவும் அடிபடுகிறது "வாழ்க்கைப் போராட்டம்" "வாழ்க்கைப் போராட்டம்" என்றே நிறையக் கேட்கிறோம். டார்வின் தியரி, ஹெர்பெர்ட் ஸ்பென்ஸர் தியரி எல்லாமே போராடிப் போராடித்தான் ஜீவ குலம் உருவாயிருக்கிறது என்றே சொல்கின்றன. யோசனைப் பண்ணிப் பார்த்தால் சலனமும், போராட்டமும் ஒன்றுக்கொன்று கனெக்ஷன் உள்ளவை என்று தெரியும். யாரோ ஒரு ஜீவனுக்கு மட்டும் சலனம், மற்றதெல்லாம் சலனமில்லாமல் இருக்கிறது என்றால்தான் இந்த ஒருத்தன் தன் இஷ்டப்படி ஸுகமாக ஸஞ்சாரம் பண்ண முடியும். எல்லா தினுஸு ஸஞ்சாரங்களையுந்தான் சொல்கிறேன். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அப்படியா இருக்கிறது ? அத்தனை ஜீவ ராசிகளுக்கும் தான் ஓயாத சலனமாக இருக்கிறது. அசேதன வஸ்துக்களிலுங் கூட ஒரே சலனம் ! ஒரு அணுவுக்குள்ளே கூட வேகத்தோடு ஸதா ஸஞ்சாரம் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. இப்படிப் பல உயிர்களும், ஜட வஸ்துக்களும் ஒரே ஸமயத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தால் அவற்றுக்கிடையே மோதல்களும் உண்டானபடிதானே இருக்கும் ? போராட்டம் என்கிறது மோதல்தானே ?

இன்னும் அடிப்படைக்குப் போனால் ஒரு ஜீவனோ, ஜடமோ சலனம் அடைகிறதென்பதே போராடுவதுதான். சாந்தம் வந்துவிட்டால் நிச்சலனமாக அடங்கிப் போய் விடுவோம் என்று நன்றாகத் தெரிகிறதோல்லியோ ? ஆகையால் சலனம் இருந்தால் சாந்தி இல்லை என்று ஆகிறது. சாந்தி இல்லாமலிருப்பதுதான் போராட்டம். War and peace - என்று எதிர்ப் பதங்களாகச் சொல்கிறோமல்லவா ?

வாழ்க்கையே போராட்டம் என்றாலும், குறிப்பாக அப்படித் தெரிந்து ஒருத்தரோடொருத்தர் போட்டுக் கொள்வது சண்டைதான். அதைத்தான் "ஸங்க்ராமே" என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸங்க்ராமம்' என்றால் யுத்தம்.

யுத்தத்தில் ஒருத்தனுக்கு இடையூறு வராது. அவன் ஜயசாலியாக விளங்குவான். நீட்டி அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டால் வாழ்க்கையின் அநேக ப்ரவேச - நிர்கமங்களான போக்குவரத்துக்களிலேயும்' ஸகல விதமான போராட்டங்களிலேயும் அவன் இடையூறு எதுவுமில்லாமல் வெற்றியோடு விளங்குவான்.

அர்த்தத்தை இன்னமும் கொஞ்சம் நீட்டி, ஒரு சலனமும் போராட்டமும் இல்லாத பூர்ண ஸ்திதியான ஆத்ம ஸமாதி நிலையை அடைவான் என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். 'வித்யாரம்ப'த்தால் ப்ரஹ்மசர்யத்தையும், 'விவாஹ'த்தால் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தையும் சொன்ன மாதிரி, அப்புறம் ஸமாதி நிலையில் கொண்டு சேர்க்கும் ஸந்நியாஸாச்ரமத்தை குறிப்பிடுகிற மாதிரியும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

இதிலே - அதிலே, இந்த ஆச்ரமத்திலே - அந்த ஆச்ரமத்திலே என்று எதற்காகப் பலது (பலவற்றைச்) சொல்லணும் ? சுருக்கமாக, அத்தனையையும் அடக்கி, 'எல்லாக் கார்யத்திலேயும்' - "ஸர்வ கார்யேஷு" அவனுக்கு இடைஞ்சல் இல்லே. அதாவது வெற்றிதான் என்று (ச்லோகத்தை) முடித்திருக்கிறது : ஸர்வ கார்யேஷு விக்நஸ்தஸ்ய ந ஜாயதே ! "தஸ்ய" - அவனுக்கு : "ஸர்வ கார்யேஷு". - ஸகல கார்யங்களிலேயும் "விக்ன:" - இடைஞ்சல் 'ந ஜாயதே' உண்டாவதில்லே.

நமக்கு ஒன்றைப் பலது சொல்லி விஸ்தாரம் பண்ணிக் காட்டினால்தான் மனஸில் பதிகிறது. "எல்லாவற்றிலும் இடைஞ்சல் உண்டாகாது" என்று மட்டும் சொன்னால் அவ்வளவு அழுத்தமாகத் தெரியாது. "இதில் உண்டாகாது, அதில் உண்டாகாது" என்று அநேகம் சொல்லி அப்புறம் "எதிலுமே உண்டாகாது' என்றால்தான் மனஸில் அழுந்தப் பதியும் என்றே அப்படிச் சொன்னது.

ஸர்வ கார்யேஷு விக்நஸ் தஸ்ய ந ஜாயதே - ஸகல கார்யங்களிலும் அவனுக்கு விக்னம் என்பது உண்டாவதில்லே. அவனுக்கு என்றால் எவனுக்கு ? பதில் முந்தைய அடியில் இருக்கிறது. அந்த அடி இப்படிச் சொல்கிறது : ஷோடசைதாநி நாமாநி ய: படேச் - ச்ருணுயாதபி "ஏதாநி" - இந்த, அதாவது இதற்கு முன்னே சொன்ன "ஷோடச நாமாநி" - பதினாறு பெயர்களை ; "ய:" - எவன் ; "படேத்" - படிக்கிறானோ ; "அபி" என்றால் இங்கே "அல்லது" என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் - அல்லது "ச்ருணுயாத்" - கேட்கிறானோ .... இந்தப் பதினாறு பேரை எவனொருத்தன் படிக்கிறானோ, அல்லது இன்னொருத்தர் படித்துக் கேட்கிறானோ அவனுக்குத்தான் ஸர்வ கார்யங்களிலும் விக்னம் ஏற்படுவதில்லே - "விக்நஸ் தஸ்ய ந ஜாயதே"

"படிப்பவர், கேட்பவர்" என்பது பொதுவாக வழங்குகிற சொற்றொடர். பெரிய பெரிய புராணம், உபாக்யானம்

முதலியவற்றை ஒரு உபந்நியாஸ கர்த்தா படித்து அர்த்தம் சொல்வார். மற்றவர்கள் கேட்பார்கள். அதை வைத்தே படிப்பவர் - கேட்பவர், 'வக்தா - ச்ரோதா' என்று வசனம் வந்து விட்டது. ஆனால் இங்கே ஸப்ஜெக்ட் பெரிசான புராணக் கதை எதுவுமில்லே. பதினாறே பேர்கள்தான் ஸப்ஜெக்ட். ஆகையினால் அதைப் படிப்பது கேட்பது என்று பொது வசனத்தை வைத்துச் சொன்னாலும் உள்ளே தாத்பரியம். ஒவ்வொருவரும் அந்தப் பதினாறு பேர்களை மனப்பாடம் பண்ணிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதுதான். மனப்பாடம் பண்ணாதவர்களே புஸ்தகத்தைப் பார்த்துப் படிக்கலாம். இன்னொருத்தர் படித்துக் கேட்கலாம். இம்மாதிரி அந்தப் பதினாறு நாமாக்களைப் படித்தால் அல்லது இது இரண்டையும் விட ச்ரேஷ்டமாக மனப்பாடமாகச் சொன்னால் - அப்படிப் பண்ணுகிறவருக்கு வித்யாரம்பம், விவாஹம் - ப்ரவேசம் நிர்கமம் - ஸங்க்ராமம் முதலானவற்றில் ஸகல கார்யங்களிலுமே விக்னம் உண்டாகாது.

அதென்ன பதினாறு நாமா ? அவை எந்த ஸ்வாமியுடையவை ? ஒரே ஸ்வாமியின் நாமாக்களா. பல ஸ்வாமியுடைய நாமாக்களா. ஒரே ஸ்வாமியுடையவைதான். ''விக்னம் வராது'' என்பதிலிருந்தே ஊகித்து விடலாம். அந்த ஒரு ஸ்வாமி யாரென்று. விக்நேச்வரர்தான் ! அவருக்கு அநேகம் பெயர்கள். ஸஹஸ்ர நாமா, அஷ்டோத்தர சத நாமா எல்லாம் உண்டு. இருபத்தியோரு தினுஸு பத்ரங்கள் (இலைகள்) அர்ச்சனை பண்ணுவதற்கென்றே இருபத்தியோரு நாமா, அதே மாதிரி 21 தினுஸு புஷ்பம் அர்ச்சனை பண்ண 21 நாமா, இரட்டை இரட்டையாக 21 தடவை அருகம் புல் அர்ச்சனை பண்ணுவதற்கு 21 நாமா. எல்லாம் அவருக்கு உண்டு. இங்கே நமக்கு ஸர்வ கார்யத்திலும் விக்ன நிவ்ருத்திக்குப் பதினாறே பேர் சொல்லியிருக்கிறது.

பதினாறின் பெருமை - பதினாறு உத்க்ருஷ்டமான (மிக்க உயர்வு பொருந்திய) நம்பர். ''ஷோடச கலாபூர்ணம்'' என்பது. ஷோடசம் பதினாறு. அமாவாஸ்யையில் ஆரம்பித்து பௌர்ணமி வரை பதினாறு கலைகள். பதினாறாவது கலையை அடைகிறபோதே சந்த்ரன் பூர்ண சந்த்ரனாவது. ஓரளவுக்கு விரிவாக நாம் பண்ணுகிற பூஜை ஷோடசோபசாரம் என்கிற பதினாறு வித உபசாரங்களைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஸப்த மாத்ருகா என்று ஏழு தேவிகளைச் சொல்கிற மாதிரி ஷோடச மாத்ருகா என்றும் பதினாறு தேவதைகள் உண்டு. அம்பாள் ராஜ ராஜேச்வரி மந்த்ரங்களிலே

ஷோடசாக்ஷரிதான் உச்சி. அதனால் அம்பாளுக்கே ஷோடசீ என்று ஒரு பெயர். அம்மாவுக்கு ஷோடச அக்ஷரம், பிள்ளைக்கு - பிள்ளை யாருக்கு ஷோடச நாமாக்கள்.

''பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழணும்'' என்று ஆசீர்வாதம் பண்ணுவது தமிழ்தேச வழக்கு. வேதத்தில் ஒரு ஸுமங்கலிக்கு என்ன ஆசீர்வாதம் சொல்லியிருக்கிறது என்றால் ''பத்துக் குழந்தைகளைப் பெத்துக்கோ. அப்புறம் பதியையும் பதினோராவது குழந்தையாக 'ட்ரீட் பண்ணு'' என்று. உள்ளே ரொம்ப அர்த்தம் வைத்து அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தமிழ் வழக்கில் ''பதினாறும் பெற்று'' என்று இருக்கிறது. ஃபாமிலி ப்ளானிங் யுகம், சொன்னாலே உள்ளே தள்ளிவிடுவார்களோ என்று பயமாயிருக்கிறது.

ஆனால் பதினாறும் பெற்று என்பது குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதைக் குறிக்கவில்லையென்றும், வாழ்க்கை நல்ல விதமாக இருப்பதற்கு வேண்டிய பதினாறு விஷயங்களையே குறிக்கின்றனவென்றும் சொல்கிறார்கள். பெரும் பேறு பெறுவது என்று ஒரு Phrase (சொற்றொடர்) இருக்கிறது 'பெறப்படுவது' தான் 'பேறு,' ப்ரஸவ காலத்தைப் பேற்றுக்காலம் என்பது அதனால்தான். 'பெரும் பேறு' என்கிறபோது ரொம்ப பாக்யவசமான ஒன்று அத்ருஷ்டவசமான ஒன்று என்ற அர்த்தத்தில் சொல்கிறோம். நாமாக ஒன்றும் பாடுபடாமல் ஈச்வராநுக்ரஹத்தால் பெற்றுக் கொள்வதையே இங்கே 'பேறு' என்பது. gifted என்று அவர்களும் (மேல் நாட்டினரும்) சொல்கிறார்கள். இம்மாதிரியான பதினாறு பேறுகளைப் பெறுவதைத்தான் பதினாறும் பெற்று'' என்பது, ஈச்வரன் அருளில் தன்னியல்பாகக் கிடைப்பவை மட்டுமின்றி நாமாக முயற்சி பண்ணி உழைத்துப் பெறக் கூடியனவும் இவற்றில் உண்டு. யோசித்துப் பார்த்தால், நாம் ஒன்றும் செய்யாமல் பிறக்கும்போதே அவன் கொடையாகக் கிடைப்பதுங் கூட, பூர்வ ஜன்மாவில் நாம் இருந்ததையும் பண்ணினதையும் வைத்து அவன் கொடுத்ததுதான் என்று தெரியும், நம் கர்மாவுக்காகக் கிடைக்க வேண்டிய நல்லதுகளையே அவன் கருணையால் கொஞ்சம் 'கூடப் போட்டு'க் கொடுத்து இருக்கலாம். அப்படிப் பேறு பெற்றவனை அத்ருஷ்டக்காரன் என்கிறோம். நம் அறிவால் காண முடியாமல் அ- த்ருஷ்டவசமாக (அ= த்ருஷ்டம் காண முடியாதது) உள்ள பூர்வ ஸுக்ருத பலனைத்தான் சாஸ்த்ரம் 'அத்ருஷ்ட பலன்' என்பதே!

எந்த ஒரு வழிபாடும் ஆரம்பிக்கும் போது 'இதற்காக இந்தப் பூஜை பண்ணுகிறேன்' என்று 'ஸங்கல்பம்' செய்து கொள்ள வேண்டும். 'எதற்காக' என்றால் ஸஹகுடும்பம் (தன் குடும்பம் முழுதும்) க்ஷேமம் - ஸ்தைர்யம் (ஸ்திரத்தன்மை) வீர்யம் - விஜயம் - ஆயுஸ் - ஆரோக்யம் - ஐச்வர்யம் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் அபிவிருத்தி காண்பதற்காக என்று ஏழு ஸமாசாரங்களைச் சொல்லி அப்புறம் தர்ம - அர்த்த - காம மோக்ஷம் என்ற நாலு புருஷார்த்தங்கள் ஸித்திப்பதற்காகவும் - ஏழும் நாலும் பதினொன்றாச்சு - அப்புறம், இஷ்ட காம்யார்த்த ஸித்த்யார்த்தம்' என்பதாக 'மனோரதங்களின் பூர்த்தியை வேண்டி' என்று ஒன்று - இதோடு பன்னிரண்டாச்சு - ஸமஸ்த மங்களங்களும் கிடைப்பதற்காக, ஸமஸ்த துரிதங்களும் (அதாவது பாபங்களும் ஒடுங்கிப் போவதற்காக) என்று மேலும் இரண்டைக் கூட்டி, இதோடு பதினான்கு விஷயங்களாச்சு- அப்புறம் புத்ர பௌத்ரர்கள் அபிவிருத்தியாவதற்காக என்று பதினைந்தாவது. கடைசியாக எந்த ஸ்வாமிக்குப் பூஜையோ அவருக்கு ப்ரீதி ஏற்பட்டு அவர் ப்ரஸாதத்தால் நம் அபீஷ்டம் எல்லாம் நிறைவேறணும் என்று பதினாறு விஷயங்களைப் ப்ரார்த்தித்து ஸங்கல்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். இதில் லௌகிகம் ஜாஸ்தி இருக்கிறதென்று நினைப்பவர்கள் முடிவாக இன்னும் இரண்டு சேர்த்துக் கொள்வார்கள் - 'ஞானம், வைராக்யம் என்ற இரண்டு ஸித்திப்பதற்காக : ''ஞான வைராக்ய ஸித்த்யர்த்தம்'' என்று சேர்த்துக் கொள்வார்கள்.

''பதினாறும் பெற்று'' என்று தமிழ் வழக்கில் சொல்லும் பதினாறில் ஏறக்குறைய இப்போது நான் சொன்ன பதினாறு ஸமாசாரங்களும் வந்து விடுவதாக ஞாபகம், சரியாக நினைவில்லை. ''வீர்ய - விஜய'' என்று இதில் வருவது போலவே ''வீறு விசயம்' என்று அதில் அடுத்தடுத்து வரும் என்று மட்டும் ஞாபகமிருக்கிறது. பேறுகள் பதினாறு. பிள்ளையாருக்குப் பேர்கள் பதினாறு !

ஷோடச நாம ச்லோகங்கள்- விக்நேச்வரருக்குப் பதினாறு பேர் முக்யமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஸுமுகர், ஏகதந்தர், கபிலர், கஜகர்ணகர், லம்போதரர், விகடர், விக்நராஜர், விநாயகர், தூமகேது, கணாத்யக்ஷர், பாலசந்த்ரர், கஜானனர், வக்ரதுண்டர், சூர்ப்பகர்ணர், ஹேரம்பர், ஸ்கந்தபூர்வஜர் என்று பதினாறு பேர் ''ஷோடச நாமா''

தமிழ் வழக்கிலுள்ள பதினாறு பேறுகளைப் பற்றிய தனிப்பாடல்

துதிவாணி, வீறு, விசயம், சந்தானம், துணிவு, தனம்,
மதி, தானியம், சௌபாக்யம், போகம், அறி(வு), அழகு,
புதிதாடு பெருமை, அறம், குலம், நோயகல் பூண்வயது
பதினாறு பேறும் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே

என்று விசேஷமாகச் சொல்வது. ஸுலபமாக ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்கு வாகாக இந்தப் பதினாறு பேர்களை இரண்டு ச்லோகங்களாகப் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஸுமுகச் - சைகதந்தச்ச கபிலோ கஜகர்ணக: ।
லம்போதரச்ச விகடோ விக்நராஜோ விநாயக: ॥
தூமகேதுர் கணாத்யக்ஷ: பாலசந்த்ரோ கஜாநந: ।
வக்ரதுண்ட: சூர்பகர்ணோ ஹேரம்ப: ஸ்கந்தபூர்வஜ: ॥

இதற்குப்புறந்தான் நான் முதலில் சொன்ன ச்லோகம். வழக்கமாக உள்ள இரண்டு வரி ச்லோகத்துக்கு வித்யாஸமாக மூன்று வரி ச்லோகம்.

ஷோடசைதாநி நாமாநி ய: படேத் ச்ருணுயாதபி ।
வித்யாரம்பே விவாஹே ச ப்ரவேசே நிர்கமே ததா ॥
ஸங்க்ராமே ஸர்வ கார்யேஷு விக்நஸ்தஸ்ய ந ஜாயதே ॥

விக்நேச்வரர் அநேக ரூபங்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதிலே ஷோடச கணபதி என்று பதினாறு ரூபங்கள் ஒரு 'க்ரூப்'பாக உண்டு. அந்தப் பதினாறு மூர்த்திகளுடைய பெயர்கள்தான் இந்தப் பதினாறு நாமாவா என்று பார்த்தேன். அப்படி இல்லை என்று தெரிந்தது. ஷோடச நாமாக்களில் மூன்றாவது கபிலர் என்பது. அப்படியென்றால் பாக்கு மாதிரி சிவப்பு நிறமாயிருப்பவரென்று அர்த்தம். ஆனால் ஷோடச ரூபங்களில் மூன்றாவதாக வருகிறவரையோ சரத்கால சந்த்ரன் மாதிரியான நிறமுள்ளவரென்று த்யான ச்லோகம் சொல்கிறது. ஷோடச நாமாக்களில் கடைசிக்கு முந்தைய பதினைந்தாவது நாமாவாக 'ஹேரம்ப' என்ற பேர் வருகிறது. ஷோடச ரூபங்களிலோ பதினொன்றாமவராக வருகிறவருக்கே 'ஹேரம்ப கணபதி' என்று பேர் கொடுத்திருக்கிறது. இப்படிப் பல வித்யாஸங்கள். வரிசை க்ரமமாக இந்த ஷோடச நாமாக்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஷோடச கணபதிகளில் ஒவ்வொருவர் என்று இல்லை ; இது வேறே, அது வேறே 'க்ளாஸிஃபிகேஷன்' என்று தெரிந்தது.

பதினாறு நாமாக்கள்தான் இப்போது நமக்கு விஷயம்.

1. ஸுமுகர் : அதிலே முதலில் ஸுமுகர். பதினாறில் முதலில் முகப்பில் வருகிற பேர் ஸுமுகர் - வரவேற்கும் போது ஸுமுகமாக - முகமன் கூறுவது என்பார்கள். அப்படி அழைக்கிற மாதிரி முதல் பேர் அமைந்திருக்கிறது. ஸமூஹத்தில் எல்லா ஜனங்களும் ஸுமுகமாக, அதாவது ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டும் என்று சொல்கிறோம். 'ஸுமுகம்' என்றால் நல்ல முகம். அன்பும்

ஆனந்தமும் பொங்கிக் கொண்டிருப்பதுதான் நல்ல முகம், ஸுமுகம். தமிழில் 'இன்முகம்' என்று சொல்லுவது. ஹ்ருதயத்தில் உள்ள அன்பும் ஆனந்தமும் முகத்திலே வெளிப்படுவது ஸுமுகம். Mindக்கு Indexஆக face இருக்கிறது என்கிறீர்களல்லவா ? அப்படி உள்ளத்திலுள்ள ப்ரேமையை வெளியில் காட்டும் ஸுமுகத்தை உடையவராக விக்நேச்வரர் இருக்கிறார். நல்ல மனஸைக் காட்டும் நல்ல முகம் ஸுமுகம். அப்படிப்பட்ட முகம் படைத்தவர் விக்நேச்வரர்.'

'சுக்லாம்பரதரம்' ச்லோகத்தில் ப்ரஸன்ன வதனம் என்று வருகிறதல்லவா ? அதுவேதான் 'ஸுமுகம்'. அன்பிலேயும், அன்பாக இருப்பதால் ஏற்படும் ஆனந்தத்திலேயும் உள்ளம் அப்படியே மலர்ந்து அது முக மலர்ச்சியாக வெளியே தெரிவதுதான். 'ப்ரஸன்ன வதனம்'. தெளிவு, ப்ரகாசம் ஆகியவைதான் 'ப்ரஸன்னம்', 'ஸுமுகத்தில் வருகிற 'ஸு'வும் அந்த ப்ரஸன்னத்தைக் குறிப்பதுதான்.

விக்நேச்வரர் எந்த ரூபத்திலிருந்தாலும் அவருடைய உள்ளத்தின் அன்பும் ஆனந்தமும் முகத்தில் வெளிப்பட்டு அவர் ஸுமுகராகத்தான் இருப்பார். ஆனை ரூபத்தில் அவர் இருப்பதாலோ இவை அஸாதாரணமான அளவுக்கு அவர் முகத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. எத்தனை நாழி வேண்டுமானாலும் அலுக்காமல் சலிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் படியான ஏதோ ஒன்று ஆனை முகத்துக்கென்றே விசேஷமாக உண்டு. விசாலத்திற்கு விசாலம், காம்பீர்யத்திற்கு காம்பீர்யம், பரம சாந்தம், இன்னும் இன்ன என்று சொல்லத் தெரியாத 'ஏதோ ஒன்று'. சொல்லக்கூடிய தாயிருந்து விட்டால் இத்தனை பெருமை இல்லை. இப்படிப் பலவிதமான லக்ஷணங்கள் சேர்ந்த அழகு ஆனைமுகத்துக்கு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஆனைமுகராக இருப்பதால் விக்நேச்வரர் 'ஸுமுகர்' என்ற பெயர் விசேஷமாக பொருந்துபவராக இருக்கிறார்.

நரமுக கணபதி ஆனைமுகரானது- ''அவர் எந்த ரூபத்திலிருந்தாலும்'' என்று சொல்கிற போது ஆனை ரூபத்திலில்லாமல் ரொம்பவும் அபூர்வமாக மநுஷ்ய ரூபத்தில் ''நரமுக கணபதி'' என்றே அவர் இருப்பது நினைவு வருகிறது. சிதம்பரம் தெற்கு வீதியில் தம்முடைய ப்ரஸித்தமான ஆனை முகத்தோடு இல்லாமல் மற்றவர்கள் சொல்லி எழுதி வைத்தேதான் ''இவர் பிள்ளையார்' என்று தெரிந்து கொள்ளும் படி மநுஷ்ய மூஞ்சியோடு 'நரமுக கணபதி'யாக இருக்கிறார். திருச்சிராப்பள்ளி

மலைக்கோட்டையின் அருகே நரமுக கணபதி உண்டு. இதிலே ஒரு வேடிக்கை. யானைமுகமில்லாத ஒரு பிள்ளையார் கோவிலானாலும் அந்தக் கோவில் ஸ்வாமியை (சிவபெருமானை)ப் பற்றி ஸம்பந்தர் பதிகம் பாடும்போது ஸ்வாமியின் பல லக்ஷணங்களில் ஒவ்வொன்றையும் சொல்லி, 'அந்த லக்ஷணத்தை உடையவனை' என்பதற்கு 'யானை' 'யானை' என்றே சொல்லி முடித்திருப்பதுதான் ! நன்றுடையானை உமையொரு பாகம் உடையானை, திருவுடையானை, சிராப்பள்ளிக் குன்றுடையானைக் கூற என்னுள்ளம் குளிரும்மே'' என்று பாடியிருக்கிறார் !

விக்நேச்வரரின் அநேக ஆவிர்பாவங்களைக் குறித்த கதைகளில் ஒன்றின்படி அவருடைய ஒரிஜினல் ரூபம் நர ரூபம்தான். அம்பாள் தன்னுடைய அந்தஃபுரத்திற்கு ஒரு காவலாள் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தாள். தன்னுடைய திவ்ய சரீரத்தையே வழித்து அதிலிருக்கிற மஞ்சள் பொடி, குங்குமம், வாஸனைப் பொடி முதலானதுகளைத் திரட்டிப் பிசைந்து ஒரு பாலனாக ரூபம் பண்ணி அதற்கு உயிரும் கொடுத்துக் காவலாக வைத்து விட்டாள். மநுஷ்யர் மாதிரி (தேவர் மாதிரியுந்தான்) கண், காது, மூக்கு, நாக்கு முதலானவை உள்ள ரூபமே அது. அதாவது நரமுக ரூபந்தான். பிள்ளையார் என்றே பெயர் பெறப்போகிற அந்தப் பிள்ளையை - தன் உடம்பிலிருந்து தானே வழித்துப் பெற்ற அருமைப் பிள்ளையை - அம்பாள் காவல் வைத்து விட்டு ஸ்நானத்துக்குப் போனாள்.

அம்பாள் ஸர்வ மங்களா. அவள் தன்னுடைய மங்கள சரீரத்திலிருந்து மங்கள வஸ்துவான மஞ்சள் பொடியை வழித்து மூலப் பிள்ளையாரை ஸ்ருஷ்டித்ததால்தான், இன்றைக்கும் எந்த சுப கார்யத்தின் ஆரம்பத்திலும் மஞ்சள் பொடியைப் பிள்ளையாராகப் பிடித்து வைத்துப் பூஜை செய்கிறோம் 'மஞ்சள் என்பதே 'மங்கள' என்பதிலிருந்து வந்திருப்பதுதான். 'இங்கே அங்கே' என்பதைச் சில பேர் 'இஞ்சே அஞ்சே' என்று சொல்கிறார்களல்லவா ? இலக்கணத் தமிழிலேயே 'தூங்கல்' என்பது 'துஞ்சல்' என்றும் வருகிறது. அப்படி 'மங்கள' என்பதே மஞ்சள் ஆகியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மங்கள என்பதற்கு மஞ்சள் என்று ஒரு அர்த்தம்.

பரமேச்வரன் அந்தஃபுரத்திற்கு வந்தார். இது யார்டா பத்னியின் அந்தஃபுரத்தில் புருஷப் ப்ரஜை'' என்று அவருக்கு ஒரே கோபம் வந்து, ஒன்றும் தெரியாதவர் மாதிரி, அந்தப் பிள்ளையை சிரச்சேதம் பண்ணிவிட்டார். வாஸ்தவத்தில் எல்லாம் தெரிந்துந்தான். லோகோபகாரம் பண்ண வேண்டும். அதையும் விருவிருப்புள்ள நாடகமாகப் பண்ண வேண்டும் என்றே இப்படிச்

செய்தார். என்ன லோகோபகாரமென்றால் கஜமுகாஸுரன் என்ற யானைத்தலை அஸுரன் தன்னை அதே மாதிரி யானைத் தலை படைத்தவர்தான் வதம் செய்ய முடியுமென்றும், அதோடு அப்படி வதைக்கக்கூடிய சத்ரு ஸ்த்ரீபுருஷ ஸம்பந்தத்தில் பிறக்காதவனாயிருக்க வேண்டுமென்றும் வரம் வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அது ஒரு பக்கத்தில் இன்னொரு பக்கம், நாம் பார்த்த ஸம்பவம் நடந்த ஸமயம் கைலாஸத்திற்குப் பக்கத்தில் லோகத்திற்கு அமங்களம் உண்டாகும்படியாக ஒரு யானை தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த இரண்டையும் 'கம்பைன்' பண்ணித்தான் ஸ்வாமி நாடகமாடினார். அம்பாள் ஸ்ருஷ்டித்த அருமைக் குழந்தையைத் தாம் ஸம்ஹாரம் பண்ணியதற்காக அவளிடம் நன்றாக 'டோஸ்' வாங்கிக் கொண்டு ஸந்தோஷப் பட்டார். அப்புறம் வடக்கே தலை வைத்திருந்த யானையை சிரச்சேதம் பண்ணி, அந்த சிரஸைக் கொண்டு வந்து இந்தப் பிள்ளையின் முண்டத்தில் பொருத்தி, பிள்ளையாராக உயிர் கொள்ளும்படி செய்து அம்பாளை த்ருப்திபடுத்தினார். பிள்ளையார் மூலம் கஜமுகாஸுரன் வதமாகி லோக க்ஷேமம் உண்டாகும்படியும் செய்தார்.

ஆனந்த வடிவர்– விக்நேச்வரர் ஸுமுகர். சிரித்த முகமுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபர். ஆனந்தம்தான் நிறைவு. ''ஆனந்த பூர்ணம்'' என்பது வழக்கம். ''ஆனந்த பூர்ண போதோஹம்'' - ''ஸததம் ஆனந்த பூர்ண போதோஹம் ஸச்சிதானந்த பூர்ண போதோஹம்'', என்று இரண்டு விதமாக (ஸதாசிவ) ப்ரஹ்மேந்த்ராள் பாடியிருக்கிறார். ஆனந்தம் வந்தால் சிரிப்பும் அத்தோடு பாட்டும் டான்ஸும் வந்துவிடும். ஒருத்தன் துக்கமாயிருக்கும் போது ''கொஞ்சம் டான்ஸ் பண்ணு'' என்றால் பண்ணுவானா ? ஆனந்த ஸ்வரூபியானதால்தான் பிள்ளையார் ந்ருத்த கணபதியாக, கூத்தாடும் பிள்ளையாராக இருக்கிறார். சிவாலயங்களில் மூலஸ்தான வெளிச்சுவரில் கோஷ்ட தேவதைகளாக உள்ளவர்களில் முதல்வர் இந்த நர்த்தன விநாயகர்தான். ஆனந்தமாகச் சிரித்துக் கொண்டு அத்தனாம் பெரிய தொப்பையைத் தூக்கி கொண்டு விடுவார்.

அவருடைய ஆனந்தத்திற்கு முகம் மாதிரியே தொப்பையும் ''இன்டெக்ஸ்'' என்று சொல்லலாம் - வயிறு வெடிச்சிடும் போலச் சிரிக்கிறது' என்று தானே வசனம் ? அப்போது வயிறு நன்றாக புஸு புஸு என்று ஊதித் தொப்பையாகத்தானே ஆகணும். தொப்பைக்கு அப்புறம் வருவோம். பதினாறு நாமாவில் 'லம்போதரர்' என்கிற நாமா வரும்போது அதைப் பார்ப்போம். இப்போது ஸுமுகத்தில்

அல்லவா இருக்கிறோம். முகம் என்றாலே ஆரம்பம் என்று அர்த்தம். புஸ்தகங்களில் கூட முதலில் 'முகவுரை' என்று போடுகிறார்களல்லவா ? ஆரம்ப நாமா 'ஸுமுகர்' என்று இருப்பது ரொம்பப் பொருத்தமாயிருக்கிறது.

நல்ல வாய் உடையவர்- முகம் என்பது முழு மூஞ்சிக்கு மட்டுமில்லாமல் அதிலே உள்ள வாய்க்கும் பேர். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வாய்க்குத் தனியாகப் பேர் கிடையாது. அத்தனை பேர்களையும் சொல்கிறதாகவும், பேச்சுக்கே கருவியாகவும் இருக்கிற வாய்க்குத் தனிப் பேர் இல்லாமல் முகம் என்றேதான் அதையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது ! வேடிக்கையாக தமிழிலே வாய்க்கு வாய் என்று பேர் இருந்தாலும் முகத்துக்குப் பேரே இல்லை ! முகம் என்பது ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தை. ''மூஞ்சி'' என்பது பேச்சு வழக்கிலே மட்டுமுள்ள கொச்சைதான் ; இலக்கண - இலக்கிய வார்த்தையில்லை. அதனாலே, அந்தக் காலத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத கடிகையில் படிக்கும் வித்யார்த்திகளும் தமிழ்ப் பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களும் பரஸ்பரம் பரிஹாஸம் பண்ணிக் கொள்வார்களாம். இவன் அவனை வாய் முகம் இல்லாதவன் என்பானாம் ! அவன் இவனை முகம் இல்லாதவன் என்பானாம் ! அவன், இவனை வாய் இல்லாதவன் என்று திருப்புவானாம் ! பரிஹாஸமென்றாலும் இந்த நாள் மாதிரி ஒருத்தருக்கொருத்தர் பாஷா த்வேஷத்தில் ஏசிக் கொண்டார்கள் என்று அர்த்தமில்லை 'Good humoured banter' என்கிறார்களே, அப்படி நல்லெண்ணத்தோடு சேர்ந்த ஹாஸ்ய உணர்ச்சியில் ஸ்வாதீனமாகக் கேலிப் பண்ணிக் கொள்வார்கள். (பக் 203)

முகம் என்றால் வாய் என்று சொல்ல வந்தேன். ஸுமுகம், நல்ல வாய் என்றால் எது நல்ல வாய் ? நல்ல விஷயங்களை, ஸத் வித்யைகளைச் சொல்கிற வாய்தான் நல்ல வாய். அதனால் நல்ல வித்வானுக்கு 'ஸுமுகர்' என்று பேர் உண்டு. ஸுமுகர் என்றால் கற்றறிந்தவர். இந்த அர்த்தத்திலேயும் பிள்ளையார் ஸுமுகர். அவர் நல்ல வாயை உடைய மஹா வித்வான். ப்ரஹ்மணஸ்பதி, ப்ருஹஸ்பதி என்று வேதங்களில் சொல்லப்படும் மஹா மேதாவிக்கும் அவருக்கும் பேதம் கிடையாது.

அவருடைய அநேக ரூப பேதங்களில் 'வித்யா கணபதி' என்றே ஒருத்தருண்டு. 21 கணபதி பேதங்களைச் சொல்லி ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒரு புஷ்பமாக 21 தினுஸுப் புஷ்பங்களை அர்ச்சனம் பண்ணும்படியாக சதுர்த்தி பூஜா கல்பத்தில் விதித்திருக்கிறது. அதிலே வித்யா கணபதி என்ற பேரைச் சொல்லி

அவருக்கு 'ரஸாள' புஷ்பம் போடணும் என்று இருக்கிறது. ரஸாளம் ரஸாளு என்று பொதுவாகச் சொல்கிறது தான். மாம்பழங்களுக்குள்ளேயே பரம மதுரமாக இருக்கப்பட்ட தினுஸு. வித்யை என்பது அப்படிப்பட்ட ஆத்ம மாம்பழம். ''யார் லோகத்தை முதலில் சுற்றிக் கொண்டு வருகிறார்களோ, அவர்களுக்கு'' என்று நாரதர் கொடுத்த பழத்தை வைத்துப் பரமசிவன் பந்தயம் நடத்தி அதில் விக்நேச்வரர் ஜயித்துப் பெற்றுக் கொண்ட ஞானப்பழம் அந்த மாம்பழம்தான். வித்வத், வித்யை அதனால் அடையும் ஞானம் இவற்றை உடையவர் ஸுமுகர்.

யானை வாயின் சிறப்பும் தத்வப் பொருளும் — யானையின் வாயில் ஒரு விசேஷம். நமக்கும் இன்னும் ஆடு மாடு மாதிரி எந்த ப்ராணியானாலும் அதற்கும் வாய் என்பது இந்தக் கோடிக்கு அந்தக் கோடி உதடு எப்போதும் வெளியில் தெரிகிற விதத்திலேயே இருக்கிறது. கண் என்ற ஒரு அவயவத்திற்குத்தான் அவசியமான சமயங்களுக்காக இரப்பை என்று மூடிபோட்டு வைத்திருக்கிறதே தவிர காது, மூக்கு, வாய் ஆகியவை நன்றாக வெளியில் தெரிகிற விதத்திலேயே இருக்கின்றன. இரப்பை கண்ணை மூடுகிற மாதிரி உதடு நாக்கும் பல்லும் தெரியாமல் மூடுகிறதென்றாலும் இவற்றுக்குள் வித்யாஸமும் இருக்கிறது. கண்ணின் கார்யமான பார்வை என்பதில் இரப்பைக்கு வேலையேயில்லை. பார்வையை மறைப்பதற்கே ஏற்பட்டது அது. உதடு அப்படியில்லை. பேச்சு என்ற கார்யத்திலேயே நேராக நிறையப் பங்கு எடுத்துக் கொள்வது அது. நாக்கு. பல், உதடு மூன்றுமே சேர்ந்துதான் பேச்சு என்பதை உண்டாக்கும் கருவியான வாய். ப ம முதலான சப்தங்கள் உதட்டாலேயே முக்யமாவதாக உண்டாவதால் 'ஓஷ்ட்யம்' என்றே அவற்றுக்குப் பெயர் ; இங்கிலீஷிலும் lipஐ வைத்து labial என்கிறார்கள். நமக்கெல்லாம் வாயின் அங்கமான உதடு எப்போதும் வெளியே தெரிகிறது.

யானை ஒன்றுக்குத்தான் வாயை மூடிக் கொண்டு தும்பிக்கை இருக்கிறது. வாயைக் கையால் பொத்திக் கொள்வது அடக்கத்திற்கு அடையாளம். நாம் கையை மடித்துக் கொண்டு போய் ஒரு கார்யமாக வாயைப் பொத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. யானைக்கானால் ஸ்வாபாவிகமாகவே அதற்குக் கையின் ஸ்தானத்தில் உள்ள தும்பிக்கை வாயை ஸதாவும் மூடிக் கொண்டிருக்கிறது. தும்பி என்றால் யானை. அதன் கை தும்பிக்கை. தும்பிக்கையால் ஆஹாரத்தை எடுத்து அது வாய்க்குள்ளே போட்டுக்

கொள்கிற போதும் தும்பிக்கையை உசரத் தூக்கிக் கொண்டு பிளிறுகிற போதும் மட்டுந்தான் அதன் வாயைப் பார்க்க முடியும். இப்படிப்பட்ட வாய்க்காரராகப் பிள்ளையார் இருப்பதில் பெரிய தத்வார்த்தம் இருக்கிறது. எத்தனை வித்வத் இருந்தாலும் லொட லொடவென்று விஷயங்களைக் கொட்டி வாதம் பண்ணிக் கொண்டிருக்காமல், அவசியமான ஸமயம் தவிர மற்ற காலங்களிலெல்லாம் வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பதுதான் நிஜமான வித்வானின் லக்ஷணம் என்று காட்டவே தும்பிக்கையால் வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கும் கஜரூபத்தில் இருக்கிறார். அத்தனை வித்வத்துக்கு முடிவு மௌனம்தான் என்று காட்டுகிறார். விக்நேச்வரர் நிஜமான ஸுமுகர்.

2. ஏகதந்தர் - ''ஸுமுகச் - சைகதந்தச்ச'' இரண்டாவது பேர் ஏகதந்தர். அப்படியென்றால் ஒரே தந்தமுடையவரென்று அர்த்தம் 'ஒற்றைக் கொம்பன்'' பொதுவாக ஆண் யானைக்கு இரண்டு கொம்பு இருக்கும். பெண் யானைக்குக் கொம்பே கிடையாது. இவருக்கோ ஒரே கொம்பு. முதலிலே இவருக்கும் இரண்டு கொம்பு இருந்து, அப்புறம் வலது பக்கம் இருப்பதை இவரே ஒடித்துக் கொண்டு விட்டார். அதை விக்ரஹங்களில் வலது பக்கக் கீழ்க் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஏன் ஒடித்துக் கொண்டார் ? புராண ரீதியில் இரண்டு கதை சொல்கிறார்கள்.

வ்யாஸர் பாரதம் சொல்கிறபோது அதை உடனே விக்நேச்வரர் அவஸரமாக ஹிமாசலப் பாறைகளில் எழுத வேண்டியிருந்ததென்றும், அப்போது எழுத்தாணிக்காகத் தேடிக் கொண்டு ஓடாமல் தந்தங்களில் ஒன்றையே முறித்து அதனால் எழுதினாரென்றும் ஒரு கதை. அறிவு வளர்ச்சிக்குத் தம்முடைய பஹு அழகான அங்கத்தை - யானையின் அங்கங்கள்ளேயே இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்று ரொம்பவும் மதிப்புள்ளதாயிருப்பதை - உயிரோடு இருக்கும் போதே தியாகம் செய்த உத்தம குணத்தைக் காட்டும் கதை.

இன்னொரு கதை - மற்ற எந்த அஸ்த்ரத்தாலும் வதம் பண்ண முடியாத கஜமுகாஸுரனைத் தம்முடைய ஒரு தந்தத்தையே முறித்து ஆயுதமாக்கிப் ப்ரயோகித்து வதம் பண்ணினாரென்பது. லோக ரக்ஷணத்துக்காக. என்பும் உரியர் பிறர்க்கு என்று காட்டிய கதை. ஸாதாரணமாக அந்தக் குறளுக்கு ததீசியைத் தான் த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவார்கள். ''தந்தமும் யானையின் எலும்புதான். அதனால் பிள்ளையாரும் 'என்பும் பிறர்க்கு உரியரான அன்புடையார்தான் !

பெண்ணாகவும் இருப்பவர் - அவர் ஏகதந்தராக இருப்பதற்கு தத்வார்த்தமும் உண்டு . ஆண் யானைக்குத் தந்தம் உண்டு. பெண் யானைக்குக் கிடையாது. தாம் ஆண், பெண் இரண்டும்தான். அதாவது ஈச்வர தத்வம் என்பது ஆண்தான் பெண்தான் என்று ஒன்றாக மாத்திரம் வரையறுக்க முடியாமல் இரண்டுமாக ஆகியிருக்கும் என்று காட்டவே முகத்தில் ஒரு பக்கம் ஆண் யானை (களிறு என்பது) மாதிரி தந்தத்துடனும், மறு பக்கம் பெண் யானை (பிடி என்பது) மாதிரி தந்தமில்லாமலும் இருக்கிறார். மாதா பிதாக்கள் பப்பாதி (பாதிப் பாதி) ஸ்த்ரீ - புருஷர்களாக அர்த்தநாரீச்வர ரூபத்தில் இருக்கிற மாதிரியே புத்ரரும் கொஞ்சம் இருந்து காட்டுகிறார். அப்படியே 'காப்பி' பண்ணினதாக இருக்க வேண்டாமென்று அங்கே வலது பக்கம் புருஷ ரூபம், இடது ஸ்த்ரீ என்றிருந்தால் இவரோ வலது பக்கம் தந்தமில்லாமல் பெண் யானையாகவும் இடது பக்கம் தந்தமுள்ள ஆண் யானையாகவுமிருக்கிறார்!

முதலில் ஸுமுகர் - அழகான வாய் உள்ளவர் அடுத்தாற் போல ஏகதந்தர் - அந்த வாயிலே உள்ள தந்தத்திலே ஒன்று இல்லாதவர். குழந்தை என்றால் அதற்குப் பல் விழுந்திருக்கும் தானே! பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பு என்று அதைத்தான் விசேஷித்துச் சொல்வது. ஜகத்தின் மாதா பிதாக்களான பார்வதீ - பரமேச்வரர்களின் முதல் குழந்தை ஒரு தந்தம் போன பொக்கை வாயுடன் ஸுமுகமாகச் சிரித்துக் காட்டுகிறது!

விக்நேச்வர காயத்ரீ- ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் உரியதாக ஒரு காயத்ரிமந்த்ரமுண்டு. உபநயனம் பண்ணி ப்ரஹ்மோபதேசம் என்று செய்கிற காயத்ரி மந்த்ரம் ஸெளர்ய ஜ்யோதிஸ்ஸில் இருக்கப்பட்ட பரமாத்ம சக்தியான ஸவிதா என்கிற தெய்வத்திற்கான காயத்ரி. காயத்ரி என்பது 24 எழுத்துக் கொண்ட ஒரு மந்த்ரம். அந்த எண்ணிக்கையில் எல்லா தேவதைகளுக்கும் மந்த்ரங்கள் இருக்கின்றன. இந்த மந்த்ரங்கள் எட்டெட்டு எழுத்துள்ள மூன்று பாதங்களாகப் பிரியும். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் அந்த மந்த்ரம் எந்த தேவதைக்கானதோ அந்த தேவதையின் ஒவ்வொரு பெயரைச் சொல்லியிருக்கும். முதல் பாதத்தில் ஒரு பெயரைச் சொல்லி 'அப்படிப்பட்டவரை அறிவோம்' என்று வரும். இரண்டாம் பாதத்தில் அந்த தெய்வத்திற்கே இன்னொரு பெயரைச் சொல்லி ''அப்படிப்பட்டவரை தியானிப்போம்' என்று வரும். மூன்றாம் பாதத்தில் மூன்றாவதாக இன்னொரு பேரைச் சொல்லி அப்படிப்பட்டவர் நம்மை நல்ல வழியில் தூண்டி விடட்டும்! '

என்று ப்ரார்த்தனே வரும். ஸவிதாவுக்கான காயத்ரியில் மட்டும் முதலிரு பாதங்களுமாகச்சேர்ந்து தியானிப்போம் என்று வரும். மஹா நாராயணோபநிஷத்தில் உள்ளபடி லோக வழக்கில் ப்ரஸித்தமாகவுள்ள இந்த காயத்ரி மந்த்ரங்களில் பரமசிவன், விக்நேச்வரர், ஸுப்ரமண்யர், நந்திகேச்வரர் ஆகிய நாலு பேரின் காயத்ரிகளிலும் முதல் பெயராக 'தத்புருஷர்' என்பதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் விக்நேச்வரரைக் குறித்ததாகவே அதர்வ வேதத்தில் ஒரு உபநிஷத் இருக்கிறது. 'கணபத்யதர்வசீர்ஷம்' என்று அதற்குப் பெயர். அதில் ஒரு கணபதி காயத்ரி கொடுத்திருக்கிறது. இந்தக் காயத்ரியில் ஏகதந்த என்பதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது.

3. கபிலர் - மூன்றுவது நாமா - 'கபிலர்' பழுப்புச் சிவப்பு நிறமாக இருப்பவரென்று அர்த்தம். பல ரூப பேதங்களில் வெவ்வேறு நிறங்களாக விக்நேச்வரர் இருக்கிறுர். 'சுக்லாம்பரதரம்' ச்லோகத்தில் 'சசிவர்ணம்' என்று நிலா மாதிரி வெளுப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறது. கும்பகோணத்திற்குக் கிட்டே திருவலஞ்சுழியிலும் திருத்துறைப் பூண்டிக்குக்கிட்டே இடும்பா வனத்திலும் வெள்ளைப் பிள்ளையார் -ச்வேத விநாயகர் - இருக்கிறுர், ஒளவையார் 'அகவலிலோ அவரை ''நீலமேனி'' என்று சொல்லியிருக்கிறுள். அவளே ''வாக்குண்டாம்'' பாட்டில் 'துப்பார் திருமேனி' என்று பவள வர்ணமாகவும் பாடியிருக்கிறுர். பல ரூபங்களிலும் குழந்தை ஸ்வாமி அந்த கிழப்பாட்டிக்கு தர்சனம் தந்திருப்பார். வடக்கேயெல்லாம் விக்நேச்வரர் என்றுலே ஒரே சிவப்பாக ஸிந்தூரத்தைப் பூசித்தான் வைத்திருப்பார்கள்.

நம் சோழ தேசத்திலே ''கணபதீச்சுரம்'' என்றே பேர் பெற்றிருக்கிற கோவில் இருக்கிற ஊருக்கு செங்காடு - முன்னே 'திருவும்' பின்னே 'குடி'யும் சேர்த்துக் கொண்டு திருச்செங்காட்டாங்குடி என்று பேர் - 'டா'வைக் குறிலாக்கித் திருச்செங்காட்டங்குடி என்று தமிழ் நூல்களில் இருக்கும். அது செங்காடு ஆனதற்குக் காரணம் விக்நேச்வரர் கஜமுகாஸுரனே ஸம்ஹாரம் செய்த போது அவனுடைய ரத்தம் அந்தக் காடு முழுக்கப் பாய்ந்ததுதான். அப்போது பிள்ளையாரும் செக்கச் செவேலென்று ஆகி விட்டார். இல்லை ''செக்கச் செவேல்'' இல்லாமல் கறுப்பான ஆனை உடம்பில் ரத்த வர்ணம் தோய்ந்து 'கபில' நிறமாக விட்டாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரு மஹாவீரனே அடியோடு ரத்தம் போகப் பண்ணிக் கொன்றதால் தமக்கு வீரஹத்தி தோஷம் வந்ததாக விக்நேச்வரர்

நினைத்தாராம். அவருக்கேது தோஷம் ? நமக்கு வழிகாட்டத்தான் தெய்வங்களும் இப்படியெல்லாம் நடிப்பது ! ராவணனைக் கொன்றதால் ராமர் தோஷம் வந்து விட்டதாக நினைத்து ப்ராயச்சித்தமாக ராமலிங்கம் ஸ்தாபித்தாரல்லவா ? அந்த மாதிரி பிள்ளையாரும் இந்தத் திருச்செங்காட்டாங்குடியில் லிங்கம் ஸ்தாபித்து சிவ பூஜை பண்ணி தோஷத்தைப் போக்கிக் கொண்டாராம். அதனால் ராமர் சிவ பூஜை பண்ணிய இடம் ராமேச்வரம் ஆனது மாதிரி அந்தக் கோவிலுக்கு கணபதீச்வரம் - தமிழிலக்கணப்படி 'கணபதீச்சுரம்' - என்று பேர் ஏற்பட்டு விட்டது.

வாதாபி கணபதி: – அப்புறம் அந்த ஊருக்கே வாதாபி கணபதி வந்து சேர்ந்தார். அநேக கணபதி பேதங்களில வாதாபி கணபதி என்று ஒருத்தருண்டு. வாதாபி என்ற அஸுரனை ஜெரித்துக் கொள்வதற்காக அகஸ்தியர் உபாஸித்த கணபதி அவர். திருச்செங்காட்டாங்குடிக்கு வந்து சேர்ந்தவர் இவரே. வாதாபி என்ற அஸுர வதத்துக்குக் காரணமான அவர் எந்த ஊரிலிருந்து வந்தாரோ அந்த ஊருக்கும் பேர் வாதாபிதான். அஸுர வாதாபி வாழ்ந்து வந்த ஊருக்குப் பிற்காலத்தில் அவன் பெயரே ஏற்பட்டு விட்டது. அது சாளுக்கிய ராஜ வம்சத்தவர்களின் தலைநகராக ஆயிற்று. சாளுக்கிய ராஜாக்களில் 'புலகேசீ' என்ற பேருள்ளவர்கள் இரண்டு பேர் இருந்திருக்கிறார்கள் 'புலிகேசி' என்று தப்பாகச் சொல்கிறார்கள்.

இந்த வம்சத்தினர்களில் ராஜாவான பிறகு எல்லாருமே ஸம்ஸ்க்ருதப் பெயர்தான் வைத்துக்கொண்டு இருப்பதால் இந்தப் பெயரைப் 'புலகேசின், 'புலகேசி' என்று ஸம்ஸ்க்ருதமாகவே சரித்ராசிரியர்கள் தீர்மானம் பண்ணி, இங்கிலீஷில் அப்படித்தான் எழுதுகிறார்கள்.

'புலகேசி என்றால் புல(ள)காங்கிதம் அடைவதென்கிறோமே அப்படி ஆனந்தத்தில் மயிர்க்கூச்சு எடுத்திருப்பவன் என்று அர்த்தம். வீரதீர ஸாஹஸங்களை ஒரு ராஜா தானும் மயிர்க் கூச்செறிந்து செய்வான். அதைப் பார்க்கிற, கேட்கிறவர்களும் மயிர் கூச்செறியும்படிப் பண்ணுவான். அப்படிப் புளகமடையச் செய்கிறவனே புலகேசி. 'புலம்' என்றாலே புளகம்தான் புளகமுள்ள கேசம் உடையவன் புலகேசி. புலக + ஈச - 'புளகமடைந்தவனும் ராஜாவாக இருக்கிறவனும்' என்றும் பிரித்துச் சொல்லலாம்.

இரண்டாவது புலகேசி ஸமாசாரத்திற்கு வருகிறேன். முதலில் சிற்றப்பாவால் வஞ்சிக்கப்பட்டு ராஜ்யாதிகார உரிமையை இழந்து கஷ்டப்பட்டான். அப்புறம் புஜ பல பராக்ரமத்தால் சிற்றப்பாவை வீழ்த்தி ஸிம்ஹாஸனம் ஏறினான். சளுக்ய ராஜாவுக்குள்ளேயே

தலைசிறந்த இடம் பெற்றான். 'ஸத்யத்திற்குப் புகலிடமாயிருப்பவன் என்ற அர்த்தமுள்ள 'ஸத்யாச்ரயன்' என்ற பட்டத்தோடு ஆட்சி நடத்தினான். ராஜாதிராஜ ஹர்ஷவர்த்தனனும் தன்னை எதிர்த்துப் போராட முடியாதபடி கலங்க அடித்து அவன் நர்மதைக்கு வடக்கோடு ராஜ்யத்திற்கு எல்லை கட்டிக் கொண்டு திரும்பும்படிப் பண்ணினான்.

அப்போது தமிழ் தேசத்தில் பெரிய ராஜ்யாதிபதியாக இருந்தவன் பல்லவ ராஜாவான மஹேந்த்ர வர்மா. அவன் மேல் புலகேசி படையெடுத்து பல்லவ ஸைன்யம் காஞ்சீபுரம் கோட்டைக்குள்ளேயே முடங்கிப் போகும்படிச் செய்து விட்டான். புலகேசியிடம் பட்ட பரிபவம் (தோல்வி) பல்லவ வம்சத்திற்கு ஆருத புண்ணாகிவிட்டது. ராஜ ரத்தமா ? பழிக்குப் பழி வாங்கணும் என்ற வர்மம் உண்டாயிற்று. அது நிறைவேறாமலே மஹேந்த்ர வர்மா கண்ணை மூடிவிட்டான். அவன் பிள்ளை நரஸிம்ஹ வர்மா - மாமல்லன் என்று பேர் வாங்கின வீராதிவீரன் காலத்தில் தான் பழி வாங்க முடிந்தது. அவன் வாதாபி மேலே படை எடுத்துப் போய் ஹதாஹதம் பண்ணி ஜயித்துவிட்டான். புலகேசி நேரே பல்லவ ராஜதானியான காஞ்சிக்கு உள்ளே போய் அதை ஜயிக்கவில்லை. மஹேந்த்ரனை காஞ்சிக் கோட்டையை மூடிக்கொண்டு உள்ளே இருக்கும்படிப் பண்ணி வெளியில் தான் ஜயித்தான். மாமல்லனோ பதிலடி என்று அதைவிட உக்ரமாக சளுக்கிய ராஜதானியான வாதாபிக்கு உள்ளேயே போய் அதோடு நகரத்தையே நாசப்படுத்தி விட்டான்.

வாதாபி கொண்ட நரசிங்கப் போத்தரையன் என்று பட்டப்பேர் சூட்டிக் கொண்டான். வாதாபியிலேயே அவன் அந்த ஊரை ஜயித்ததைப் பெருமையாக ப்ரகடனம் பண்ணிக் கொண்ட ஒரு சிலாசாஸனம் இன்றைக்கும் இருக்கிறது.

ஆனைமுகரும் அகத்தியரும்- விக்நேச்வரரோடு ரொம்பவும் ஸம்பந்தப்பட்டவர் அகஸ்திய மஹர்ஷி. இரண்டு பேரும் தொப்பை வயிற்றுக் காரர்கள். அகஸ்தியர் அங்குஷ்ட மாத்ரர் (கட்டை விரல் அளவேயானவர்) குறுமுனி என்று சொல்கிறது. பிள்ளையாரையும் ''வாமன ரூப'' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

மூஷிக வாஹந மோதக ஹஸ்த சாமர கர்ண விளம்பித ஸூத்ர।
வாமந - ரூப மஹேச்வர புத்ர - விக்ந விநாயக பாத நமஸ்தே॥

''வாமன ரூப என்றால் குள்ள உருவம் - வாமனாவதாரம் மாதிரி. ''வக்ரதுண்ட மஹாகாய'' என்று ஒரு பக்கம் மஹா பெரிய

சரீரமுடையவர் என்றும் சொல்லி இன்னொரு பக்கம் வாமன ரூபர் என்றும் வர்ணித்திருக்கிறது. பெரிசு சிறிசு எல்லாம் அவர்தான். அணுவும் அவர்தான். அகிலாண்டமும் அவர்தான் என்று தாத்பர்யம். அணுவுக்கணுவாய் அப்பாலுக்கப்பாலாய் என்று ஔவை (அகவலில்) சொல்லியிருக்கிறாள்.

'ஹம்பியில் பெரிசு பெரிசாக இரண்டு விக்நேச்வர மூர்த்திகள். ஒன்று பத்தடி உயரம். இன்னொன்று இருபதடி உயரம் இருக்கும். இப்படி மஹாகாயராக இருக்கிறவர்களுடைய பேர்களோ நேர்மாறாக வாமன ரூபத்தைக் காட்டுவதாக இருக்கின்றன ! பத்தடிப் பிள்ளையாருக்கு 'சசிவுகல்லு' என்று பேர். அப்படியென்றால் கடுகத்தனை அளவேயானவர் என்று அர்த்தம். இருபதடிப் பிள்ளையாருக்கு 'கடலேக்கல்லு' என்று பேர். கடலேப் பருப்பு அளவானவர் என்று அர்த்தம் ! இவருக்கு இத்தனை பெரிய விக்ரஹங்கள் இருக்கிறதே என்று நினைக்க வேண்டாம். வாஸ்தவத்தில் விச்வரூபியான அவருக்கு விக்ரஹம் பண்ண எவராலும் ஆகாது. முடிந்த அளவுக்கு இங்கே பண்ணி வைத்திருக்கிறோம். அது அவருடைய நிஜமான ரூபத்தோடு ஒப்பிட்டால் கடுகத்தனை, கடலேயத்தனையாகத்தான் தெரியும் என்று அடக்கத்தோடு இப்படிப் பேர் வைத்திருக்கிறார்கள்.

அகஸ்த்யருக்கும் விக்நேச்வரருக்கும் ஸம்பந்தம் சொன்னேன். அகஸ்த்யர் கமண்டலுவுக்கள் அடைத்து வைத்திருந்த காவேரியைக் காக்கா ரூபத்தில் வந்து கவிழ்த்து விட்டு நதியாக ஓடப் பண்ணியவர் விக்நேச்வரர்தான். அந்த ஸமயத்தில் அகஸ்த்யருக்குக் காக்காயிடம் கனகோபம் வந்தாலும் அப்புறம் அதுதான் விக்நேச்வரர் என்று தெரிந்ததும் ஒரே பக்தியாகிவிட்டார். அவர்தான் ''காக்கா பிடித்தவர்' போலிருக்கிறது - காக்காயை மனஸுக்கு ரொம்பவும் பிடித்தவர் ! அப்புறம் ஒரேயடியாகப் பிள்ளையார் பக்தியில் ஈடுபட்டு விட்டார்.

வாதாபி விஷயத்திற்கு வருகிறேன். அதிலே அகஸ்த்யர் முக்கியமான கதாபாத்திரம். வாதாபி இல்வலன் என்று அண்ணன் - தம்பியாக இரண்டு அஸுரர்கள்.... அநேகமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கக் கூடிய கதைதான். நேரடியாகத் தாக்கிக் கொல்கிற அஸுரர்களை விடவும் ஒரு படி மட்டமாக நயவஞ்சனையால் ரிஷிகளைக் கொன்று தின்பது இவர்கள் வழக்கம். பொதுவாகவே நரமாம்ஸமென்றால் அஸுரர்களுக்கு ரொம்பவும் இஷ்டம். அதிலும் வேத மந்த்ரத்தில் ஊறிப்போய்ப் பரம மதுரமாகிவிட்ட ரிஷி சரீரமென்றால் ஹல்வா மாதிரி ! அந்த ஹல்வா கிடைப்பதற்காக

இந்த இரண்டு பேரும் ஒரு நயவஞ்சனை செய்வார்கள். இரண்டு பேரில் மூத்தவனான இல்வலன் ஒரு ப்ராம்மண ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு யாராவது ரிஷியிடம் போய் ரொம்பவும் நமஸ்காரம் பண்ணித் தன் வீட்டில் அவர் போஜனம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திப்பான். ரிஷியும் ஒப்புக் கொண்டு போவார். அவன் என்ன பண்ணியிருப்பானென்றால் வாதாபியையே மாம்ஸமென்று தெரிந்து கொள்ள முடியாத விதத்தில் கறியாகச் சமைத்துப் பரிமாறுவான். ரிஷிகள் அவசியமான ஸமயத்தில்தான் ஞான த்ருஷ்டியை ப்ரயோகிப்பார்கள். மற்ற ஸமயங்களில் ஸாதாரண ஜனங்கள் மாதிரி தான் இருப்பார்கள். அஸுர சூழ்ச்சி தெரியாமல் அவர்கள் வாதாபிக் கறியைச் சாப்பிட்டு விடுவார்கள். போஜனம் முடிந்தபின் அவர்களுக்கு இல்வலன் தாம்பூலாதிகள் கொடுத்து சிரம பரிஹாரம் பண்ணிக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு, தம்பியை வாடா என்று கூப்பிடுவான். உடனே ரிஷி வயிற்றில் போஜ்ய பதார்த்த ரூபத்தில் இருக்கும் வாதாபி ஆடு ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு கொம்பால் அவர் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொன்றபடி வெளியே வருவான். அப்புறம் இரண்டுபேரும் ஸந்தோஷமாக அந்த சரீரத்தைத் தின்று தீர்ப்பார்கள.

அகஸ்த்யருக்கும் இதே மாதிரி போஜன உபசாரம் பண்ணி விட்டு "வாதாபி வாடா வெளியிலே" என்று இல்வலன் கூப்பிட்டான். அவர் விக்நேச்வர ஸ்மரணையிலேயே இருந்து கொண்டிருப்பவரல்லவா ? அதனாலே அஸுரனுடைய கபடம் அவருக்குப் புரியும்படியாக விக்நேச்வரர் அநுக்ரஹம் செய்து விட்டார். இதற்கு மாற்றுப் பண்ணுவதற்கான உபாயமும் ஸ்புரிக்கும்படி அநுக்ரஹித்து விட்டார். உடனே அகஸ்த்யர் தொப்பையைத் தடவிக்கொண்டு "வாதாபி ! ஜீர்ணோ பவ" என்றார். அஸுரன் வெளியில் வரமுடியாமல் அவர் வயிற்றுக்குள்ளேயே வைச்வாநர அக்னியாயுள்ள பரமாத்மாவில் ஜீர்ணமாகி விட்டான்.

அதைப்பார்த்து இல்வலன் பயந்து போய் அகஸ்த்யரிடம் சரணாகதி பண்ணி பொன்னும் பொருளும் காணிக்கையாக கொடுத்தான் என்று ஒரு கதை. இன்னொரு கதைப்படி, தம்பியை ஜீர்ணித்துக் கொண்டு விட்டாரே என்ற கோபத்தில் அவன் அவர் மேல் பாய்ந்தான்; அவர் ஒரு தர்ப்பையை அபிமந்திரித்து அவன் மேலே போட்டார் ; அது அஸ்திரமாகி அவனை வதைத்து விட்டது.

தான் வாதாபியை ஜீர்ணித்து அதன் வழியாக லோகத்திற்கு நல்லது செய்யும்படியாக அநுக்ரஹித்த பிள்ளையாருக்கு அகஸ்தியர் பூஜைகள் பண்ணினார். அப்போது விக்நேச்வரர் இருந்த

திருக்கோலத்திற்கு ''வாதாபி கணபதி'' என்றே பேர் வந்து விட்டது.

திருவாரூரில் அநேக கணபதி மூர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே வாதாபி கணபதியும் இருக்கிறார். தீக்ஷிதருடைய ''வாதாபி கணபதி(ம் பஜே) 'கீர்த்தனை இவர் பேரிலே தான். ''மூலாதார க்ஷேத்ர ஸ்திதம்'' என்று வருகிறது. ப்ருத்வீ ஸ்தலமான திருவாரூர்தான் மூலாதார க்ஷேத்ரம். அகஸ்த்யர் க்ஷேத்ராடனம் பண்ணிக் கொண்டு திருவாரூர் வந்தபோது மூலாதார க்ஷேத்ரமான அங்கே வாதாபி கணபதியைப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணி விட்டார். (பக் 170)

பரஞ்ஜோதி - வாதாபி கணபதி மேற்கு டெக்கானின், சளுக்கிய ஸாம்ராஜ்ய ராஜதானியாயிருந்த வாதாபிதான் இல்வல - வாதாபிகள் இருந்த ஊர். அங்கேயும் ஓர் கணபதி இருந்தார். விக்ரஹ ரூபத்தில் வாதாபியிலிருந்தால் ' அவரும் ஒரு வாதாபி கணபதி. அந்த ஊரை நரஸிம்ஹ வர்மா ஜயித்து, ஜய சாஸனம் நாட்டிய போது கமாண்டர் - இன்சீஃபாகப் போனவர் பரஞ்சோதி என்கிறவர். நரஸிம்ஹவர்மாவின் வாதாபி வெற்றிக்கும் அவனுடைய ஸேநாதிபதியான பரஞ்சோதிதான் காரணமாயிருந்தார்.

அவர் கணபதீச்சரம் என்ற சிவாலயமுள்ள திருச் செங்காட்டாங்குடியைச் சேர்ந்தவர். அதனால் பிறவியிலிருந்தே பிள்ளையாரிடம் அவருக்கு ஒரு பிடிமானம் இருந்திருக்கணும். இதுவும் ஒரு ஈச்வரலீலை - அவரே ஜயசாலியாக வாதாபியை ஜயித்து அங்கேயுள்ள பொன், மணி, யானை குதிரை எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து கொண்டு ஊர்வலம் வருகிறபோது அங்கே வாதாபி கணபதியைப் பார்த்தார். பார்த்தவுடன் பக்தி பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. அந்த மூர்த்தத்தைத் தமக்கென்று எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்.

அசோகருக்கு நடந்த மாதிரி சளுக்கிய விக்ரமாதித்தனுக்கு நடந்த மாதிரி பரஞ்ஜோதி வாழ்க்கையிலேயும்இதைத் தொடர்ந்தாற் போல் அவர் பல்லவ ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பிய பிறகு, ஒரு பெரிய மாறுதல் நடந்து விட்டது.

படைத்தலைவர் பக்தித் தொண்டரானார்- பூர்வாச்ரமப் பரஞ்சோதிக்கு ஒரு பக்கம் தநுர்வேதப் பயிற்சி இருந்தாலும் இன்னொரு பக்கம் நல்ல சிவபக்தியும் இருந்தது. பக்தியை உள்ளுக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு வெளியே வீரதீரங்கள் காட்டினார். நரஸிம்ஹ வர்மாவின் படையில் சேர்ந்து யானைப்படைத் தலைவராகி அவனுக்காக வாதாபி வரை போய் வெற்றி பெற்றார். அங்கே கவர்ந்த பொன், மணி, யானை, குதிரை

முதலானதுகளை ராஜாவுக்கே ஸமர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டு வாதாபி கணபதியை மாத்திரம் தனக்கென்று வைத்துக் காண்டார்.

சளுக்கியர்களுடைய மஹாபெரிய யானைப் படையை ஜயிக்கும்படியான திறமை உமக்கு எப்படி வந்தது? என்று ராஜா ஆச்சர்யப்பட்டு அவரைக்கேட்டான். அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் அடக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தார். ஸேநாதிபதியாயிருந்தாலும் தன்னுடைய சொந்த விஷயம் எதையும் அவர் ராஜாவிடம் தெரிவித்ததில்லை. தன் கார்யத்தைக் கவனமாகச் செய்வாரே தவிர கார்யம் செய்கிற தன்னைப் ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டதில்லை. இப்போது ராஜா அவருடைய வீர ஸாஹஸத்துக்குக் காரணம் கேட்டபோது பேசாமலே இருந்தார்.

அப்போது அந்தப் பல்லவ ராஜாவின் மந்த்ரிகள் ''இந்த பரஞ்சோதி பெரிய சிவபக்தர். வெளியில் தெரியாமல் சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்கிறவர். இப்படிப்பட்டவருக்கு முன்னாடி எந்த எதிரிப்படைதான் நிற்க முடியும் என்றார்கள். தநுர்வேத சாதுர்யத்தையோ, அவருடைய தேஹ பல புத்தி பலங்களையோ அவர்கள் வெற்றிக்குக் காரணமாகச் சொல்லாமல் அவருடைய சிவ பக்தியே எதையும் யுத்தத்தில் ஜயத்தையுங்கூட, சாதித்துக் தந்ததாச் சொன்னதைக் கவனிக்கணும். பரலோகத்துக்குத்தான் பக்தி வழிகாட்டுமென்று இல்லை. இஹலோக கார்யம் ஒருத்தரால் நடக்க வேண்டியிருக்கும் வரை அதற்கு பக்தி உபகாரம் பண்ணும். மந்த்ரிகள் சொன்னதுதான் தாமஸம், ராஜா அப்படியே நடுங்கிப் போய்விட்டான். ''ஐயையோ, ஒரு உத்தமமான சிவநேசச் செல்வரையே படைத் தலைவராக வைத்துக் கொண்டு வேலை வாங்கியிருக்கிறேன்? பெரிய அபசாரம் பண்ணிவிட்டேன்'' என்று அழுதுகொண்டு ''க்ஷமிக்கணும்'' ! என்று பரஞ்சோதிக்கு நமஸ்காரம் செய்தான்.

ராஜா நமஸ்காரம் பண்ணியதும் அவனைத் தடுத்துக் கொண்டு அவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்த பரஞ்சோதி ''நீங்கள் இப்படியெல்லாம் வருத்தப்படக்கூடாது. நாங்கள் குல தர்மமாக உத்யோக ப்ராமணர்களாகி அதிலேயும் யானைப்படை ஸேவகம் செய்வதென்று வைத்துக் கொண்டவர்கள்தான். அந்தக் குல வழக்கப்படி நானேதான் உங்கள் படையில் சேர்ந்தேன். இனிமேலேயும் இந்தப் பாரம்பர்யத் தொழில் தாராளமாகத் தொடர்ந்து பண்ணுவதற்கு நான் தயார்தான் என்று சொன்னார்.

அவர் அப்படிச் சொன்னாலும் ராஜா தனக்கு அவர் ஸேவகம் செய்பவராக இனிமேல் ஒரு க்ஷணங்கூட இருக்கக் கூடாது என்று நினைத்து ''வேண்டாம் வேண்டாம். இனிமேலே தாங்கள் ஸதா காலமும் சிவ ஸ்மரணமும், சிவ புண்யமுமே பண்ணிக் கொண்டிருங்கள்'' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி, அவருடைய குடும்பத்தின் போஷணைக்காகவும் அவருடைய சிவனடியார் பணி நன்றாக நடப்பதற்காகவும் ஏராளமாகப் பொன்னும் பொருளும் ஸமர்ப்பணம் பண்ணினான்.

அதெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அவர் சொந்த ஊரான திருச்செங்காட்டாங்குடிக்கே வந்தார். அதோடு அவர் வாழ்க்கையில் பெரிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. சிவ பக்தியை உள்ளூர வைத்துக் கொண்டு வெளிக் கார்யத்தில் படை எடுப்பது, வெட்டுவது குத்துவது என்று இருந்தவர் வெளியேயும் பரம ஸாத்விகராகி விட்டார். வாதாபி கணபதியைத் தம்மூரில் உள்ள கணபதீச்வரமாகிய சிவன் கோவிலில் ப்ரதிஷ்டை செய்தார். பத்தினியோடு கூட சிவோபாஸனை பண்ணிக்கொண்டு, சிவனடியார்களுக்கெல்லாம் நன்றாக பிக்ஷை பண்ணிக் கொண்டு இருந்தார். அந்த சிவத் தொண்டர்களிலெல்லாம் ரொம்பச் சின்னவன் தான் என்று விநய மனோபாவத்தில் தன்னை ''சிறுத்தொண்டன்'' என்றே சொல்லிக் கொண்டார். பரஞ்ஜோதி என்ற பேர் போய் சிறுத்தொண்டர் என்பதே அவர் பெயராக நிலைத்து விட்டது. லௌகிக ஸ்தானம் அந்தஸ்து எல்லாவற்றையும் விட தெய்வ ஸம்பந்தமாகப் பணி செய்வதைத்தான் பெரிசாக மதித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

உத்யோகத்தை விட்டு விட்டு, இவராக விடவில்லை. ராஜா விடும்படி பண்ணினான். 'டிஸ்மிஸல்' இல்லை. பெரிய ஆனராகப் பண்ணினான். அப்படி உத்யோகம் போய் அவர் ஊரோடு வந்து சிவதர்மம் பண்ண ஆரம்பித்த அப்புறந்தான் அவருக்குப் பிள்ளை சீராளன் பிறந்ததே. அதுவரை தாம்பத்தியத்திலேயே மனம் போகாமல் உள்ளே சிவோபாஸனை வெளியிலே கத்தியை சுழட்டிக் கொண்டு யுத்தம் என்றே இருந்திருக்கிறார்.

வயஸானக்காலத்தில் பிறந்த அந்த அருமைப் பிள்ளையைத்தான் பைரவ யோகி வேஷத்தில் வந்த பரமசிவன் கேட்டவுடன் இவர் கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் கறி சமைத்துப் போட்டது.

மூத்த பிள்ளை விக்நேச்வரர் ப்ராயச்சித்தமாக சிவபூஜை பண்ணியதால்தான் ஸ்வாமி அந்த ஊரில் கோவில் கொண்டதே. இதைச் சொல்லும் போது இன்னொரு பொருத்தம் கூடத் தெரிகிறது.

சிறுத்தொண்டர் சீராளனின் சிரசைச் சீவின மாதிரியேதான் பூர்வத்தில் ஸ்வாமியும் அம்பாள் படைத்த பிள்ளையின் சிரசைச் சீவியிருக்கிறார்!...

'கபிலர் என்ற பேருக்கு அர்த்தம் சொல்ல ஆரம்பித்து விக்நேச்வரர் சிவப்பு. ஊரையே சிவப்பாக்கிச் செங்காட்டாங் குடியாக்கி, அங்கே வாதாபியிலிருந்து வேறே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார் என்று கதை ஆராய்ச்சி எல்லாம் ரொம்ப தூரம் போய்விட்டது.

''இப்படி வெளி ராஜ்யங்களை ஜயித்து அங்கேயிருந்து ஒரு விக்ரஹம் அல்லது வேறு கலைப் பொருளைக் கொண்டு வந்து நம் ஊரில் நாட்டினால் ஒன்று தாங்களே அதைப் பற்றிக் கல்வெட்டில் பொறித்துப் பிரகடனப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். அல்லது அவர்கள் காலத்துப் புலவர்களின் உலா முதலான புகழ் கவிதைகளில் அல்லது பிற்கால இலக்கியத்திலாவது சான்று கிடைக்கிறது. திருச்செங்காட்டாங்குடியிலே கல்வெட்டுமில்லை. இலக்கியச் சான்றுமில்லை. பரஞ்சோதியாயிருந்து சிறுத்தொண்டரானவரின் கதையையே விரிவாகச் சொல்லும் பெரிய புராணத்திலும் வாதாபி விக்நேச்வரரைப் பற்றிப் ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. அதனால் அந்த மூர்த்தி அங்கேயிருந்து வந்ததென்பதற்கு ஆதாரமில்லை''

''திருச்செங்காட்டாங்குடியில் வாதாபி கணபதி என்று இருக்கும் மூர்த்தி சளுக்கிய பாணியில் இல்லை; தமிழ்நாட்டுப் பல்லவ பாணியைச் சேர்ந்த விக்நேச்வர மூர்த்தங்களைப் போலத்தானிருக்கிறது என்றும் ''கிரீடம் மேல் கைகளில் பாசாங்குசம் முதலிய 'சளுக்யன் - ஆர்ட்'டாகத் தெரியவில்லை; நம் தக்ஷிண பாணியாகத்தான் இருக்கிறது'' என்கிறார்கள். உள்ளங்கால்இரண்டும் ஒன்றையொன்று பார்த்தாற் போல காலை மடித்துக் கொண்டிருப்பது புதுமையாக இருக்கிறதே'' என்று கேட்டேன். அதற்கு ''பிள்ளையார் பட்டியிலுள்ள ப்ரஸித்தமான பிள்ளையாரும் அப்படித்தான் இருக்கிறார். இதை விட அதில் உள்ளங்கால் ஒன்றுக்கொன்று இன்னம் கிட்ட இருக்கின்றன. கிரீடத்தின் அமைப்பு இரண்டிலும் ஒரே போல இருக்கின்றன. என்று சொன்னார்கள். பிள்ளையார்பட்டி 'பல்லவன் ஆர்ட்' என்பது நிச்சயமான விஷயம். அந்தக் கோவில் பல்லவர்களுடைய 'குடைவரை' என்கிற குகைக்கோவில்களில் ஒன்று. விக்நேச்வர ஸம்பந்தமுள்ள வாதாபிக்குப் போய்ப் பெரிய ஜயம் பெற்ற பரஞ்சோதிக்கு அங்கே இருந்த விக்நேச்வர மூர்த்தியிடம் ரொம்பவும் பக்தி ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதனால்

அப்புறம் தம் ஊரோடு அவர் ஸெட்டில் ஆனபோது அங்கே நம்மூர் சில்பியைக் கொண்டு. நம்முடைய பல்லவ பாணியிலேயே மூர்த்தி அடித்துப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணியிருக்கலாம். வாதாபிதான் அதற்குக் காரணமானதால் மூர்த்திக்கு வாதாபி கணபதி என்று பேர் வந்திருக்கலாம் என்று அந்த எக்ஸ்பெர்ட்களில் ஒருத்தர் சொன்னார்.

இன்னொன்றுகூடக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பரஞ்சோதி வாதாபியிலிருந்து விக்நேச்வர மூர்த்தி கொண்டு வந்தது வாஸ்தவமாகவே இருக்கலாம். ஆனால் திருவாரூர்தான் மூலாதார க்ஷேத்ரம் என்பதால் அங்கே ப்ரதிஷ்டை செய்திருக்கிறரென்று தோன்றுகிறது. அங்கேயுள்ள வாதாபி கணபதி சளுக்கிய பாணியாக தெரிகிறது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

இப்படி - அப்படி நான் ஜட்ஜ்மெண்ட் எதுவும் தரவில்லே பலவித அபிப்ராயங்களை மட்டும் சொன்னேன்...

(ஷோடச நாமங்களில்) கபில நாமத்தில் இருக்கிறோம். தேன் மாதிரிச் சிவப்பாயிருப்பவர் கபிலர், அந்த நிறமுள்ள பசுவைத்தான் கபிலை என்று சிறப்பித்துச் சொல்வது. ஸாங்கிய சாஸ்த்ரத்தைக் கொடுத்தவர் ஒரு கபிலர். அவர் பஸ்மம் பண்ணிய அறுபதினாயிரம் ஸகர புத்ரர்களைப் புண்ய லோகம் சேர்ப்பதற்காகத்தான் பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வந்தது. கமண்டலுவைக் கவிழ்த்துவிட்டு காவேரியைப் பாயவைத்தார் நம்முடைய (விக்நேச்வர) கபிலர்! தமிழில் சங்ககாலப் புலவர்களில் நிறையப் பாடியுள்ள ஒருவரின் பெயர் கபிலர். அவருக்கும் விக்நேச்வர ஸம்பந்தமுண்டு. பாரி வள்ளலின் ஆஸ்தானப் புலவர் அவர். பாரி இறந்து போன பிறகு அவர் பெண்களுக்கு கார்டியன் மாதிரி இருந்திருக்கிறுர். அவர்களுக்கு நல்ல அரச குடும்பத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டுத் தாம் ப்ராயோபவேசம் (வடக்கிருத்தல் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்) பண்ணி ஆயுளை முடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தேசம், ஆனால் அநாதைகளான அந்தப் பெண்களை யாரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முன்வரவில்லை. பாரி இல்லாமல் கபிலராலும் உயிர்வாழ முடியவில்லை. அதனால் ஸத்துக்களான ப்ராம்மணர்களிடம் அந்தக் கன்யாப் பெண்களை ஒப்படைத்து விட்டு, ப்ராயோபவேசம் பண்ணி ஆயுளை முடித்துக் கொண்டு விட்டார். கபிலர் உயிர் விடுவதற்கு முன்னால் விக்நேச்வரரைத்தான் ஸ்தோத்திரம் செய்தார். ''மூத்த நாயனார் திரு இரட்டை மணிமாலை'' என்று அதற்குப் பெயர். (சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில்) பதினொன்றாம் திருமுறையில்

அதைச் சேர்த்திருக்கிறது. 'கபில தேவ நாயனார்' செய்ததென்று அதிலிருக்கிறது இவர் வேறே, சங்கப் புலவரான கபிலர் வேறே என்றும் அபிப்ராயமிருக்கிறது. அதெப்படியானாலும், அந்தக் கபிலர் 'போன' பிறகு பாரி மகளிருக்குப் பொறுப்பெடுத்துக்கொண்டு நல்லபடியாகக் கல்யாணம் செய்து வைத்தது விக்நேச்வரரின் பக்தையான ஔவைதான். கபிலருடைய அந்திம ஆசை விக்நேச்வரர் அருளாலேயே நிறைவேறியிருக்கிறது.

4. கஜகர்ணகர் அடுத்து பேர் 'கஜகர்ணகர்' 'யானைக் காது உள்ளவர்'. கஜமுகர் என்று முகம் முழுதையும் சொல்லி விட்டால் போதாது; அவருடைய காதும் யானைக் காதுதான் என்று பிரத்யேகமாகச் சொல்ல வேண்டும். என்கிறாற்போல் இப்படிப்பேர் சொல்லியிருக்கிறது. யானைக்காதிலே அப்படி என்ன விசேஷம் ?மற்ற ஸ்வாமிக்கெல்லாம் காதைச் சுற்றிப் பெரிசாக ஒரு கால் வட்டம் மாதிரிப் போட்டுத் தோளோடு சேர்த்தே விக்ரஹங்கள் பண்ணியிருக்கும். இந்த வட்டப் பிரபைக்கு உள்ளேயும், கிரீடத்துக்குக் கீழேயும் அந்த ஸ்வாமியின் காது எங்கே இருக்கிறது என்று நாம் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும் படியே இருக்கும். அநேகமாக, பெரிசாகத் தொங்கும் குண்டலத்தை வைத்துத்தான் காதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். விக்நேச்வரர் ஒருத்தர்தான் இதற்கு விலக்கு. அவருடைய யானைக் காது அவருடைய பெரிய முக மண்டலத்துக்கு ஸம அளவாக இரண்டு பக்கமும் விரிந்து விசாலமாக ப்ரகாசிக்கிறது.

நாம் பண்ணும் பிரார்த்தனையையெல்லாம், நம்முடைய முறையீட்டையெல்லாம் கேட்க வேண்டியது ஸ்வாமியின் காதுதானே? அந்தக் காது தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருந்தால் என்னவோபோல்தானே இருக்கிறது? கஜகர்ணகரான விக்நேச்வரர்தான் தன்னுடைய பெரிய காதை நன்றாக விரித்துக்கொண்டு-மற்ற தெய்வங்களுடையதைப் போல மண்டைப் பக்கமாக ஒட்டிக் கொள்கிற மாதிரி இல்லாமல் நம் பக்கமாக விரித்துக் கொண்டு-'நம் பிரார்த்தனைகளை நன்றாகக் கேட்டுக்கொள்கிறார்' என்ற உத்ஸாஹத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறார். மற்ற எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் காது குழிவாகக் கிண்ணம் மாதிரி இருக்கிறது யானைக்குத்தான் flatஆக விசிறி மாதிரி இருக்கிறது. கேட்கிற சப்தம் சிதறிப்போகாமல் பிடித்து உள்ளே அனுப்புவதற்காகவே மற்ற பிராணிகளுக்குக் குழிந்து இருப்பது.

யானைக்குக் கூர்மையான ச்ரவண சக்தி (கேட்கும் ஆற்றல்) இருப்பதால் சிதறாமல் பிடித்து உள்ளே அனுப்பணும் என்ற அவசியம் இல்லை. பிள்ளையார் நம் வேண்டுதல்களை நன்றாகக் கேட்டுக்கொள்வார்.

யானை பெரிய காதை விசிறி மாதிரி ஆட்டிக் கொள்வதுரொம்ப அழகு. பிராணி வர்க்கத்திலேயே யானை ஒன்றால் தான் இப்படிக் காதால் விசிறி போட்டுக்கொள்ள முடியும். ஏதாவது பூச்சி பொட்டை விரட்டுவதற்காக ஒரு தரம், இரண்டு தரம் வேண்டுமானால் மாடுகூடக் காதை ஆட்ட முடியுமே தவிர, யானை மாதிரி ஸதா பண்ண முடியாது. மாடு ஏதோ கொஞ்சம் ஆட்டுவதற்குக்கூட 'ஸ்ட்ரெய்ன்' பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. யானைதான் அநாயாஸமாக, ரொம்ப இயற்கையாக எப்பப் பார்த்தாலும் காதை ஆட்டிக் கொண்டே இருப்பது. 'கஜாஸ்பாலம்' (கஜ ஆஸ்பாலம்), 'கஜத்தாளம்' என்றே அதற்குப் பேர் கொடுத்து வைத்திருக்கிறது. தாளம் என்றால் பனை, அதாவது விசிறி. பாட்டுக்கு விரலால் போடுவதும் தாளம். ஆனை, விசிறி மாதிரியுள்ள காதை ஒரே சீராகத் தாளம் போடுகிற மாதிரி அசைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது!

மனிதர்கள் யானை மாதிரிக் காதை ஆட்டுவது சிரம ஸாத்தியமான ஒரு பெரிய வித்தை. அதைத்தான், "கஜ கர்ணம் போட்டாலும் நடக்காது" என்று சொல்கிறோம். 'கஜகர்ணம்' என்பதை 'கஜகரணம்' என்று நினைத்துக் கொண்டு யானை மாதிரிக் குட்டிக் கரணம் போட்டாலும் நடக்காதாகும் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள். அது ஸரியில்லை. யானை மாதிரி காதை ஆட்டுகிற வித்தைதான் 'கஜகர்ணம்'. 'கஜகர்ணம், கோகர்ணம் போடுவது' என்பது முழு வசனம். 'கோகர்ணம்' என்கிற வார்த்தையில் 'கர்ணம்' என்பது க்ரியா பதமாக (வினைச்சொல்லாக) வரும் போது துளைப்பது, குத்துவது என்று அர்த்தம். ஒரு மாட்டின் உடம்பில் விரலாலோ தார்க்குச்சியாலோ குத்தினால் உடனே அதன் உடம்பு முழுக்க சுழி சுழியாக அலை மாதிரி ஒரு சலனம் பரவும். இதே மாதிரி ஒரு மனுஷர் பண்ணிக்காட்டுகிற அபூர்வமான வித்தைதான் 'கோகர்ணம்'. கஜகர்ண வித்தையும் அதே மாதிரிதான், ஸுலபத்தில் கற்றுக் கொள்ளமுடியாது.

நமக்கு ரொம்ப சிரமமாயிருப்பதை விக்நேச்வரர் விளையாட்டாகப் பண்ணுவதை "கஜகர்ணகர்" என்ற பேர் காட்டுகிறது. யானை காதை ஆட்டுவதில் அழகு இருப்பதோடு ஒரு 'பர்பஸ்'-ம்' இருக்கிறது. அதன் முகத்தில் கன்னப் பிரதேசத்தில் மத ஜலம் எப்போதும் துளித்துக் கொண்டிருக்கும். அதற்காக ஈ, வண்டுகள் ஏகமாக மொய்க்க வரும். அதுகளை விரட்டுவதற்கு வசதியாகவே பகவான் யானைக்கு விசிறிக் காதைக் கொடுத்து, அதனால் விசிறி விட்டுக் கொள்ளும் திறமையையும் கொடுத்திருக்கிறார். விக்நேச்வரரின் கன்னத்தில் மத ஜலம் வழிந்து கொண்டு இருப்பதை ஆசார்யாள் "கபோல தான வாரணம்" என்று ('கணேச பஞ்சரத்ன'த்தில்) சொல்லியிருக்கிறார். 'கபோலம்' என்றால் கன்னம். 'தானம்' என்றால் மத ஜலம்.

பிள்ளையார் பெருக விடும் ஜலம் என்பது ஆனந்த தாரைதான், க்ருபா தாரைதான்! பரம மதுரமாக இருக்கும் அம்ருதம் அது. அந்த மாதுர்ய மதநீரை ருசி பார்ப்பதற்காக வண்டுகள் ஏகமாக வரும். இதையும் ஆசார்யாள் ஒரு (சிவபுஜங்க) ஸ்தோத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். "கலத்-தான கண்டம் மிலத் ப்ருங்க ஷண்டம்"

மத ஜலத்தை மொய்க்கும் வண்டுகளை விரட்டுவதற்காகப் பிள்ளையார் விசிறிக் காதை ஆட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார். கோபத்தில் விரட்டுவதல்ல. குழந்தை ஸ்வாமிக்கு இதுவும் ஒரு விளையாட்டுதான். வண்டுகளும் அவரிடம் இந்த விளையாட்டுக்காகத்தான் வருவது. அவருடைய தர்சனமே, அவற்றுக்கு அம்ருத பானமாக இருக்குமாதலால் மத ஜலத்தைக் குடிக்க வேண்டுமென்பதே இல்லை. விளையாடணும், அவர் தங்களுக்கு விசிறி விடணும் என்றேதான் அதுகள் கன்னத் தண்டை வந்து மொய்க்கும். நாம் குழந்தை காதிலே விளையாட்டாக 'டுர்ர்' என்று கத்தி, அது மயிர்க் கூச்சலெடுப்பதைப் பார்த்து ஸந்தோஷப் படுகிறோமோல்லியோ? அப்படி பிள்ளையாருடைய பெரிய காதிலே, அதிர அடிக்கிற மாதிரி தங்களுக்கே உரிய ஜங்கார சப்தம் போட்டு வேடிக்கை பண்ணணும் என்றே வண்டுக் கூட்டம் வரும். அந்த வேடிக்கை விளையாட்டைப் புரிந்து கொண்டு அவரும் காதை ஆட்டி ஆட்டி அதுகளை விரட்டுகிற மாதிரிப் பண்ணுவார். அந்தக் காற்றிலே அதுகள் மாற்றி மாற்றி ஓடிப் போவதும், மறுபடி வந்து மொய்ப்பதுமாக அமர்க்களம் பண்ணும். மத ஜலத்திலே விசிறிக் காதின் காற்றுப் பட்டு ஸ்வாமிக்கு ஜில்லென்று ஆனந்தமாயிருக்கும்.

ராகவ சைதன்யர் என்று ஒருத்தர் ''மஹாகணபதி ஸ்தோத்ரம்'' என்று செய்திருக்கிறார். அதில் மந்த்ர சாஸ்த்ர விஷயங்களெல்லாம் வருவதோடு அழகான கவிதா வர்ணனையும் அழகான வாக்கில் வருகிறது. விக்நேச்வரர் விசிறிக் காதை ஆட்டி வண்டுக் கூட்டத்தை விரட்டுவது போல விளையாடுவதை அதில் நீள நெடுக வார்த்தைகளைக் கோத்து அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

தாநாமோத-விநோத-லுப்த-மதுப-ப்ரோத்ஸாரணாவிர்பவத்.
கர்ணாந்தோலன-கேலனோ விஜயதே தேவோ கணக்ராமணீ:

'தான ஆமோதம்' என்றால் மதஜலத்தின் ஸுகந்தம். ஸ்வாமி பெருக்கும் மத ஜலம் கமகமவென வாஸனை அடிக்கிறது. அந்த விநோதமான, அதாவது இன்பமூட்டுகிற, வாஸனையை மோந்ததில் வண்டுகளுக்கு ஒரே பேராசை உண்டாகிறது, மத ஜலத்தை அப்படியே குடித்துவிட வேண்டுமென்று ! 'லுப்த மதுப' என்றால் பேராசை கொண்ட வண்டுகள். அல்லது வாஸனையில் மயங்கிப்போன வண்டுகளென்றும் அர்த்தம் பண்ணலாம். அந்த வண்டுகளை விரட்டணுமென்று ஸ்வாமி நினைக்கிறார். 'ப்ரோத்ஸாரணம்' என்றால் விரட்டுவது. விலக்குவது. இந்த நினைப்பிலிருந்து ஒரு விளையாட்டு ஆவிர்பாவமாகிறது. விளைகிறது 'கேலனம்' என்றால் விளையாட்டு, என்ன . விளையாட்டு? 'கர்ணாந்தோலன கேலனம்' 'கர்ண ஆந்தோலனம்' என்றால் காதை முன்னேயும் பின்னேயுமாக ஆட்டுவது.

ஊஞ்சலுக்கு 'ஆந்தோலம்' என்று பெயர். தோலம் என்று மட்டும் சொன்னாலும் அதே அர்த்தம்தான். தோல உத்ஸவத்தைத்தான் 'டோலோத்ஸவம்' என்று சொல்லி ஊஞ்சல் போட்டு ஸ்வாமியை ஆட்டி ஸந்தோஷப்படுகிறோம். 'டோலி கூட இதோடு ஸம்பந்தப்பட்டதுதான்.

காதை ஆட்டி வண்டை விரட்டி விளையாடும்போது விக்நேச்வரர் கூடுதலான அழகாக விளங்குகிறார். 'விஜயதே'-அழகாக விளங்குகிறார். வெற்றி வீரராக விளங்குகிறார். படையெடுக்கும் வண்டுக் கூட்டத்தை விரட்டியடிக்கும் வெற்றி வீரராக விளங்குகிறார்.

இங்கே பிள்ளையாரை 'கணக்ராமணீ:' என்ற பெயரில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. 'க்ராமணி' என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட

கூட்டத்துக்குத் தலைவர். 'க்ராமம்' என்றால் சின்ன ஊர் என்பது பொதுவாக நாம் எடுத்துக் கொள்ளும் அர்த்தம். அதில் தலையாரியாக இருப்பவர் கிராமணி. அப்படியிருந்தவர்களின் வம்சத்தினர்தான் இப்போதும் ஜாதிப் பெயராக 'கிராமணி' என்று போட்டுக் கொள்கிறார்கள். சிவ கணங்களுக்குத் தலைவராக, கணபதி-கணேசன்-கணாதிபதி-கணநாயகன் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுபவரை இங்கே 'கணக்ராமணி' என்று அழகான வார்த்தை போட்டுச் சொல்லியிருக்கிறது.

கணக்ராமணியாக ஏகப்பட்ட பரிவார கணங்கள் சூழ இருக்கிறவரானாலும், அவர்கள் யாரும் தனக்குச் சாமரம் போட வேண்டுமென்றில்லாமல் தானே தன் காதுகளையே ஆட்டிப் போட்டுக் கொள்கிறார். ''சாமர கர்ணர்' என்று அதனால் பேர்'' ''மூஷிக வாஹன மோதக ஹஸ்த சாமர கர்ண.... சுஜகர்ணராக இருப்பதால்தான் அப்படித் தனக்குத்தானே தன்னாலேயே சாமரம் போட்டுக் கொண்டு கரணம், காரணம், கர்த்தா, கருவி எல்லாமே தாம்தான் என்று காட்டுகிறார்.

5. லம்போதரர் — 'லம்போதரர்' தொங்குகிற வயிற்றுக்காரர் 'லம்பம்' - தொங்குவது 'உதரம்' - வயிறு, அதாவது தொந்தியுள்ளவர். பிள்ளையார் என்றாலே வெள்ளைக்காரர்கள் 'Pot-bellied' என்று அவருடைய பானை வயிற்றைத்தான் சொல்கிறார்கள். 'பேழை வயிறும்' என்று அகவலில் வருகிறது. கையில் பூர்ணமுள்ள மோதகத்தை வைத்திருப்பவர், தாமே பூர்ணவஸ்து என்று காட்டத்தான் பானை வயிற்றோடு இருக்கிறார். நல்ல நிறைவைக் காட்டுவது அது. அண்டாண்டங்கள் அதற்குள்ளே இருப்பதால் அதுவும் அண்ட ரூபத்தில் உருண்டையாய் இருக்கிறது.

மோதகத்தில் தித்திப்புப் பூர்ணத்தை மா(வு) மூடியிருக்கிறது. 'மோதகம்' என்றால் ஆனந்தம், ஆனந்தம் தருவது விக்நேச்வரரே. அப்படிப்பட்ட ஒரு மோதகம்தான் ஆனந்தமாயிருப்பவர். அன்பு என்ற தித்திப்பான வஸ்துவை - ப்ரேமையை மதுரம் என்றே சொல்வது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட மதுரமான ப்ரேமையை - மற்றவர்களுக்கும் வழங்கி ஆனந்தமூட்டும் மோதகம் அவர். 'மா' என்றால் 'ஆண் யானை' என்றும் அர்த்தம். மோதகத்தில் மதுரமான வெல்லப் பூர்ணத்தை மூடிக் கொண்டு 'மா'வுச் சொப்பு இருக்கிற மாதிரி ப்ரேம ரஸம் நிறைந்த பூர்ண வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தின் மேல் ஆனை என்ற 'மா'வின் ரூபத்தை வைத்து மூடிக் கொண்டு ஆனந்த ஸ்வரூபியான விக்நேச்வரர் உருவமெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் !

உள்ளே பரம மதுரமான அன்புப் பூர்ணத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் காட்டவே உருண்டைக் கொழுக்கட்டை உருவத்தில் வயிற்றை லம்போதரமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். உருண்டைக்கு ஆரம்பம், முடிவு சொல்ல முடியாது. அதனால் அது ப்ரஹ்மத்துக்கு ரூபகம் (உருவகம்). அதைக் காட்ட உருண்டையான தொப்பை வயிற்றோடு 'லம்போதரர்' என்று விளங்குகிறார்.

தொப்பையும் தொந்தியுமாக உள்ள ஒருத்தரைப் பார்த்தால் நமக்கு ஒரு புஷ்டி, ஸந்துஷ்டி உண்டாகிறது. அதிலும் ஒரு குழந்தை அப்படி இருந்து விட்டால் கேட்கவே வேண்டாம் ! எலும்பும் தோலுமாக நோஞ்சானாக உள்ள ஒருவரைப் பார்த்தால் நமக்கு இப்படி ஸந்தோஷம் உண்டாவதில்லை! ஸ்தூல சரீரம், க்ருசமான (ஒல்லியான) சரீரம் ஆகியவற்றை குணங்கள் ஸம்பந்தப்படுத்தியும் சொல்கிறோம். தொந்தியும் தொப்பையுமாக இருப்பவர் வஞ்சனை இல்லாதவர். அப்பாவி, வெகுளி என்ற சொல்லுவார்கள். அதோடு, தொப்பையும் தொந்தியுமாக இருப்பவரைப் பார்த்தால் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. சிரிப்பாக வருகிறது. ஸுமுகரான பிள்ளையார் நாமெல்லாம் சிரித்துக் கொண்டு ஸுமுகமாக இருக்க வேண்டுமென்றே தொப்பையப்பராக இருக்கிறார். 'எத்தனையோ தினுஸுக் கஷ்டங்களில் மாட்டிக் கொண்டு ஜனங்கள் திண்டாடுகிறதுகளே! அவர்களுக்கு ஃபிலாஸஃபி, கிலாஸஃபி சொல்லிக் கொடுத்தால் ஏறும், ஏறாதிருக்கும். அதனால் பார்த்த மாத்திரத்தில் ஒரு வேடிக்கை விநோதமாக அவர்கள் சிரித்து மகிழும்படி நாம் இருப்போம்' என்றும் பிள்ளையார் லம்போதரராக இருக்கிறார்.

அதிலும் குழந்தைகளுக்குத்தான் பஹு ஸந்தோஷம், தொப்பைக் கணபதியைப் பார்ப்பதில். அதற்கேற்றாற்போல் (புரந்தர) தாஸர் ஸங்கீதத்தில் பால பாடம் ஆரம்பிக்கும் போது பிள்ளையார் கீதத்தை "லம்போதர லகுமிகரா' என்றே ஆரம்பித்திருக்கிறார் 'லகுமிகரா' என்றால் 'லக்ஷ்மீகரா' ஸௌபாக்கியங்களை உண்டாக்குபவர்.

6. விகடர்- அடுத்த பேர் 'விகடர்' ஹாஸ்யத்திற்கு, பரிஹாஸம் - கேலி சிரிக்க சிரிக்கப் பண்ணுவதற்கு 'விகடம்' என்று பேர் சொல்கிறோம். அந்த ஹாஸ்யத்திலே புத்தி சாதுர்யமும் இருக்கும். 'விகடகவி' என்று வேடிக்கை வேடிக்கையாக வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணுபவரைச் சொல்கிறது. அந்தப் பேரிலேயே வார்த்தை விளையாட்டு இருக்கிறது. பின்னாலிருந்து திருப்பிப்

படித்தாலும் 'விகடகவி' என்றே வரும் ! ஸாமர்த்தியமாகப் பேசி ஏமாற்றுப் பண்ணுவதை 'அகடவிகடம்' என்பார்கள். ஏமாற்று என்றாலும் அதிலிருக்கிற ஸாமர்த்தியத்தில் ஆச்சர்யப்பட்டு சிரிக்கும்படியும் இருக்கும். விகடக் கலை என்றே இருக்கிறது. அதிலே தேர்ச்சி பெற்று 'மிமிக்ரி' முதலான அயிட்டங்களைக் கச்சேரியாகவே செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஸம்ஸ்க்ருத டிக்ஷனரியில் 'விகட' என்பதற்கு அர்த்தம் பார்த்தால் ஹாஸ்யம். 'தமாஷ்' என்று இருக்காது. கோரம்,, பயங்கரம் என்றுதான் போட்டிருக்கும். 'ப்ரதிநாயகன்', அதாவது 'வில்லன்' என்று இருக்கிற பாத்திரம்தான் விகடன் - கோரரூபத்தோடும், க்ரூரமான கார்யத்தோடும் இருப்பவன்.

ஆராய்ச்சிக்காரர்கள், ''ஆதிகாலத்தில் விநாயகர் க்ரூரமான உக்ர தேவதையாகத்தான் இருந்தார். அப்புறந்தான் அவரை ஸௌம்ய மூர்த்தியாக்கியது'' என்று சொல்வதுண்டு. நமக்கு அந்த ஆராய்ச்சியெல்லாம் வேண்டாம் ! நாம் உருப்பட, நம்முடைய உயிருக்கு ஒரு நிறைவும் நல்ல வழியிலான ஆனந்தமும் பெறுவதற்கு வேண்டியது பக்திதான். நம்முடைய அலை பாய்கிற அசட்டு மனஸை இழுத்து நிறுத்தி வைத்து அதற்கு நிறைவும், ஆனந்தமும் கொடுக்கிற ஒரு மூர்த்தி கிடைத்தால்தான் நமக்கு பக்தி சுரக்கிறது. விசாலமான யானை முகமும், தொப்பை வயிறுமாக இருக்கும் விநாயக மூர்த்தியைப் பார்த்தவுடனேயே நம் மனஸுக்கு இவை கிடைத்து, தன்னால் பக்தி உண்டாகிறது. இது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிற ஸமாசாரம். விக்நேச்வர மூர்த்தியைப் பார்த்தால் ஒரு குரூபியை அல்லது க்ரூர ஸ்வபாவமுள்ளவரைப் பார்க்கிற மாதிரியா அருவருப்போ பயமோ ஏற்படுகிறது? கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டாம். ப்ரத்யக்ஷ அநுபவத்திற்கு எந்த ஆராய்ச்சியைக் கொண்டும் நிரூபணம் வேண்டாம் ! அதனால், அறிவாளிகள் என்கப்பட்டவர்கள் நம்மை மண்டு என்று சொன்னாலும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும், லோக வழக்கில் 'விகடம் பண்ணுவது' என்றால் ஹாஸ்யம் பண்ணுவது என்கிற அர்த்தத்திலேயே நாம் விக்நேச்வரரை விகடராக வைத்துக் கொள்வோம். அவர் நம்மை ஆனந்தமாகச் சிரிக்கப் பண்ணுகிற அழகு மூர்த்தியாக ப்ரத்யக்ஷத்தில் தெரிகிறபோது, ஆராய்ச்சி முடிவு சொல்லுகிறது என்பதற்காக அவர் பயமுறுத்துகிறவர். அசிங்கமாகத் தெரிகிறவர் என்று ஒப்புக் கொண்டால் அதுவும் மண்டுத்தனம் தான்!

விக்நேச்வரர் நிறைய விகடம் பண்ணுபவர். அப்பா, அம்மா ஸாக்ஷாத் பார்வதீ - பரமேச்வராள் ஊடல் பண்ணிக்கொண்டு கோபமும் தாபமுமாக இருக்கும்போது அவர் ஏதாவது வேடிக்கை, குறும்பு பண்ணி அவர்களை ஒன்று சேர்த்து விடுவார். காக்காயாகப் போய் அகஸ்தியரை விகடமாக ஏமாற்றி நமக்குக் காவேரி கிடைக்கும்படிப் பண்ணுவார். பிரம்மசாரியாகப் போய் விபீஷணனை ஏமாற்றிக் காவேரி தீரத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதர் ப்ரதிஷ்டையாகும்படி லீலை பண்ணுவார். கோகர்ண க்ஷேத்ரத்திலே அவனுடைய அண்ணாவான ராவணனையும் இதேமாதிரி அவர் ஏமாற்றி விளையாட்டுப்பண்ணிதான் சிவலிங்கம் ப்ரதிஷ்டையாகும் படிச் செய்திருக்கிறார். இதெல்லாம் விகடர் விளையாட்டாகப் பண்ணினதே இன்னொருத்தருக்கு வினையாக முடிந்தது. ஆனாலும் ஒரு அகஸ்தியர், ஒரு ராவணன், ஒரு விபீஷணன் ஏமாந்தாலும், இந்த லீலைக் கெல்லாம் நோக்கம், இந்த லீலைகளுடைய விளைவு, லோக கல்யாணம்தான். காவேரியும், ஸ்ரீரங்கநாதரும், கைலாஸ லிங்கமும் யாரோ ஒரு தனி மநுஷ்யருக்கு உடைமையாக இல்லாமல் லோகம் முழுவதற்கும் ப்ரயோஜனப்படுகிற விதத்தில் அவர் செய்த அருள் லீலே! விகடமாகப் பண்ணிவிட்டார்!

திருத்தலங்களில் விகட விநாயகர்கள்- 'கள்ளவாரணப் பிள்ளையார்' என்று அவருக்குத் திருக்கடையூரில் திருட்டுப் பேரே இருக்கிறது. தப்புப் பண்ணிய தேவர்களிடமிருந்து அம்ருத கலசத்தை 'அபேஸ்' பண்ணிவிட்டு, அப்புறம் அவர்கள் தங்கள் தப்பை தெரிந்து கொண்டு பூஜை பண்ணிய பிறகு அதைக் கொடுத்தவர் அவர். இப்படி அநேக க்ஷேத்ரங்களில் விகடங்கள் பண்ணி, வேடிக்கை வேடிக்கையாய்ப் பெயர் வாங்கியவர்.

'கடுக்காய்ப் பிள்ளையார்' என்று இப்படியொருத்தர். திருவாரூருக்குத் தெற்கே 'திருக்காறாயில்' என்று ஒரு ஸப்தவிடங்க க்ஷேத்ரம்; அதாவது தியாகராஜா ஏழு விதமான நாட்டியமாடும் ஏழு ஸ்தலங்களில் ஒன்று. அந்த ஊருக்கு ஒரு வியாபாரி ஜாதிக்காய் மூட்டைகள் விற்பனை பண்ணுவதற்காக வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். ஜாதிக்காய்க்கு வரி உண்டு. அதனால் அவன் 'டோல் - கேட்டில் கடுக்காய் மூட்டை' என்று பொய் சொல்லி - முன்னேற்பாடாக வண்டியில் முன்னாடியும், பின்னாடியும் கடுக்காய் மூட்டைகளும் போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தான். அதனால் அப்படிச் சொல்லி - வரியை ஏமாற்றிவிட்டு, கொண்டு வந்துவிட்டான். விக்நேச்வரர் நீதி நியாயம் தப்பினால் தண்டனை கொடுத்துவிடுவார். அதையும்

விகடமாகப் பண்ணிவிடுவார். அதனால் நிஜமாகவே ராவோடு ராவாக எல்லா மூட்டைகளில் இருந்ததையும் கடுக்காயாகவே மாற்றிவிட்டார். மறுநாள் மூட்டைகளைப் பிரித்துப் பார்த்த வியாபாரி, ''ஐயோ'', என்று உட்கார்த்து விட்டான். அப்புறம் புத்திவந்து பிள்ளையாருக்கு வேண்டிக் கொண்டு, கடுக்காய் மறுபடி ஜாதிக்காயானால் அதற்குண்டான வரியும், வரிக்குமேல் அபராதமும் கட்டுவதாக ஒப்புக் கொண்டான். அவரும் மனஸ் இறங்கி கடுக்காயை மாற்றிப் பழையபடியே ஜாதிக்காயாகப் பண்ணினார். தித்திக்கும் மோதகப் பிள்ளையாருக்கு அங்கே கடுக்காய்ப் பிள்ளையாரென்று பெயர் வந்துவிட்டது!

கடுக்காய்க்கு எதிர் கரும்பு. ஒரு கரும்பில்லே. ஆயிரம் கரும்பைப் பெயரில் வைத்துக் கொண்டு 'கரும்பாயிரப் பிள்ளையார்' என்று கும்பகோணத்தில் ஒருத்தர். கும்பேச்வர ஸ்வாமி கோவிலுக்கு வடமேற்கே அவருடைய கோவிலிருக்கிறது. ஆதியில் அவருக்கு வராஹப் பிள்ளையாரென்று பெயராம். வராஹாவதாரத்தின்போது பகவான் அவரை வேண்டிக் கொண்டே பூமாதேவியை ஹிரண்யாக்ஷனிடமிருந்து மீட்டுக் கொண்டு வந்ததால் 'வராஹப் பிள்ளையார்' என்று பெயராம். அந்தப் பிள்ளையார் கோவில் வாசலில் ஒருநாள் ராத்ரி ஒரு கரும்பு வண்டிக்காரன் ஆலைக்குச் சரக்கு எடுத்துப் போகிற வழியில் தங்கினானாம். வண்டியில் ஆயிரம் கரும்பைக் கட்டுக் கட்டாகக் கட்டிப் போட்டிருந்ததாம்.

விக்நேச்வரருடைய வாஸம் கருப்பஞ்சாற்று ஸமுத்ரத்துக்குள்ளேதான். கைலாஸம், வைகுண்டம் மாதிரி அவருக்கென்று ஒரு லோகம் உண்டு. ஆனந்த ஸ்வரூபமான அவருடைய அந்த லோகத்தின் பேர் 'ஆனந்த புவனம்' என்பது. மஹாவிஷ்ணு க்ஷீர ஸாகரத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அம்பாள் அம்ருத ஸாகரத்துக்குள் இருக்கிற மணி த்வீபத்தில் இருக்கிறாள். பிள்ளையாருடைய ஆனந்த புவனத்தைச் சுற்றி இக்ஷுஸார ஸாகரம், அதாவது கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல் இருக்கிறது. அவர் ரொம்பவும் ஸ்வீட் என்பதைக் கையிலிருக்கும் மோதகம் மட்டுமில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் பெரிய ஸமுத்ரமே தெரிவித்துவிடுகிறது! அவரிடமிருந்தே கருப்பஞ்சாறு மாதிரி மத ஜலம் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் என்றும், வண்டுக் கூட்டம் வந்து மொய்க்கும் என்றும் சொன்னேன்.

கருப்பங்கடலுக்கு நடுவிலிருப்பவர் வேடிக்கையாக ஒரு பாலபிரம்மசாரி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்து வண்டிக் காரனிடம் ஒரு கரும்பு கேட்டாராம். தரமுடியாது என்று அவன் சொன்னானாம். போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் ''வண்டி நிறைய இவ்வளவு வெச்சிண்டிருக்கே, அந்தக் கொழந்தை வாயைத் திறந்து கேக்கறச்சே ஒண்ணு குடுக்கப்படாதா?'' என்றார்களாம் ஏதாவது சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளணுமென்று அவன், ''இது ஒரு தினுஸுக் கரும்பு. அப்படியே சாப்பிட்டா கரிக்கும். ஆலைலே காச்சி வெல்லம் எடுக்கறப்போதான் தித்திப்பாகும்'' என்று அளந்தானாம்! ''அப்படியா?'' என்று அவர்கள் போய்விட்டார்களாம், ''அப்படியா?'' என்று பிள்ளையாரும் சிரித்துக் கொண்டாராம். மறுநாள் அத்தனை கரும்பும் ஒரே கரிப்பாக கரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டதாம்! ஆலையில் அவன் கரும்பைக் கொண்டு போய் இறக்கியவுடன் அந்த விஷயம் தெரிந்தது. பிள்ளையார் கோவில் வாசலில் வந்து கரும்பு கேட்ட ப்ரம்மச்சாரி யாரென்று அவனுக்குப் புரிந்தது! ரொம்பவும் பச்சாத்தாபப்பட்டு வேண்டிக்கொண்டானாம். ஸ்வாமியும் அநுக்ரஹம் பண்ணிக் கரும்பெல்லாம் பழையபடி தித்திப்பாக மாறிற்றாம். வராஹப் பிள்ளையார் என்ற பேரும் 'கரும்பாயிரப் பிள்ளையார்' என்று மாறிற்று.

இப்படி விகட அம்சமிருப்பதாக அநேகக் கதைகள். இந்த மாதிரி விளையாடியே அவர் மோக்ஷ பர்யந்தம் எல்லா அநுக்ரஹமும் பண்ணுவாரென்பது ஒளவையார் கதையிலிருந்து தெரிகிறது. அவளைத் தன்னுடைய தும்பிக்கையை வளைத்துத் தூக்கி, விகட விளையாட்டாக அதை அப்படியே நீட்டிக் கொண்டு போய்தான் கைலாஸத்தில் தொப்பென்று போட்டிருக்கிறார் ! (''தொப்புனு போட்டிருக்கார்'' என்று குழந்தைபோல் அபிநயத்துடன் ஸ்ரீ சரணர்கள் கூறிக் களுக்கென்று சிரித்துக் கொண்டார்கள்.)

கேலிக் கவிதைகள்- தான் மற்றவர்களிடம் விகடம் செய்வது மட்டுமில்லே, தன்னை வைத்தும் பக்தர்களான கவிகள் விகடம் பண்ணுவதற்கு நிறைய இடம் கொடுத்திருப்பவர் அவர். சந்திரன் நிஜமாகவே அவரைப் பரிஹாஸம்பண்ணி தண்டனைக்கு ஆளான மாதிரியில்லாமல். "நம்ப பிள்ளையார்" என்று ஸ்வாதீன ப்ரியத்தின் பேரில் நிந்தா ஸ்துதியாகக் கேலி பண்ணினால் ரஸித்துக் கேட்டுக் கொள்வார்.

காளமேகப் புலவர் நிறைய விகடமான சிலேடைக் கவிகள் பாடியிருக்கிறார். ஒரு பாட்டில் அம்பாள் விக்நேச்வரரைப்

பெற்றதைக் ''கோட்டானையும் பெற்றாள்'' என்கிறார். ''என்னது? பிள்ளையாரையா இப்படி தூக்கி வாரிப் போடுகிறாற்போலக் கோட்டான்' என்கிறார்'' என்றால், இங்கே 'கோட்டானை' என்றால் 'கோட்டு யானை, அதாவது 'தந்தமுடைய யானை' என்ற அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். இன்னொரு பாட்டில் அவர் விக்நேச்வரர் மூஷிக வாஹனராக இருப்பதைப் பரிஹாஸம் பண்ணி, ''ஆனையை எலி இழுத்துக் கொண்டு போகிறதே'' என்று பாடியிருக்கிறார். *(மாட்டுக் கோன் தங்கை 'வாரணத்தை' என்று தொடங்குகிற பாட்டு)*

ஔவையுங்கூடத் தனக்குப் பிள்ளையார் கொடுப்பதைவிடத் தான் அவருக்குக் கொடுக்கிறதுதான் ஜாஸ்தி என்று த்வனிக்கிற விதத்திலேயே தான் நாலு கொடுக்கிறதற்கு ப்ரதியாக அவர் மூன்று கொடுத்தால் போதும் என்று பரிஹாஸமாகச் சொல்லுகிற விதத்திலேயே,

> பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
> நாலும் கலந்துனக்கு நான் தருவேன்-
> ....நீயெனக்குச்
> சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா
> என்று பாடியிருக்கிறாள்.

அவருக்காக நாம் தலையில் குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக் காரணம் போடுவது, சிதறுகாய் போட்டு 'லபோ' 'லபோ' என்று பல பேர் பொறுக்கப் போய் அதிலே சில பேர் ஏமாந்துபோவது முதலிய எல்லாவற்றிலுமே ஒருவிகட அம்சம் இருக்கிறது.

விகட சக்ர விநாயகர்- தோப்புக்கரணம் என்றதும் ஞாபகம் வருகிறது. அவர் விகடம் பண்ணிய சில க்ஷேத்ரங்கள் சொன்னேன். காஞ்சி புரத்திலேயே 'விகட சக்ர விநாயகர்' என்ற பெயரில் அவர் இருக்கிறார். தம்பி மூலவராகவுள்ள குமரக் கோட்டத்தில் அந்த விகட சக்ரர் இருக்கிறார்.

விஷ்ணுவின் சக்ரத்தைத் தம்மிடம் வைத்துக் கொண்டு விகடம் செய்தவர்தான் விகட சக்ர விநாயகர் (பக். 84).

அவரிருக்கும் குமரக் கோட்டத்திலே மூலவரான குமாரஸ்வாமி பிரம்ம சாஸ்தா என்கப்பட்ட ரூபபேதத்தில் இருக்கிறார். ப்ரஹ்மாவை ப்ரணவார்த்தம் கேட்டு அவருக்கு ஸரியாகச் சொல்லித் தெரியாததால் ஜெயிலில் போட்டு விட்டு பாலஸுப்ரஹ்மண்யரே ஸ்ருஷ்டி பண்ணினாரென்று கதை

இருக்கிறதல்லவா? அந்த ஸமயத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தாமே ப்ரஹ்மாவுக்குரிய ஜபமாலை, கமண்டலுகளைக் கையிலே தரித்துக் கொண்டிருந்தார். கர்த்தாவான ப்ரஹ்மாவின் கையிலுள்ள வஸ்துக்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கோவிலில் அண்ணாக்காரர் பாலன கர்த்தாவான விஷ்ணுவின் சக்ரத்தை அபஹரித்த விகட சக்ர விநாயகராக இருக்கிறார்!

கஜகர்ணகர் விசிறிக் காதால் வண்டை விரட்டி விளையாடிச் சிரிக்கப் பண்ணுகிறவர். லம்போதரர் தொப்பையாலேயே பார்த்த மாத்ரத்தில் சிரிக்கப் பண்ணுகிறவர். விகடர் அநேக தமாஷ்கள், சேஷ்டைகள், குறும்புகள் செய்து சிரிக்கப் பண்ணுகிறவர். ஸுமுகராக சிரித்த முகத்தோடு முதல் பேரில் வந்தவருக்கு அடுத்தடுத்து இப்படி மூன்று பேர்கள் - கஜகர்ணகர், லம்போதரர், விகடர், ஸதா ஏதாவது கஷ்டத்தில் மாட்டிக் கொண்டு தவிக்கிற லோக ஜனங்களை ஸந்தோஷப்படுத்த விக்நேச்வரருக்கு மிஞ்சி தெய்வமில்லை.

7. விக்ந ராஜர்- அடுத்த பேர் 'விக்நராஜர்' விக்நேச்வரர். அதாவது விக்ந ஈச்வரரேதான் விக்நராஜா. ஈச்வரன் ராஜாவுக்கு ரொம்ப மேலே என்று தோன்றும். ஈச்வரனும் ராஜா செய்கிறதைச் செய்பவன்தான். 'ஈச்' என்கிற தாதுவுக்கு ஆட்சி பண்ணுவது என்றே அர்த்தம். ஆட்சி பண்ணுகிறவன் ஈச்வரன். ஸ்வாமி பெயர்களில் ராஜா, ஈச்வரன், நாதன் என்கிற வார்த்தைகள் ஒரே அர்த்தத்தில்தான் வரும். நடராஜா என்ற பேரையே நடேசன், நடேச்வரன் என்றும் சொல்கிறோம். ரங்கராஜா என்ற பேரையே ரங்கநாதன். ரங்கேசன் என்றும் சொல்கிறோம் 'திருநாவுக்கு அரசர்' என்பதையே 'வாக் ஈசர்' என்கிறோம். அப்படி, விக்ந ராஜா என்றாலும் விக்நேச்வரர் என்றாலும் ஒன்றுதான்.

பிள்ளையாருக்கு இருக்கப்பட்ட ப்ரத்யேகமான அதிகாரத்தைக் காட்டுவது 'விக்நராஜா' என்ற பேர்தான். அவர் ப்ரத்யேகமாக அதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்வாமி. ப்ரம்மா ஸ்ருஷ்டிக்கு; விஷ்ணு ஸ்திதிக்கு; ருத்ரன் லயத்துக்கு; துர்க்கை வெற்றிக்கு; லக்ஷ்மி செல்வத்திற்கு; ஸரஸ்வதி படிப்புக்கு; தன்வந்தரி வியாதி நிவாரணத்திற்கு என்றெல்லாம் பரமேச்வரரின் ப்ரபஞ்ச ஸர்க்காரில் ஒவ்வொருத்தருக்கு ஒரு ஆபீஸ் இருக்கிற மாதிரி, பிள்ளையாருடைய ஆபீஸ் விக்னங்களைப் போக்குவதுதான். எடுத்த கார்யம் எதுவானாலும் அதில் விக்னம் - இடையூறு - உண்டாகாமலிருக்கவே எடுத்த எடுப்பில் அவரைத் தொழுகிறோம்.

விக்ன நீக்கத்திற்கென்றே ஏகப் பரம்பொருள் எடுத்துக் கொண்ட ரூபம்தான் விக்நேச்வரர் அல்லது விக்நராஜா.

விக்னத்துக்கு ஈச்வரர், ராஜா என்றால் விக்னங்களை உண்டாக்குவதில் தலைவர் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. விக்னங்களை அடக்கி அழிப்பதால் அவர் விக்ன ராஜாவாக இருக்கிறார். ஒரு ராஜாவுக்கு முக்யமான வேலை சத்ருக்களை அடக்கி வைப்பது. அப்படி விக்னங்களை அடக்கி வைக்கும் விக்ந ராஜா அவர்.

ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் ஆதியில் உக்ர தேவதையாகப் பிள்ளையார் இருந்தபோது அவர்தான் விக்னங்களை உண்டு பண்ணுபவராகவே இருந்தாரென்றும், அதனால்தான் விக்நேச்வரர் என்ற பேர் ஏற்பட்டதென்றும், அப்புறம் ஸௌம்ய மூர்த்தியாக அவரை வழிபட ஆரம்பித்த பிறகும் அந்தப் பெயர் நீடித்து விட்டதென்றும் சொல்கிறார்கள்.

விக்னம் செய்வதும் உயர் நோக்கத்திலேயே : அங்கங்கே அவர் விக்னமும் கொஞ்சம் உண்டாக்கித்தான் இருக்கிறார். பரமசிவனே திரிபுர ஸம்ஹாரத்திற்குப் புறப்படும்போது தம்மை நினைக்காமல் புறப்பட்டதால் அவருடைய ரதத்தின் அச்சு முறிந்து போகும்படிப் பண்ணியிருக்கிறார். ஆனால் இதெல்லாமும், பரமேச்வரனே யானாலும் அவருங்கூட லோக நிர்வாகத்தில் மற்ற தெய்வங்களுக்கு இருக்கிற அதிகாரத்தை மதித்து அதற்கு கீழ்ப்படிந்து காட்டுவதுதான் முறை என்று புரிய வைப்பதற்குத்தானேயொழிய, கெடுதல் பண்ண வேண்டும் என்பதற்காகவே கெடுப்பதல்ல. சட்டத்துக்கு obey பண்ணணும். தனி ஆஸாமியைவிட - அவன் ஸாமியாகவே இருந்தால் கூட - சட்டந்தான் பெரிது என்று புரியச் செய்வதற்கும், அடங்கிப் போகும் அடக்க குணம் எவருக்கும் இருக்க வேண்டும் என்று பாடம் கற்பிப்பதற்காகவுந்தான் அவர் எப்போதாகிலும் விக்னம் உண்டாக்குவது. அதனால் அப்போதைக்குப் பாதிக்கப் பட்டவர்கள் முடிவிலே நாசமானதாகக் கதையே கிடையாது. ஏனென்றால் விக்னத்தை உண்டாக்கிய விக்நேச்வரரே அதன் வழியாக அதனால் பாதிக்கப் பட்டவருக்கு, நாம் பரமசக்தியின் ஆட்சியில் விக்ன நிவாரணத்துக்காக நியமிக்கப்பட்டுள்ள அதிகார புருஷரை மறந்து நாமே ஸாதித்துவிட முடியும் என்று கார்யத்தில் இறங்கியதால்தான் இப்படி உபத்ரவம் உண்டாயிருக்கிறது'' என்ற நல்லறிவையும் ஊட்டி அவர் அடக்கத்தோடு ப்ரார்த்தனை பண்ணும்படி செய்துவிடுவார். அப்புறம் ஒட்டிக்கு இரட்டியாக நிரம்ப அநுக்ரஹம் புரிந்துவிடுவார். அவர்தான் விக்நராஜா.

"சொந்த அநுபவம்" - புராண காலத்து திருஷ்டாந்தங்கள் இருக்கட்டும். சொந்தத்திலேயே எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இருக்கிறது. இரண்டு சொல்கிறேன்.

வேலூருக்குப் போயிருந்தோம். அங்கே சேண்பாக்கம் என்ற இடத்தில் சக்தி வாய்ந்த கணபதி மூர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு பிள்ளையார், இரட்டைப் பிள்ளையார் இல்லை; பதினொரு பிள்ளையார்கள்! அதில் இன்னம் விசேஷம் என்னவென்றால், அவை சிற்பி அடித்துப் பண்ணியவையல்ல; பதினொன்றும் ஸ்வயம்பு மூர்த்திகள். ஏகாதச ருத்ரர்கள் உண்டு. இங்கே ஏகாதச விநாயகர்கள் இருக்கிறார்கள். பதினொன்றும் அமைந்திருக்கும் அமைப்பு ப்ரணவாகாரமாக இருக்கும்.

நடுவாந்தரத்தில் பூமி மட்டத்தோடு மட்டமாக அந்த மூர்த்திகள் மூடிப் போயிருந்ததாம். விக்நேச்வரர் ப்ருத்வீ தத்வத்துக்கு மூர்த்தி என்று காட்டவோ என்னவோ, இப்படி மண்ணுக்குள் புதைந்து விளையாட்டு பண்ணியிருக்கிறார்! துக்கோஜி என்ற மஹாராஷ்ட்ர மந்திரி அந்த வழியாக ஒரு ராத்ரி வேளையில் ஸாரட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தாராம். 'டக்' கென்று அச்சு முறிந்து வண்டி நின்று விட்டது. இறங்கிப் பார்த்தால் பூமியில் ரத்தக் கறை இருந்தது. ஆனால் ஆள் யாரையும் காணோம். என்னவென்று புரியாமல் அவர் மனஸ் கலங்கி ராத்ரி பூராவும் அங்கேயே இருந்தாராம். விடிந்துதான் ஸாரட்டுக்குத் தச்சப் பார்த்து ரிப்பேர் பண்ண முடியுமென்பதால் அப்படித் தங்கும்படி ஆயிற்று. பிரயாணத்துக்கு இப்படி ப்ரதிபந்தகம் (விக்னம்) வந்ததே என்று வருத்தப்பட்டு, விக்நேச்வரரை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு தூங்கிப் போய் விட்டார். விக்நேச்வரர் ஸ்வப்னத்தில் வந்தார். "அந்த இடத்தில் என்னுடைய ஏகாதச மூர்த்திகள் புதைந்து போயிருக்கின்றன. அதன்மேல் உன் வண்டிச் சக்ரம் இடித்ததில்தான் ரத்தம் வந்தவிட்டது. அதைப் பற்றி வருத்தப்படாதே! மூடிக் கிடந்தது போதும், கோவில் கட்டிக் கொண்டு எல்லாருக்கும் வரப்ரஸாதியாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்கிற ஸங்கல்பத்தில் நானேதான் இப்படிப் பண்ணுவித்தது. அங்கே கோவில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் பண்ணிப் பரம புண்ணியம் ஸம்பாதிச்சுக்கோ!" என்றார். துக்கோஜி எத்தனை வருத்தப்பட்டாரோ அதற்கு வட்டியும் முதலுமாக ஸந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு அப்படியே பண்ணினார்.

அந்தக் கோவில் இருக்கிற பக்கமாக நாங்கள் ஊர்வலமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தோம். அப்போது என்ன ஆச்சு என்றால்...

சின்ன ஸ்வாமிகள் (ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜயேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்) யானைமேல் வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த யானை இடத்தை விட்டு மேலே போகாமல் அங்கேயே சுழண்டு சுழண்டு வந்தது. யானைப்பாகனும் மற்றவர்களும் எத்தனை தாஜா பண்ணியும் கேட்காமல் ரொம்ப நேரம் இப்படி முரண்டு பண்ணிற்று. 'மேலேயானால் ஸ்வாமிகள் இருக்கிறார். இது இப்படிப் பண்ணுகிறதே ! மதம் பிடித்து விட்டதா என்ன? கூட்டமாக ஜனங்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்களே!'' என்று எல்லாருக்கும் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது. அப்புறம்தான் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. ''பக்கத்திலே சேண்பாக்கம் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அவருக்கு 108 சிதறுகாய் போடுவதாக வேண்டிக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் ஸமயத்தில் அது மறந்து போயிடுத்து' என்று.

மறந்து போச்சு என்றால் என்ன? அசிரத்தை என்றுதான் அர்த்தம்! பூர்ண கும்ப மரியாதை, மாலை மரியாதை, ஜனங்களுடைய நமஸ்காரம் எல்லாம் நிறைய வாங்கிக் கொள்வதற்காக பவனி வருவதற்கு மறந்து போகவில்லையே! பிள்ளையாருக்கு வேண்டிக் கொண்டதைச் செய்யமட்டும் மறந்து போகலாமா? அது அசிரத்தைதானே? ஜனங்களுக்கு ச்ரத்தா - பக்திகளை உண்டு பண்ண வேண்டிய பொறுப்புள்ளவர்களே இப்படிப் பண்ணலாமா என்று பாடம் கற்பிக்கிறதற்காகத்தான் ஸ்வாமி இப்படிப் பண்ணியிருக்கிறார் என்று புரிந்தது. எனக்கே ஏதாவது கஷ்டம் உண்டாக்கினால்கூட அவ்வளவு மனஸில் தைக்காது என்றுதான் சின்ன ஸ்வாமிகள் ஏறி வந்த தம்முடைய ஸ்வரூபமான யானை மூலமே இடக்குப் பண்ணியிருக்கிறார் என்று தோன்றிற்று. அவர் (சின்ன ஸ்வாமிகள்) ஒன்றும் பயப்படாமல் தைர்யமாகத்தான் இருந்தார். வேண்டிக் கொண்ட எனக்கும், அதைத் தெரிந்து கொண்டிருந்த கார்யஸ்தர்களுக்குந்தான் பயம், பாடம் எல்லாம் ! உடனே பிள்ளையாருக்குச் சிதறுகாய் போட்டது. யானையும் சட்டென்று ஸரியாகித் தன் பாட்டுக்கு மேலே போக ஆரம்பித்தது.

இது ப்ரத்யக்ஷத்தில் பார்த்தது. அப்புறம் ஒருநாள் அந்தப் பிள்ளையாருக்கு அபிஷேக ஆராதனைகளும் விசேஷமாகப் பண்ணினோம்.

சிதறுகாய், அபிஷேகம் ஆகியவற்றால் அவருக்கொன்றும் நாம் புதுசாக லாபம், ஸந்தோஷம் உண்டாக்கிவிடவில்லை. அவர் என்றைக்குமே ஆனந்த ஸ்வரூபி, நித்ய த்ருப்தர். இந்த வழிபாடுகள் தனக்குப் பண்ண வைத்து நமக்கேதான் ஆனந்தம், ஆத்ம லாபம் ஏற்படுத்துகிறார்.

நிர்விக்னமாக ஒரு கார்யம் நடந்தால் நல்லபடி நடந்தது என்று த்ருப்தி ஏற்படுகிறது. அது வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் அதைவிட த்ருப்தி, ஸந்தோஷம் எப்போது உண்டாகிறதென்றால், ஒரு விக்னம் உண்டாகி அப்புறம் அது நிவர்த்தியாகிக் கார்யம் நிறைவேறுகிறபோதுதான்! வெய்யில் இருந்தால்தான் நிழலருமை தெரியும். ஜரிகையைக் கறுப்புத் துணியில் 'அட்டாச்' பண்ணினால்தான் இன்னும் பளிச்சென்று தெரிகிறது. அப்படி விக்னத்தோடு சேர்த்து கார்யபூர்த்தி வருகிறபோதே அதிலே கூடுதல் ஸந்துஷ்டி ஏற்படுகிறது.

கார்ய பூர்த்தி இருக்கட்டும். அதோடு, அதைவிட, பக்தியானந்தம் உண்டாவது விசேஷம். 'நாம் மறந்து போனாலும் அவ்வளவு பெரிய ஸ்வாமி - எதுவும் தேவையில்லாதவர், நம் தேவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவர் - நம்முடைய அல்பப் பிரார்த்தனையை மறந்து போகாமல் நினைவு வைத்துக்கொண்டு, தெய்வ ஸஹாயமில்லாமல் நம்மால் எதுவும் முடியாது என்ற அறிவு அடக்கங்களையும் நமக்கு உண்டாக்கும் விதத்தில், இடைஞ்சல் என்ற பெயரில் பெரிய அநுக்ரஹமே பண்ணியிருக்கிறார்' என்று பக்தியான ஒரு ஆனந்தம் உண்டாகிறது. இடைஞ்சலைப் போக்குகிறவர், பின்னாடி போக்குவதற்காகவே எப்போதாவது இடைஞ்சலை உண்டும் பண்ணுகிறவர் - அவர் தான் விக்நராஜா.

8. விநாயகர் - இரட்டைப் பிள்ளையார் - விக்நராஜோ விநாயக: - 'விக்நராஜா' என்ற பேருக்கு அடுத்தபடி 'விநாயகர்' என்று வருகிறது. 'இரட்டைப் பிள்ளையார்' என்று பக்கத்தில் பக்கத்தில் இரண்டு பிள்ளையார்களைப் பிரதிஷ்டை செய்கிற வழக்கம் இருக்கிறது. அநேக ஊர்களில் 'இரட்டைப் பிள்ளையார் கோயில் தெரு' என்று இருக்கும். அங்கே ஒரே ஆலயத்தில் ஒரே சந்நிதியில் இரண்டு பிள்ளையார்கள் பக்கத்தில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். தனிக் கோவிலாக இல்லாமல் ஈச்வரன் கோவிலிலேயே இரட்டைப் பிள்ளையார் இருப்பதுமுண்டு. வேறே எந்த ஸ்வாமிக்கும் இப்படி ஜோடி மூர்த்திகள் வைத்து ஆராதிப்பதாகக் காணோம். பிள்ளையாருக்கு மட்டும் இருக்கிறது. 'இரட்டைப் பிள்ளையார்' என்றே சொல்வதாகவுமிருக்கிறது.

ஏனிப்படி என்றால் இவர் ஒருத்தர்தான் தாமே ஒன்றுக் கொன்று எதிரானதாகத் தோன்றும் இரண்டு காரியங்களைப் பண்ணுகிறார். 'எதிரானது' என்று சொல்லவில்லை; 'எதிரானதாகத்

தோன்றுகிற' என்கிறேன். இதற்கு அப்புறம் வருகிறேன். ஆகக்கூடி இவர் செய்கிற இரண்டு காரியங்களில் ஒன்று மற்றதற்கு நேர் எதிர் மாதிரித் தெரிகிறது. அவற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு மூர்த்தியாகத்தான் இரட்டைப் பிள்ளையார் என்று வைத்திருப்பது.

அந்த இரண்டு மூர்த்திகளில் தான் ஒருத்தர் விக்நராஜர்; மற்றவர் விநாயகர். அடுத்தடுத்து இரண்டு பிள்ளையார் மூர்த்திகள் உட்கார்ந்திருக்கிறாற்போலவே இந்தப் பேர்களும் (ஷோடச நாமாவளியில்) அடுத்தடுத்து வருகின்றன - ''விக்நராஜோ விநாயக:''

அதென்ன இரண்டு கார்யமென்றால் - ஒன்று விக்னங்களை உண்டு பண்ணுவது; மற்றது விக்னங்களைப் போக்குவது. நேர்மாறாகத் தோன்றும் இரண்டு கார்யங்கள்.

'விக்நேச்வரர், விக்நராஜர் என்றெல்லாம் சொல்லும் போது விக்னத்தை உண்டாக்குவதில் ஈச்வரர், ராஜா என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளக்கூடாது. ஈச்வரனோ, ராஜாவோ எப்படிக் கெட்டதை அடக்கி அழிக்கும் சக்தியோடு இருக்கிறார்களோ அப்படி இவர் விக்னம் என்ற கெட்டதை அழிப்பதாலேயே இப்படிப் பேர் பெற்றிருக்கிறாரென்று அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னேன். பொதுவாக 'விக்நேச்வரர்' என்று அவரைச் சொல்லி வணங்கும்போது இந்த அர்த்தத்தில், பாவத்தில் தான் செய்யவேண்டும்.

ஆனால் இரட்டைப் பிள்ளையார்களில் முதல்வராக அவர் விக்நராஜப் பேரில் இருக்கும்போது அவரை விக்னங்களை உண்டாக்குபவர் என்றுதான் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். வார்த்தையின் நேர் அர்த்தப்படி, (சிரித்து) திருட்டுப் பண்ணுவதில் மஹா கெட்டிக்காரனாக இருப்பவனைத் 'திருட்டு ராஜா' என்கிற மாதிரி, விக்னங்களைப் பண்ணுவதில் மஹா கெட்டிக்காரர் என்பதாலேயே 'விக்னராஜா' என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்புறம் விக்னங்களைப் போக்கும் மூர்த்தியாக அவர் இருக்கும்போதுதான் அவருக்கு 'விநாயகர்' என்றுபெயர்.

''விக்னங்களைப் பண்ணுகிறாரென்றால். பொல்லாத சாமியா?'' என்றால், அதுதானில்லை. அதனால் தான் விக்னங்களைப் பண்ணுவதையும் போக்குவதையும் நிஜமாகவே எதிரெதிர் என்று சொல்லாமல் 'எதிர் மாதிரித் தோன்றுகிற' என்று சொன்னது. இந்த இரண்டு கார்யங்களுக்கும் ஸாரம் 'அநுக்ரஹம்' என்ற ஒன்றேதான். அதுவே இரண்டு ரூபத்தில் விக்னம் பண்ணுவது.

விக்னத்தை அழிப்பது என்று இரண்டாகியிருக்கிறது. அதனால் அடிப்படையில் எதிரெதிர் இல்லை.

''விக்னத்தைப் பண்ணுவதா அநுக்ரஹம்? அதெப்படி'' என்றால், - எத்தனையோ தப்புக் கர்மா பண்ணி நாமெல்லாம் நிறைய மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஆனாலும் இப்போது ஏதோ கொஞ்சம் ஈச்வரானுக்ரஹத்தினால் கொஞ்சம் பிள்ளையார் பக்தி நமக்கு உண்டாகி, அவரை வேண்டிக்கொண்டு - நாம் ஆரம்பிக்கிற கார்யங்கள் நிர்விக்னமாக நடக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவரை வேண்டிக்கொண்டு - ஆரம்பிக்கிறோம்.

சரி, இப்படி வேண்டிக் கொண்டுவிட்டோமென்பதற்காக நம் பழம் பாக்கியை அவர் அப்படியே 'ஓவர்லுக்' பண்ணி நமக்குக் கார்ய ஸித்தியைத் தந்தால் ஸரியாயிருக்குமா? என்னதான் கருணையினால் விட்டுக் கொடுக்கலாமானாலும் ஒரேயடியாக பூர்வ கர்மபலனை 'கான்ஸல்' பண்ணினால் ஸரியாயிருக்குமா? அப்புறம் பாப பீதி ஜனங்களுக்கு எப்படியிருக்கும்? தர்ம நியாயம் என்பதே ஒன்றுமில்லை என்றுதானே ஆகிவிடும்? ''நாம என்னவேணா பண்ணலாம், பண்ணியிருக்கலாம். இப்போ பிள்ளையார் பூஜை பண்ணிட்டாப் போறும். அத்தனை தப்பும் அடிபட்டுப் போயிடும்'' என்றல்லவா ஆகிவிடும்?

இப்படி ஆக விடாமலிருப்பதற்குத்தான் அவர் விக்நராஜாவாக இருந்து விக்னங்களை உண்டு பண்ணுவது. 'உண்டு பண்ணுவது' என்றால் அவராகவே நம்மைக் கஷ்டப்படுத்துவதற்காக அநியாயமாக உண்டு பண்ணுவதில்லை. நாம் பூர்வத்தில் பண்ணியிருப்பதன் விளைவாக நமக்குக் கார்ய ஸித்தி ஏற்படுவதற்கில்லை என்று கர்ம நியாயக் கணக்குப்படியே இருக்கும். ஆகவே அவர் பண்ணுவதாகத் தோன்றும் விக்னத்திற்கு மூலம் பூர்வத்தில் நாமே பண்ணினதப்புதான். அது எப்படியும் நமக்கு எல்லாக் கார்யமும் வெற்றிகரமாக நிறைவேறாமல் இடைஞ்சல் பண்ணத்தான் பண்ணும். அது தானாகப் பண்ணினால் எத்தனையோ உத்பாதமாகவே இருக்கும். இடைஞ்சலால் கார்யம் அடியோடு கெட்டுத் தோற்றே போய் நிற்போம். அல்லது அனேக சின்னச் சின்ன விஷயங்களில் வெற்றி உண்டாக விட்டு (இடமளித்து). அப்புறம் சேர்த்துவைத்து அத்தனையையும் நொறுக்கி மண்டையில் ஒரே போடாகப் போட்டு விடும் - படுதோல்வியே. இப்படி நேராமல், வெள்ளம் அப்படியே நம்மை அடித்துக் கொண்டு போய்விடாமல், வருமுன் காப்பாக

அணைபோட்டுக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக ஜலத்தை அளவுபடுத்தி விடுகிறாற்போலவே, விக்நராஜா நம்முடைய கர்ம சேஷத்தால் உண்டாக வேண்டிய இடைஞ்சலை நாம் தாங்கிக் கொள்கிற அளவில் 'சானலைஸ்' பண்ணி விடுகிறார். 'சானலைஸ்' பண்ணுவது மட்டு மில்லாமல் ஜலத்தையே ஓரளவுக்கு வற்றவும் பண்ணுகிறார்! என்றைக்கோ பெரிசாகப் பழிவாங்க இருக்கிற பெரிய விக்னத்தை இப்போதே தன்னுடைய தும்பிக்கையால் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து, அதைக் கருணையால் கொஞ்சம் சிறுக்க வைத்து, பாக்கியையும் ஒரே வீச்சில் காட்டி விடாமல், சின்னச் சின்னதாகப் பண்ணி நாம் தாங்கிக் கொள்ளும்படி பண்ணுகிறார். பழைய கர்மா எவ்வளவு சீக்கிரம் தீர்கிறதோ அவ்வளவுக்கு நல்லதுதானே? அது தீர்ந்தால்தானே விமோசனத்திற்கு வழி திறக்கும்? தள்ளிப் போகப் போக நாம் இன்னமும் புதிசாக எத்தனை மூட்டை சேர்த்துக் கொண்டு விடுவோமோ? இப்படி ஆகாமல் விக்னத்தை முன்னதாகவே இழுத்துக் கொண்டுவந்து, நமக்குக் கொடுமையாகத் தெரிந்தாலும் வாஸ்தவத்தில் பரம நல்லதே பண்ணுபவர்தான் விக்நராஜா.

விக்னத்தை இழுத்துக் கொண்டு வருபவர் விக்நராஜா. அப்புறம் அதைச் சிறிசு பண்ணி, நாம் கொஞ்சம் அநுபவித்த உடனேயே, போதுமென்று அப்படியே போக்கி விடுபவர் விநாயகர். வியாதியைக் கிளறிவிட்டு ஸ்வஸ்தப்படுத்துவ துண்டல்லவா? அப்படி, கிளறிவிடுபவர்தான் விக்நராஜா, ஸ்வஸ்தப்படுத்துகிறவர் விநாயகர்.

விக்ந தர்த்தா (இடையூறு செய்பவர்) 'விக்ந ஹர்த்தா' (இடையூற்றை அழிப்பவர்) என்று இரண்டு பேரும் அவருடைய நாமாக்களில் அடுத்தடுத்து வருவதில், விக்நராஜா முன்னவர், விநாயகர் பின்னவர்.

விநாயகர் என்றால் விசிஷ்டமான, அதாவது விசேஷம் பொருந்திய நாயகர் - சிறப்புப் படைத்த தலைவர், எல்லா ஸ்வாமிகளுமே நாயகர்கள்தான். அவர்கள் வேறே எவனோ ஒரு அஸுர ராக்ஷஸ சத்ரு செய்ததற்கு எதிராகச் செய்து, அந்தக் கொடுமையை மாற்றி நல்லது பண்ணியிருப்பார்கள். அப்படிப் பண்ணியதால் 'நல்லதில் முன்னின்று அழைத்துப் போகிறவர்' என்ற அர்த்தம் கொண்ட 'நாயகர்களாக அவர்கள் ஆகியிருக்கிறார்கள். இவர் எப்படி அவர்கள் எல்லோரையும் விட விசேஷம் பொருந்திய விநாயகரானார் என்றால் - இவர் வேறு அஸுரர்கள் பண்ணிய

கொடுமைகளைப் போக்குவது மாத்திரமில்லாமல், தாமே விக்நராஜாவாக இருந்து உண்டாக்கிய இடைஞ்சல்களையும் போக்குகிறார்! தம்மைத்தாமே மிஞ்சிய நாயகராக இருப்பதால்தான் 'விநாயகர்' என்ற தனிப் பெருமை பெறுகிறார்!

'விக்நராஜர்' என்பது போலவே 'விக்நவிநாயகர்' என்றும் சொல்வதுண்டு: விக்ந விநாயக பாத நமஸ்தே. விக்நத்தை உண்டு பண்ணுபவருக்கும் விசிஷ்டமான நாயகர் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

விக்ந விநாயகர் விக்ந விநாசகரும்தான் ! அதாவது விக்னங்களை அடியோடு நாசம் செய்கிறவர். ஸம்ஸ்கிருத 'ச' தமிழில் 'ய' ஆகிவிடும்' ஆகாசம் - ஆகாயம் மாதிரி; இங்கேயோ ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே விக்ந விநாயகர் விக்ந விநாசகராகவும் இருக்கிறார்! ★

ஸுமுகச் சைகதந்தச்ச கபிலோ கஜகர்ணக:

லம்போதரச்ச விகடோ விக்நராஜோ விநாயக:

பிள்ளையாரின் பிரஸித்த நாமாக்களில் ஒன்று விநாயகர். வட தேசத்தை விட தக்ஷிணத்தில் அதிப்ரஸித்தமான நாமா. 'பிள்ளையார் சதுர்த்தி' என்று பேச்சில் சொல்வதையே 'விநாயக சதுர்த்தி' என்றுதான் நாம் குறிப்பிடுகிறோம். வடக்கே 'கணேஷ் சதுர்த்தி' என்பார்கள். ஸித்தி விநாயகர் என்றெல்லாம் பெரும்பாலும் விநாயக சப்தம் சேர்த்தே நம் தக்ஷிண தேசக் கோவில்களில் அவருக்குப் பெயர் சூட்டியிருக்கும். 'விநாயகர் அகவல்' என்றே ஔவையின் பிரஸித்த ஸ்தோத்திரத்திற்குப் பெயர் இருக்கிறது.

வி-நாயகர் நாயகர் என்றால் தலைவர்; பல பேருக்கு மேலே அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துபவராக இருப்பவர்.

எல்லா ஜாதியினருக்கும் உயர்வு மனப்பான்மை — நாயகர் என்று ஒரு ஜாதிப் பெயர் இருக்கிறது. ஜாதி முறையினால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும். அவர்களைத் தாழ்த்தி வைப்பவர்களும் வேறுன்றி விட்டார்கள் என்ற அபிப்ராயம் இப்போது இருக்கிறது.

(விக்னர் என்றால் விக்னராஜர் என்றும், அவரையும் விநாயகரையும் இரட்டைப் பிள்ளையாராக 'விக்ன - விநாயகர்கள்' என்று சேர்த்துச் சொல்வதுண்டு என்றும் தெரிகிறது. ''இரு கடவுளான விக்ந - விநாயகர்கள் ப்ரீதியடையட்டும்'', (''பகவந்தௌ - விக்ந - விநாயகௌ ப்ரீயேதாம்'') என்று புண்யா ஹவாசனச் சடங்கில் வேண்டும் வழக்கமுள்ளதாகவும் தெரிகிறது.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக இருப்பதில் சலுகைகள், ஆதாயங்கள் கிடைக்கின்றன என்பதால் எல்லாரும் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்வதாகவும் இருக்கிறது ! ஆனால் முன்னாளில் இப்படி இல்லை. அந்தந்த ஜாதியாரும் தாங்கள் ஜன ஸமுதாயத்தில் உயர்ந்த இடம் பெற்றிருப்பதாகவே கருதினார்கள். ஜாதிப் பெயர்களைப் பார்த்தாலே தெரியும். நாலாம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஜாதிக்காரர்களுக்கு முதலியார் என்று பேர் இருக்கிறது. ஸமூஹத்தில் முதலிடம் பெற்றவர்கள் தான் முதலியார். அதே மாதிரி வடக்கே 'அகர்வால்' என்கிறார்கள். அக்ர ஸ்தானம் என்றால் முதல் இடம். அப்படி ஜன ஸமுதாயத்தில் அக்ரமாக இருப்பவர் அகர்வால். பிள்ளை என்றாலும் மதிப்புக்கு உரியவர் என்று அர்த்தம். ரொம்ப உயர்ஜாதித் தேங்காயைப் பிள்ளைத் தேங்காய் என்பது வழக்கம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ குரு பரம்பரையைப் பார்த்தால் ப்ராம்மணர்களும் முதலி என்றும், பிள்ளை என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். சைவ ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பார்த்தாலும் - ஸம்பந்தர் வேத ப்ராம்மணர், ஸுந்தரர் ஆதிசைவர், அப்பர் வேளாளர்; இந்த மூன்று பேரையும் சேர்ந்து 'மூவர் முதலிகள்' என்று சொல்வது மரபு. 'ராஜ' என்ற வார்த்தைதான்' ராய, ராவ் என்றெல்லாம் ஆயிற்று. தமிழ் தேசத்திலிருக்கிற நாம் 'ராவ்' என்றால் மாத்வ ப்ராமணரைத்தான் நினைக்கிறோம். ஆனால் மாத்வர்கள் அதிகமுள்ள கன்னட தேசத்திலும், அதே போல ஆந்திராவிலும் நாலாம் வர்ணத்தவர்களும் 'ராவ்' போட்டுக் கொள்கிறார்கள். அதுவே வடக்கே ராய், ரே என்றெல்லாம் இருக்கிறது. வைசியர்களைச் செட்டியார் என்கிறோம். 'ச்ரேஷ்டி' என்பதுதான் செட்டி ஆயிற்று. ச்ரேஷ்டமானவர்கள் - உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் - என்று அர்த்தம். ச்ரேஷ்டிதான் வடக்கே 'ஸேட்' ஆயிற்று, கன்னட தேசத்தில் அதையே ஷெட்டி என்பார்கள். அவன் உசந்த ஜாதி, இவன் தாழ்ந்த ஜாதி' என்ற அபிப்ராயங்களும் போட்டிச் சண்டைகளும் இல்லாமல், யாரானாலும் பாரம்பர்யமாக ஏற்பட்ட தொழிலைச் செய்து ஒரு ஜன ஸமுதாயத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவிதமான பணிகளையும் போட்டி பொறாமை இல்லாமல் பண்ணிக் கொடுத்ததோடு அவரவரும் முதல் ஜாதிதான், உயர் ஜாதிதான் என்ற - Pride ஓடு, நம் ஜனங்கள் இருந்துவந்ததை இந்தப் பெயர்கள் காட்டுகின்றன. பல வகுப்புக்கார்களுக்கிடையில் இருந்துவந்த ஸௌஜன்யமும் இதில் தெரிகிறது. எப்படியென்றால், ஒரு ஜாதிக்காரர்கள் தங்களுக்கு உயர்வாகப் பேர் வைத்துக்

கொண்டதை மற்றவர்களும் ஆக்ஷேபிக்காமல், அவர்களுக்கு அந்தப் பெருமை இருக்கட்டும் என்றே எடுத்துக் கொண்டு, தாங்களும் அவர்களை அப்படித்தான் கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

தலைவர் என்ற அர்த்தமுள்ள 'நாயக' பதம் எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் உரிய பெயராக இருந்து இந்த ஸமத்வத்தை - தற்காலத்தில் சொல்லும் காரிய ஸமத்வத்தை அல்ல; அதைவிட அவசியமான மனோபாவ ஸமத்வத்தை - நன்றாகக் காட்டுகிறது. மஹாராஷ்ட்ராவில் 'நாயக்' என்று இருப்பவர்களில் பிராம்மணர்கள் இருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் நாயக வம்சம், மதுரை நாயக வம்சம் என்கிற இடத்தில் நாயகர்கள் ராஜகுலத்தவர்கள். கன்னட தேசத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த நாயக்கர்களும், ஆந்திரத்தில் இந்த 'நாயக' தாதுவின் அடியாகவே நாயுடு என்று சொல்லப்படுபவர்களும் நாலாம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

'நாயக' என்காமல் 'நாய' என்றே சொன்னாலும் போதும். 'பாலன்' என்பதையே 'பாலகன்' என்றும் சொல்கிற மாதிரி அநேக வார்த்தைகளுக்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'க' சேர்ப்பதுண்டு. நாயன் என்றாலும் தலைவர்தான். மலையாளத்தில் நாயர் என்கிறார்கள். அவர்களும் நான்காம் வர்ணம்தான். தமிழ்தேசத்தில் உத்தமமான அடியார்களை நாயனார்' என்கிறோம். ஒருத்தர் நாயனார், பல பேர் நாயன்மார். அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் இல்லாத ஜாதியே இல்லை. அறுபத்துமூவரையும் பற்றி ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் பாடிய திருவாரூர் கோவிலில் அர்ச்சகர்களுக்கே நயினார் என்றுதான் பேர்.

'வி' எனும் அடை — விநாயகர் என்ற பெயரில் நாயகருக்கு முந்தி 'வி' இருக்கிறது. சிவகணத் தலைவரான பிள்ளையார் 'நாயகர்' என்ற பேருக்கு ரொம்பவும் பொருத்தமுடையவர் என்று தெரிகிறது. அதற்கு முந்தி 'வி' போட்டால் என்ன அர்த்தம்? ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வார்த்தைகளுக்கு முன்னே சேர்க்கிற முன்னடைகளில் 'வி' என்பது ஒன்று. இந்த 'வி'யின் விசேஷம் என்னவென்றால் அது பின்னாடி என்னவார்த்தை சேருகிறதோ அதன் அர்த்தத்தை இரண்டு விதங்களில் மாற்றக்கூடும். ஒன்றுக்கொன்று முழுக்க வித்தியாஸமான இரண்டு விதங்கள் ! 'மலம்' என்றால் அழுக்கு. 'வி' சேர்த்து 'விமலம்' என்றால் சுத்தம். இந்த இடத்தில் 'வி' என்பது பின்னே வரும் வார்த்தைக்கு 'ஆப்போஸிட் மீனிங்' உண்டாகும்படிச் செய்கிறதென்று தெரிகிறது. ஆனால் - 'சுத்த'த்துக்கு 'வி' போட்டு 'விசுத்தம்' என்று வார்த்தை இருக்கிறது.

அதற்கு 'சுத்தமாக இல்லாதது' என்று ஆப்போஸிட் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டால் தப்பு. இந்த இடத்தில் 'வி' என்பது பின்னே வரும் வார்த்தையை எதிர்ப்பதமாகப் பண்ணாது; அதற்கு மேலும் வலிவும் உயர்வுமே கொடுக்கும். 'விசுத்தம்' என்றால் பரம சுத்தமானது என்று அர்த்தம்! விபரீதம் என்று ஒருவார்த்தை சொல்கிறோ ம். 'பரீதம்' என்றால் முறையாகச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பது. 'விபரீதம்' முறைகெட்டுத் தாறு மாறாக இருப்பது. இங்கே 'வி' எதிர்ப்பதமாக்கி விடுகிறது. ஜயம் - வெற்றி என்றால், 'விஜயம்' அதற்கு எதிர்ப்பதமான தோல்வி இல்லை? விசேஷமான அதாவது சிறப்புப் பொருந்திய, வெற்றியே விஜயம்.

விசேஷம் என்ற வார்த்தையையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். சேஷம் - விசேஷம். 'சேஷம்' என்றால் மீந்துபோனது என்றே நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதுவும் ஸரிதான். அதைவிட உசந்த உள்ளர்த்தமும் உண்டு. மற்றதோடு சேராமல் தன்னுடைய உயர்வினால் அவற்றிடமிருந்து பிரிந்து நிற்பதும் 'சேஷம்' தான். 'சிஷ்டர்' என்று சான்றோர்களைச் சொல்கிறோமல்லவா? 'சேஷ'த்திலிருந்துதான் 'சிஷ்ட' பதம் வந்தது. ஸமூஹத்தில் ஸராஸரி ஜனங்களில் ஒருவராக இல்லாமல் பிரிந்து உயர்ந்து. (சிரித்து) distinct - ஆக இருந்து distinction பெற்றவர்களே சிஷ்டர்கள். சேஷம் என்பதற்கு 'தன்னுடைய சிறப்பால் தனிப்பட்டு நிற்பது' என்ற அர்த்தம் எடுபடாமல் போனதால்தான், அந்தச் சிறப்பை வலியுறுத்திக் காட்டுவதற்காக 'வி' சேர்த்து 'விசேஷம்' என்பது !

இருபொருளிலும் வி-நாயகர் ! 'வி' ப்ளஸ் 'நாயகர்' என்னும்போது 'வி' என்பது நாயகருக்கு எதிர் அர்த்தம் கொடுக்குமா? அல்லது அதை இன்னும் சிறப்புத்தந்து உசத்தி வைக்குமா? இரண்டுந்தான் ! அதெப்படி என்று ஆச்சர்யமாயிருக்கலாம். 'தவன்' என்றால் பதி. 'மாதவன்' என்றால் 'மா' என்கிற மஹாலக்ஷ்மியின் பதி. 'விதவா' என்றால் பதி இல்லாதவள். அதே போல 'விநாயகர்' என்றால் 'தலைவன் இல்லாதவர்'. எல்லாருக்கும் அவர்தான் தலைவர். அவருக்கு மேல் தலைவர் இல்லை. அதனால் தலைவன் இல்லாதவர்: வி-நாயகர்.

ஒரு பக்தர் பகவானிடம் போனாராம். ''நான்தான் அநாதன் (அநாதை) என்றால் நீயும் அப்படியே இருக்கியே !'' என்றாராம். ''என்னையா அநாதன் என்கிறாய்?'' என்று ஸ்வாமி கேட்டாராம். ''ஆமாம் என்னைக் காப்பாற்ற ஒரு நாதன் இல்லாமல் நான் அநாதனாக இருக்கிறேன் என்றால், நீயும் உனக்கு மேல் நாதன் இல்லாததால் அ-நாதனாகத்தானே இருக்கே?'' என்றாராம்.

தம்மிலும் மேலான ஒரு தலைவர் இல்லாதவர் விநாயகர். இங்கே 'வி' எதிர் அர்த்தம் கொடுக்கிறது. இதற்கு நேர்மாறாக அதே 'வி' சிறப்புக் குறியாகவும் இருக்கிறதல்லவா? அந்த விதத்திலும் விக்நேச்வரர் விநாயகராக இருக்கிறார். அவர் ஸாதாரணமான நாயகர் (தலைவர்) அல்ல. ரொம்பவும் சிறப்புப் பொருந்திய, விசேஷமான, விசிஷ்டமான நாயகர். அதனால் விநாயகர்.

தமக்கு மேல் நாயகன் இல்லாததாலும் வி-நாயகர். தாமே மிக மேலான நாயகராக இருப்பதாலும் வி-நாயகர். இரண்டு அர்த்தத்தில் பேர் பொருத்தமுள்ளவராக இருக்கிறார்.

'அமர'த்தில் பிள்ளையார் பெயர்கள் – அமர(கோச)த்தில் விக்நேச்வரரின் பெயர்களைச் சொல்லும்போது 'விநாயக' என்றுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது. (மனத்திற்குள் அந்தப் பெயர்களைச் சொல்லிக்கொண்டு விரல்விட்டு எண்ணியபடி) நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் பதினாறு நாமங்களை முக்யமாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்றால், ஜைனரான அமரஸிம்ஹன் எழுதிய அந்தக் கோசத்தில் இதில் பேர் பாதி-எட்டுப் பெயர்கள்-சொல்லியிருக்கிறது:

விநாயகோ – விக்நராஜ – த்வைமாதுர –கணாதிபா: ।

அப்-யேகதந்த – ஹேரம்ப – லம்போதர – கஜாநநா: ॥

இதிலே விநாயக - விக்னராஜ - ஏகதந்த - ஹேரம்ப - லம்போதர - கஜானன என்ற ஆறு பெயர்கள் நம்முடைய ஷோடசநாமாவிலும் இருக்கின்றன. 'கணாதிப' என்ற பெயர் 'கணாத்யக்ஷ' என்பதாக ஷோடச நாமாவில் இருக்கிறது. இதில் இல்லாமல் 'அமர'த்தில் இருக்கும் ஒரே பெயர் 'த்வைமாதுர' என்பது. அப்படியென்றால் 'இரண்டு தாயார்களை உடையவர்'. அம்பாள் ஒரு தாயார். கங்கை இன்னொரு தாயார். கங்கையிலுள்ள சரவணப் பொய்கையைச் சேர்ந்தே சிவநேத்ரத்தின் அக்னிப் பொறி ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வரூபமாக உத்பவித்ததால், ஸுப்ரஹ்மண்யருக்கு கங்கை நேர் தாயார் மாதிரி. அதனால்தான் அவரை 'காங்கேயன்' என்பது. பிள்ளையாருக்கு அத்தனை நேர் ஸம்பந்தமில்லாவிட்டாலும், அவருடைய தகப்பனாருடைய சிரஸில் கங்கை பத்னி ஸ்தானத்தில் இருப்பதால், ஒளபசாரிகமாக (உபசாரமாக) அவளையும் ஒரு தாயாராகச் சொல்வது.

விநாயக நாமா 'அமர'த்தில் பிள்ளையாரின் முதல் பெயராயிருக்கிறதென்று சொல்ல வந்தேன். ஒரு நிகண்டுவில்

(அகராதியில்) ஒரு தெய்வத்தைப் பற்றிய வரிசையில் முதலாக வருவதென்றால் அது முக்கியத்வம் வாய்ந்த நாமா என்று அர்த்தம்.

9. தூமகேது 'தூமகேது' என்பது அடுத்த நாமா. தூமம் என்றால் புகை, சாதாரண விறகுப் புகை, கரிப் புகையை தூமம் என்றும் நல்ல ஸுகந்தம் வீசும் சாம்பிராணி, அகில் முதலியவற்றின் புகையை தூபம் என்றும் சொல்லவேண்டும் என்பார்கள். பஞ்சோபசாரத்தில் தூபம் காட்டுகிறோம். தூமம்: புகை. கேது என்றால் கொடி. புகையைக் கொடியாக உடையவர் தூமகேது. நெருப்பிலிருந்து புகை எழும்பிக் காற்றில் கொடி படபடவென்று அடித்துக்கொள்வதுபோலப் பரவுவதால் அக்னி பகவானுக்கு தூமகேது என்று பெயர் இருக்கிறது. ஆனால் பொதுவில் தூமகேது என்றால் நல்ல அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் உற்பாதம் விளைவிப்பதாகவே எடுத்துக் கொள்கிறோம். காரணம் தூமகேது என்றால் வால் நக்ஷத்ரம். லோகத்துக்கு அமங்களத்தைக் குறிப்பது. லோக மங்கள மூர்த்தியான பிள்ளையாருக்கு அப்படிப் பேர் இருப்பானேன் என்று புரியாமலிருந்தது.

விநாயக புராணத்தைப் பார்த்தேன். விநாயகரைப் பற்றி இரண்டு புராணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று ப்ருகு முனிவர் சொன்னது. அதனால் அதற்கு பார்கவ புராணம் என்று பெயர். முத்கலர் என்ற ரிஷி உபதேசித்ததால் முத்கல புராணம் எனப்படும் இன்னொரு விநாயக புராணமும் இருக்கிறது. நான் இப்போது தூமகேது விஷயமாகக் குறிப்பிட்டது பார்கவ புராணத்தை. அதில் உபாஸனா காண்டம், லீலா காண்டம் என்று இரண்டு பாகம். லீலா காண்டத்தில் ரொம்பவும் ஆச்சர்யமாக விக்நேச்வரருக்குப் பன்னிரண்டு அவதாரங்களைச் சொல்லி, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. அதன்படி கணேசர் என்பது ஒரு அவதாரம்; கணபதி என்பது இன்னொரு அவதாரம். ஷோடச நாமாவில் வரும் வக்ரதுண்டர், பாலசந்திரர், கஜானனர் என்பவை அதில் வெவ்வேறு அவதாரங்களில் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கும் பெயர்கள். அவற்றில் தூமகேது என்ற அவதாரத்தைப் பற்றிய கதையும் இருக்கிறது. அதைப் பார்த்தபின்தான் இந்தப் பெயர் அவருக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்று புரிந்தது.

கதை என்னவென்றால்...ரொம்ப நாளுக்கு முந்திப்பார்த்தது, நினைவு இருக்கிறமட்டில் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன். (சிரித்து) சுருக்கமாகச் சொன்னால்தான் ரொம்பத்தப்புப் பண்ணாமல் தப்பிக்கமுடியும்...

தூமாஸுரன் என்று ஒருத்தன். விருத்திராஸுரன், மஹாபலி மாதிரி சில அஸுரர்களிடம் மிக உத்தமமான குணங்களும் பக்தியும் இருக்கும். ஆனாலும் அஸுரப் போக்கும் தலை தூக்கிக் கொண்டு தானிருக்கும். அப்படி ஒருத்தன் இந்த தூமாஸுரன். அப்போது ஒரு ராஜா இருந்தான். காப்பிணியாயிருந்த அவனுடைய பத்னிக்கு மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமாகப் புத்ரன் பிறந்து அந்தப் பிள்ளையினாலேயே தனக்கு மரணம் என்று தூமாஸுரனுக்குத் தெரிந்தது. உடனே அவன் தன் ஸேனாதிபதியை அழைத்து நல்ல ராவேளையில் அந்த ராஜாவின் சயனக்ருஹத்திற்குப் போய் ராஜபத்னியைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு வரும்படிச் சொல்லியனுப்பினான். ஆனால், அங்கே போன ஸேனாதிபதிக்கு ஒரு உத்தம ஸ்த்ரீயை, அதுவும் கர்ப்பிணியாக இருப்பவளைக் கொல்ல மனஸ் வரவில்லை. அந்த தம்பதியைப் பிரிக்கவும் மனஸ் வரவில்லை. ஆனபடியால் அவன் ஸதிபதிகளாக அவர்களைக் கட்டிலோடு தூக்கிக் கொண்டு போய் ஒரு காட்டு மத்தியில் போட்டுவிட்டான். அங்கே விநாயக பக்தர்களான இரண்டு பேரும் ஸதா அவரைத் த்யானித்துக் கொண்டு, அவரால் தான் கஷ்டங்கள் தீர்ந்து நல்லபடியாக ப்ரஸவமாகி ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்து வந்தார்கள்.

அவர்கள் வனாந்தரத்தில் தலைமறைவாக இருக்கிறார்களென்று தூமாஸுரனுக்குத் தெரிந்தது. உடனே அவனே அஸ்த்ரபாணியாக அங்கே போனான். அவன் ஒரே விஷப்புகையாகக் கக்குகிற அஸ்திரத்தைப் போடும் வித்தையிலேயே கைதேர்ந்தவனாக இருந்தான்.

இந்த நாளிலும் கண்ணீர்ப் புகை என்கிற ஆபத்தில்லாத tear gas-லிருந்து gas shell என்ற ப்ராணாபத்தான விஷவாயுக் குண்டுகள் வரை இருக்கிறதல்லவா? இப்போது கெமிகல்ஸை வைத்துப் பண்ணுவதை அப்போது மந்த்ர சக்தியால் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

தூமாஸ்திரத்தால் கர்ப்பிணியை அவள் வயிற்றிலிருக்கும் சிசுவோடும், பக்கத்திலிருக்கும் பதியோடும் ஹதம் பண்ணிவிட வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் அவன் போய்ப் பார்த்தால், அப்போதே அவள் மடியில் ஒரு குழந்தை இருந்தது. பிள்ளையார்தான் அந்த தம்பதியின் ஸதாகால ப்ரார்த்தனைக்கு இரங்கி வைஷ்ணவாம்சமான புத்ர ஸ்தானத்தில் தோன்றிவிட்டார்! இதனால் தாம் ஸர்வதேவ ஸ்வரூபி என்று காட்டிவிட்டார். சிவகுமாரராகப்பட்டவர் விஷ்ணு அம்சமாகப் பிறந்தார் என்பதில் சைவ வைஷ்ணவ ஸமரஸமும் உசத்தியாக வந்துவிடுகிறது.

தூமாஸுரன் சரமாரியாக தூமாஸ்திரம்விட, சீறிக் கொண்டு பெரிய பெரிய மேகம் மாதிரிப் புகை அவர்களை நோக்கி வந்தது. அத்தனையையும் குழந்தைப் பிள்ளையார் தன்னுடைய சரீரத்துக்குள்ளேயே வாங்கிக் கொண்டு விட்டார். இனிமேல் அஸ்த்ரம் போட முடியாதென்று அஸுரன் களைத்துப் போய் நின்றுவிட்டான். அப்போது, அவனை ஸம்ஹாரம் பண்ணுவதற்கு பிள்ளையார் தீர்மானித்தார். 'அதற்காக நாம் புதுசாக அஸ்த்ரம் எதுவும் போடவேண்டாம்; அவனே போட்டு நாம் உள்ளை வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் விஷப் புகையாலேயே கார்யத்தை முடித்துவிடலாம்' என்று நினைத்தார். உடனே உள்ளே ரொப்பிக் கொண்டிருந்த அத்தனை தூமத்தையும் 'குபுக் குபுக்' என்று வாயால் கக்கினார். அது போய் தூமாஸுரனைத் தாக்கி அழித்துவிட்டது. தூமத்தை அஸ்த்ரமாகக் கொண்டே வெற்றிக்கொடி நாட்டிக் கொண்ட பிள்ளையாருக்கு தூமகேது என்ற நாமா உண்டாயிற்று.

'தூமம்' என்பதை 'தூம்ரம்' என்றும் சொல்வதுண்டு. தூமகேதுவையும் தூம்ரகேது என்பதுண்டு★.

10. கணாத்யக்ஷர் - தூமகேதுர் - கணாத்யக்ஷ: 'அத்யக்ஷர்' - தலைவர். கணபதி, கணேசர் (கண-ஈசர்). கணாதிபதி (கண அதிபதி), கண-நாதர் என்றெல்லாம் சொன்னால் என்ன அர்த்தமோ அதுதான் கணாத்யக்ஷர் என்பதற்கும் அர்த்தம்.

பரமேச்வரன் தம்முடைய பூதகணங்களுக்கு அதிபதியாக விக்நேச்வரரையும், தேவகணங்களுக்கு அதிபதியாக இளைய பிள்ளை ஸுப்ரஹ்மண்யரையும் வைத்தார். "கஜாநநம், பூதகணாதி ஸேவிதம்" என்கிறோம். இளையபிள்ளையை தேவஸேநாபதி என்கிறோம். அவர் இரண்டு விதத்தில் அப்படி இருக்கிறார். தேவர்களின் ஸேனைக்கு அதிபதி; தேவேந்திரனின் குமாரியான தேவஸேனைக்குப் பதி! தேவர்களுக்கு ஆதிபத்யம் தாங்குவதைவிட, பூதங்களைக் கட்டி மேய்த்து அடக்கியாளுவதுதான் கஷ்டம். மூத்த பிள்ளை இந்தக் கஷ்டமான பொறுப்பை 'ஈஸியாக' ஆற்றிக் கொண்டு ஆனந்தமாயிருக்கிறார்.

★ ஒவ்வொரு யுகத்திலும் விக்நேச்வரர் ஒவ்வொரு பெயரும் உருவும் கொள்வதாக கணேச தந்த்ரங்கள் கூறுகையில் கலியுகத்திற்கான கணேசரின் திருநாமம் தூமகேது (தூம்ரகேது) எனத் தெரிவிக்கின்றன. பெயருக்கேற்ப அவர் புகை வண்ணராக இருப்பார். இரண்டே கரம் கொண்ட அவர் குதிரை வாஹனர் ஆவார். கிருத யுகத்தில் நாமம் விநாயகர் ; ஜ்யோதி வர்ணம் ; பத்துக் கரம் சிம்ம வாஹனம். த்ரேதா யுகத்தில் நாமம் மயூரேசர் ; வெண்ணிறம் ; ஆறு கரம் ; மயில் வாஹனம் ; துவாபரத்தில் கஜானனர் சிவப்பு நிறம் ; நான்கு கரம் ; மூஷிக வாஹனம்

தேவ கணம். மநுஷ்ய கணம் எல்லாமும் அவருடைய மஹாசக்தியையும், அருள் உள்ளத்தையும் தெரிந்துகொண்டு அவருக்கு அடங்கிப் பூஜை பண்ணத்தான் செய்கின்றன. ஆனபடியால் அவர் கணாத்யக்ஷர் என்கிற போது ஸகல விதமான ஜீவகணங்களுக்குமே அத்யக்ஷர் என்றும் சொல்லலாம்.

11. பாலசந்த்ரர் – அடுத்த பேர் 'பாலசந்த்ரர்'' உச்சரிப்பை கவனிக்க வேண்டும். முதலெழுத்து இல்லை. இப்போது பாலசந்தரன் என்ற பெயர் நிறையப் பேர் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இளவயஸுச் சந்திரனின் பெயர் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்னவோ? பாலக்ருஷ்ணன், பால ஸுப்ரஹ்மண்யன் மாதிரி பாலசந்திரன் என்ற எண்ணமாயிருக்கலாம். பால்ய லீலா விசேஷங்கள் அந்த இரண்டு மூர்த்திகளுக்கும் நிறைய உண்டாதலால் அந்த இரண்டு பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வால்மீகி ராமாயணத்தில் ராமருடைய பால லீலா வர்ணனையே இல்லை. அவதாரத்தைச் சொல்கிற அத்யாயத்திலேயே சட்டென்று தசரதர் நாலு பிள்ளைகளுக்கும் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்தார், அப்போது விச்வாமித்ரர் வந்தார் என்று ஒரே ஓட்டமாக ஓட்டி விடுகிறார். அதனால்தான் பாலக்ருஷ்ணன் மாதிரி பாலராமன் என்று பேர் இல்லை. சந்த்ரனுக்கும் பால்ய லீலை விசேஷம் எதுவுமில்லை. பிறையை பாலசந்த்ரன் என்பதுண்டு. அது தேய்ந்து மூளியான ரூபம். அதனால் அந்தப் பேர் வைத்துக் கொள்வது மங்களமில்லை.

ஸமீபத்தில் ஃபாஷன் பெயர்கள் வர ஆரம்பிப்பதற்கு முன் சந்திரன் என்று தனிப்பெயர் வைக்கும் வழக்கம் தக்ஷிணதேசத்தில் இல்லை. சந்த்ரன் மட்டுல்லாமல், நவக்ரஹங்களில் ஸூர்யன் தவிர எவர் பெயருமே வைப்பது தென்னாட்டில் ஸம்ப்ரதாயமில்லை. சிஷ்டாசாரம் அப்படியில்லை. தேய்வைக் காட்டும் பாலசந்த்ரன் பேரோ, பூர்ணசந்த்ரன் என்றேகூடப் பேரோ வைக்கும் வழக்கமில்லை. அங்காரகன், புதன் என்று பெயர் வைத்துக் கொள்வதுண்டா? 'ப்ருஹஸ்பதி' என்பது பரிஹாஸத்துக்குச் சொல்வதுதான். சுக்ரன் என்றும் பேர் வைப்பதில்லை. சனி? (பெரிதாகச் சிரித்து) திட்டுவதற்குத்தான் அந்த சப்தம்! ராஹு, கேதுவும் அசுப க்ரஹங்களாதலால் அப்படியும் பேர் வைப்பதில்லை. நவக்ரஹங்களில் ஸூர்யன் ஒருவர் பெயர்தான் வைப்பது ஸம்பிரதாயம். அதுகூட ஸூர்ய நாராயணன் என்று மஹாவிஷ்ணு பெயர் சேர்த்துத்தான் வைப்பார்கள். ஸூர்யனின் நேர்ப் பேராக பாஸ்கரன் என்பது மட்டுமே தக்ஷிணத்தில்

இருக்கிறது. வடக்கே ரவி, திவாகரர், ப்ரபாகரர், ஆதித்யர், மார்த்தாண்டர் ஆகிய பேர்கள் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இப்போதெல்லாம் தக்ஷிணத்திலும் வடக்கத்திப் பேர்கள் நிறைய வந்துவிட்டது. ஸூர்யன் தவிர மற்ற க்ரஹங்களின் பேர் வைப்பதில்லை. பஞ்சாயதன மூர்த்திகளிலேயே இருப்பவர் ஸூர்யமூர்த்தி. ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்த ஷண்மதங்களில் ஒன்று (ஸூர்யனை முழு முதற் தெய்வமாகக் கொண்ட) ஸௌரம். அதனால் அவர் மட்டும் விலக்கே தவிர, சந்திரனுக்கு விலக்கில்லை. ஆனாலும் பாலசந்திரன் என்ற பெயர் மாத்திரம் பஹூகாலமாகவே கொஞ்சம் கொஞ்சம் வழக்கிலிருந்து தற்போது நிறையவே அந்தப்பேர் வைப்பதாக இருக்கிறதே என்றால், இது வாஸ்தவத்தில் சந்திரன் பேரே இல்லை.

வேடிக்கையாக இருக்கலாம், பாலசந்திரன் என்பது சந்திரன் பேருமில்லை; அது இப்போது உச்சரிக்கிற மாதிரி, Balachandra ஸ்பெல்லிங் போடுகிற மாதிரி பாலசந்த்ரனும் இல்லை.

பாலசந்தரன் அதாவது 'ப'வையே அழுத்தி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இரண்டாவது 'ப$_2$'வாக முதல் எழுத்தைச் சொல்லவேண்டும். அதுதான் ஸரியான பேர். ப$_2$ாலம் என்றால் கேசத்தின் முன் பக்கம். ப$_2$ால சந்த்ரன்' என்றால், 'கேசத்தின் முன் பக்கத்தில் சந்திரனை உடையவன்' சந்த்ர சேகரன், சந்த்ர மௌளி என்ற பேர்களுக்கு என்ன அர்த்தமோ அதுதான் பால சந்த்ரன் என்பதற்கும். *(பக் 135)*

சந்த்ரனைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் என்றால் பரமசிவன் என்றே நமக்குச் சட்டென்று தெரிகிறது. ஆனாலும் இன்னும் இரண்டு பேருக்கும் அந்தப் பெருமை உண்டு. ஒன்று அம்பாள் **'சந்த்ரகலாவதம்ஸே'** என்று காளிதாஸன் ('ச்யாமளா தண்டக'த்தில்) சொல்கிறார். ஆசார்யாளும் அவள் பதியுடைய இடது பக்கத்தை மட்டுமில்லாமல் ரூபம் முழுதையும் தானே அபஹரித்துக் கொண்டுவிட்டாற் போலிருக்கிறது என்று வேடிக்கை பண்ணி ஸ்துதிக்கிற இடத்தில் அவளுடைய மகுடத்தில் சந்திரன் இருப்பதை 'சசி சூடால மகுடம்' என்கிறார். (லலிதா) ஸஹஸ்ர நாமத்திலும் 'சாரு சந்த்ர கலாதரா' என்று இருக்கிறது பரமேச்வரனின் பத்னி மட்டுமின்றி மூத்த புத்ரரும் சந்திரனை சிரஸில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்.

பிள்ளையாரும் சந்திரனும் - விக்நேச்வரருக்குச் சந்திரனோடு ரொம்ப ஸம்பந்தமுண்டு. தானே அழகு என்ற கர்வத்தில் அவன்

அவரைப் பரிஹாஸம் பண்ணினான். அவர் ''இனிமேல் உன்னை யாரும் பார்க்கமாட்டார்கள். பார்த்தால் வீண் பழிக்கு ஆளாவார்கள்'' என்று சபித்துவிட்டார். (ப.130) ஸ்யமந்தக மணி உபாக்யானத்தைப் பாராயணம் செய்தால் தோஷ நிவ்ருத்தி உண்டாகும் என்று அநுக்ரஹித்தார். இதெல்லாவற்றையும்விடத் தம்முடைய கருணை பொங்கிக்கொண்டு தெரியும்படி, தம்மை அவமதித்த சந்திரனுக்கும் தமக்கான ஸங்கடஹர சதுர்த்தி பூஜையின் முடிவில் பூஜை பண்ணவேண்டும் என்று வைத்தார். அந்தக் கருணையின் top-ல்தான் சந்திரனையும் தம்முடைய top-ல் சிரஸில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு 'பா₂லசந்திரன்' ஆனார் (பா₂லம் என்பது நடுவேவகிர்ந்த கேசத்தின் ஒரு பக்கம் (பக் - 86)

நாலாவது ப₂ா ஆக்கி பாலசந்த்ரன் என்றும் சொல்லலாம். ப₂ாலம் என்றால் நெற்றிக்கு மேலேயுள்ள இடம்; முன்னந்தலை. அந்த இடத்தில் சந்திரனை தரித்திருப்பவர் ஸ்வாமி (ப₂ா ஆனுல் கணாத்யக்ஷ: பா₂லசந்த்ரோ என்றும் ப₂ா ஆனுல் கணாத்யக்ஷோ) பொறுத்தருளும் குணத்தையும் காட்டும்பேர் ப₂ாலசந்திரன். தப்புப் பண்ணினவன். காலால் உதைத்துத் தள்ளவேண்டியவன். மன்னிப்புக் கேட்டதும் அப்படியே மனஸ் இரங்கி அவனைத்தூக்கித் தலையில் வைத்துக்கொண்ட பெரிய கருணையைக் காட்டுவது ப₂ாலசந்த்ர நாமா.

12. கஜானனர்: தூமகேதுர்-கணாத்யக்ஷ: பாலசந்த்ரோ கஜாநந: கஜானனர் என்பது அடுத்த பெயர். யானைமுகர் என்று அர்த்தம். ''கோலஞ் செய் துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே'' என்று ஔவையார் கூப்பிட்ட கரிமுகர். ஆனைக்கு ஏகப்பட்ட சிறப்புக்கள். சரீர பலம்; புத்தி பலம்; குறிப்பாக நல்ல நினைவுக் கூர்மை; ஞானம்; தன்னுடைய பெரிய பலத்தினால் ஒரு தொகை தொகைத்தால் (துவை துவைத்தால்) சட்டினியாகப் போகிற மனிதனிடம் எளிமையாக அடங்கி அவன் பழக்குகிறபடி லோகோபகாரமாக பெரிய பெரிய மரங்களைத் தூக்கி வருவது, யுத்தத்தில் எதிரிப் படையை அழிப்பது, கோட்டை வாசலை மோதி உடைப்பது என்றிப்படியெல்லாம் கடினமாக உழைக்கிற பண்பு; ஸத்வ ஆஹாரமாகத் தாவரங்களைத் தான் புஜிக்கிறது; தான் செத்தாலும் அழியாத தந்தத்தால் 'இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்' என்ற கீர்த்தி பெற்றிருப்பது - என்றிப்படி யானைக்கு உள்ள சிறப்புக்கள் எண்ணி முடியாது.

கையின் ஸ்தானத்தில் தும்பிக்கை என்ற விசேஷ அங்கத்தைப் பெற்றுள்ள மிருகம் அது ஒன்றுதான். வேறே எந்த மிருகமாவது

ஸ்வாமிக்கு யானை சாமரம் போடுகிற மாதிரிப் போட முடியுமா? தும்பிக்கையைத் தூக்கி ஸலாம் தான் போடமுடியுமா? (பக் 203)

மற்ற மிருகங்கள் ஒருத்தரை முட்டித் தள்ளத்தான் முடியும்; தன்மேல் ஏற்றி வைத்துக்கொள்ள முடியாது. யானைதான் தும்பிக்கையால் அன்போடு அணைத்து ஒருத்தரைத் தனக்கு மேல் உசந்த ஸ்தானம் கொடுத்து ஏற்றி வைத்துக்கொள்ள முடியும். மஹா பலம் மஹா காயம் படைத்த அது இப்படி இருப்பது மிகவும் விசேஷம். போகிற வழியில் ஒருத்தர் குறுக்கே நின்றாலும் மோதித் தள்ளுவது தவிர வேறு வழியில்லை என்று இல்லாதது யானையே. அவரைத் தும்பிக்கையால் வளைத்தெடுத்து ஹிதமாக ஓரத்தில் போட்டுவிட்டு அது போகும்.

அதற்கு 'த்விபம்' என்று ஒரு பெயர். த்வி - பம் என்றால் இரண்டு தரம் குடிப்பது, சாப்பிடுவது என்று அர்த்தம். யானை எப்படி த்விபம்? முதலில் தும்பிக்கை நுனியால் ஜலத்தையோ, மற்ற தீனியையோ எடுக்கிறது. அப்புறம் அதை வாய்க்குள் செலுத்திக்கொள்கிறது. மிருக புத்திப்படி தீனி என்றால் நேரே வாயால் விழுந்து பிடுங்காமல், இரண்டு ஸ்டேஜில் மனிதர்கள் கையால் எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொள்வதுபோல அது செய்வதாலேயே த்விபம். ஆனால் உமிழ்கிறபோதோ த்ருட பதார்த்தமானால் வாயால் மட்டுமே ஃபௌண்டன் மாதிரி பீய்ச்சியடிக்கும். இதில் ஒரு பெரிய தத்வமே இருக்கிறது. நாம் ஒன்றை எடுத்துக்கொள்வ தானால் ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரம் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்தே ஏற்கவேண்டும். ஆனால் தள்ள வேண்டியதை ஒரே மூச்சில் இஷ்கா பிஷ்கா இல்லாமல் தள்ளவேண்டும் என்ற பெரிய தத்வத்தை யானை த்விபமாக இருந்து காட்டுகிறது.

ஆச்சர்யமாக ஒரு விஷயம் ஒருத்தர் எழுதியிருக்கிறார். இந்த நாளில் இல்லாத கருவிகளே இல்லை. ஆனாலும் இத்தனூண்டு ஊசியையும் கொந்தி எடுக்கக் கூடியதாகவும் எத்தனாம் பெரிய தேக்கு மர beam - ஐயும் வளைத்துச் சுருட்டித்தூக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் ஒரே கருவி உண்டா என்றால் இல்லை. பகவான் ஸ்ருஷ்டித்த யானையின் தும்பிக்கைதான் இரண்டையும் பண்ணுகிறது. சின்னது, பெரிசு எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கக் கூடியவர் பிள்ளையார் என்பதால்தான் அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

லோகத்தையே எட்டு திசைகளிலும் எட்டு யானைகள் தான் முட்டுக்கொடுத்து நிறுத்திவைத்திருக்கின்றன. அஷ்டதிக் - கஜங்கள்

என்பார்கள். இது பௌதிக பலம். புத்தி பலத்துக்கும் அஷ்ட - திக் - கஜங்கள்தான் ''எண் பேராயம்'' என்று ராஜாங்க நிர்வாகத்திற்கு எட்டு ராஜதந்திர நிபுணர்களை வைத்துக்கொள்வதுபோல், சில ராஜாக்கள் எட்டு மஹா வித்துவான்களைக் கொண்ட வித்வத் ஸதஸ் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். க்ருஷ்ண தேவராயர் அப்படி வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அதிலுள்ள எட்டு மேதைகளை அஷ்ட திக் கஜம் என்றே சொல்வது வழக்கம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேல் அழகு. காம்பீர்யம் வாய்ந்த அழகு. 'கஜகதி' என்று அதன் நடை விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. ஆண்மை, பெண்மை இரண்டும் அதிசயமாகக் கலந்தது கஜகதி. அதனால்தான் காம்பீர்ய புருஷர்களின் நடையை அதற்கு ஒப்பிட்டு வர்ணிப்பது மட்டுமில்லாமல் உத்தம ஸ்த்ரீகளின் நடையழகையும் அப்படியே சொல்லி அவர்களை 'கஜகாமினி'' என்பது.

தான் அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் இருப்பது மாத்திரமில்லை. தனக்கு மேல் ஒருவன் உட்கார்ந்தால் அவனுக்கும் ஒரு புது சோபையை ஊட்டி விடுவதாக யானையின் கம்பீர ஸௌந்தர்யம் இருக்கிறது. அதனால்தான் யானை மேல் அம்பாரி வைத்து ஒருத்தரை ஊர்வலம் விடுவது. ஸ்வதாவாகவே கம்பீர அழகு கொண்ட ஸ்ரீராமசந்த்ர மூர்த்தியைக் கூட ராஜாவாகிப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட மந்த்ரி ப்ரதானிகளும் குடிபடைகளும் தசரதரிடம் குறிப்பாக ''கஜேந மஹதா யாந்தம்'' என்று, அதாவது, ''யானை மேல் அவர் பவனி வரும் காட்சியைப் பார்க்க விரும்புகிறோம்'' என்று சொன்னதாக ராமாயணத்திலிருக்கிறது. ஆனைமேல் பவனி வருகிற ராமனுடைய முகத்துக்கு மேலே வெண்கொற்றக் குடை அழகாகக் கவிந்திருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்கிறார்கள். ''கஜேந மஹதா யாந்தம் ராமம் சத்ராவ்ருதாననம்'' நம்முடைய ஆனை ஸ்வாமிக்கோ சத்ர (குடை) உபசாரம் முக்யமாயிருக்கிறது! பிள்ளையாரோடேயே சேர்த்துக் குடையும் வாங்கி வந்து தான் பூஜை செய்கிறோம்.

கன்னங்கரேல் என்றிருக்கும் ஆனையின் பரந்த நெற்றியில் விபூதியோ, திருமண்ணோ பெரிசாகப் போட்டுவிட்டதால் எத்தனை அழகாயிருக்கிறது ? அல்லது முகபடாம் பூட்டினால் எப்படி இருக்கிறது? ப்ராணி வர்க்கத்தில் வேறு எதற்காவது அப்படி உண்டா? இன்னொன்று. முத்து சிப்பியில் உண்டாவதாகவே நினைக்கிறோம். ஆனால் இன்னும் சில இடங்களிலும் அபூர்வமாக முத்து உண்டாகிறது. மூங்கிலுக்குள் முத்து விளைவதுண்டு. மிகவும் உத்தமமான முத்து கஜ கும்பத்தில்தான். ஆனை மஸ்தகத்தில்

(தலையில்) இரண்டு பக்கமும் அதன் காம்பீர்யத்தை மேலும் உயர்த்துவதாகப் புடைத்துக் கொண்டு முண்டுகள் இருக்கிறதல்லவா? அதற்குத்தான் கஜ கும்பம் என்று பெயர்.

இன்னொரு பெரிய சிறப்பு, தெய்விகமான சிறப்பு, யானையின் மஸ்தகம் மஹாலக்ஷ்மியின் வாஸ ஸ்தானமாயிருப்பது. தாமரைப் பூவின் உள்பக்கம், பில்வ இலையின் பின் பக்கம், ஸுமங்கலிகளின் வகிடு, பசுமாட்டின் பின் பக்கம், யானையின் மஸ்தகம் ஆகிய ஐந்தும் லக்ஷ்மி நித்ய வாஸம் செய்வதால் நித்யஸ்ரீயுடன் கூடிய மங்களமான இடங்கள்.

முன்னந்தலைக்கு இப்படிப் பெருமை இருக்கிறதென்றால் ஆனையின் பின்னால் தொங்கும் வாலின் மயிருக்கும் பெருமை இல்லாமலில்லை. அந்த ரோமம் ஆவி சேஷ்டைகளுக்குப் பெரிய ரக்ஷை. ஆரோக்யமளிப்பதும் கூட. அதனால் அதன் நறுக்கை மணி மாதிரி வைத்து மோதிரம் முதலிய நகைகள் செய்து போட்டுக் கொள்வதுண்டு. நகைக்கு நகை, ரக்ஷைக்கு ரக்ஷை, ஸாதாரணமாக ரோமமும் நகமுந்தான் ரொம்பவும் தோஷமானவை. அவற்றை வைத்தே துர்மாந்த்ரிக ப்ரயோகம் பண்ணுவதுண்டு. ஒரு உடம்பிலுள்ளவரைதான் அவற்றுக்கு தோஷம் கிடையாது. உடம்பிலிருந்து ரோமம் உதிர்ந்தாலோ நகத்தை வெட்டி எடுத்தாலோ குப்பையில் தொலைவில் போட்டுவிட வேண்டும். ஆனால் விதிவிலக்காக யானையின் ரோமம் துர்மாந்த்ரிகத்திற்கு பரிஹாரமாக இருக்கிறது! அதே போல்தான் புலி நகமும். தஞ்சாவூர் கிருஷ்ணன் படத்தில் ஸ்வாமி கூட புலிநகம் கோத்த சங்கிலி போட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

தெய்வத் தொடர்புள்ள விலங்கினம் :- மடத்தில் இரண்டு மிருகங்களின் பேரில் நித்யம் பூஜை நடக்கிறது. கோபூஜை, கஜபூஜை என்று இரண்டு. இவற்றில் கோவை மிருகத்தோடு சேர்க்காமல் மாதா என்றே வைத்திருக்கிறது. அப்படிப் பார்த்தால் மிருக வர்க்கம் என்றே இருப்பதில் கஜபூஜை ஒன்றுதான் நடக்கிறது. வேறே எந்த மிருகத்துக்கும் இந்தப் பூஜா விசேஷமில்லை. நாளைத் தொடங்கும்போது நடப்பது கோபூஜை. கோபூஜையில் கோவுக்குப் பூஜை நடக்கிறது. பகல் முடிகிற ஸாயரக்ஷையில் நடப்பது கஜபூஜை. கஜபூஜையில் கஜத்தை மரியாதை பண்ணிப் பழங்கள் கொடுப்பதோடு அதைக் கொண்டு ஆசார்யாளுக்கு (ஆசார்ய பாதுகைகளுக்கு) சாமரம் போட்டுப் பூஜை பண்ணவைக்கிறோம். தினப்படி வரவு - செலவுக் கணக்குகள் அப்போது அவர் முன்னே

ஒப்பிக்கிறோம். அதை முடித்து நாம் நமஸ்காரம் பண்ணும்போது யானையும் தும்பிக்கையைத் தூக்கி அவருக்கு ஸலாம் போட்டுவிட்டு ஜயகோஷமாகப் பிளிறுகிறது. இந்தப் பூஜைக்கே 'தீவட்டி ஸலாம்' என்றுதான் பேர் சொல்வது. கோபூஜையில் கோவுக்குப் பூஜை என்பதோடு ஸரி. கஜ பூஜையில் அதற்கும் பூஜை. அதுவும் பூஜை பண்ணுகிறது!

எல்லாப் பெரிய கோவில்களிலும் ஆனை வைத்திருக்கிறார்கள். மலையாளத்தில் திருச்சூர் மாதிரி இடங்களில், ஆனைகள்தான் ஸ்வாமியைவிடக் கூட உத்ஸவங்களில் பிரதானமாக இருப்பது. அவ்வளவு தெய்விகம் பொருந்திய, தெய்வ ஸம்பந்தமுள்ள மிருகம் அது. ''ஆதிமூலமே!'' என்று கூப்பிட்டு பகவானையே வைகுண்டத்திலிருந்து இறங்கிவரப் பண்ணியிருக்கிறதல்லவா? மிருகங்களுக்குள் உருவத்தில் ரொம்பவும் பெரியது என்பதோடு யானைக்கே இப்படி ஏகப்பட்ட சிறப்புக்களும் இருப்பதால்தான், எல்லா ஜீவ வர்க்கமும் சேர்ந்ததாக விக்நேச்வரர் என்ற ரூபம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று பரமாத்மா தீர்மானித்தபோது மிருக வர்க்கத்தில் யானையைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

அனைத்து உயிரினங்களும் இணைந்தவர் :- எல்லா ஜீவ வர்க்கமும் அவரிடம் சேர்ந்திருப்பது எப்படியென்றால் : அவர் தேவ வர்க்கம் என்று சொல்லவே வேண்டாம் ! தெய்வங்களில் பிரதமமாகப் பூஜிக்கப்படுபவரல்லவா? அநுக்ரஹ சக்தி என்பது கொஞ்சங்கூட வற்றிப் போகாமல் பக்தர்களுக்கு சாச்வதமாக க்ருபை பண்ணுவதுதான் தெய்வம் என்பதற்கு முக்யமான லக்ஷணம். இந்த லக்ஷணம் பிள்ளையாரிடம் பூர்ணமாயிருக்கிறது.

பூத வர்க்கமாகவும் இருக்கிறார். தொப்பை, கட்டை குட்டைக்கால் ஆகியன பூத ரூபத்திற்கு உரியதுதான். மநுஷ்ய வர்க்கமென்று அவரை எப்படிச் சொல்வது? மநுஷ்யர்தான் பக்வம் பண்ணின ஆஹாரம் அதாவது வேக வைத்துச் சமைத்த ஆஹாரம் சாப்பிடுவது. மிருகங்கள் பச்சைத் தாவரம் அல்லது பச்சை மாமிஸமே உண்பவை. அஸுர ராக்ஷஸர்களும் பச்சை மாமிஸம் சாப்பிடுபவர்களே. 'க்ரவ்யாதர்' என்பார்கள். க்ரவ்யம் என்றால் பச்சை மாமிஸம்.

தேவர்களுக்கு நாம் நைவேத்யம், ஆஹுதி என்று அநேக ஆஹார வகைகளைக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் அதன் ஆவியை மட்டும்தான் புஜிப்பார்கள். ஸ்தூல பதார்த்தம் வெந்ததாகவே

சாப்பிடுவது மனுஷ ஜாதிதான். விக்நேச்வரர் ஒருவர்தான் ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரம் வெந்த மோதகத்தை புஜிப்பவர். முதலில் அரிசி மாவை வேகவைத்துக் கிளறிச் சொப்புப் பண்ணி அப்புறம் அதற்குள் பூர்ணம் வைத்து மூடி மறுபடி ஆவியில் வேக வைப்பதால் மோதகம் இரண்டு தரம் வெந்தது. அது மடி தப்பு என்று, ஸோமாசி மாதிரி நெய்யில் பொறித்த மோதகங்கூடப் பண்ணுவதுண்டு. மற்ற தேவர்களைப் போல் ஆஹுதி ரூபத்தில் அவருக்கு கணபதி ஹோமத்தில் மோதகம் போடும் போது பொறித்ததாகத்தான் செய்வது வழக்கம். ஆஹுதியிலும் நாம் என்ன பண்டம் ஹோமம் செய்தாலும் ஆவிபாகத்தைத்தான் தேவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள். ஆனாலும் நாம் கொடுக்கும் ஹோம வஸ்து இரண்டு தரம் வெந்ததாக இருக்கககூடாது என்று பொறித்த கொழுக்கட்டை போடுவது வழக்கம். ஹோமமாக இல்லாமல் பிள்ளையாரை ஒரு ரூபத்தில் வைத்துப் பூஜிக்கும்போதோ வெந்த கொழுக் கட்டைதான் யதேஷ்டமாக நைவேத்யம் செய்கிறோம். "மோதக ஹஸ்த" என்றே பேர் வாங்கியவராகக் கையிலேயே ஒரு பக்ஷணத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஸ்வாமி அவர்தான்! கிருஷ்ணர் வெண்ணெய் வைத்துக் கொண்டு வெண்ணெய்த் தாழியைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்றால் அவர் நர ரூபத்தில் நமக்கு நடுவில் அவதாரம் பண்ணியவர். அதுவுமில்லாமல் வெண்ணெய் சமைத்த பண்டமும் இல்லை. இப்படியே ஸுப்ரமண்யருக்கு நைவேத்தியம் பண்ணும் தேனும் தினை மாவும் சமைத்த பதார்த்தங்களில்லை. அன்ன பூர்ணேச்வரி கையிலே பாயஸான்னம் வைத்திருக்கிறா ளென்றாலும், அது அவள் புஜிப்பதற்காக இல்லை. நமக்குப் போடுவதற்காகத்தான். நமக்குப் போடுவதோடு தாமும் பக்வ போஜ்யம் சாப்பிடுவது விக்நேச்வரர் ஒருத்தர்தான்.

இப்படி தேவ வர்க்கம், பூத வர்க்கம், மநுஷ்ய வர்க்கம் மூன்றும் சேர்ந்ததோடு, மிருக வர்க்கத்தையும் தம்மிடம் சேர்த்துக் காட்டணுமென்று நினைத்தார். மநுஷ்ய வர்க்கம் என்றால் அதைச் சேர்ந்த எல்லாருக்கும் ஒரே போன்ற உருவ அமைப்புதான் இருக்கிறது. அப்படியே தேவர், பூதர் என்றாலும் அததிலும் அத்தனை பேருக்கும் பொதுவாக ஒரு ரூப அமைப்புதான் இருக்கிறது. ஆனால் மிருகம் என்று எடுத்துக் கொண்டால், அந்த ஒரு வர்க்கத்திலேயே எத்தனை ப்ராணி ராசிகள் வேறு வேறு உருவ அமைப்பில் இருக்கின்றன? ஆடு, மாடு முதலிய ஸாது மிருகங்கள், புலி, சிங்கம் முதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் என்று எத்தனை தினுஸு? இத்தனை

இருக்கும்போது யானே ரூபத்தை ஸெலக்ட் பண்ணினாரென்றால் அதற்குக் காரணம் அதற்குத்தான் ஏகப்பட்ட சிறப்புக்கள் உள்ளன.

ஆதி முதலின் வரி வடிவம் :- இது அத்தனைக்கும் சிகரமாக ஒன்று. தாம்தான் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம், முதல் என்று தெரிவிக்கும் ரூபமாக ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த ரூபத்திலேயே எல்லாருடைய முதல் பூஜையையும் பெறவேண்டும் என்று பரமாத்மா நினைத்தார். தம்முடைய ரூபமே அந்த மூலத்தைத் தெரிவிப்பதாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அத்தனை ஸ்ருஷ்டிக்கும் மூலம் என்ன? எது முதல்? 'முதல்' என்றால் முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவது என்பதில் வருகிற ஆரம்பமும்தான். அதோடுகூட ஒரு தொழில் என்றால் 'முதல்' போடுகிறோமே. அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கே மூலதனமாக, இருப்பது என்றும் அர்த்தம். இப்படி மூலமாக, ஆதியாக, இரண்டு அர்த்தத்திலும் முதலாக இருப்பது ப்ரணவம்தான். அப்படிப்பட்ட ப்ரணவாகாரமான அமைப்பைக் கொண்டதாக ஸகல ஜீவ வர்க்கத்திலும் இருப்பது வலது பக்கமாகச் சுழித்த தும்பிக்கையுடன் கூடிய யானையின் முகம்தான்! இந்த சிகரமான சிறப்புக்காகவே அவர் கஜானனராக யானைத் தலையுடன் இருக்கிறார். (பக் 57)

முகமும் வாயும் :- 'கஜானனன்' என்பதில் ஆனனம் என்றால் முகம், ''வக்த்ராஸ்யம் வதநம் துண்டம் ஆநநம் லபநம் முகம்'' என்று முகத்துக்கு 'அமர'த்தில் பல synonym சொல்லியிருக்கிறது. வக்த்ரம், ஆஸ்யம், வதனம், துண்டம், ஆனனம், லபநம், முகம் என்கிற ஒவ்வொன்றும் முகத்தையே குறிக்கும்.

இதைச் சொல்லும்போது. 'ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வாய்க்குத் தனியாக வார்த்தை கிடையாது. முகத்துக்கு உள்ள பெயர்களையேதான் வாய்க்கும் சொல்வது' என்ற அபிப்ராயம் அவ்வளவு ஸரியில்லை என்று தோன்றுகிறது. (பக். 154) 'வாக்', 'வசனம்' என்றெல்லாம் பேச்சைச் சொல்கிறோம். இதனடியாக 'வக்தா' என்று பேசுகிறவனுக்கும், 'வக்தவ்யம்' என்று பேச்சுக்கும் வார்த்தைகள் உள்ளன. ஆனபடியால் 'வக்த்ரம்' என்பதும் பேச்சுக் கருவியாயிருக்கும் வாயைத்தான் குறிப்பிடும். 'லபநம்' என்பதும் தாதுப்படி வாயைக் குறிப்பதுதான். 'லப்' என்றால் பேசுவது. ஆலாபம், ஸல்லாபம், ஆலாபனை முதலான வார்த்தைகளுக்கு அதுதான் 'ரூட்'. ஆகையால் முகத்தின் பெயர்களேதான் வாய்க்கும் வந்தன என்பது முழு உண்மையில்லை. வாயின் பெயர்களான வக்த்ரம், லாபம் என்பவையும் முகத்தின் பெயராயிருக்கின்றன.

"Man is the only talking animal' என்பதால் வசனேந்த்ரியமாக இருக்கப்பட்ட வாய்க்குத் தனி ஏற்றம் உண்டு. அந்த வாய் இருப்பது ஸர்வாங்கங்களிலும் ச்ரேஷ்டமான முகம். பார்க்கிற கண், கேட்கிற காது, மோந்து பார்க்கிற மூக்கு, ஸ்பர்ச ஸுகத்துக்கு விசேஷமாக இருக்கப்பட்ட கன்னம் ஆகிய அவயவங்களும் அந்த முகத்திலேதான் உள்ளனவென்றாலும், மநுஷ்ய ஜாதியின் பிரத்யேக விசேஷணம் பேச்சு இந்த்ரியந்தான் என்பதால்தான் வாய், முகம் இரண்டுக்கும் ஒரே வார்த்தைகளை வைத்திருக்கிறது. அதோடு வாய்க்குத்தான் இரண்டு கார்யங்கள். கண், காது முதலியவற்றோடு அந்த பஞ்ச ஞானேந்த்ரியங்களில் ஒன்றாக இருந்துகொண்டு சாப்பாட்டு ருசியை வாய் அறிகிறது. அப்போது வெளியில் உள்ள 'சுவை' என்பதை அது அறிகிறது. - வெளியிலுள்ள ரூபங்களை கண் அறிவது போலவும் வெளியிலுள்ள சப்தத்தைக் காது அறிவது போலவும்; வெளி வாஸனை, வழவழ சொர சொரக்களை மூக்கும் சர்மமும் அறிவது போலவும். அறியும் கருவி என்பதால் ஞானேந்த்ரியம். அதுவே கார்யம் செய்வதான கை, கால் முதலான பஞ்ச கர்மேந்த்ரியங்களில் ஒன்றாக, வெளி விஷயத்தை அறிவது என்றில்லாமல், தானே 'இன்டிபென்டென்'டாகச் செயலாற்றிப் பேச்சு என்பதைப் பேசவும் செய்கிறது. இன்னொன்றும் ருசிபார்ப்பது மட்டு மல்லாமல் ஆஹாராதிகளைக் கடித்து, மென்று சாப்பிடுகிற கார்யத்தையும் வாய்தான் செய்கிறது.

முகத்துக்கும் வாய்க்கும் வித்யாஸமில்லாமல் ஒரே பெயர்களைச் சொல்வது ஏனென்று சொல்லவந்தேன்.... கஜ ஆனனர் - யானை முகம் படைத்தவர் விக்நேச்வரர். எண் சாண் உடம்புக்கு சிரஸே ப்ரதானம் ஒரு மனிதன் அழகு, அல்லது குரூபி என்பது முகத்தை வைத்துத்தான். பிள்ளையாரின் அப்படிப்பட்ட முகம் - அவருடைய சாந்தமான கண், விசிறிக் காது, தும்பிக்கை மூக்கு முதலியவற்றைக் கொண்ட முகம் - யானையினுடையதாக இருக்கிறது.

13. வக்ரதுண்டர் - முகத்துக்கு உள்ள பல பெயர்களை 'அமரம்' சொல்லும் போது 'துண்டம்' என்பதையும் பார்த்தோம். பொதுவாகத் துண்டம் என்றால் முகமானாலும், மூக்கு விசேஷமுள்ள வராஹம், கஜம் ஆகியவற்றின் விஷயத்தில் துண்டம் என்பது மூக்கையே குறிக்கும். வராஹத்தின் மூக்கு விசேஷம் என்னவென்றால் ஆடு, மாடு, குதிரைக்கெல்லாம் மூக்கு போகப் போகச் சின்னதாகிக் கொண்டு வந்து முடிகிறது. வராஹத்திற்கு முதலில் அதே மாதிரி சூம்பிக் கொண்டு வந்தாலும் முடிகிற

இடத்தில் மூக்கு பெருத்து ஒரு விளிம்பு கட்டிக் கொண்டு முடிகிறது. யானைக்கோ தும்பிக்கையைத்தான் துண்டம் என்பது. பக்ஷிகளுக்குக் நீளமாகக் கூராகப் போய்ப் புள்ளியாக மூக்கு முடிகிறது. அலகு என்று அதற்கு தமிழில் தனிப் பெயர். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அதையும் துண்டம் என்றுதான் சொல்வது.

உடம்பில் சிரஸ் ப்ரதானமென்றால் அந்த சிரஸில் மூக்குதான் ப்ரதானம். வாய் அதனுடைய கார்யத்தால் ப்ரதானமென்றால் உருவ ரீதியில் மூக்குதான் ப்ரதானமாயிருக்கிறது. சப்பை மூக்கு, கருட மூக்கு என்று ஒருத்தருடைய அழகையோ விரூபத்தையோ மூக்கை வைத்துத்தான் சொல்கிறோம். அந்த மூக்கிலும் ஸ்பெஷல் அமைப்பாக. யானைக்கென்று அலாதியாயிருக்கப்பட்ட தும்பிக்கைக்குத் துண்டம் என்று பேர்.

'வக்ரம்' என்றால் வளைசல். "அவன் ஒரே வக்ரம்" என்று தாறுமாறாகப் பண்ணுபவனைச் சொல்கிறோம். "வக்ர குணம்" என்று இழுக்காகச் சொல்கிறோம். நல்ல குணத்தை நேர்மை என்கிறோம். நேராக இருப்பது நேர்மை. நேர் கோடு என்பதுதான் இரண்டு புள்ளிகளைச் சேர்க்கிற மிகச் சிறிய தூரம். வளைசல் என்பது சேரவேண்டிய புள்ளிக்குச் சுருக்கப் போய்ச் சேராமல் எங்கேயோ சுற்றிவிட்டுப் போவது. அந்த மாதிரி எதிலும் டைரக்ஷன் தப்பாமல், வழியை விட்டு போகாமல் goalக்கு நேராகப் போவதே நேர்மைக் குணம். அப்படியே இங்கிலீஷிலும் straight-forwardness என்கிறார்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் straight என்ற அர்த்தமுள்ள 'ஆர்ஜவம்' என்ற வார்த்தையையே நேர்மைக் குணத்துக்கும் சொல்வது. 'ருஜு' என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து அந்த வார்த்தை வந்திருக்கிறது. நேராக இல்லாதது கோணலாக இருப்பதால் நேர்மை இல்லாதவரைக் கோணல் புத்திக்காரர் என்று சொல்கிறோம். அதையே, வளைசலும் நேராக இல்லாததுதான் என்பதால் வக்ர புத்தி என்றும் சொல்றோம்.

'வக்ரதுண்டம்' என்கிற இடத்தில் 'வக்ர'த்துக்குக் கெட்ட அர்த்தம் எதுவுமில்லை. 'வளைந்துள்ள தும்பிக்கை' என்றுதான் அர்த்தம். பிள்ளையார் தும்பிக்கையைப் பக்க வாட்டாக வளைத்துக் கொண்டிருப்பதால் வக்ர துண்டர்.

ஒரு யானை தும்பிக்கை நுனியைப் பக்க வாட்டமாகக் கொண்டு போகாமலே வளைக்கலாமானாலும் பிள்ளையாரோ பெரும்பாலும் இடம்புரியாகவோ, அபூர்வமாக வலம்புரியாகவோ நுனியை இடது - வலது பக்கங்களில் கொண்டு போய்தான் வளைக்கிறார்.

அதனால்தான் 'வக்ர துண்டர்' என்று குறிப்பிட்டு ஒரு பெயர் சொல்லியிருப்பது.

வக்ரதுண்ட மஹாகாய. என்று ஸ்தோத்ரம் சொல்கிறோம். ''ப்ரணவ ஸ்வரூப வக்ர துண்டம்'' என்று தீக்ஷிதர் பாடியிருக்கிறார். வலம்புரியாகத் தும்பிக்கையை வளைத்தால் அதுவே ப்ரணவ ஸ்வரூபம். ஓம் என்ற அக்ஷர ரூபம் அப்போதுதான் வரும். ஆகக் கூடி அவர் தும்பிக்கையை நேராகத் தொங்கவிடாமல் பக்கவாட்டாக வக்ர துண்டமாகக் கொண்டு போயிருப்பதால்தான் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் கிடைக்கிறது. ''வக்ர துண்டர்'' என்று நாமம் கொடுத்திருப்பதின் விசேஷம் அதுதான்.

கிருஷ்ணன் பண்ணிய திருட்டுக்களை ஸ்மரித்தால் நமக்குத் திருட்டு புத்தி போகும். அவன் ராஸகேளி பண்ணினதை ஸ்மரித்தால் நமக்குக் காமம் நசித்துப் போகும். அப்படி, விக்நேச்வரருடைய வக்ர துண்டத்தை ஸ்மரித்தால் நம்முடைய வக்ர குணங்களே போய்விடும்.

கணபதி காயத்ரியிலேயே ''வக்ரதுண்டரை த்யானிக்கிறோம்'' என்று இந்தப் பேரைத்தான் த்யானத்திற்குரியதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. நம் புத்தியை அவர் நேர்வழியில் தூண்டிவிடத்தான் அந்த மந்த்ரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மந்த்ரத்திலுள்ள 'வக்ரம்' என்றால் அது நம்முடைய வக்ரத்தைப் போக்குவதாகத்தானே இருக்கும்?

14. சூர்ப்பகர்ணர் — **வக்ரதுண்ட: சூர்ப்பகர்ணோ ஹேரம்ப: ஸ்கந்தபூர்வஜ: ।** சூர்ப்பகர்ணர் என்றால் 'முறம் போன்ற காதுகளை உடையவர்'. சூர்ப்பம் என்பது முறம். சூர்ப்பணகை என்றால் முறம் போன்ற நகம் உடையவள். 'சூர்ப்ப - நகா' என்பது ஸம்ஸ்க்ருதப் புணர்ச்சி விதிகளின்படி 'சூர்ப்பணகா' என்று ஆகும். நகமே முறத்தளவு என்றால் எவ்வளவு பெரிய ரூபமாயிருந்திருப்பாளென்று ஊஹிக்கலாம்.

'கஜகர்ணகர்' என்று காதை வைத்து முன்னேயே ஒரு பேர் சொன்ன அப்புறம் 'சூர்ப்பகர்ணர்' என்று இன்னொரு பேர் வேறு சொல்வானேன்? கூறியது கூறல் என்ற தோஷமாகாதா என்றால், ஆகாது. மடங்காத, குவியாத ஆனைக் காதை நன்றாக விரித்துக் கொண்டு ப்ரார்த்தனைகளையெல்லாம் விட்டுப் போகாமல் முழுக்கக் கேட்கிறார் என்பதால் கஜகர்ணகர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதாகப் பார்த்தோம்.

ஆனால் அவர் நம் ப்ரார்த்தனையை மட்டுந்தான் கேட்கிறாரா? எப்போதும் எங்கேயும் உள்ள அவர் நாம் பேசுகிற இதரப் பேச்சுக்கள் எல்லாவற்றையுங்கூடத்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அதிலே முக்கால் வாசிக்கு மேலே அசட்டுப் பேச்சாகத்தான் இருக்கும். வேண்டாத வியவஹாரமாகத்தான் இருக்கும். ஏன், நம்முடைய ப்ரார்த்தனையிலேயே அநேகம் அசட்டு வேண்டுதலாகத்தான் இருக்கும்! அதெல்லாவற்றுக்கும் அவர் காது கொடுப்பது, செவிசாய்ப்பது என்றால் எப்படியிருக்கும்? ஆகையால் எல்லா வற்றையும் கேட்டுக் கொண்டாலும் கேட்கும்போதே அவற்றில் தள்ள வேண்டியவற்றைத் தள்ளிவிட்டு, ஏற்க வேண்டியதை மட்டும் காதில் தங்க வைத்துக் கொள்வார். அதைக் காட்டத்தான் அவருக்கு சூர்ப்ப கர்ணர், முறக்காதர் என்று ஒரு பெயர் ஏற்பட்டிருப்பது.

முறம் என்ன பண்ணுகிறது? தான்யங்களைப் புடைத்து உமி, கல் முதலான வேண்டாத சரக்குகளைத் தள்ளிவிட்டு, வேண்டியதான தான்யமணியை மாத்திரந்தானே பிடித்து வைத்துக் கொள்கிறது? உருவ அமைப்பினால் 'முறம்' மாதிரியுள்ள காதுகளே, புடைக்கிறது போலவே அவர் ஸதாவும் ஆட்டிக் கொண்டு, இப்படித்தான் நம்முடைய வேண்டாத வம்பு தும்புகளைத் தள்ளிவிட்டு, வேண்டிய - நாம் வேண்டுகிற - விஷயங்களை மட்டும் செவி கொள்கிறார். முதலில் 'வேண்டிய' என்கிற இடத்தில் 'வேண்டாம்' என்று 'தள்ளுவதற்கில்லாத', 'ஏற்கவேண்டிய' என்று அர்த்தம். 'நாம் வேண்டுகிற' என்கிற இடத்தில் 'ப்ரார்த்திக்கிற' என்று அர்த்தம். இப்படி, ஏற்கவேண்டியதாக நாம் வேண்டுகிற விஷயங்களை மாத்திரமே காதில் தங்கவைத்து கொள்கிறார்.

அவர் காதை ஆட்டுவதை விசிறுவதோடு ஒப்பிடும்போது, கன்ன மத நீரில் ஜில்லென்று காற்றடிக்கப் பண்ணி, வண்டுகளை விரட்டி விளையாடுவதாகப் பார்த்தோம். அதையே முறத்தால் புடைப்பதற்கு ஒப்பிடும்போது தாம் ஸகலத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதில் அவசியமில்லாததைத் தள்ளி, நல்லதை மட்டுமே காதில் வாங்கிக் கொள்கிறாரென்று தெரிந்து கொள்கிறோம்.

''மற்ற மிருகங்கள்'' மாதிரிக் குவிந்த காதாயில்லாமல், விரித்த காதாக இருந்து எல்லாப் ப்ரார்த்தனையும் கேட்டுக் கொள்கிறார் என்பதால் என்ன அசட்டுப் ப்ரார்த்தனை வேண்டுமானாலும் பண்ணலாம்; நிறைவேற்றிக் கொடுத்து விடுவார் என்று நினைக்க வேண்டாம். எல்லா வற்றையும் கேட்பது

வாஸ்தவம். ஆனால் கேட்கும்போதே எது ஸரியான ப்ரார்த்தனை, எது ஸரியில்லாத ப்ரார்த்தனை என்றும் சீர் தூக்கிப் பார்த்து, ஸரியானதை மட்டுமே காதில் நிறுத்திக் கொண்டு மற்றதைத் தள்ளிவிடுவார்'' என்று புரிய வைப்பதற்குத்தான் சூர்ப்பகர்ணர் என்று தனியாக ஒரு பெயரைச் சொல்லியிருக்கிறது.

15. ஹேரம்பர் - 'ஹேரம்பர்' என்பது அடுத்த பெயர். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அந்த வார்த்தைக்கு தாது பிரித்து யாரும் இதுவரை 'கன்வின்ஸிங்'காக அர்த்தம் சொல்லவில்லை. நான்தான் ஸரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையோ என்னவோ? பாஸ்கர ராயர் என்று மஹான்கள் கோஷ்டியில் வைத்து மரியாதை செய்ய வேண்டிய ஒரு மந்த்ர சாஸ்த்ர மஹா பண்டிதர். அவருடைய லலிதா ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் ரொம்பவும் ப்ரக்யாதி வாய்ந்தது. அப்படிப்பட்டவர் கணேச ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கும் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். அதில் ஹேரம்ப நாமத்திற்கு என்ன பாஷ்யம் செய்திருக்கிறாரென்று பார்த்தேன். 'ஹேரம்பர்' என்றால் சைவ தந்த்ர ப்ரவர்த்தகர் (சைவ ஆகமத்தைத் தோற்றுவித்தவர்) படைத்தவர் என்றும் அந்த பாஷ்யத்தில் அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறது. பாஷ்யகாரர் மஹா பெரியவர்தானென்றாலும், நிஜத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானால், அதைப் படித்தவருடைய குறையாலோ என்னவோ, அந்த இரண்டு அர்த்தமும் எப்படி அந்தப் பேருக்குக் கிடைக்கிறது என்று தெளிவுபடவில்லை! ஆராய்ச்சியாளர்களானால், தமிழ் 'எருமை' தான் 'ஹேரம்ப' ஆயிற்று என்கிறார்கள்!

ஸம்ஸ்க்ருதத்தின் பெருமை எல்லா வார்த்தைகளுக்கும் பெயர்களுக்கும் அவற்றின் அக்ஷரங்களை நன்றாக தாது பிரித்து அர்த்தம் சொல்ல முடிவது தானென்றாலும் அப்படியில்லாத exception களும் இருக்கின்றன. ''இன்ன காரணத்தால் இப்படிப் பெயர்'' என்று தாது பிரித்துச் சொல்ல முடிவதை 'யௌகிகம்'' என்பார்கள். அப்படியில்லாமல், ''என்ன காரணமோ தெரியாது, ஆனால் இந்த வார்த்தைக்கு இப்படித்தான் அர்த்தம். இந்தப் பேர் இன்ன பேர்வழியைத்தான் குறிப்பிடுகிறது'' என்று இருப்பவை 'ரூடி'. 'ஹேரம்ப'' என்ற வார்த்தை இந்த 'ரூடி'யில் வருவதாகவே தோன்றுகிறது.

பஞ்சபாண்டவர்கள் வனவாஸத்திற்கு முந்தி இந்த்ர ப்ரஸ்தத்திலிருந்து ஆட்சி நடத்தினபோது தர்மபுத்ரர் ராஜஸூய யாகம் பண்ண ஆசைப்பட்டு, அதற்கு முன்னால் நாலு திசை ராஜாக்களையும் ஜயித்துக் கொண்டு வருவதற்காகத் தம்பிகளை

அனுப்பினார். அப்போது தக்ஷிணத்திற்குப் போய் அங்கே இருந்த ராஜ்யங்களை ஜயித்தவன் ஸஹாதேவன். அவன் ஜயித்த அந்த ராஜ்யங்களில் ஒன்றுக்கு ஹேரம்பம் என்று பாரதத்தில் பேர் கொடுத்திருக்கிறது. ஒருவேளை அதுதான் பிற்கால மைஸூரோ என்னவோ. மைஸூர் என்பது மஹிஷூர் - மஹிஷ ஊர் - என்பதன் திரிபுதான். மஹிஷம் (என்றால்) எருமை. 'ஹேரம்ப'த்திற்கு எருமை ஸம்பந்தம் சொல்கிறார்களே!... அந்த ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஸஹாதேவனிடம் தோற்றுப் போனார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் தங்களைப் பற்றி ரொம்பவும் தற் பெருமை அடித்துக் கொள்கிறவர்களென்று தெரிகிறது. அதனால் பெருமை பீற்றிக் கொள்பவர்களை ஹேரம்பர் என்று சொல்வதுண்டு என்று தெரிகிறது. அந்த தேசத்திலே விக்நேச்வரருடைய எந்த ரூப பேதம் ரொம்பவும் பூஜிக்கப்பட்டதோ அதற்கே ஹேரம்ப கணபதி என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இது வெறும் guessதான். தப்பாகவும் இருக்கலாம். முடிவாக என்ன தோன்றுகிறதென்றால், "அர்த்தம், கிர்த்தம் பார்க்காதே! ஹேரம்ப' என்ற சப்தம் காதுக்கு நன்றாக இருக்கோ, இல்லியோ? என்னை மாதிரியே அதிலே காம்பீர்யம், மாதுர்யம் இரண்டும் இருக்கோ, இல்லியோ? என்னை அப்படிக் கூப்பிட்டால் பொருத்தமாக இருக்கோ, இல்லியோ? பின்னே கூப்பிட்டுவிட்டுப் போயேன்! டிக்ஷனரி பார்ப்பானேன்?" என்று விக்நேச்வரரே சொல்லி இப்படிப் பேர் வைத்துக் கொண்டாற் போலிருக்கிறது!

ஹேரம்ப நாட்டு வாஸியாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் பாரத தேசம் முழுக்கவே ப்ரஸித்தமாகிவிட்டவர் ஹேரம்பர். பாலகணபதியில் ஆரம்பித்து ஷோடச கணபதிகள் என்று பதினாறு மூர்த்திகள் இருப்பதிலும் ஹேரம்ப கணபதி இருக்கிறார். நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஷோடச நாமாக்களிலும் அந்தப் பேர் இருக்கிறது.

சிங்கம் பூஜிக்கும் யானை :- ஹேரம்பருடைய ஸ்வரூபம் விசேஷமானது. அவருக்கு ஐந்து முகங்கள். ஐந்தும் யானை முகந்தான். "பஞ்ச மாதங்க முக" என்று திருவாரூரிலுள்ள அநேக விக்நேச்வர மூர்த்திகளில் பஞ்சமுகராக இருக்கப்பட்டவரின் மீது தீக்ஷிதர் பாடியது தெரியும்.

பரமசிவனுக்கு ஐந்து முகங்கள் உண்டு. சிவ பஞ்சாக்ஷரி த்யானத்தில் அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆசார்யாள்கூட அதை வைத்து வேடிக்கை பண்ணியிருக்கிறார்.

ஐந்து முகமிருப்பதால் ஈச்வரனுக்கப் 'பஞ்சாஸ்யன்' என்று பெயர். 'பஞ்சாஸ்யம்' என்று சிங்கத்திற்கும் பெயர். இந்த இடத்தில் 'பஞ்ச' என்றால் விரிந்த பரவலான என்று அர்த்தம். 'ப்ரபஞ்சம்' என்றால் நன்றாக விரிந்து பரவியது என்று அர்த்தம். இங்கே 'பஞ்ச' என்றால் ஐந்து என்றும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு ஐம்பூதங்களாக ஆனது ப்ரபஞ்சம் என்றும் சொல்லலாம். அது இருக்கட்டும். யானைக்கு சிங்கம் என்றால் ஒரே பயம். 'ஸிம்ஹ ஸ்வப்பனம்' என்றே சொல்கிறோம். ஒரு யானை சொப்பனத்தில் சிங்கத்தைப் பார்த்தாலும் பயத்திலேயே ப்ராணனை விட்டுவிடுமாம்! சிங்கத்துக்குத் தன்னைவிட உருவத்திலே ரொம்பப் பெரிசாக இருக்கும் யானையைத் தீர்த்துக் கட்டணும் என்று ரோஷம் பொங்கிக் கொண்டிருக்குமாம். ஒரு யானையைப் பார்த்துவிட்டால் தன் பலம் அத்தனையையும் திரட்டிக் கொண்டு அதன் மஸ்தகத்தைப் பேயறையாக அறைந்து பிளப்பதற்குப் பாயுமாம். இப்படிப்பட்ட பஞ்சாஸ்யம் (சிங்கம்) ஒரு யானையைப் பூஜை பண்ணினால் அது பெரிய ஆச்சர்யம்தானே? அந்த ஆச்சர்யத்தைத்தான் ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார்.

திருச்செந்தூரிலுள்ள ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின்மேல் அவர் பாடிய புஜங்க ஸ்தோத்ரத்தில் முதல் ச்லோகமாக விநாயக ஸ்துதியில் இப்படி வருகிறது.

ஸதா பாலரூபாபி விக்நாத்ரி - ஹந்த்ரீ
மஹா தந்தி வக்த்ராபி பஞ்சாஸ்ய மாந்யா।

விக்நேச்வரர் எப்போதும் குழந்தையாயிருப்பவர் - ஸதா பால ரூபர். ஆனாலும் - 'அபி' என்றால் ஆனாலும். 'ஸதா பாலரூபா அபி' எப்போதும் குழந்தையாயிருந்தாலும், மலையாக இருக்கும் விக்னங்களையும் பிளந்து தள்ளுகிறார். 'விக்நாத்ரி' - விக்ன மலையை, 'ஹந்த்ரீ' - அழிக்கிறவர். அப்புறம்தான் அவர் யானையாக இருந்தும் சிங்கத்தால் பூஜிக்கப்படுவதாக வருகிறது. மஹா தந்தி - வக்த்ராபி பஞ்சாஸ்ய மாந்யா

'தந்தி' என்றால் யானை. தந்தத்தை உடையதாயிருப்பதால் தந்தி. கணபதி காயத்ரியில் தந்தி என்ற பெயரைச் சொல்லியே நமக்கு நல்லறிவைத் தூண்டிவிடுமாறு ப்ரார்த்திக்கிறது பிள்ளையார் 'மஹா தந்தி வக்த்ரா அபி' பெரிய யானையின் முகத்தைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், 'பஞ்சாஸ்ய மாந்யா ' சிங்கத்தால் பூஜிக்கப்படுபவர்.

நடக்கமுடியாத ஸமாசாரங்கள் பிள்ளையாரிடம் சேர்ந்திருப்பதாக கவிசமத்காரத்துடன் ஆசார்யாள் பாடியிருக்கிறார். சின்னக் குழந்தை விக்ன மலையையே பிளந்து தள்ளுகிறது என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, அதே ரீதியில் நடக்கமுடியாதது நடக்கிறது என்று தொடர்ந்து காட்டுவதாக யானையாயிருந்தும் பஞ்சாஸ்யத்தால் பூஜிக்கப்படுகிறது என்று அவர் சொல்லும்போது 'பஞ்சாஸ்யம்' என்றால் சிங்கம் என்றே கேட்கிறவர்களுக்குச் சட்டென்று தோன்றும். சிங்கம் எங்கே பிள்ளையாரைப் பூஜித்தது என்று யோசிக்கிற போதுதான். 'பஞ்சாஸ்யம்' என்பதில் சிலேடை பண்ணியிருக்கிறாரென்று புரியும், இங்கே 'பஞ்சாஸ்ய' என்பது சிங்கமில்லை, சிவன் என்று புரியும். த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்துக்குப் பரமசிவன் புறப்பட்டுத் தேரச்சு முறிந்தபோது விக்நேச்வர பூஜை பண்ணினாரல்லவா? அதைத்தான் பஞ்சாஸ்யமான்யா என்று சொல்லியிருக்கிறாரென்று புரியும்.

ஐந்து முகம் கொண்ட ஸிம்ஹவாஹனர் : பஞ்சாஸ்ய மான்யர் மட்டுமில்லை; தாமே பஞ்சாஸ்யராக ஐந்து முகத்தோடு விளங்கும் ரூபந்தான் ஹேரம்பர். அற்புதமான மூர்த்தியாக இருப்பவர் அவர். ஐந்து கஜ சிரஸுகள்; பத்துக் கைகள். வாஹனம் என்னவென்றால் ஸிம்ஹம்; பஞ்சாஸ்யம்! பஞ்சமுகருடைய வாஹனம் பஞ்சாஸ்யம்! ஸிம்ஹத்தைக் கண்டு யானை பயப்படாதது மட்டுமில்லை; அதை அடக்கி அதன் மேலேயே ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது! பஞ்சமுகத்தால் தகப்பனாரை ஞாபகப்படுத்துவதுபோல ஸிம்ஹ வாஹனத்தால் தாயாரை ஞாபகப்படுத்துகிறார். அம்பாள்தானே ஸிம்ஹவாஹனி? மஹா கணபதி என்ற மூர்த்திக்கு பத்துக் கை உண்டு. ஆனால் ஐந்து முகமோ, ஸிம்ஹ வாஹனமோ கிடையாது. ஹேரம்பர்தான் அப்படியிருப்பவர். நாகப்பட்டினம் நீலாயதாக்ஷி கோவிலில் செப்புத் திருமேனியாக ஹேரம்ப மூர்த்தி இருக்கிறார். திசைக்கொன்றாக நாலு திசைக்கு நாலு முகமும், அந்த நாலுக்கும் மேலே சேர்த்துக் கிரீடம் வைத்தாற் போன்ற ஐந்தாம் முகமுமாக ஐந்து யானைத் தலைகளைப் பார்க்கிறபோதே ஆனந்தமாக இருக்கும்.

16. ஸ்கந்த பூர்வஜர் - கடைசிப் பேருக்கு வந்துவிட்டோம். "ஸ்கந்த பூர்வஜர்" என்பது ஷோடச நாமாவில் கடைசி. ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்குத் தமையனார் என்று அர்த்தம். முருகனுக்கு மூத்தவர். அதைவிட, முருகனுக்கு முன்னவர்' என்றால் அழகாக இருக்கிறது. 'பூர்வஜர்' என்றால் முன்னால் பிறந்தவர். 'அக்ரஜர்' என்றும் சொல்வதுண்டு. 'உடன்பிறப்பு' என்று தமிழில்

சொல்வதுபோல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'ஸஹோதரர்'. 'ஸஹ' என்றால் 'உடன்' ஸஹோதரர் என்றோ உடன்பிறப்பு என்றோ சொன்னால் அண்ணாவா தம்பியா என்று கண்டுபிடிக்க முடியாது. அண்ணா என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டும் வார்த்தை 'பூர்வஜர்' இதேமாதிரி தம்பிக்கு 'அநுஜர்'. ராமாநுஜர் என்றால் ராமனுக்குத் தம்பியான லக்ஷ்மணர். 'கஜமுகாநுஜர்' என்று ஸுப்ரமண்யருக்கு 'அமர'த்தில் ஒரு பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. பிள்ளையாருக்குத் தம்பி என்றே முருகனுக்கு ஒரு பேர்; அவருக்கு அண்ணா என்றே இவருக்கும் ஒரு பேர்! அப்படிப்பட்ட ஸஹோதர பாந்தவ்யம்!

நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஷோடச நாமாக்களில் விக்நேச்வரர் சிவனுடைய புத்ரரென்றோ அம்பாளுடைய புத்ரரென்றோ காட்டப் பெயர் எதுவுமில்லை. அதாவது, இன்னாருக்குப் பிள்ளை என்று பேரிலில்லை. இன்னாருக்குப் பதி என்றும் (பேர்) இல்லை. அவருக்கு ப்ரஹ்மசாரியாகப் பல உருவ பேதங்கள் இருக்கிற மாதிரியே பத்னீ ஸமேதராகவும் இருக்கின்றன. வல்லபை என்பவளோடு வல்லபா கணபதியாக இருக்கிறார். ஸித்தி, புத்தி என்பவர்களுக்கு அவர் பதி என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ஸித்தி-புத்திகளிடம் அவருக்குப் பிறந்த புத்ரர்களும் உண்டு. அவர்களுக்குத் தகப்பனார் என்று தெரிவிப்பதாகவும் பேரைக் காணோம். ஆனால் பேர்வரிசையைப் பூர்த்தி பண்ணுமிடத்தில், மங்களமான ஸ்தானத்தில் 'ஸ்கந்தனுக்குத் தமையன்' என்று மட்டும் உறவுமுறையைச் சொல்லும் ஒரு பெயர் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏன் அப்படி?

பொதுவாக, சின்ன வயஸுக்காரரொருத்தரை அவரைவிட வயஸில் பெரியவரைச் சொல்லி, அவருக்கு இவர் இன்ன உறவு-பிள்ளை, மருமான், மாப்பிள்ளை, தம்பி என்று ஏதோ ஒன்று, சொல்கிறதுதான் முறை. இங்கேயோ வித்யாஸமாகத் தம்பி பேரைச் சொல்லி, அவருக்கு அண்ணா என்று இருக்கிறது. ஏன் இப்படி?

ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் சரித்திரத்தோடு விக்நேச் வரருக்கு அவ்வளவு நெருங்கிய ஸம்பந்தம் இருப்பதால் தான்! தம்பியுடைய ஜனனம், விவாஹம், ஸந்நியாஸம் என்ற மூன்று ரொம்ப முக்யமான வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளிலும் அண்ணன்காரருக்கு முக்யமான 'பார்ட்' இருக்கிறது. அதனால்தான்!

முருகன் ஜனனத்தில் மூத்தவர் பங்கு – ஜனனத்தை எடுத்துக்கொண்டால், 'குமார ஸம்பவம்' என்பதாக முருகன்

ஜனனம் எடுத்ததற்கு அலாதிப் பெருமை இருக்கிறது. வால்மீகி ராமாயணத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு விச்வாமித்திரர் அந்தக் கதையைச் சொல்லி முடிக்கும்போது ''குமார ஸம்பவம்'' என்ற வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார். ஆதி கவியின் அந்த வாக்கை எடுத்துக் கொண்டுதான் மஹாகவி காளிதாஸரும் ''குமார ஸம்பவம்'' என்றே தலைப்புக் கொடுத்து மஹாகாவ்யம் எழுதினார். அந்த 'ஸம்பவ'த்தில், அதாவது ஜனனத்திலே, என்ன அப்படி விசேஷம்?

மற்றவர்கள் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கேள்விகளில் தேர்ச்சி பெற்று அப்புறம் பதவிக்கு வருவார்கள். ஆனால் மஹா பெரிய பதவி-தேவர்களுடைய ஸேனைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாக இருக்கும் பதவி-இந்தக் குமாரர் ஸம்பவிக்க வேண்டுமென்று இவருக்காகவே காத்துக்கொண்டிருந்தது ! ஜன்மிக்கிறபோதே தேவர்களின் ஸேநாதிபதியாகவே பிறந்தவர் இந்தக் குமாரர், குமாரஸ்வாமி. அஸுரர்களிடம் அடி உதை பட்டுச் சொல்லமுடியாத கஷ்டத்திலிருந்த தேவர்கள் இவர் ஸம்பவித்தால்தான் தங்களுக்கு விடிவு, விமோசனம் என்று காத்துக்கொண்டு, எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்த நிலையில் ஏற்பட்டது அவருடைய 'ஸம்பவம்', அதாவது தோற்றம்.

சிவனுக்கு ஸமானமான ஒருத்தர்தான் தங்களை வதைக்கமுடியும் என்று சூரபத்மாஸுரன், தாரகாஸுரன் ஆகியவர்கள் அந்த சிவனிடமே வரம் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். சிவனுக்கு ஸமானம் வேறே யார்? அவரேதான் அவருக்குச் ஸமம். வரம் கொடுத்த அவரே வரம் வாங்கிக்கொண்டவர்களை வதம் பண்ணுவது நியாய மாகாது. அதனால்தான் இப்படி ஸாமர்த்தியமாக வரம் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு, அப்புறம் சத்ருபயம் என்பதே இல்லாமல் அந்த அஸுரர்கள் தேவர்களை ஹிம்ஸித்து வந்தார்கள்.

ஆலோசித்துப் பார்த்த பிறகு இதற்கு தேவர்கள் வழிகண்டு பிடித்தார்கள். ''ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி'' என்ற ச்ருதி வாக்கியப்படி ஒருத்தனுக்கு ஸமதையாக இருப்பது அவனுடைய புத்ரன். இவன் வீர்யத்திலேயே அவன் உண்டாவதால் இரண்டு பேரும் ஒன்று என்று சாஸ்த்ரம். ஆகையால் தங்களையெல்லாம் அஸுரர்களிடமிருந்து ரக்ஷிப்பதற்காகத் தங்களுடைய நாயகனாக, ஸேனா நாயகனாகப் பரமேச்வரன் ஒரு புத்ரனை உண்டு பண்ணித்

தந்துவிட்டால் வழி பிறந்துவிடும், விமோசனம் கிடைத்து விடும் என்று தேவர்கள் முடிவு பண்ணி, அதற்காகத் தபஸிருந்தார்கள். ஸ்வாமியும் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகத் தபஸிருந்த ஸமயம் அது. அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவந்த அம்பாள் பார்வதியும் தபஸிருந்தாள். இப்படி ஒரே தபோமயமான புண்ய background-ல் குமார ஸம்பவம் ஏற்பட்டது. அதுதான் அதன் பெருமை.

குழந்தையாகப் பிறந்தோமே என்பதற்காக ஆறு நாள் - ஆறே நாள்தான் - குமாரஸ்வாமி பால லீலைகள் பண்ணினார். அவருக்கு எல்லாம் ஆறு. முகம் ஆறு. அவர் மந்த்ரத்தில் அக்ஷரம் ஆறு. அவர் பிறந்தது ஆறாம் திதியான ஷஷ்டி. அவருக்குப் பால் கொடுத்தது க்ருத்திகா தேவிகள் என்ற ஆறு பேர். வேடிக்கையாகச் சொல்வதுண்டு - அவர் உத்பவித்த கங்கையும் 'ஆறு' என்று ! 'குமாரர்' என்றே குழந்தைப் பேர் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் குழந்தை விளையாட்டு ஆறே நாள்தான் செய்தார். ஆறு நாளிலேயே தேவ ஸேநாதிபத்யம் தாங்கி, சூராதி அஸுரர்களை ஸம்ஹாரம் பண்ணி தேவர்களையும், ஸர்வலோகத்தையுமே ரக்ஷித்துவிட்டார்.

மனு, கினு போட்டு 'அப்பாயின்ட்மென்ட்' என்றில்லாமல், ஸகல தேவ ஸமூஹத்திற்கும் ரக்ஷகனாக, 'கம்மான்டர் - இன் - சீஃப்' ஆகப் பெரிய்ய்ய அப்பாயின்ட்மென்டோடேயே அவர் பிறந்ததுதான் குமார ஸம்பவத்தின் விசேஷம் ! ''ஸரி, ஸ்வாமிகளே ! இதிலே விக்நேச்வரருக்கு என்ன ''பார்ட்?'' என்றால்... சிவனுக்கு ஸமானமானவர் சிவஸுதனே என்றால், விக்நேச்வரர் சிவஸுதர்தானே? அப்படியிருக்க, குமாரஸ்வாமி உண்டாகணுமென்று தேவர்கள் தபஸ் பண்ணினார்களென்றால் அப்போது விக்நேச்வரர் தோன்றியிருக்கவில்லையா? ஸுப்ரஹ்மண்யருக்கு அப்புறந்தான் அவர் தோன்றினாரா என்றால், இல்லை. இதை 'அன்டர்லைன்' பண்ணிக்காட்டத் தான் 'ஸ்கந்த பூர்வஜர்' என்று அவருக்குப் பேர் சொல்லி இருக்கிறது.

'ஸரி, அவர் அப்போதே இருந்தாரென்றால், அவரிருக்கும் போது இன்னொரு சிவஸுதருக்காக தேவர்கள் தபஸ் செய்வானேன்? ஸுதராயிருந்தும் அவர் அப்பாவுக்கு ஸமானமாயில்லாதவர் என்று அர்த்தமா?' அப்படியில்லை. அவர் அப்பாவுக்கு ஸமதையானவர் தான். த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்தின்போது அப்பாவும் தம்மைப் பூஜை பண்ணின பிறகுதான் கார்யஸித்தி

பெறமுடியும் என்று காட்டியிருக்கிறாரே!★

பின்னே ஏன் இன்னொரு சிவஸுதர் ஸம்பவிக்கவேண்டுமென்று தேவர்கள் நினைத்தார்கள்? சூரபத்மா கேட்டிருந்த வரத்தின் ஒரு நிபந்தனைதான் காரணம். தாங்கள் வரம் கேட்கிற காலத்தில் இருக்கிற எவருமே தங்களை வதம் பண்ணமுடியாதபடிதான் அஸுரர்கள் ஸாமர்த்யமாக நிபந்தனை போடுவார்கள். அப்படித்தான் இவனும் பண்ணினான். தன்னைக் கொல்லக் கூடிய சிவஸத்ருசன் (சிவனுக்கொப்பானவன்) ஸ்த்ரீ ஸம்பந்த மில்லாமலே பிறந்தவனாயிருக்கணும் என்று அவன் கண்டிஷன் போட்டிருந்தான். ஸர்வசக்தரான பிள்ளையார் தன்னை வதம் பண்ண முடியாதபடி debar பண்ணிவிட வேண்டுமென்றே இப்படி ஸாமர்த்யமாகக் கேட்டிருந்தான்! (சிரிக்கிறார்கள்)

அவர் பலவிதங்களில் பல ஆவிர்பாவங்கள் செய்திருக்கிறார். அதில் நான் சொன்ன ஒன்றின்படி அவர் புருஷ ஸம்பந்தந்தான் அடியோடு இல்லாமல் அம்பாளுடைய சரீரமஞ்சள் பொடியிலிருந்தே, அவளாலேயே வழித்தெடுக்கப்பட்டு ஸ்ருஷ்டியானதாகப் பார்த்தோம். புராணாந்தரங்களில் வேறே அவதாரக் கதைகளும் இருக்கின்றன. ஸ்வாமி, அம்பாள் இரண்டு

விநாயகர் சிவஸமானர் என்பதைத் தெளிவு செய்வதாகப் பரஞ்சோதி முனிவரின் 'திருவிளையாடற் புராண'த்தில் வலே வீசின படலத்தில் பின்வரும் நிகழ்ச்சி கூறப்படுகிறது.

ஒரு சமயம் ஈசனார் தத்வோபதேசம் புரியும் போது அம்பிகை அதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொள்ளாமலிருக்கிருள். அவர் சினமுற்று அவளைக் கரையர் குலத்தில் பிறக்குமாறு சபிக்கிருர். அன்னையை அவர் சபித்ததில் சினமுற்ற விநாயகரும் முருகனும் அவருடைய கரத்திலுள்ள ஞான நூல்களைப் பறித்து எறிகின்றனர். அவர்களை உள்ளே புகவிட்ட நந்திகேச்வரரைச் சுறாமீனமாகுமாறு ஈசன் சபிக்கிருர். முருகனேயும் வணிகர் குலத்தில் ஊமைப் பிள்ளையாகப் பிறக்குமாறு சாபமிடுகிருர். ஆயினும் விநாயகரொரு வரை மட்டும் அவர் ஏதும் சபிக்கவில்லே. காரணம், விநாயகரைச் சபித்தால் சாபம் திரும்பி ஈசனேயே பாதிக்கும் என்பதுதான் என அப்புராணம் கூறுகிறது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ சரணர்களிடம் தெரிவித்த போது, அவர்கள் மிக சந்தோஷத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு, விநாயகரைச் சபிப்பது குறித்த மூல வாசகத்தை அறிய ஆர்வம் தெரிவித்தார்கள். அடுத்த சந்திப்பில் அதனை நிவேதிக்க, அவர்கள் பேருவகை பூத்தார்கள். வாசகமாவது:

வெருவரு செலவின் வேழ முகத்தனே விதித்த சாபம்
பெரு வலி தன்னேச் சாரும் பெற்றியால் சாபம் கூறான்

(அஞ்சதலில்லாத போக்கையுடைய யானைமுகருக்கு இடும் சாபம் பெருத்த வலிவோடு தன்னேயே, அதாவது சிவபெருமானேயே, சாரும் எனும் முறைமையால் அவருக்குச் சாபமிடவில்லே

''விநாயக புராணம் மாதிரியான ஒரு புஸ்தகத்தில் இப்படிச் சொல்லாமல் பரமசிவனுடைய மஹிமையைச் சொல்வதற்கே ஏற்பட்ட திருவிளையாடல் புராணத்தில் சொல்லியிருப்பது ரொம்பவும் விசேஷம்'' என்று ஸ்ரீ சரணர்கள் அப்போது பகர்ந்தார்கள்

பேரும் கைலாஸத்திலுள்ள சித்ரசாலையில் அலங்காரமாக எழுதியிருந்த ப்ரணவாக்ஷரத்தை ஒரே ஸமயத்தில் பார்த்தார்கள்; அப்போது அவர்களுடைய வீக்ஷணங்கள் (பார்வைகள்) அந்த அக்ஷரத்தில் ஒன்று சேர்ந்தன; உடனே அதிலிருந்து விக்நேச்வர ஸ்வரூபம் அவதாரம் பண்ணிற்று என்று ஒரு கதை. ஒரு ஸமயம் அம்பாள் பெண்யானை ரூபம் எடுததுக்கொண்டிருந்தாள்; அப்போது ஸ்வாமியும் ஆண் யானையாக ரூபம் தரித்துக் கொண்டிருந்தார்; அந்த யானைகளுக்குப் பிறந்த குட்டியே கணபதி என்று இன்னொரு கதை. ஞானஸம்பந்தர் திருவாரூர் கிட்டேயுள்ள வலிவலம் என்ற க்ஷேத்ரத்தில்பாடிய தேவாரத்தில் இதை refer செய்திருக்கிறார் :

> பிடியதன் உருஉமை கொளமிகு கரியது
> வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
> கடிகண பதிவர அருளினன்

'பிடி' என்றால் பெண் யானை. 'களிறு' என்றால் ஆண்யானை. சிவ-சக்திகள் இப்படி யானைத் தம்பதியாக வந்ததை அப்பர் ஸ்வாமிகள் ப்ரத்யக்ஷ தர்சனமாகவே பார்த்துப் பாடிவைத்திருக்கிறார் :

> காதன் மடிப்பிடி யோடுங்களிறு வருவன கண்டேன்
> கண்டேன் அவர்திருப் பாதம், கண்டறி யாதன கண்டேன்

பண்டாஸுரன் மேல் லலிதாம்பாள் படையெடுத்துப் போன போது, அவன் விக்ன யந்த்ரம் போட்டு அவளுடைய படை முன்னேற முடியாதபடி ஸ்தம்பிக்க வைத்தான்; அப்போது அவள் காமேச்வரன் என்ற பெயரில் அவளைப் போலவே சதுர்-பாண-பாச-அங்குசங்களோடு ரூபம் எடுத்துக் கொண்டிருந்த பரமசிவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தாள்; உடனே கணபதி ஆவிர்பவித்தார் என்று இன்னொரு கதை.

இப்படியுள்ள அநேகக் கதைகளில் எல்லாவற்றிலுமே அம்பாள் ஸம்பந்தத்தோடு விக்நேச்வரர் தோன்றியதாகத் தான் இருக்கிறது. ஆகையால் சூரபத்மா போட்ட 'கண்டிஷன்' படி அவரைக் கொண்டு அவனை வதைப்பது முடியாத கார்யமாகி விட்டது.

சிவனுக்கோ, சூராதி அஸுரர்களுக்கோ விக்நேச்வரர் சக்தியில் குறைந்தவரில்லையானாலும், அவருடைய அவதாரத்திலிருந்த அம்பாள் ஸம்பந்தத்தாலேயே அவரால் அஸுர

ஸம்ஹாரம் நடப்பதற்கில்லாமலாயிற்று. அதனால் தான் தேவர்கள் இன்னொரு சிவஸுதனுக்காக ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் அம்பாள் ஸம்பந்தமில்லாமல் தன்னுடைய நேத்ரங்களிலிருந்து வெளியேவிட்ட அக்னிப் பொறிகளிலிருந்தே குமாரஸ்வாமியை உண்டு பண்ணினார்.

இதையே இன்னொரு விதத்தில் சொன்னால், விக்நேச்வரர் இடம் ஒழித்துக் கொடுத்ததால்தான் குமார ஸ்வாமி என்று ஒருத்தர் ஸம்பவிக்கவே முடிந்தது ! விக்நேச்வரருக்கே ஸர்வ சக்தியும் இருந்தும், தகப்பனார் அஸுரர்களுக்குக் கொடுத்த வரத்தின் நிபந்தனையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றே அவர் அஸுர ஸம்ஹாரத்திற்குப் புறப்படாமலிருந்தார். அவர் அப்படிப் புறப்படாததால் தான் ஸுரஸேனைக்கு நாயகராக குமாரஸ்வாமி ஸம்பவிக்க முடிந்தது. தாம் ஸர்வசக்தராயிருந்தும் 'மூத்தது மோழை, இளையது காளை' என்று பழமொழி ஏற்படும்படியாகத் தாம் ஒதுங்கியிருந்து கொண்டு, குழந்தைத் தம்பியே மஹா அஸுரர்களை ஜயித்து பெரிய கீர்த்தி பெறும்படி - ''வெற்றி வேல், வீரவேல் !'' என்று 'அப்ளாஸ்' வாங்கும்படி - பெருமை சேர்த்துக் கொடுத்தார்.

தம்மைத் தாமே பல ரூபங்களில் பிறப்பித்துக் கொள்ளும் சக்தி அவருக்குண்டு. அவர் நினைத்திருந்தால் தகப்பனாருக்குள்ளே ஆவேசித்து அவரிடமிருந்து மட்டும், அம்பாள் ஸம்பந்தமில்லாமல் வேறே ஒரு ரூபத்தில் அவதாரமெடுத்திருக்கலாம்; தாமே தேவ ஸேநாதிபதியாகி அஸுரர்களை வதம் செய்து மஹா கீர்த்தி பெற்றிருக்கலாம். அவர் அப்படிச் செய்யாமலிருந்ததாலேயே லோகத்துக்கு ஸுப்ரஹ்மண்யம் என்ற திவ்யமூர்த்தி கிடைத்தது. பிள்ளையாருக்குக் குமார ஸம்பவத்தில் நேராகப் பங்கு இல்லாவிட்டாலும், இவர் அஸுர ஸம்ஹாரம் செய்யவில்லை என்பதால் தான் அது ஏற்படவே செய்தது என்பதால் 'நெகடிவ்' ஸம்பந்தமிருக்கிறது. வலுவான நெகடிவ்' ஸம்பந்தம் !

முருகன் திருமணத்தில் மூத்தவர் பங்கு – அடுத்தாற் போல தம்பி ஸ்வாமியுடைய விவாஹம், வள்ளி கல்யாணம் என்று உத்ஸவமாகப் பண்ணும் விவாஹம். அநேகமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். விக்நேச்வரர் மதயானையாக வள்ளியைத் துரத்திக் கொண்டு வந்ததால் தான் அவள் ஸுப்ரம்மண்யரிடம் சேர்ந்தாள் என்ற கதை. இந்த இடத்திலே மூத்தது மோழையில்லை, காளைக்கு மேலே. மத்த கஜமே என்று அண்ணா ஸ்வாமி காட்டினார். வள்ளி

சேரமாட்டேன் என்கிறாளே என்று தம்பிதான் அப்போது செயலில்லாமல் நின்றார். அப்புறம் தமையனாரைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டால்தான் இடையூறு நீங்கும் என்று அந்த மஹாசக்திமானான தேவஸேனாநாயகர் புரிந்து கொண்டார்; விக்நேச்வரரை ஸ்மரித்து வேண்டிக்கொண்டார். அவரும் உடனே தம்பிக்கு ஸஹாயம் செய்வதற்காக மதயானையாக வந்து வள்ளியைத் துரத்தியடித்து, தம்பியை அவள் சேரும்படிப் பண்ணினார். "கைத்தலம் நிறைகனி" என்ற பிள்ளையார் வணக்கத் திருப்புகழில் இதைச் சொல்லித்தான் முடித்திருக்கிறது★. அதிலே "சிறு முருகன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு முந்தி சின்னஞ்சிறு முருகனாக இருந்தபோதுதான் அவர் சூர ஸம்ஹாரமே பண்ணி, பிற்காலத்தில் 'ஸேநாநீநாம் அஹம் ஸ்கந்த:'' "படைத்தலைவர்களில் நான் முருகன்" என்று கீதையில் கிருஷ்ணர்கூட சொல்லும் படியான கீர்த்தியடைந்தது. அப்படிப்பட்டவர் இப்போது நல்ல கட்டிளம் காளைப் பருவத்திலே ஒரு ஸாதாரண வேடப்பெண்ணை அடைய முடியாமல் செயலற்றுப் போயிருந்தார். அந்த அசக்த நிலையை வைத்துத்தான் - வயஸை வைத்தல்ல - "சிறு" முருகன் என்று அருணகிரிநாதர் போட்டிருக்கிறார். அப்போது அவருக்குக் கார்ய ஸித்தி ஏற்படச் செய்த "பெரும்" ஆள் - பெருமாள் - விக்நேச்வரர்தான்.

அதனால் தான் திருப்புகழ்களின் முடிவில் ஸுப்ரமண்யருக்கே உரியதாக வருகிற "பெருமாளே" என்ற வார்த்தையை இந்தத் திருப்புகழில் மட்டும் விக்நேச்வரருக்குச் சூட்டி முடித்திருக்கிறார். தம்பியையே இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்ட அருணகிரிநாதர் அவரைச் "சிறு"வராக்கி அண்ணாவைப் "பெருமாள்" என்று பெருமைப்படுத்துவது விசேஷம் ! ஆக, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் விவாஹத்தில் நேராகவே விக்நேச்வரருக்குப் 'பார்ட்' இருக்கிறது. Key role என்றே சொல்லும்படியாக இருக்கிறது.

முருகன் துறவில் மூத்தவர் பங்கு- ஸ்கந்த சரித்ரத்திலே இது விவாஹம். அந்தச் சரித்ரத்திலே ஸந்நியாஸமும் உண்டு. ஆனால் விசித்ரமாக, ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி விவாஹத்துக்கு முந்தி ஸந்நியாஸம் வாங்கிக் கொண்டவர் ! க்ருஹஸ்தாச்ரமத்துக்கு முந்தி ஸந்நியாஸாச்ரமம் ! முதலில் ஸந்நியாஸம். அப்புறம் மஹா

அத்துயரதுகொடு சுப்பிரமணிபடும் அப்புத மதனிடை இபமாகி
அக்குறமகளுடன் அச்சிறு முருகனே அக்கண மணமருள் பெருமானே

சக்திமானாக யுத்தம் செய்து சத்ரு ஸம்ஹாரம், அதற்கும் அப்புறம் அண்ணாவின் அநுக்ரஹ சக்தியைக் கொண்டு கல்யாணம் என்று ஸ்கந்த சரித்ரம் வேடிக்கையாக, புதுமையாகப் போகிறது.

அவர் ஸந்நியாஸியான நிலைதான் தண்டாயுதபாணி. ''பழம் நீ-பழநி''க் கதை தெரியாதவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். வாஸ்தவத்தில் அது தண்டாயுதமில்லை, தண்டம்தான். நாங்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது ஆயுதமல்லாத - மூங்கில் கழிதான். தண்டாயுதம் என்று ஆயுதமாக இருக்கப்பட்டது ஸேநாநாயகனின் ஆயுதம். லலிதாம்பாளுடைய ஸேநா நாயகிக்கு தண்டினி என்றே பெயர். அப்படிப்பட்ட ஆயுத தண்டத்தை வீசிச் சண்டை போடுவதற்கு முந்தியே மனஸை அடக்கி வைப்பதற்கு அறிகுறியான சாந்தி தண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பழநி மலை உச்சியில் நின்றவர் தண்டபாணி. நமக்கு வேண்டுமானால் மனஸை அடக்குவது தான் மஹாயுத்தமாயிருப்பதால் இந்த தண்டமும். ஆயுதமாயிருக்கலாம். அவருக்கு அது ஒரு அலங்காரம்தான்.

எந்த ஸ்வாமிக்குமில்லாத பரமஞானமான துறவறக் கோலம்! இப்படி அதிபால்யத்தில் மொட்டை அடித்துக் கொண்டு, ஒரு சின்னக் கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தண்டமும் கையுமாக வேறே ஸ்வாமி உண்டா? அழகுக்கு ஈடில்லாதவர், சக்தியில் ஈடில்லாதவர், ஸ்தானத்தில் ஈடில்லாமல் தேவ நாயகனாக அவதரித்தவர். ஆறு நாள் பால்ய லீலைக்குள்ளேயே இப்படி ஆண்டி ஆகி, ''ஞான பண்டித ஸ்வாமீ!'' என்று பாடி மனஸ் உருகும்படியான சாந்தி ஸ்வரூபமாக நிற்கிறாரென்றால், அதற்கு யார் காரணம்? விக்நேச்வரர்தான்!

இவர் அப்பா-அம்மாவைப் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிப் பழத்தை அடித்துக் கொண்டு போனதால்தான் அவர் தோற்றுப்போய் ஆண்டியாகி விட்டார். லோகத்துக்கெல்லாம் பரம சாந்திக்கும் ஞானத்துக்கும் மூர்த்தியாக அவரை இப்படி ஆக்கின 'க்ரெடிட்' பிள்ளையாருக்குத்தான் ! அப்புறம் தாயார்-தகப்பனார் போய் ஸமாதானம் பண்ணினார்கள். இதெல்லாம் ஒரு நாடகந்தானே? கோவணாண்டியும் தடபுடலாக யூனிஃபார்ம் போட்டுக் கொண்டு கமாண்டர்-இன்-சீஃபாகக் கிளம்பினார். ஆனாலும் தாம் ஆண்டியாயிருந்த அவஸரம் (கோலம்) லோகத்தில் என்றைக்கும் இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தையும். ஞானத்தையும், சாந்தத்தையும் 'வைப்ரேட்' செய்து கொண்டிருக்கட்டுமென்று கிருபை கூர்ந்து அந்த அவஸரம் என்றைக்கும் பிம்பரூபத்தில் ஜீவகளையோடு இருக்கும்படியாகச் ''சார்ஜ்'' பண்ணிவிட்டுக்கிளம்பினார்.

தேவஸேநாநாயகன் என்ற உச்சமான அப்பாயின்ட்மென்டுடனேயே ஸுப்ரஹ்மண்யர் பிறந்தது, அவர் வல்லீ கல்யாண மூர்த்தி என்ற கோலத்தில் தம்பதியாக, நமக்கு ஒரு கருணைத் தாயாரைச் சேர்த்துக்கொண்டே பிரபுத் தகப்பனாராக ஆனது, ஞான வைராக்கிய ஸ்வாமியாகப் பழநியில் நித்ய ஸாந்நித்யம் கொண்டது ஆகிய மூன்று முக்கியமான சம்பவங்களிலும் விக்நேச்வரரின் நெருங்கிய ஸம்பந்தமிருக்கிறது. அதனால்தான் அந்தத் தம்பிக்கு இவர் தமையன் என்று தெரிவிக்கவே ஸ்பெஷலாக ஒரு நாமா இருக்கணுமென்று ''ஸ்கந்த பூர்வஜன்'' என்று ஷோடச நாமாவளியில் கோத்திருக்கிறது.

பூர்வஜர் என்றால் முன்னவர், முதலில் தோன்றியவர் - ஆதி. இந்தப் பேரோ பதினாறில் கடைசியாக, அந்தமாக, வருகிறது. ஆதியையும் அந்தத்தையும் சேர்த்து ஸம்பூர்ணத்வத்தைக் காட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது.

பலச்ருதியின் அனைத்துப் பயனும் பெற்ற முருகன் - ரஸமாக ஒன்று தோன்றுகிறது: இந்த ஷோடச நாமாக்களைச் சொல்கிறவருக்கு, ''வித்யாரம்பே'' (கல்வி கற்கத் தொடங்கும்போது) ''விவாஹே'' (கலியாணத்தின் போது), ''ப்ரவேசே'' (ஓரிடத்திற்குள் செல்லும்போது), ''நிர்கமே'' (ஓரிடத்திலிருந்து புறப்படும்போது), ''ஸங்க்ராமே'' (சண்டை சச்சரவுகளில்) ''ஸர்வ கார்யேஷு'' (எல்லாக் காரியங்களிலும்) விக்கினம் உண்டாகாது என்று பலன் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஒவ்வொன்றுக்குமே ஸ்கந்த சரித்திரத்தில் சான்று இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

"வித்யாரம்பே": பரமேச்வரனின் ஞான நேத்ர ஜ்யோதிஸிலிருந்து உண்டான ஸுப்ரமண்யருக்கு அக்ஷராப்யாஸம் என்ற அர்த்தத்தில் வித்யாரம்பம் அவசியமேயில்லை. அவரே ''ஓம் இத்-யேகாக்ஷரம்'' என்ற பிரணவத்திற்கு அர்த்தமாக இருந்து கொண்டு, அதைப் பிதாவுக்கும் உபதேசம் பண்ணினவர் ஆனபடியால் அவர் விஷயத்தில் வித்யாரம்பம் என்பது ப்ரஹ்ம வித்யையை அநுபவமாக அநுஷ்டிக்கும் ஸந்நியாஸத்தை ஸ்வீகரிப்பதுதான். அப்படி அவர் ஸந்நியாஸி ஆனதற்கு விக்நேச்வரர் பழப்போட்டியில் ஜயித்ததுதான் காரணம். ★

"விவாஹே" வள்ளி கல்யாண ஸமாசாரம். அதில் அண்ணாக்காரரின் முக்யமான பங்கை முன்னாலேயே பார்த்து விட்டோம்.

தம்பியின் இல்லறம், துறவறம் இரண்டிற்குமே அவர் தான் key கொடுத்திருக்கிறார் ! தம்பி குழந்தையாயிருந்த போது அவரை ஸந்நியாஸியாக்கி. அப்புறம் யௌவனத்தில் க்ருஹஸ்தராக்கியிருக்கிறார். தம்முடைய பரமபக்தையான ஒளவையையோ அவள் நல்ல யௌவனத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டிய ஸமயத்தில் கிழவியாக்கி ஒரு ஸந்நியாஸினி மாதிரி செய்திருக்கிறார் ! பெரும்பாலும் பால ப்ரஹ்மசாரியாகவே நாம் பூஜிக்கும் ஸ்வாமியின் லீலை இப்படி வேடிக்கையாக இருக்கிறது !

''ப்ரவேசே'': இந்த லோகத்தில் இப்படி ஸுப்ரஹ்மண்யம் என்று ஒரு திவ்ய மங்கள மூர்த்தி பிரவேசிப்பதற்கு-தோன்றுவதற்கு-காரணம் சூரபத்மாவின் நிபந்தனைப்படி விக்நேச்வரர் அவனுடைய ஸம்ஹாரத்திற்கு 'டிஸ்க்வாலிஃபை' ஆகியிருந்ததுதான். அதாவது, 'நெகடிவ்' ஆக ஸுப்ரஹ்மண்ய ப்ரவேசத்திற்குக் காரணம் அவர் தான்.

''நிர்கமே'': 'ப்ரவேசம்' என்றால் ஒன்றில் புகுவது, 'நிர்கமம்' என்றால் ஒன்றைவிட்டுப் போய்விடுவது. வள்ளி கல்யாணம், பிள்ளையார் நடத்திக் கொடுத்து முடிந்தவுடன் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தாம் பிரவேசித்திருந்த இந்த உலகத்தை விட்டுவிட்டு ஸ்கந்த லோகம் என்கிற தம்முடைய நித்யவாஸ ஸ்தானத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். இரண்டு பத்னிகளோடும் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். வள்ளி கதை வருவதற்கு முந்தியே தேவஸேனா கல்யாணமாகி இருந்தது.

✱ விக்நேச்வரருக்கு ''குமார குரு'' என்று நாமமிருப்பது ஸ்ரீ சரணர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டு, இதிலிருந்து அவர் ஏதோவொரு ஸமயத்தில் முருகனுக்கு வித்யாரம்பம் செய்தவராகவே தெரிகிறதென விண்ணப்பிக்கப் பட்டது. உடனே அவர்கள் ''குமாரகுரு'' என்று தூர்வாயுக்ம அர்ச்சனையில் தானே வருகிறது ?'' என வினவினார்கள் ஆம், இரட்டை அருகம்புற்களால் 21 முறை அர்ச்சனை செய்வதற்கு ஏற்பட்ட 21 நாமாவளியில்தான் இந்நாமம் வருகிறது (தூர்வா - அருகம்புல் ; யுக்மம் - இரட்டை) ஸஹஸ்ர நாமத்திலும் உண்டு. தொடர்ந்து ஸ்ரீ சரணர்கள் 'பரமசிவனுக்குப் ப்ரணவார்த்தம் தெரியாதா என்ன ? ஆனாலும் லோகத்துக்கு அடக்க குணத்தையும், குரு பக்தியையும் தெரிவிக்க வேணுமென்றே பிள்ளையிடம் உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டார். அதே மாதிரி, அப்பாவுக்கு உபதேசித்தவர். தகப்பன் ஸ்வாமி என்றெல்லாம் கியாதிபெற்றுவிட்ட தாமும் சிஷ்யனாகி இன்னொருத்தரிடம் பாடம் கேட்டு லோகத்துக்கு விநயத்திலே பாடம் புகட்டணுமென்றே ஸுப்ரஹ்மண்யரும் நினைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது. 'அப்பா ஏற்கனவே தமக்கு சிஷ்யராகி விட்டதால் உபதேசிக்க மாட்டார். அவரிலே பாதியாகவே உள்ள அம்மாவும் மாட்டாள்' என்பதால் அவர் தமையனாரிடம் பாடம் கேட்டுக்கொண்டு அவரை குமார குரு ஆக்கினால் போலிருக்கிறது ! அவருடைய ஸந்நியாஸ ஸ்வீகரணத்திற்கு பிள்ளையாரே கர்ரணம் என்பதை வித்யாரம்பம் என்று நான் சுற்றி வளைத்து ஸம்பந்தப்படுத்தியதைவிட இது 'டைரக்டாக' ஸுப்ரமண்யரின் வித்யாரம்பத்தில் அவரை குருவாகக் கொண்டு வந்து உட்கார்த்தி விடுகிறது என்று மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்கள்

அவர் லோகத்தில் அவதாரம் பண்ணியதற்கு இரண்டு காரணம். சூரஸம்ஹாரம் ஒன்று. இன்னொன்று, அவருடைய மாமா மஹாவிஷ்ணுவின் இரண்டு பெண்களில் ஒருத்தி தேவராஜன் பெண்ணாகவும், மற்றவள் வேடராஜன் பெண்ணாகவும் வளர்ந்து வந்தவர்களை அவர் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும் என்பது.

முதலில் திருச்செந்தூர் தாண்டி ஸமுத்ரத்தில் போய் அஸுரஸம்ஹாரம் முடித்தார். அப்பறம் திருப்பரங்குன்றத்தில் தேவஸேனையைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டார். அங்கே அவளோடு இருந்து கொண்டிருக்கும்போது நாரதர்வந்து சித்தூரில் வள்ளி அவரே நினைவாக ப்ரேமையில் உருகிக் கொண்டிருப்பதைச் சொன்னார். ஆகையால் திருப்பரங்குன்றம் கோவிலில் அவர் வல்லீ-தேவஸேனா ஸமேதராக இல்லாமல், ஒரு பக்கம் தேவஸேனையும் மறு பக்கம் வள்ளிக்குப் பதில் அவளுக்காகத் தூது சொல்ல வந்த நாரதருமாகத்தான் இருக்கிறார். ஸத்குருவானவர் ஜீவாத்மா விடம் பரமாத்மாவின் க்ருபையைத் திருப்பிவிடுவதற்கு ரூபகமாக நாரதர் வள்ளியிடம் ஸுப்ரமண்யரைத் திருப்பி விட்டார். அதனால் சிவனுக்கும் குருவான ஸ்வாமி, நாரத குருவுக்குத் தன்னுடைய ஸந்நிதியிலேயே ஒரு பக்கம் இடம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

நாரதர் சொன்னதன் மேல் அவர் புறப்பட்டுப் போய் வேடன், விருத்தன், வேங்கைமரம் எல்லாமாக வேஷம் போட்டு அப்புறம் அண்ணாவின் அருளால் வள்ளியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டார். அதற்கப்புறம் புக்தி-முக்தி என்கிற இம்மை - மறுமைத் தத்துவங்கள் இரண்டோடும் சேர்ந்துள்ள தம்முடைய ஸாந்நித்யம் பூலோகத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று இரண்டு பத்னிகளோடும் 'ஹனிமூன்' மாதிரிக் கொஞ்சநாள் திருத்தணியில் இருந்தார். பிற்பாடு ஸ்கந்தலோகம் போய்விட்டார். அது தான் நிர்கமம். அதற்குப் படி போட்டுக் கொடுத்தது வள்ளி கல்யாணம். அதோடு அவருடைய அவதாரத்தின் இரண்டாவது பர்பஸும் நிறைவேறிவிட்டது. வள்ளி கல்யாணத்திற்குப் படி போட்டுக் கொடுத்தவர் யானையாக வந்து அவளைத் துரத்திய பிள்ளையாரேயாகையால் ஸுப்ரமண்யர் நம் லோகத்திலிருந்து ஸ்கந்தலோகத்திற்கு 'நிர்கமம்' பண்ணவும் அவர்தான் உதவி இருக்கிறார்.

''ஸங்க்ராமே:'' ஸங்க்ராமம் என்றால் சண்டை, யுத்தம். ''சங்க்ராம சிகாவல'' என்று 'கந்தரநுபூதியில் கூடவருகிறது. யுத்தத்தில் மஹா பராக்ரமம் காட்டிய ஸு-ரஸேநாதிபதி ஸு-ப்ரம்மண்யர். அப்படி யுத்தம் ஆரம்பிக்கிறதற்கு முன்னால் அவர் நிச்சயமாக விக்நேச்வர பூஜை பண்ணித்தானிருப்பார். ஏனிப்படிச் சொல்கிறேனென்றால் விக்நேச்வர பூஜை செய்யாமல் த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்திற்குப் புறப்பட்ட தகப்பனார், பண்டாஸு-ர ஸம்ஹாரத்திற்குப் புறப்பட்ட தாயார் ஆகியவர்களுக்கும் விக்னங்கள் ஏற்பட்டு, அவர்கள் அந்தப் பூஜை பண்ணிய பிறகுதான் விக்னம் நிவ்ருத்தியாயிற்று என்பதால் தம்பிக்காரர் முதலிலேயே ஜாக்ரதையாக விழித்துக்கொண்டு பூஜை பண்ணித்தானே இருப்பார்? அது மாத்திரமில்லை. சூர ஸம்ஹாரத்திற்கு இவர் புறப்படுவதற்கு முன்னாடி அவரோடு பழத்துக்குப் போட்டி போட்டுப் பந்தயம் வந்ததில் தோற்றே போயிருக்கிறார். அந்த விரக்தியில் ஆண்டியானார். அந்த ஆண்டி வாழ்க்கையிலாவது ஜயித்தாரா, அதாவது அது தக்கி நின்றதா என்றால், இல்லை. மாதா பிதாக்கள் வந்து கேட்டுக் கொண்டு, அஸு-ர ஸம்ஹாரத்திற்காகவே அவர் அவதரித்திருப்பதை ஞாபகப்படுத்தியவுடன், ஸந்நியாஸத்திற்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டுச் சண்டைக்குப் புறப்பட்ட வேண்டிதாயிற்று. அதனால் அண்ணா அநுக்ரஹம் இருந்தால் தான் கார்யம் ஸித்தியாகும் என்று இப்போது அவருக்கு நன்றாகப் புரிந்திருக்கும். ஆனபடியால் அவரைப் பூஜை பண்ணிவிட்டுத்தான் புறப்பட்டிருப்பார்.

''ஸர்வ கார்யேஷு'' 'அண்ணாவுக்கும் போட்டியாகப் பழத்துக்குப் பந்தயம் புறப்பட்டது பலிக்கவில்லை. அவரைப் பிரார்த்திக்காமல் ஆண்டியானதும் நிற்கவில்லை' என்பதால் யுத்தத்திற்குப் போகும்போது இவர் அவரைப் பூஜை பண்ணினாலும் பிற்பாடு வள்ளியை அடைவதற்காகப் போனபோது அவரை மறந்துவிட்டார். ஆசைவேகம் எத்தனை பொல்லாதது என்று லோகத்திற்குக் காட்டுவதற்காகவே இப்படி ஏற்பட்டது. விக்னமும் நிறைய வந்தது. அப்புறம் அவரை ப்ரார்த்தித்தே கார்யஸித்தி பெற்றார். அதனால் அதற்கப்புறம் ''ஸர்வ கார்யேஷு'' என்றபடி எந்தக் கார்யமானாலும் அதை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாடி விக்நேச்வர பூஜை பண்ணித்தானிருப்பார். அதைப் பற்றி ஸந்தேஹமேயில்லை.

ஆகையாலேயே பிள்ளையாரின் ஷோடச நாமாக்களை முடிக்கிறபோது, அதற்குப் பலச்ருதியில் சொல்லப்படும் அத்தனை விதங்களிலும் விக்நேச்வரரின் அநுக்ரஹத்தைப் பெற்ற ஸ்கந்தரைக்

குறிப்பிட்டு, அவருடைய பூர்வஜரென்று பூர்த்தி பண்ணியிருக்கிறது.

ஸ்கந்த நாமச் சிறப்பு – 'ஸ்கந்தர்' என்றால் 'துள்ளிக் கொண்டு வெளிப்பட்டவர்' என்று அர்த்தம். பரமேச்வரனுடைய சக்தி நேத்ர ஜ்யோதிஸ்ஸாக ஒரே துடிப்போடு, லோகாநுக்ரஹம் பண்ண வேண்டுமென்ற துடிப்போடு, துள்ளிக்கொண்டு வெளிப்பட்டே ஸ்கந்தமூர்த்தி உத்பவமானார். அந்த விசேஷத்தால் தான் அவருக்கு ஸுப்ரஹ்மண்யர், கார்த்திகேயர், குமாரர், சரவணபவர் என்றிப்படி அநேக நாமாக்கள் இருந்தபோதிலும் அவரைப் பற்றிய புராணத்திற்கு ஸ்கந்த புராணம், ஸ்காந்தம் என்றே பெயரிருக்கிறது. அவருடைய லோகத்துக்கு ஸ்கந்த லோகம் என்றே பெயர். அவர் ஸம்பந்தமான விரதத்தை ஸ்கந்த ஷஷ்டி என்றே சொல்கிறோம். அம்பாளோடும் முருகனோடும் இருக்கும் பரமேச்வரமூர்த்திக்கும் ஸோமாஸ்கந்தர் என்றே பேர் இருக்கிறது. 'முருகன்' என்று அவருக்குச் சிறப்பாகத் தமிழ்ப்பெயர் கொடுத்திருக்கும் நம் பாஷையிலும் கந்தரநுபூதி, கந்தரலங்காரம், கந்தர் கலிவெண்பா என்றெல்லாமே ஸ்தோத்திரங்கள் இருக்கின்றன. சென்ன பட்டணத்தின் சிறப்பாகக் கந்தகோட்டம் இருக்கிறது.

ச்ருதியிலே (வேதத்திலே) ஒன்று வந்துவிட்டதென்றால் அதற்குத் தனிப் பெருமை, தனி கௌரவம் உண்டு. அப்படி இந்த ஸ்கந்த நாமத்திற்கு இருக்கிறது. புராணமான ஸ்காந்தத்தில் வள்ளி என்ற ஜீவனுக்கு நாரதர் குரு ஸ்தானமென்று வருகிறதென்றால், ச்ருதியைச் சேர்ந்த சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் அந்த நாரதருக்கு ஸுப்ரஹ்மண்யரின் பூர்வாவதாரமான ஸநத்குமாரர் ஞானோபதேசம் பண்ணியதாகவருகிறது. ஸநத் என்று பிரம்மாவுக்குப் பேர். ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பத்திலேயே ப்ரம்மாவின் மானஸ புத்ரராகப் பிறந்தவர் ஸநத்குமாரர். ஸநக, ஸநந்தன, ஸநாதன, ஸநத்குமாரர் என்ற நால்வரில் முக்யமானவர். பிறக்கும்போதே ப்ரஹ்மஞானியாக இருந்த அவர்களே நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்கிற ஸந்நியாஸத்திற்கு ஆதர்ச புருஷர்கள். காமமே தெரியாத நித்ய பாலர்களாக இருப்பவர்கள். ப்ரம்ம குமாரரான அந்த ஸநத்குமாரரேதான் சிவகுமாரரான ஸுப்ரஹ்மண்யராக வந்தாரென்று சாந்தோக்யத்தில் இருக்கிறது. சிவகுமார அவதாரத்தில் அவர் வீராதிவீர ஸேநாதிபதியாகவும், இரட்டைப் பத்னிகளைக் கொண்டவராகவும் இருந்த போதிலும் பழைய ஸநத்குமார 'வாஸனை'யால்தான் நடுவிலே கொஞ்சகாலம் பழநியில் கோவணாண்டி ஸந்நியாஸியாக நின்றார் போலிருக்கிறது! இவர் கோவணாண்டி என்றால் ஸநத்குமாரருக்கு அந்தக் கோவணங்கூடக் கிடையாது ! இந்த

சிவகுமாரர் 'என்றும் இளையவர்' என்றால் அந்த ஸநத்குமாரரோ இன்னும் இளசாக என்றும் குழந்தையாகவே இருந்தவர். ச்ருதி சிரஸான சாந்தோக் யத்தில், ஸநத்குமாரர்தான் ஸுப்ரஹ்மண்யர் என்று முடிக்கிற இடத்தில் ஒருதரத்துக்கு இரண்டு தரமாக "ஸ்கந்த, ஸ்கந்த" என்று இந்த நாமாவையே சொல்லியிருக்கிறது. ★

ஸ்கந்தன் என்பது லோகம் முழுக்கப் பரவி ப்ரக்யாதியான பெயர். "ஸ்கூல்" என்பதை 'இஸ்கூல்' என்கிற மாதிரி இந்த ஸ்கந்த நாமாவைத்தான் தேசாந்தரங்களில் 'இஸ்கந்தர்' என்று ஆக்கிக் கொண்டார்கள். 'அல்' என்பது ஸெமிடிக் பாஷைகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவைத் தெரிவிக்கும் definite article, இங்கிலீஷ் ""the" மாதிரி. மரியாதையைக் காட்டும் வாசகமாகவும் ஒரு வார்த்தைக்கு முன்னே 'அல்' சேர்ப்பார்கள். இப்படி உருவான 'அல் இஸ்கந்தர்'தான் க்ரீஸ்வரை போய் 'அலெக்ஸான்டர்' என்று ஆனது!

ஸிக்கந்தர் என்பதும் ஸ்கந்தர் என்பதன் இன்னொரு திரிபுதான். ஆகையால் ஸெகந்த்ராபாத் என்கிற ஸிக்கந்தராபாத்தில் ஸமீபத்தில் ஸ்கந்தகிரி ஆலயம் விசேஷமாகத் தோன்றியிருப்பதும் பொருத்தந்தான்! ஸ்வீடன், நார்வே, டென்மார்க் எல்லாம் சேர்ந்து ஸ்கான்டிநேவியா என்றிருக்கிறதல்லவா? ஸ்கான்டியா என்ற பிரதேசத்தை வைத்துத்தான் அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது. ஹிந்து-இன்டியா மாதிரி ஸ்கந்த-ஸ்கான்டியா!

அண்ணாவைக் கூறி அன்றாடம் தொடங்குவோம்! பிள்ளையார் என்றவுடன் சிவ-சக்திகளின் பிள்ளை என்பது நினைவு வந்துவிடும். ஸ்கந்த பூர்வஜர் என்று ஷோடச நாமாவை முடிக்கிறபோது மற்ற பிள்ளையின் நினைவும் வந்து சிவ குடும்பம் முழுவதும் நிறைவு பெற்று விடுகிறது. அதனால்தான் அது கடைசிப் பெயராக மங்களம் பாடி சுபமாக முடிக்கிற இடத்தில் இருக்கிறது.

நாம் எல்லாருமே பார்வதி - பரமேச்வரர்களின் குழந்தை தான். நம் எல்லாருக்கும் பூர்வஜர், தலைச்சன் பிள்ளை விக்நேச்வரர். அவருடைய அநுஜர்களில் ச்ரேஷ்டராயிருக்கப்பட்ட ஸ்கந்தமூர்த்தியின் பெயரைச் சொன்னதில் நாம் எல்லோரும் அடக்கம். நமக்கெல்லாம் ஒரு அண்ணா விக்நேச்வரர் என்ற

தஸ்மை ம்ருதிதகஷாயாய தர்சயதி பகவான் ஸநத்குமார:
தம் ஸ்கந்த இத்யா சக்ஷதே, தம்ஸ்கந்த இத்யா சக்ஷதே (7.26)

பந்துத்வத்தோடு தினமும் காலமே எழுந்தவுடன், கார்யங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் அவருடைய ஷோடச நாமாக்களைச் சொல்லி, "ஸர்வ கார்யேஷு விக்நஸ்த்ஸ்ய ந ஜாயதே" என்றபடி எல்லாப் பணிகளையும் நிர்விக்னமாக நிறைவேற்றி எல்லோரும் ச்ரேயஸை அடைவோம்.

ஸுமுகச்-சைகதந்தச்ச கபிலோ கஜகர்ணக: ।
லம்போதரச்ச விகடோ விக்நராஜோ விநாயக: ॥
தூமகேதுர்-கணாத்யக்ஷ: பாலசந்த்ரோ கஜாநந: ।
வக்ரதுண்ட: சூர்பகர்ணோ ஹேரம்ப: ஸ்கந்தபூர்வஜ: ॥
ஷோடசைதாநி நாமாநி ய: படேச்-ச்ருணுயாதபி ।
வித்யாரம்பே விவாஹே ச ப்ரவேசே நிர்கமே ததா ॥
ஸங்க்ராமே ஸர்வகார்யேஷு விக்நஸ்-தஸ்ய ந ஜாயதே ॥

எல்லோரும் இந்த பதினாறு பேர்களைச் சொல்லி பதினாறு பேறுகளையும் அடையவேண்டியது.

தேவரும் தொழும் தெய்வம்

காரிய நிறைவு கரிமுகனாலேயே

புது வருஷம் பிறக்கும்போது பஞ்சாங்கம் படிப்பது வழக்கம். அப்போது முதலில் ஒரு ச்லோகம் சொல்லப்படுகிறது:

வாகீசாத்யாஸ் - ஸுமநஸஸ் - ஸர்வார்த்தாநாம் உபக்ரமே ।

யம் நத்வா க்ருதக்ருத்யா: ஸ்யு: தம் நமாமி கஜாநநம் ॥

'கஜானன' என்று முடிந்ததால், ச்லோகம் பிள்ளையாரைப் பற்றியது என்று எல்லாருக்கும் புரிந்திருக்கும். அவரைப் பற்றி இங்கே என்ன சொல்லியிருக்கிறது? ''ப்ரம்மாதி தேவர்களும்கூட எந்தக் கார்யத்தின் ஆரம்பத்திலும் எவரை நமஸ்கரித்தே எடுத்த கார்யத்தை முடித்தவர்களாகிறார்களோ அந்த கஜானனரை - யானை முகரை - நானும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்'' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

'அல்ப சக்தர்களாக உள்ள மநுஷ்யர்கள்தான் என்றில்லை, நிரம்ப சக்தி படைத்த தேவர்களும்கூடப் பிள்ளையாரை வணங்குகிறார்கள். எப்போதாவது, முக்யமான ஸமயங்களில், பிள்ளையார் சதுர்த்தி மாதிரியான தினங்களில்தான் வணங்குகிறார்கள் என்றில்லை. எப்போது பார்த்தாலும், எந்தக் காரியத்தை ஆரம்பித்தாலும் வணங்குகிறார்கள்; அது மட்டுமில்லை. வணங்கியதன் பயனைப் பூர்ணமாகப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள், இவர் அதை வெறுமனே வாங்கிக்கொண்டார் என்று முடிந்துபோக வில்லை. அவர்கள் எந்தக் கார்யத்தின் ஆரம்பத்தில் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணினார்களோ அந்தக் கார்யத்தைப்

பலிதமாக்கி, நிறைவேற்றிக் கொடுத்துவிடுகிறுர். அவர்களை எடுத்த கார்யத்தை வெற்றிகரமாக முடித்தவர்களாக, அதாவது ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி 'க்ருத க்ருத்யர்'களாக, ஆக்கிவிடுகிறுர்.

தேவர்கள்கூடப் பிள்ளையாரை நமஸ்கரிக்கிறர்கள் என்பதற்கு ச்லோகத்தில் ''வாஸோத்யா: ஸுமநஸ:'' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ''வாஸேன் முதலான தேவர்கள்'' என்று அர்த்தம். 'ஸுமநஸ்' என்றல் தேவர். 'ஸுமநஸ்' 'என்றல் நேர் அர்த்தம் 'நல்ல மனம்'. நல்ல மன விசேஷம்தான் தேவ சக்தி, துஷ்ட மனஸ்தான் அஸுரசக்தி. புஷ்பத்துக்கும் ஸுமநஸ் என்று பேர் உண்டு. ஒரு செடி அல்லது கொடியின் நல்ல மனம் மாதிரி இருப்பது அதன் புஷ்பம். நல்ல மனஸுக்கு அடையாளம் என்ன? அதில் அன்பு ஊறிக்கொண்டிருப்பதுதான். இம்மாதிரி ஒரு செடியிலோ கொடியிலோ மாதுர்யத்தின் ஸாரமான தேன் ஊறிக்கொண்டிருப்பது அதன் புஷ்பத்தில்தானே? அதன் பழத்தை விடவும் தித்திப்பு தேன்தான். கசப்பாகக் கசக்கும் காய், பழம் கொண்ட தாவரவகைகள் எத்தனையோ உண்டு. ஆனல் அவற்றிலும் புஷ்பத்திலே ஊறுகிற தேன் கசப்பாக இருப்பதாக எங்குமே கிடையாது. ஒரு செடி அல்லது கொடியில் பார்க்கவும் ரொம்ப அழகானது, ஸ்பர்சத்துக்கும் ரொம்ப மென்மையானது, வாஸனையும் அதிகம் கொண்டது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதனுடைய பரம மாதுர்ய ஸாரத்தைத் தருவது அதன் புஷ்பந்தான். இப்படிச்சொன்ன தால் ஐம்புலன்களில் கண், சர்மம், மூக்கு, நாக்கு ஆகிய நான்குக்கும் ஒரு புஷ்பம் இன்பம் ஊட்டுவதாகத் தெரிகிறது. கண்ணுக்கு ரொம்பவும் அழகான ரூபம் பூவுக்கு இருக்கிறது. சர்மத்துக்கு ஸுகமாக அதன் ம்ருதுத்தன்மை, மூக்குக்கு நல்ல ஸுகந்தம். நாக்குக்கு ருசியான தேன். பாக்கி இருப்பது காது. அந்தக் காதுக்கு இன்பமான வண்டுகளின் ரீங்காரத்தையும் ஒரு புஷ்பம் தன் தேனைக்கொண்டு வரவழைத்துவிடுகிறது! ஸுமநஸ் என்றல் அழகானது என்றும் அர்த்தம்.

இப்படி நல்ல மனம், அழகு, தேவர்கள், புஷ்பம் ஆகிய நாலுக்கும் 'ஸுமனஸ்' என்று பெயரிருப்பதை வைத்துச் சிலேடை செய்து பல ச்லோகங்கள் உண்டு. (ஸ்ரீ அனந்த ராம) தீக்ஷிதர் பிராபல்யப் படுத்திவரும் மஹிஷாஸுர மர்த்தினி ஸ்தோத்ரத்தில் கூட இப்படி 'ஸுமநஸ் - ஸுமநஸ் ஸுமநஸ் - ஸுமநஸ் - (ஸுமநோஹர) என்று மூன்று நாலுதரம் அடுக்கிக்கொண்டு போயிருக்கிறது. 'நல்ல மனம் கொண்ட தேவர்கள் அர்ச்சனை பண்ணுகிற அழகான புஷ்பங்களின் நிரம்பவும் மநோஹரமான

காந்தியுடன் கூடியவளே !' என்று ஸ்தோத்தரிக்கும்போது, 'நல்ல மனம்', 'தேவர்கள்', 'அழகு', 'புஷ்பம்', 'நிரம்பவும் மநோஹரமான' என்கிற ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு 'ஸுமந'வைப் போட்டு அழகாக ச்லோகம் அமைந்திருக்கிறது.

தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுபவர் பிள்ளையார் என்று சொல்லும்போதே நல்ல மனம்கொண்ட எவரானாலும் அவரை பூஜை பண்ணிவிடுகிறார்கள் என்றும் தெரிவித்துவிடுகிற மாதிரி ''வாகீசாத்யா: ஸுமநஸ:'' என்று, தேவர்களைக் குறிப்பிடும் இந்த ஸுமனஸ் என்ற பெயரால் சொல்லியிருக்கிறது. நல்ல மனமுள்ளவரெல்லாம் ஒருத்தரைப் பூஜை பண்ணுகிறார்கள் என்றால், அப்படிப் பூஜிக்கப்படுபவரும் ரொம்ப நல்ல மனஸ் படைத்தவராகத்தானே இருக்கவேண்டும்?

ஆனைக்கா ஆனைமுகன் - பிள்ளையாருடைய மனஸ் எத்தனை நல்லது என்பதற்கு ஒன்று சொல்லிவிட்டால் போதும். ஒருத்தரின் கிட்டேயே கோபம் நெருங்க முடியாது; மஹா கோபிஷ்டர்கூட அவருக்கு முன்னால் தானாகவே சாந்தமாகிவிடுவாரென்றால் அப்படிப்பட்டவர் வெகு நல்ல மனம், உயர்ந்த அன்புள்ளம் படைத்தவராகத்தானே இருக்க வேண்டும்? இப்படி ஒரு உதாஹரணம் பிள்ளையார் விஷயமாக இருக்கிறது. நம் எல்லோரிடமும், ஈ எறும்பிலிருந்து ஆரம்பித்து அத்தனை ஜீவராசிகளிடமும் பரம கிருபை யோடு இருக்கக்கூடிய ஒருவர் யார்? ஸாக்ஷாத் அம்பாள் தான். இத்தனை ஜீவராசிகளுக்கும் தாயாக இருக்கப்பட்ட அகிலாண்ட ஜனனி அவள்தானே? அப்படிப்பட்ட அந்த அகிலாண்டேச்வரியே ஒரு ஸமயம் உக்ர ரூபம் கொண்டிருந்தாள். ஜம்புகேச்வரத்தில் (திருவானைக் காவில்) இருக்கப்பட்ட அகிலாண்டேச்வரி கலிகாலத்தில் ஜனங்கள் போகிற போக்கைப் பார்த்து இப்படி உக்ரக் கோலமாக ஆகிவிட்டாள். ஸகல சக்தியும் அவள்தானகையால் அன்பில் பரம ஸௌம்யமான லலிதாம்பாளாக இருக்கப்பட்ட அவளே கோபம் வந்தால் அதன் உச்சியில் காளியாயிருப்பாள். இப்போது அப்படித்தான் ஆகியிருந்தாள்.

கலியைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதற்காக அவதாரம் செய்திருந்த நம்முடைய ஆசார்யாள் அங்கே வந்தார். பரமேச்வராவதாரமானதால் அவரால் உக்ரகோலத்திலிருக்கிற அம்பாளிடமும் போகமுடியும். ஆனாலும் அவர் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பிள்ளையாரின் அன்பு மனப் பெருமையை உலகத்துக்குத் தெரிவிக்க நினைத்தார். அதனால்

அம்பாளுககு நேர் எதிரே, கோவில் முடிந்து மதில் வந்துவிடுகிற அவ்வளவு தூரத்திலே, பெரிசாக ஒரு பிள்ளையாரை ப்ரதிஷ்டை பண்ணிவிட்டார்!

அவ்வளவுதான்! செல்லப்பிள்ளை எதிரே இருக்கிறான் என்றதும் அம்பாளுடைய அத்தனை உக்ரமும் போன இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது! அநேக விநாயக மூர்த்தங்களில் ஒன்றுக்கு 'செல்லப் பிள்ளையார்' என்றே பெயர்! அப்படிப்பட்ட பிள்ளையின் அன்பு மன விசேஷத்தால் அம்பாளுக்கும் கோபம் போய் வாத்ஸல்யம் பிறந்தது.

அப்போது அம்பாளை விட்டுப் போயிருந்த கோபம் மறுபடியும் ஒருபோதும் அவளிடம் திரும்பிவிடக் கூடா தென்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். அதனால் அந்த உக்ர கலைகளை அப்படியே யந்த்ராகாரமான இரண்டு தாடங்கங்களில் ஆகர்ஷித்துச் சமனம் செய்தார். அந்தத் தாடங்கங்களை அம்பாளின் காதுகளிலேயே அணிவித்தார்.

தாடங்கம் ஸௌமங்கல்யத்துக்கு (ஸுமங்கலித் தன்மைக்கு)ச் சின்னம். அமிருதத்தைச் சாப்பிட்டவர்களாயிருந்தபோதிலும் மற்ற தேவர்களெல்லாம் அழிவடைகிற மஹாப்ரளயத்திலுங்கூட, அவர்கள் அமிருதம் சாப்பிட்ட போது தான் ஒருத்தர் மட்டும் காலகூட விஷத்தைச் சாப்பிட்டவர், அந்தப் பரமேச்வரன் மட்டும் எப்படி அழியாமலிருக்கிறார் என்று ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் ஒரு கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார். உடனே அதற்கு ரத்னச் சுருக்கமாகப் பதிலும் சொல்லிவிடுகிறார். "தவ ஜநநி தாடங்க மஹிமா: அம்மா! இது உன் தாடங்கத்தின் மகிமைதான்" என்கிறார்.

இப்படி அவளுடைய பாதிவ்ரத்ய (கற்பு நெறி)ப் பெருமைக்குரிய தாடங்கத்தில் உக்ரகலையை ஆகர்ஷித்ததோடு, அதற்கு முந்தியே அவளுடைய வாத்ஸல்யப் பெருமையைக் காட்டுவதாக ப்ரிய வத்ஸலனை பிள்ளையாரை அவளுக்கு முன்னால் ப்ரதிஷ்டை பண்ணிவிட்டார்.

ஜம்புகேச்வரம், திரு ஆனைக்கா என்ற இரண்டு பேர்களிலுமே பிள்ளையார் ஸம்பந்தமிருக்கிறது. ஜம்பு என்பது நாவல் மரம். அந்த க்ஷேத்ரத்தில் வெண்ணாவல் மரம்தான் ஸ்தல வ்ருக்ஷம். பிள்ளையாருக்கு ரொம்பப் பிடித்தது நாவல் பழம். 'கபித்த ஜம்பூபல ஸார பக்ஷிதம்' என்று ஸ்தோத்ரம் சொல்கிறோம். பிள்ளையாரின் பரம பக்தையான அவ்வையாருக்கு ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி போட்ட சுட்ட பழமும் நாவல்தான். 'திரு ஆனைக்கா' என்கிறபோதும் அதிலே 'ஆனை' வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு கஜானன மூர்த்தியை ஞாபகப்படுத்துகிறது. ஈச்வரனே ஆசார்ய ரூபத்தில் அவதாரம்

செய்தபோது ஈச்வரிக்கு, அகிலாண்ட ஈச்வரிக்கு முன்னால் சிவ-சக்தி தம்பதியரின் ப்ரிய ஸுதனை பிள்ளையாரை ப்ரதிஷ்டை செய்தது விசேஷம். கருணாமூர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட பராசக்திக்குமே கூடக் கோபம் ஏற்பட்டாலும், அது போய் அவள் குளிர்ந்த மனஸோடு லோகத்துக்கு அநுக்ரஹம் பண்ணும்படியாக மாற்றிவிடும் சக்தி பிள்ளையாருக்கு இருக்கிறது. 'சக்தி' என்றால் அவர் ஏதோ பெரிசாக மந்த்ரம் போட்டோ, அல்லது வேறே ஏதாவது பண்ணியோ அந்தப் பராசக்தியை மாற்றவேண்டுமென்றில்லை. இவர் அவள் கண்ணிலே பட்டுவிட்டால் அதுவே போதும். அன்பே வடிவமான விநாயக ரூபத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் அம்பாளின் கண் வாத்ஸல்ய வர்ஷம் பொழியத் தொடங்கிவிடும். அத்தனை நல்ல மனஸ் அவருக்கு ! ஸுமனஸாகிய அவரை வாகீசாதி ஸுமனஸர்கள் நமஸ்கரித்து ஸகல கார்ய ஸித்தி பெறுகிறார்கள்.

வாகீசர் யார் ? திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகளுக்கு அப்படிப் பேர் என்பது தெரிந்திருக்கலாம். மருள்நீக்கியார் என்பதே அவருக்கு இயற்பெயர். பிற்பாடு அவர் சமணமதத்தில் சேர்ந்து அதிலே ஒரு முக்ய புருஷரானபோது தர்மஸேனர் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டார். அதற்கும் பிற்பாடு அவர் மறுபடியும் நம்முடைய மதத்துக்கே திரும்பித் திருவதிகையில் தம்முடைய முதலாவது தேவாரத் திருப்பதிகம் பாடியவுடன் பரமேச் வரனின் வாக்கே அசரீரியாக எழுந்து அவருக்கு 'நாவுக்கரசு' என்ற பெயரைச் சூட்டியது. 'நாவுக்கு அரசு' என்பதற்கு ஸம்ஸ்க்ருதம் 'வாகீசர்'. வாக் - சொல், ஈசர் - அரசர். நாவுக்கரசர் என்பது சொல்லுக்கு அரசர் என்பதால் தானே? இதற்கும் அப்புறம் திருஞானஸம்பந்தர் அவரை 'அப்பரே !' என்று அழைத்ததால் அப்பர் என்றும் அவருக்கு ஒரு பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஆனால் இங்கே (பிள்ளையார் ச்லோகத்தில்) சொல்லும் வாகீசர் என்பது அப்பர் ஸ்வாமிகளல்ல. வாகீசர் முதலான தேவர்களைப் பற்றியல்லவா இங்கே சொல்லியிருக்கிறது. தேவஜாதியில் வாகீசர் என்பது யார்?

இரண்டு தேவர்களுக்கு அந்தப் பெயருண்டு. ஒருவர் ப்ருஹஸ்பதி. மற்றவர் ப்ரம்மா. 'ப்ருஹஸ்பதியோ?' என்று கேட்கிற அளவுக்கு விசேஷமான புத்தி ப்ரகாசம் பெற்ற தேவகுரு, வியாழன் என்று சொல்கிறோமே, அவர். ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் மஹா கெட்டிக்காரரானதால் வாகீசர் எனப்படுபவர். பேச்சில்வல்ல வாகீசர் அவர். வாகீசர் என்றே அர்த்தம் கொடுப்பதாக 'கீஷ்பதி' என்ற பெயரும் அவருக்கு உண்டு. ப்ருஹஸ்பதியை ப்ரஹ்மணஸ்பதி

என்றும் வேதம் சொல்லும். அறிவும் வித்வத்தும் உருவமான அவருக்குப் பிள்ளையார் ஸம்பந்தம் விசேஷமாக உண்டு. 'வேதகால ப்ரஹ்மணஸ்பதிதான் புராணகால விக்நேச்வரர்' என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்வார்கள். விநாயகமூர்த்தியின் ஆவாஹனத்தில் பிரஸித்தமாக வழங்கும் வேத ரிக்கே ப்ரஹ்மணஸ்பதிக்கானதுதான்.

தேவர்கள் விதிப்படி குருமுகமாகப் பிள்ளையார் வணக்கம் செய்கிறார்களென்று காட்டுவதற்காக 'வாகீசாத்யா: ஸுமநஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறதென்று உள்ளர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம். தேவகுருவே பிள்ளையாருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிச் சீடர்களான தேவர்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டுகிறார் என்று தொனிக்கிறது.

வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியின் பதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் வாகீசர் என்ற பெயருண்டு. 'வாக்' என்றாலே ஸரஸ்வதி. ஸரஸ்வதீ காந்தர் வாகீசர். பொதுவாக 'ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள்' என்று சொல்வதே வழக்கமாதலால் இங்கே 'வாகீசாதி ஸுமனஸர்கள்' என்று வருவதைக் கொண்டு, வாகீசர் என்பது ப்ரம்மாவைக்குறிக்கும் என்றே வைத்துக்கொள்ளலாம். ப்ரம்மாவுக்கு உள்ள பல பெயர்களில் 'வாகீச' என்பதைச் சொல்லியிருப்பதால் அறிவுக்கும் வித்வத்துக்கும் தெய்வம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியின் பதி அவர் என்றால், அவள் தானே அறிவுக்கும் வித்யைக்கும் அதிதேவதையாயிருப்பவள்?

ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா. ஸ்ருஷ்டி என்றவுடன் காலம் என்ற தத்வத்தைத்தான் முதலில் நினைக்கிறோம். காலத்தை அளப்பதற்குத்தான் வருஷம் என்ற அளவுகோலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் வருஷப் பிறப்பில் பஞ்சாங்க படனம் பண்ணும்போது ப்ரம்மாவை முதலில் சொல்லி, அப்பேர்ப்பட்ட ப்ரம்மா முதலான தேவர்கள் நமஸ்காரம் பண்ணும் விக்நேச்வரருக்கு வந்தனம் செலுத்துவது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

ப்ரம்மாவை வாகீசர் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பதால் வாக்கு ஸம்பந்தமாக, அதாவது வாக்கு குறிப்பிடும் அறிவு, வித்வத், வித்யை, இலக்கியம் முதலானவற்றில் மேற்கொள்ளும் எல்லா முயற்சியையும் நிர்விக்னமாக நிறைவேற்றித் தர விக்நேச்வர பூஜை அவசியம் என்று தெரிகிறது. தொன்றுதொட்டு இந்த நம்பிக்கைப்படிதான் ஒரு சுவடி எழுதத் தொடங்கும்போது, அது எந்த விஷயம் பற்றிய சுவடியாயிருந்தாலும் ஸரி, ஆரம்பத்தில் ''ஸ்ரீ கணபதயே நம:'' என்று போடும் வழக்கம் அநுஸரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. *(பக் 57)*

கால தத்வத்தை ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர் என்ற முறையில் ப்ரம்மா ஞாபகப்படுத்துவதால் அவரால் வழிபடப்பெறும் பிள்ளையாரை வருஷம் தொடங்கும் போது நமஸ்காரம் பண்ணவேண்டுமென்பது போலவே, அவர் (ப்ரம்மா) வாகீசர் என்ற ஸரஸ்வதிகாந்தனுயிருப்பதால், அவர் வழிபடும் பிள்ளையாரை எந்தப் புஸ்தகத் தொடக்கத்திலும் நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்றாகிறது!

இதனால்தான் இந்த ('வாகீசாத்யா: ஸுமநஸ:'' என்ற) ச்லோகத்தையே ஆதி காவ்யமான ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பாராயணம் பண்ணும்போதும் மங்கள ச்லோகமாக முதலில் சொல்கிறோம். அதற்கப்புறம்தான் ஸரஸ்வதியைக் குறித்ததான ''தோர்பிர்யுக்தா'' ச்லோகம் சொல்வது.

இதிஹாஸ காவ்யம் ஒன்று என்றால் அதன் ஆரம்பத்தில் வாக்தேவியாயும் வித்யாதிதேவதையாகவும் இருக்கப்பட்டவளை ஸ்தோத்தரிப்பதே பொருத்தம், அதுவே போதும் என்று தோன்றலாம். ஆனால் அவளுக்கும் முந்திப் பிள்ளையாரை ஸ்தோத்ரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏன் இப்படி? அவளை நாம் ஸ்தோத்தரிப்பதற்கே ஏதாவது விக்னம் ஏற்பட்டுவிட்டால் என்ன பண்ணுவது? அதனால் முதலில் விக்னங்களைப் போக்கடிக்கும் விக்நேச்வரரை ஸ்தோத்தரிக்க வேண்டியதாகிறது.

இதைவிடவும் முக்யமாக இன்னொரு காரணமும் உண்டு. நாம் ஸ்தோத்தரிக்க முடியாமல் நமக்குத்தான் விக்னம் ஏற்படுமென்றில்லை. நாம் ஸ்தோத்தரிக்கும் தேவதை நமக்கு அநுக்ரஹம் பண்ணமுடியாமல் அந்த தேவதைக்கும் ஏதாவது விக்னம் ஏற்படலாம். புராணங்களைப் பார்த்தால் தெரியும், ஸாக்ஷாத் பார்வதி பரமேச்வரர்கள், மஹாவிஷ்ணு, அவருடைய அவதாரங்கள், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி முதலானவர்களுக்குக்கூடச் சில ஸந்தர்பங்களில் எடுத்த கார்யத்தை முடிக்கமுடியாமல் விக்னங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்போது அந்த தெய்வங்களும் விக்நேச்வரருடைய ஸஹாயத்தைக் கோரிப்பெற்று, அவருடைய அருளாலேயே விக்னத்திலிருந்து நிவாரணம் பெற்றிருக்கிறார்கள். (ப.85) ப்ரம்மாதி தேவர்களும் இவரை நமஸ்கரித்தே க்ருத க்ருத்யர்களாவார்களென்று தானே (ஆரம்பத்தில் சொன்ன) ச்லோகத்திலும் பார்த்தோம்? அதனாலேயே இவருடைய துணை அவர்களுக்கு இல்லாவிட்டால் அவர்களுடைய கார்யங்களும் நிறைவேறாமல் விக்னம் ஏற்படுமென்று தெரிகிறதல்லவா? ஒரு காவ்ய ஸ்ருஷ்டியாயிருந்து அதன் ஆரம்பத்தில் ஸரஸ்வதியை

ஸ்துதிப்பதாலும், இதே மாதிரி, தனலாபத்துக்காக லக்ஷ்மியை ஸ்துதிப்பதாலும், நோய் நொடி தீருவதற்காக ஸூர்ய நாராயணனை ஸ்துதிப்பதாலும், எந்த லக்ஷ்யத்தை முன்னிட்டு எந்த ஸ்வாமியை ஸ்துதிப்பதானாலும், அந்த ஸ்வாமியின் கார்யத்துக்கும் விக்னம் ஏற்படாமல் ரக்ஷிக்கும் பிள்ளையாரைத்தான் முதலில் ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ருத்ராபிஷேகமாக இருக்கட்டும், சண்டி ஹோமமாக இருக்கட்டும், வேங்கடரமண ஸ்வாமி ஸமாராதனையாக இருக்கட்டும், எந்தச் சடங்காகத்தான் இருக்கட்டும், பிள்ளையாருக்கு 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக்கொள்ளாமல் எதுவும் தொடங்குவதில்லை! பிரம்மாதி தேவதைகளில் யாரானாலும் தங்கள் காரிய நிறைவேற்றத் துக்காக அவர்களும் இவரை நமஸ்கரித்தாக வேண்டியிருக்கிறது என்பதாலேயே அவர்களிடம் நாம் ஒரு கார்யத்தை எதிர்பார்த்துப் போய் வழிபாடு நடத்தும் போது, அவர்களுக்கும் முந்தி இவரை வழிபடவேண்டுமென்று விதி ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

மன்னார்குடிப் பெரியவாள் - கொஞ்சம் வேடிக்கை கலந்த மாதிரி இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு பெரியவர் ச்லோகம் பண்ணியிருக்கிறார். 'பெரியவர்' என்றேன். அவரைப் 'பெரியவா(ள்)' என்றே தான், பெயரைச் சொல்லாமல், மரியாதையாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். என் மாதிரி ஒரு மடாதிபதியாக இருப்பவரைப் 'பெரியவா' என்பதில் விசேஷமில்லை. ஸ்வயமான யோக்யதை இல்லாவிட்டாலுங்கூட, ஸ்தானத்திலேயே எங்களுக்குப் 'பெரியவர்' பட்டம் கிடைத்துவிடும். நான் சொல்கிற பெரியவர் மடாதிபதி இல்லை. அதற்கடுத்த படியாக லோக கௌரவத்தைத் தன்னுடைய ஆச்ரமத்திலேயே ஸம்பாதித்துவிடுகிற (மடாதிபதியாக இல்லாத) ஸந்நியாஸிகூட இல்லை. க்ருஹஸ்தராகவே வாழ்க்கை நடத்தியவர். ஆனால் "குலபதி" என்று புகழக்கூடிய அளவுக்கு ஏராளமான சிஷ்யர்களுக்கு குருகுலம் நடத்திப் பல மஹாவித்வான்களை உருவாக்கிய மஹா மஹோ பாத்யாயராக இருந்தவர். ஸந்நியாஸிகளுங்கூட வந்து பாடம் கேட்டுக்கொண்டு போகும்படியான அப்பேர்ப்பட்ட பாண்டித்யத்தோடு கூடியிருந்தவர். மஹா பண்டிதர் என்பது மட்டும் அவர் பெருமையல்ல. உயர்ந்த குணவானாகவும் இருந்தார். சிவபக்தியில் சிறந்தவர். பரம ஆசார அநுஷ்டானத்தோடுகூட ரொம்பவும் சீலராக வாழ்ந்த பெருமையும் அவருக்கு உண்டு. ஞானம், சீலம் இரண்டிலும் பெரியவராக இருந்த அவரைத்தான் 'பெரியவாள்' என்றேலோகம் சொல்லிற்று. அடையாளம்

தெரிவதற்காக, அவர் வாழ்ந்துவந்த ஊரின் பெயரைச் சேர்த்து ''மன்னார்குடிப் பெரியவாள்'' என்று சொல்வார்கள். உயர்ந்த அறிவு, சிறந்த ஒழுக்கம் இரண்டும் கூடிய அவர் 19-ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பம் வரை ஸுமார் தொண்ணூறு வயசு ஜீவியவந்தராக இருந்து 'ஞான-சீல-வயோ வ்ருத்தர்' என்கிற புகழ்ச் சொல்லுக்கு முற்றிலும் உரியவராக இருந்தார். மஹானாகிய அப்பைய தீக்ஷிதரின் வம்சத்தில் வந்த அவருடைய சர்மன் த்யாகராஜர் என்பது. அவர் யாகங்கள் செய்ததால் 'த்யாகராஜ மகி' என்று தம்முடைய நூல்களில் தம்மைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். 'மகம்' என்றால் யாகம். சின்ன வயஸில் அவரை வீட்டிலே பெரியவர்கள் கூப்பிட்ட பேர் ராஜு. அதனால் ராஜு சாஸ்திரிகள் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் பேச்சு வழக்கில் 'மன்னார்குடிப் பெரியவா'தான். ஊர் உலகமெல்லாம் பெரியவா என்று அழைத்தாலும் ரொம்பவும் அடக்கத்தோடு எளிமையாக இருந்தவரவர். அவருடைய குருமார்களில் கோபாலாசாரியார் என்பவர் ஒருவர். பிற்காலத்திலே இந்த கோபாலாசாரியாரின் புத்திரர் மன்னார்குடிப் பெரியவாளிடம் படித்த மாணவர்களில் ஒருவரானார். இவர் பெரியவாளைவிட வயஸில் சிறியவர். அதோடு சிஷ்யர். அப்படியிருந்தும், குருபுத்ரனுக்கு மரியாதை காட்டவேண்டும் என்ற வழக்கை அநுஸரித்து இவர் வகுப்புக்கு வரும்போது இவருக்கு குருவான மன்னார்குடிப் பெரியவாளே எழுந்திருந்து நிற்பாராம்! பக்தி ச்ரத்தை, ஆசாரம், ஸத்குணங்கள், அபாரமான வித்வத் இத்தனையும் பெற்று, ஸந்நியாஸிகளுக்கும் பாடம் சொன்னவரானாலும் அவர் கடைசி மட்டும் ஸந்நியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வில்லை. ''நமக்கு ஏது அவ்வளவு யோக்யதை?'' என்றே சொல்வாராம். அத்தனை அடக்க ஸம்பத்து!

அவருக்கு மஹாமஹோபாத்யாய பட்டம் சூட்டிய திலேயே இப்படி (அவரது அடக்க குணத்தைக் காட்டுவதாக) ஒரு விஷயம் உண்டு. (1887-ல்) விக்டோரியா பட்டமேறிய கோல்டன் ஜூபிலி கொண்டாடியபோது, இந்தியாவின் பழைய வழக்கத்தை அநுஸரித்து இனிமேல் வெள்ளைக்கார ராஜாங்கமும் பண்டிதோத்தமர்களுக்கு 'மஹா மஹோ பாத்யாய' பட்டம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணினார்கள். அதன் பிரகாரம் முதல் வருஷமே வடக்கத்தி வித்வான் ஒருவருக்கும், தெற்கத்தி வித்வான் ஒருவருக்கும் டைட்டில் தருவது என்று தேர்ந்தெடுத்தபோது அவர்களில் ஒருவராக இருந்த தெற்கத்திக்காரர் நம்முடைய மன்னார்குடிப் பெரியவாள்தான். ஆனாலும் அவருக்கு இந்த விஷயம்

தெரிவிக்கப்பட்டபோது, 'பூர்வ காலத்தில் மஹாபெரிய வித்வான்களுக்கே கொடுத்து வந்த இந்தப்பட்டம் எனக்கா? அவ்வளவு யோக்யதை இல்லவே இல்லே' என்று சொல்லிச் சும்மா இருந்துவிட்டாராம். பாடம் சொல்வது, சிவ பூஜை பண்ணுவது என்று இருந்துகொண்டிருந்தார். ராஜாங்கத்தில் இவருக்காகக் காத்துக் காத்துக் பார்த்தார்கள். டில்லிக்குப் போகாவிட்டாலும் கிட்டத்தில் இருக்கிற தஞ்சாவூருக்காவது போய் கலெக்டரிடமிருந்து டைட்டிலே ராஜமரியாதையோடு பெறுவாரா என்று காத்துப் பார்த்தார்கள். விநய ஸம்பன்னரான இவருக்கோ அந்த எண்ணமேயில்லே ! ஸன்னதுகளே அவருடைய வீட்டுக்கே அனுப்பி வைத்தபோதுதான் மறுக்க முடியாமல் ஏற்றுக்கொண்டார்.

வித்யை இருந்தால் தலைக்கனமும் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்றில்லாமல் நேர் வித்யாஸமாக இருந்தார். வித்யாரம்பத்திலேயே விநாயகரை வந்தனம் செய்வதாலும், எந்த சாஸ்த்ரமாயிருந்தாலும் அதற்கான புஸ்தகத் தொடக்கத்திலேயே பிள்ளையார் ஸ்துதிக்கப்படுவதாலும் உண்மையான வித்வானொருவன் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்று காட்டிய அந்தப் பெரியவரைப் பற்றிச் சொல்வ தெல்லாமும் விக்நேச்வர ப்ரீதிதான். நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தை விட்டு எங்கோ போய்விட்டதாக ஆகாது.

அந்தப் பெரியவர் பண்ணியிருக்கும் க்ரந்தங்களில் 'ந்யாயேந்து சேகரம்' என்பது ஒன்று. அது அத்வைத வேதாந்தம், தர்க்க சாஸ்த்ரம் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த புஸ்தகம். தர்க்க சாஸ்த்ரம் என்று பொதுவாகச் சொல்வதற்கு 'ந்யாய சாஸ்த்ரம்' என்றே பெயர். அதனுல் தான் அந்த சாஸ்த்ரத்தை ஸம்பந்தப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இந்த நூலுக்கு 'ந்யாயேந்து சேகரம்' என்று பேர்.

'ந்யாய பாஸ்கரம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் இருக்கிறது. அது அனந்தார்யர் என்பவர் எழுதியது. அத்வைத வேதாந்த க்ரந்தங்கள் சிலவற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் தர்க்க வாதங்கள் சரியானவையில்லே என்று கண்டனம் செய்து தர்க்க ரீதியாக எழுதப்பட்ட புஸ்தகமே 'ந்யாய பாஸ்கரம்'. அதில் சொல்லியிருக்கும் வாதங்கள்தான் சரியில்லே என்றும், அத்வைத க்ரந்தங்களின் வாதங்கள் சரியானவையே என்றும் நன்ருக அலசி மன்னுர்குடிப் பெரியவர் எழுதிய மறுப்பு நூல்தான் 'ந்யாயேந்து சேகரம்'. ந்யாய சாஸ்திரத்தில் தம்முடைய புஸ்தகம் ஸுர்யன் மாதிரி ப்ரகாசிப்பது என்று பொருள்பட அனந்தார்யர் 'ந்யாய பாஸ்கரம்' என்று பெயர் வைத்தார். ஸுர்யன் அஸ்தமித்தபின் குளுகுளுவென்று நிலாவைக் கொடுத்துத் தாபசாந்தி செய்வது சந்திரன். சந்திரனுக்கு

இந்து என்றும் பெயர். ந்யாய பாஸ்கரத்தின் வாதங்களை அஸ்தமிக்கப் பண்ணி ஸஹ்ருதயர்கள் மனஸுக்குச் சந்திரிகை மாதிரி ஜிலுஜிலுவென்றிருப்பது தம்முடைய மறுப்பு நூல் என்று காட்டும் விதத்தில் நம்முடைய பெரியவர் தம் புஸ்தகத்துக்குப் பெயர் வைக்க எண்ணினர். ஆகையால் இதற்கு அவர் 'ந்யாயேந்து' என்று பேர் வைத்திருந்தாலே போதும். ஆனல் அடக்க குணமுள்ள அவர் தாம் ஸ்வயமாக இப்படி ஒரு பெரிய நூல் எழுதியதாக நினைக்காமல் ஈச்வர ப்ரஸாதமாகவே எழுதியதாகத்தான் நினைத்தார். அதனல் தாம் வைக்கும் பேர் ஈச்வரனையும் ஞாபகப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். சந்திரன், சிவன் இருவரையுமே ஞாபகப்படுத்துவதாக 'சந்திரசேகர' என்ற பெயர் இருக்கிறதல்லவா? இதையே 'இந்து சேகர' என்றும் சொல்வார்கள். அதனல் தான் 'ந்யாய இந்து சேகரம்''. என்று தம்முடைய புஸ்தகத்துக்குப் பெயர் வைத்துவிட்டார். தலையாக, உச்சியாக விளங்குவது 'சேகரம்'. அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டி அந்த, ஸம்பிரதாயப் புஸ்தகங்களில் கூறியுள்ள வாதங்கள் தர்க்க சாஸ்த்ர ரீதியாக ஸரியானவையே என்று அழுத்தமாக நிரூபிக்கும் தலைசிறந்த நூலாக 'ந்யாயேந்து சேகரம்' விளங்குகிறது.

கும்பகோணத்தில் நமது மடத்துப் பரம குரு ஸ்வாமிகள் ★ அத்வைதப் பிரசாரத்துக்காக அத்வைத ஸபா என்று ஆரம்பித்துவைத்து, அது நம்முடைய ஸித்தாந்தத்துக்காக நல்ல ஸேவை செய்துவருகிறது. அதில் வருஷா வருஷம் நடத்தும் பரீக்ஷைகளில் 'ந்யாயேந்து சேகரம்' குறித்தும் ஒரு பரீக்ஷை இருக்கிறது. இதில் சிறப்பாகத் தேறி முதல் பரிசு வாங்குவதுதான் ஸபையின் தலைசிறந்த ஸம்மானமாகக் கருதப்படுகிறது என்பதிலிருந்து நூலின் சிறப்பு புரியும். (அத்வைத ஸபாவின் ஆரம்ப வருஷங்களில் நம்முடைய சாஸ்த்ரிகள் அதில் முக்யமான அங்கம் வஹித்திருக்கிருர்.)

பிள்ளையாரும் தர்க்க சாஸ்திரமும்- ஸரி, தர்க்க சாஸ்த்ரத்துக்கும் பிள்ளையாருக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? தர்க்க சாஸ்த்ரத்தில் 'இதனல் இது இப்படி' என்று காரண - காரியங்களை அறிவு ரீதியில் இசைத்துக் காட்டி வகுத்துள்ள விதிகளுக்கு 'ந்யாயம்' என்று பெயர். அதனல் தான் அந்த சாஸ்த்ரத்துக்கே 'ந்யாயம்' என்று விசேஷப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உவமைகளைக் கொண்டும் நமக்குப் புரியுமாறு பல

★ ஸ்ரீ சரணர்களின் குருவின் குருவான ஆருவது சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் 1894ல் அத்வைதஸபையைத் தொடங்கினார்.

'ந்யாய'ங்களை வகுத்துத் தந்திருக்கிறது. ந்யாய சாஸ்த்ர நூல்களில் சொல்லியிருப்பவற்றோடு ஆன்றோர் வசனத்திலும் பொது வழக்கிலும் பிறந்த இப்படிப்பட்ட அநேக ந்யாயங்களும் உள்ளன. உதாஹரணமாக: உத்தேசமில்லாமல் தற்செயலாக ஒன்றை அடுத்து இன்றொன்று நடக்கும்போது 'காக்கை உட்காரப் பனம் பழம் விழுந்தது' என்கிறோமல்லவா? இதற்குக் 'காக - தாளீய ந்யாயம்' என்று பெயர். 'தாளி' என்றால் பனை. 'தாலி'கூட அதிலிருந்து வந்ததுதான். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ல'வுக்கும் 'ள'வுக்கும் பேதம் கிடையாது.

'இன்ன அடிப்படையினால் இது இப்படி நிரூபிக்கப்படுகிறது' என்று காட்டுவனவாக ந்யாயங்கள் என்று பல உண்டு என்று சொன்னேனல்லவா? ஒரு புஸ்தகம் என்றிருந்தால் அதில் முதலில் 'மங்களச்லோகம்' என்று இருக்கும். 'பாயிரம்', 'கடவுள் வணக்கம்' என்றெல்லாம் சொல்வது இதைத்தான். சற்றுமுன் சொன்னாற்போல், இப்படிப்பட்ட மங்கள ச்லோகங்களில் எடுத்த எடுப்பில் உள்ளது பிள்ளையாரைப் பற்றியதாகத்தானிருக்கும். 'ந்யாய ஸம்பந்தமாக நாம் எழுதுகிற இந்தப் புஸ்தகத்தில் ஆரம்ப ச்லோகமாயிருக்க வேண்டிய பிள்ளையார் ஸ்துதியிலேயே ஏதாவதொரு ந்யாயத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு கொடுத்து விட்டால் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கும்?' என்று ராஜு சாஸ்த்ரிகள் (மன்னார்குடி பெரியவர்கள்) நினைத்தார். மஹாபண்டிதரானதால் நினைத்தபடியே ச்லோகம் பண்ணி விட்டார். பிள்ளையாரை அதுதான் தர்க்க சாஸ்த்ரத்தோடு ஸம்பந்தப்படுத்திவிடுகிறது.

''பெரியவா''ளின் பிள்ளையார் ச்லோகம்

அப்யந்யாமரம் ஆரிராதயிஷதாம் யத் பாத பங்கேருஹ-
த்வந்த்வாராதநம் அந்தராயஹறதயே கார்யம் த்வவச்யம் விது: ।
த த் - ஹேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யம் ஏகம் பரம்
ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரோ த்வைமாதுரோऽவ்யாத்ஸந: ॥

இதுதான் 'ந்யாயேந்து சேகர'த்தின் மங்கள ச்லோகம்.

இதற்கு என்ன அர்த்தமென்றால்: 'வேறே ஏதோ ஒரு தெய்வத்தை, அதாவது விக்நேச்வரர் அல்லாத இன்னொரு தெய்வத்தை, பூஜை பண்ண விரும்புகிறவர்கள்கூட தங்களுடைய பூஜையில் ஏற்படக்கூடிய விக்னம் நீங்குவதற்காக விக்நேச்வரருடைய இரண்டு பாத கமலங்களை அவசியம் பூஜிக்கத்தான் வேண்டுமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். பூஜை செய்கிறவன் 'தத்ஹேது ந்யாயம்' தெரிந்தவனாயிருந்தாலோ (வேறே

தெய்வத்தைப் பூஜை பண்ணவேண்டுமென்றே நினைக்காமல்) ஏகப் பரம்பொருளான விக்நேச்வரர் ஒருவரை மாத்திரம் பூஜிப்பதோடு முடித்துவிடுகிறான். இப்படி ஸகல கார்யத்தையும் தாமே பூர்த்தி செய்துதரவல்லவராக உள்ள அந்த விக்நேச்வரர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்' என்பதாகும்.

'தத்-ஹேது' நியாயம் - 'ஹேது' என்றால் காரணம். 'ஏது' என்று தமிழில் சொல்வார்கள். 'ஒய'ரைத் தொட்டால் ஆபத்துக்கு' ஏதுவாகும் என்று சொல்கிற இடத்தில் 'ஏது' என்பது காரணம் என்றுதானே அர்த்தம் கொடுக்கிறது? ஹேதுவுக்கு 'ஆப்போஸிட்' அஹேது. அது பெயரெச்சமாக வரும்போது 'அஹைதுக' என்று ஆகும். பகவான் காரணமே இல்லாமல் காட்டுகிற கருணையை 'அஹைதுக க்ருபா' என்பார்கள். இதேமாதிரி ஒரு ஞானி காரணமேயில்லாமல் காட்டுகிற பக்தியை 'அஹைதுகீ பக்தி' என்று பாகவதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. பக்தி மார்க்கத்திலேயே போகிற பக்தன் பகவானை அடையவேண்டும் என்ற காரணத்துக்காக பக்தி பண்ணுகிறான். ஞானியோ பகவானின் நிர்குண ஸ்வரூபத்தைத் தன்னிலேயே பெற்றுவிட்டவனாதலால், இனிமேல் தான் பகவானை அடையவேண்மென்றில்லை. ஆனாலும் காரணமேயில்லாமல் பரம ஞானிகளும் தன்னியல்பாக உருகி உருகி பக்தி பண்ணியிருக்கிறார்கள். இதைத்தான் பாகவதம் ''அஹைதுகீ பக்தி'' என்கிறது.........

'தத்-ஹேது ந்யாய'த்தில் ஹேது என்றால் காரணம், அதாவது உபாயம். 'தத்' என்ற 'அது' எது? காரணத்தால், உபாயத்தால் அடையும் லக்ஷ்யம், அல்லது பலன். ஒரு பலனை அடையப் பல உபாயங்கள் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனாலும் இவை தாங்களே நேராகப் பலன் தர முடியாமல், நேர்ப் பலன் தருவதாக உள்ள இன்னொரு உபாயத்தின் ஸஹாயம் பெற்றே பலன் கொடுக்க முடியும் என்றும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்போது, இந்த உபாயங்களில் ஒன்றை நாம் கைக்கொண்டால், முதலில் நேர் உபாயத்தை இதற்கு ஸஹாயமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, இது பலன் கொடுக்கக்கூடியதாக ஆவதற்கு உபாயமாக நேர் உபாயத்தை ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளணும். அப்புறம் இதைக் கொண்டு பலனைப்பெறவேண்டும். அந்த நேர் ஹேதுவைக் கொண்டே ''டைரக்டா'க நம்முடைய முக்ய லக்ஷ்யத்தை அடைந்துவிட்டுப் போக வேண்டியதுதானே ? வேறே ஒரு ஹேதுவைக் கொண்டு வருவானேன் ? நேர் ஹேதுவைக் கொண்டு

அந்த இன்னொரு ஹேது பலிக்கும்படிச் செய்வது என்ற இன்னொரு லக்ஷ்யத்தை ('தத்'தை) வேறேஇழுத்துவிட்டுக் கொள்வானேன் ?

இதைத்தான் 'தத் - ஹேது ந்யாயம்' என்று கேள்வி ரூபத்தில் சொல்வது. ''தத் - ஹேதோரேவ தத் - ஹேதுத்வே மத்யே கிம் தேந ? என்பதுதான் அந்தக் கேள்வி.

முதல் 'தத்' என்பது உபலக்ஷ்யம். இரண்டாவது 'தத்' முக்யலக்ஷ்யம். மூன்றுவதாக 'தேந' என்பது குறிப்பிடும் 'தத்தும் உபலக்ஷ்யம்தான். இப்படிப் புரிந்துகொண்டால் அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம், 'உபலக்ஷ்யத்துக்கு உபாயமாயிருப்பதே முக்ய லக்ஷ்யத்துக்கு உபாயமாக இருக்கும்போது நடுவில் உபலக்ஷ்யம் என்ற ஒன்றுல் ஆவதென்ன - உபலக்ஷ்யம் என்று ஒன்றை நடுவில் கொண்டுவருவானேன்?' என்பது

த்ருஷ்டாந்தம் காட்டினுல் தெளிவாகப் புரியும்: அரிசி மூட்டை வாங்கணும். அதுதான் லக்ஷ்யம்-தத். 'கிராமத்தில் பண்ணேயாரிடம் மூட்டை இருக்கும். அவரிடம் போய் வாங்கலாம்' என்று நினைக்கிறோம். பண்ணேயார் ஹேது. ஆனல் அவர் நம்மூர்ப் பலசரக்குக் கடைக்காரர் சிபாரிசு பண்ணினல்தான் மூட்டை போடுவார். இப்படிப் பலசரக்குக்காரர் மூலம்தான் நாம் பண்ணேயாரைப் பிடிக்க வேண்டுமென்னும்போது, முன்னே ஹேதுவாகச் சொன்ன பண்ணேயாரே பலசரக்குக்காரரை கொண்டு நாம் அடைய வேண்டிய (உட)லக்ஷ்யம் ('தத்') ஆகிறார். இதற்குப் பலசரக்குக்காரர் ஹேதுவாகிறார். (உபஹேது.) வேடிக்கை என்ன வென்றல், பலசரக்குக்காரரிடமே அரிசியும் இருக்கிறது. வேறே யாருடைய சிபார்சும் இல்லாமல் அவரே நம்முடைய முக்ய லக்ஷ்யத்திற்கு நேர் ஹேதுவாக இருக்கிறார். இப்படியிருக்கும்போது இவரிடமே அரிசி வாங்க வேண்டியதுதானே? நடுவாந்தரத்தில் பண்ணேயாரை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு, இந்தப் பலசரக்குக்காரர் மூலமே அவரை அரிசி விற்கும்படி பண்ணுவது என்ற கார்யத்தை (இன்னொரு லக்ஷ்யத்தை - 'தத்'தை) வேறே உண்டாக்கிக் கொள்வானேன்? இதோ இந்தக் குத்துவிளக்கில் இந்த (கிழக்கு) முகத்தை ஏற்ற வேண்டுமானால் என்ன செய்யணும் ? ஒரு வத்திக் குச்சியைக் கிழித்து இந்த (கிழக்கு முகத்) திரியை ஏற்றணும். அவ்வளவுதான் பண்ண வேண்டியது. யாராவது, 'முதலிலே அந்தப் பக்க (மேற்கு முகத்) திரியை ஏற்றுங்கள்.

அப்புறம் அந்தத் திரியினால் இதை ஏற்றுங்கள்' என்றால்... (சிரிக்கிறார்கள்) நேரே இந்தத் திரியையே ஏற்றலாமாயிருக்க, மத்தியிலே இன்னொரு திரி எதற்கு ? தத் ஹேதோரேவ - தத் - ஹேதுத்வே மத்யே கிம் தேந

'ந்யாயேந்து சேகர ச்லோகத்தில் இதைப் பிள்ளையாருக்கு எப்படிப் பொருத்தியிருக்கிறது ? (ச்லோக) ஆரம்பத்தில் ஸாதாரண ஜனங்கள் பண்ணுவதைச் சொல்லியிருக்கிறது. படிப்பு வர ஸரஸ்வதி பூஜை. பணம் வரணுமென்று லக்ஷ்மி பூஜை, நேத்ரரோகம் ஸரியாவதற்காக ஸூர்ய நமஸ்காரம் என்றெல்லாம் செய்கிறோம். அதாவது பல பயன்களைப் பெறுவதற்கு ஹேதுவாகப் பல தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்கிறோம். எந்த வழிபாடானாலும் அதற்கு விக்னம் ஏற்படாமலிருக்க ஆரம்பத்தில் மஞ்சள் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து மஹா கணபதிக்கு முதல் பூஜையைப் பண்ணி விடுகிறோம். இதைத்தான் முதல் பாதியில் சொல்லியிருக்கிறோம்.

''அப்யந்யாமரம் ஆரிராதயிஷதாம்'' : இதர தேவதையை பிள்ளையாருக்கு அன்னியமான ஒரு தெய்வத்தை, ஆராதிக்க விரும்புபவர்கள் கூட..... என்ன செய்கிறார்கள் ? அந்த ஆராதனைக்கு ஏற்படக்கூடிய விக்னம் போவதற்காக யாரோ ஒருவருடைய இணையடிக் கமலங்களை ஆராதிப்பது கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய கார்யமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள் ''யத் பாதபங்கேருஹ த்வந்த்வாராதனம் அந்தராய ஹதயே கார்யம் து அவச்யம் விது:'' ''பாத பங்கேருஹ த்வந்த்வம்:'' - இணையடித் தாமரை, த்வந்த்வம், என்றால் இரட்டை. இரண்டு பேர் சேரும்போது உறவு ஏற்படுவதால் அதை 'தொந்தம்' என்று சொல்வது. த்வந்த்வத்திலிருந்து தான் உறவை ஸொந்தம், பந்தம், தொந்தம் என்ற மூன்று பேரில் சொல்கிறோம். 'ஸ்வ' என்றால் 'தான்'. தன்னைச் சேர்ந்து ஸ்வந்தம், அதாவது சொந்தம். பந்தம் என்றால் கட்டு. அன்பினாலே நம்மோடு கட்டுண்டிருப்பதால் உறவுக்காரர்களை பந்தம் என்கிறோம். 'ஆள்கட்டு' என்று கூடச் சொல்கிறோமல்லவா ? இது நல்ல அர்த்தம். இன்னொரு அர்த்தமும் உண்டு. ஸம்ஸாரத்தைத் தானே ஜீவனுக்குப் பெரிய கட்டு என்கிறோம் ? ஸம்ஸார பந்தம் என்கிறோம் ? அந்த பந்தத்தில் கட்டிப் போடுவதில் முக்கியமாக இருப்பதாலும் உறவுக்காரர்களை பந்தம் என்கிறார்கள். ''பந்த''த்திலிருந்து வந்ததுதான் 'பந்து'. இவர்களுக்குள்ளே ஒருத்தனை ஸம்ஸாரத்தில் ரொம்பவும் கட்டிப் போடுவது பெண்டாட்டிதான் என்று நினைத்துத்தான்

அவளையே ஸம்ஸாரம் என்ற சொல்லும் வழக்கம் வந்திருக்கிறது ! இந்த அம்மாள் இன்னொருவருடைய ஸம்ஸாரம் என்கிறோம் ! தொந்தம் என்றாலும் உறவுதான். இரண்டு பேர் உறவாகச் சேர்ந்திருப்பதை த்வந்த்வம் என்பது போலவே இரண்டு பேர் பகையாகிச்சண்டைப் போட்டுக் கொள்வதையும் "த்வந்த்வ யுத்தம்" என்கிறோம்.

"பாத பங்கேருஹ த்வந்த்வம்" தாமரை போன்ற பாத இரட்டை. 'பங்கேருஹம்' என்றாலும் ஒரே அர்த்தந்தான். பங்கம் என்றால் சேறு. சேற்றில் முளைப்பது பங்கஜம் அல்லது பங்கேருஹம். அழுக்கேயில்லாமல் பரம நிர்மலமாக, அழகாக உள்ள தாமரை அழுக்கான சேற்றில் பிறக்கிறது. எங்கே பிறந்தாலும் உயர்வாக, ச்ரேஷ்டமாக உருவாகலாம் என்று ஞாபகப்படுத்துவதற்காக அழகான தாமரைக்குச் 'சேற்றில் பிறந்தது' என்று பேர் வைத்திருக்கிறார்கள். நீரில் நீர் நிலையில் பிறப்பதால் நீரஜம், அம்போருஹம், ஸரஸிஜம், குட்டையைக் குழப்பி உண்டான சேற்றில் உண்டாவதால் பங்கேருஹம். குழம்பிக்கிடக்கிற நம் மனஸிலுள் மலர்ந்திருப்பது பகவானின் பாத தாமரை.

அந்நிய தேவதைகளை ஆராதிக்க விரும்புகிறவர்கள்கூட இந்த யாரோ ஒருவருடைய பாத கமலங்களை நிச்சயம் ஆராதித்தாலே தங்களுடைய தேவதாராதனத்துக்கு இடையூறு இல்லாமல் பண்ணிக் கொள்ளலாமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள் - என்று ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதற்கு, இப்படி அறிந்திருப்பதால் அதற்கேற்ப இந்த யாரோ ஒருத்தருக்கு அவர்கள் பாதபூஜை பண்ணுகிறார்கள் என்றே அர்த்தம். 'அந்தராயம்' என்றால் விக்னம். இடையூறு. 'அந்தராய ஹதயே' விக்ன நிவாரணத்துக்காக. அதற்காக இந்த ஒருத்தரைப் பூஜை பண்ணியே தீர வேண்டுமென்று அவர்கள் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பண்ணினால் நல்லது என்று மட்டுமில்லை. பண்ணியே தீரணும், இது அவச்யம் செய்ய வேண்டிய கார்யம் என்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கார்யம் து அவச்யம் விது:

யார் இப்படி அவசியம் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவரென்று இங்கே சொல்லிவிட வில்லை. 'அபி' (கூட) என்பதை முதலில் போட்டு அப்புறம் விஷயத்தைச் சொல்கிறது போல, முதலிலேயே ஒருத்தரை இன்னாரென்று சொல்லிவிடாமல் எவரோ ஒருத்தர் என்று சொல்லிப் பிற்பாடு, "அந்த அவர்" என்று வெளிப்படுத்திச்

சொல்வதும் ஸ்வாரஸ்யத்துக்காகக் கவிகள் கையாளுகிற ஒரு யுக்தி. அதை அநுஸரித்து இங்கே இன்னாருக்குப் பூஜை பண்ணுவதாகச் சொல்லாமல் எவருக்குப் பாத பூஜை பண்ணுகிறார்களோ என்று யத் போட்டுச் சொல்லியிருக்கிறது. 'யத் பாத பங்கேருஹ.'

எவரை நேராக ஆராதிக்க வேண்டுமென்று உத்தேசிக்காமல், வேறு தெய்வத்தை ஆராதிக்க விரும்புபவர்கள் கூட என்று 'கூட'ப் போட்டுச் சொன்னதில் இந்த எவரோ ஒருவருடைய பெருமை தெரிகிறது. இவரை ஆராதிப்பது அவர்களுடைய முக்யமான நோக்கமில்லை. ஆனாலும் 'கூட' அவச்யம் இவரை ஆராதிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள் என்றால், இவருக்கு அது ரொம்பப் பெருமைதானே ? அந்த பாத பூஜைக்கார ஸ்வாமி யாராயிருந்தாலும் அவருக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய பெருமை இருக்கிறது.

இதர தேவதாராதனத்தில் இடையூறு வந்தால் அதைத் தீர்க்க அந்த தேவதைகளுக்குச் சக்தி இல்லை, இவரொருத்தருக்குத்தான் உள்ளது. இல்லாவிட்டால் இவருக்கு எதற்கு அந்நிய தேவதா உபாஸகர்களும் பூஜை செய்ய வேண்டும் ? எந்த தேவதைதான் அவர்களுக்கு இஷ்டமூர்த்தியாக இருக்கட்டும். அந்த தேவதையே எல்லாவற்றையும் விட உசந்தது என்ற அபிப்ராயத்தை அவர்கள் எத்தனைதான் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும், அந்த மூர்த்திக்கு அவர்கள் செய்கிற பூஜைக்கே ஒரு விக்னம் வருமானால் அதை நிருவிருத்தி செய்வதற்கு அதற்குப் 'பவர்' இல்லை என்றும், இவருக்குத்தான் 'பவர்' இருக்கிறதென்றும் ஒப்புக் கொள்வதால்தான் அவச்யம் இவர் காலைப் பிடிக்கவேணுமென்று கருதுகிறார்கள்.

எவருக்கு இப்படிப் பாதபூஜை பண்ணியாகணுமென்று கருதுகிறார்களோ' என்று (ச்லோகத்தின் இரண்டாவது வரியில்) சொன்னதையடுத்து (மூன்றாம் வரியில்) எவரை தத்வேது ந்யாயம் அறிந்தவர் இவரே ஏகப் பரம்பொருளான தெய்வம் என்று உபாஸிக்கிறாரோ என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இங்கேயும் இன்னார் என்று உடைத்து ஆஸாமியைச் சொல்லவில்லை 'எவரை ('யம்') என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறது. 'தேவம் யம் ஏகம் பரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதில் குறிப்பாக எந்த ஒரு ஸ்வாமியின் பெயரும் இல்லை. இவர் தெய்வம் என்பதால் 'தேவம்'. அத்தனை தெய்வங்களுக்கும் மூலம் ஒன்றேயான ப்ரஹ்மம்

தானே ? அதைத்தான் 'ஏகம் பரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த எவரோ ஒரு மூர்த்தியை அத்விதீயமான பர வஸ்துவாகச் சொல்லியிருப்பது ஸ்தோத்ரம் பண்ணிய பெரியவரின் அபிப்ராயமாகவே ச்லோக அமைப்பில் த்வனிக்கக் கூடுமானாலும் அது தத்ஹேது ந்யாயமறிந்து அது காரணமாக இவரை - இவரை - மாத்திரமே உபாஸிக்கிறவன் அபிப்ராயமும் ஆகும் என்பது ஆலோசித்துப் பார்த்தால் புரியும்.

பெயரைச் சொல்லாமலே ச்லோகத்தில் கொண்டு போயிருந்தாலும் ஆஸாமி யார் என்று நமக்குத் தெரியாமலில்லை. வேறு ஒரு ஸ்வாமிக்கான பூஜையானாலும் அதில் விக்னம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காகப் பூஜிக்கப்படும் ஸ்வாமி இவர் என்பதால் விக்நேச்வரரைத்தான் ச்லோகம் குறிப்பிடுகிறது என்று புரிகிறது. விக்ன நிவ்ருத்திக்கே ஏற்பட்ட அந்த மஹாசக்தரைத்தான் தமிழில் குழந்தை ஸ்வாமியாகப் பிள்ளையார் என்கிறோம். குழந்தை என்பதால் பிள்ளை. அதே ஸமயம் ஸ்வாமியும் இருப்பதால் யார் போட்டு 'பிள்ளையார்' என்கிறோம்.

எந்தப் பலனை விரும்பி, அதற்காக எந்த தெய்வத்தை உபாஸிக்கிறவனும் சரி, அவன் இந்த உபாஸனைக்கே ஏதாவது உபத்ரவம் வந்து விடப் போகிறதே என்று கவலைப்படுகிறான். 'இப்படிப் படலாமா? இது அந்த தெய்வத்திடம் இவனுடைய விச்வாஸக் குறைவு மாதிரியல்லவா இருக்கிறது? இவன் ஆரம்பிப்பது ஒரு தெய்வ உபாஸனை. அப்படியிருக்க அந்த தெய்வம் இவன் அதற்குச் செய்யும் உபாஸனைக்கே உபத்ரவம், விக்னம் வரப் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமா ?' என்று கேட்கலாம். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் இவன் கவலைப்படுவதற்கு ந்யாயமிருக்கவே செய்கிறது. சாஸ்த்ர புராணங்களில் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் இவன் இப்படிக் கவலைப்படுகிறான். இவனுடைய உபாஸனா மூர்த்தி, இன்னும் மற்ற தெய்வ மூர்த்திகள் ஆகிய எல்லாருங் கூட லோகாநுக்ரஹமாக பெரிய கார்யங்களை ஆரம்பிக்கும் போது அவர்களுக்கே ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் விக்னம் ஏற்பட்டிருப்பதையும் அப்போது அவர்கள் பிள்ளையாரைப் பூஜை பண்ணித்தான் விக்ன நிவ்ருத்தி பெற்றிருக்கிறார்களென்றும் புராணங்களில் படித்திருக்கின்றான். அப்படிப்பட்ட தெய்வங்களுக்கே விக்னம் வந்ததென்றால் நாம் எம்மாத்திரம்?' என்று

இவன் கவலைப்படுவது ந்யாயந்தானே ? ஒன்று, தான் உபாஸனைக்கு வேண்டிய திரவியங்கள் ஸம்பாதிப்பதிலோ, அல்லது மனஸை அதில் நிறுத்தி உபாஸிப்பதிலோ இடையூறு ஏற்படலாம். வீட்டிலோ, ஊரிலோ ஏதாவது நடந்து விக்னம் விளைவிக்கலாம். இது தனக்கு ஏற்படும் விக்னம். இப்படியில்லாமல் தன்னுடைய உபாஸனைக்கு உரிய தெய்வத்துக்கே ஏதாவது விக்னம் ஏற்பட்டு அது தனக்கு அநுக்ரஹம் செய்ய முடியாதபடியும் ஆகலாம். புராணங்களில் இப்படித் தானே தெய்வங்களுக்கே விக்னம் உண்டாவதைப் பார்க்கிறோம் ? ஆனபடியால், எந்த விதமான விக்னமாக இருந்தாலும் ஸரி, அது விலகுவதற்காக அந்தத் தெய்வங்களும் பூஜித்தவரை நாமும் முதலில் பூஜித்து விடுவோம் என்று முடிவு பண்ணுகிறான்.

ஸாதாரண மநுஷ்யனாக இருந்தால் இப்படி முடிவு பண்ணிப் பிள்ளையாருக்கு ஆரம்ப பூஜை பண்ணிவிட்டு அப்புறம் தான் எந்த தெய்வத்தை உபாஸிக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்கிறானோ அதைப் பூஜிப்பான்.

நம்முடைய ச்லோகத்தில் வரும் உபாஸகர் அப்படிப்பட்ட ஸாதாரண மநுஷ்யன் இல்லை. அவரை ''தத்ஹேதோரிதி நீதிவித்'' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, அவர் தத்ஹேது என்கப்பட்ட ந்யாயத்தை அறிந்தவர். அந்த ந்யாயம் அறிந்தவரென்றால் தர்க்க சாஸ்ரம் தெரிந்த புத்திமான் என்றே அர்த்தம். எனவே அவர் நன்றாக யோசனை பண்ணி முடிவெடுப்பார். பிள்ளையார் விஷயத்தில் அவர் அப்படி நினைத்து என்ன முடிவு பண்ணுவாரென்றால்—

ஸகல தேவதைகளும் பிள்ளையாரைப் பூஜிக்கின்றன. அப்போதுதான் அவற்றால் நிர்விக்னமாக ஒரு கார்யத்தை முடிக்க முடியும் ; தன்னை பூஜிக்காத தேவதை எதுவாயிருந்தாலும் அதன் கார்யம் நடக்க முடியாதபடி இவரால் விக்னம் செய்ய முடியும் - என்றால் இவர் அவை எல்லாவற்றையும் விடச் சக்தி வாய்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இவர் தயவை அவை யாவும் நாடியே ஆக வேண்டியிருக்கிறது. அவற்றின் தயவை இவர் நாடியதாக எங்கேயும் சொல்லி இருக்கவில்லை. அதனால் இவர் ஸர்வ சக்தரென்று தெரிகிறது. ஆனபடியால் அவர்கள் அளிக்கக்கூடிய பலன்களையும் ஸர்வ சக்தரான இவரே அளிப்பதற்கு வல்லவராக இருக்க வேண்டும். கணேச மூர்த்தங்களில் அநேகம் சொல்லி அது

ஒவ்வொன்றுக்கும் வைத்திருக்கிற பெயர்களைப் பார்த்தாலே இது வாஸ்தவந்தானென்று தெரிகிறது. லக்ஷ்மி கணபதி, வித்யா கணபதி, விஜய கணபதி என்றெல்லாம் பெயரிருப்பதைப் பார்க்கும் போது லக்ஷ்மி மாதிரி ஸம்பத்து அநுக்ரஹிப்பார், ஸரஸ்வதி மாதிரி கல்வியை அநுக்ரஹிப்பார். அம்பாள் துர்க்கை மாதிரி வெற்றியை அநுக்ரஹிப்பார் என்றெல்லாம் தெரிகிறது. எந்த விதமான பலனையும் அவர் அநுக்ரஹிப்பாரென்று காட்டுவதாக ஸர்வ ஸித்தி ப்ரதகணபதி என்றே ஒரு பெயரிலும் அவருக்கு மூர்த்தியிருக்கிறது ! ஸித்தி விநாயகர்', 'வர ஸித்தி விநாயகர்' என்ற பெயரில் அவருக்குப் பல கோவில்கள் ஏற்பட்டிருப்பதற்கும் இதுதான் காரணம். மற்ற ஸ்வாமிகளுக்கு 'ஸித்தி' என்று இப்படிப் பெயரோடு சேர்ப்பதாகக் காணோம் ! இப்படி இவர் இருப்பதால் இவர் ஸகல தேவதைகளுக்கும் மூலமான ஏகப் பரம்பொருளே என்று தெளிவாகிறது. - இவ்வாறு 'ஏகம் பரம் தேவம்' என்று பிள்ளையாரைத் தர்க்க சாஸ்த்ர அறிவாளி தெரிந்து கொள்கிறார். அப்புறம் தத் - ஹேது ந்யாயத்தை இவருடைய வழிபாட்டில் 'அப்ளை' பண்ணிப் பார்க்கிறார்.

அவர் நினைக்கிறார் ; ஒவ்வொரு பலனைத் தரும் ஒவ்வொரு தேவதையும் அரிசி வியாபாரி பருப்பு வியாபாரி, மிளகாய் வியாபாரி மாதிரி. ஆனால் அவர்களில் எவரும் பிள்ளையாரின் சிபார்சில்லாமல் சரக்குப் போட முடியாது. அதனால் முதலில் இவரைப் பிடித்து சிபார்சு வாங்கிவிட்டே அவர்களிடம் போய்ச் சரக்கு வாங்க வேண்டியதாகிறது. இவரோ எவர் சிபார்சும் இல்லாமலே தாமே அரிசி, பருப்பு மிளகாய் முதலிய அத்தனையும் விற்கும் பல சரக்குக் கடைக்காரராக இருக்கிறார் (ஸர்வ ஸித்திப்ரதர் என்பது இதுதானே?) அப்படியானால், இவரொருவரைப் பிடித்தே நமக்கு எது வேண்டுமானாலும வாங்கி விடலாமே ! வேறு வ்யாபாரிகளிடம் (தேவதைகளிடம்) எதற்காகப் போக வேண்டும் ?

'ஒரு உபாயத்தில் நேராக ஒரு பலனை அடைய முடியும் போது அந்த உபாயத்தை மட்டும் கொண்டே பலனைப் பெற்று விட வேண்டியதுதானே ? அதை விட்டு விட்டு, வேறே ஏதோ உபாயத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அது பலன் தருவதற்காக முதலில் சொன்ன உபாயத்தைப் பிடித்து அப்புறம் இரண்டாவது உபாயத்தினால் பலனடைவது என்பது அசட்டுத் தனமாகச் சுற்றி வளைப்பதுதானே ?

'இதர தேவதா உபாஸனே பலன் தரத் தக்கதாக வேண்டும் என்ற உத்தேசத்துக்கு ('தத்'துக்கு) ஹேதுவாக நாம் உபாஸிக்க வேண்டியிருக்கும் பிள்ளையார் தாமே அந்தப் பலனே (மூலமான 'தத்'தை)யும் தர முடியும் என்னும் போது இவரை உபாஸிப்பது மாத்ரமே போதுமே ! இதர தேவதோபாஸனே எதற்கு ? தத்ஹேதோரேவ தத்ஹேதுத்வே மத்யே கிம் தேந ?

'எப்படியும் இவரைப் பூஜிக்காமலென்னவோ நாம் எந்த தெய்வ வழிபாடும் செய்ய முடியாது. முதலில் இவருக்கு 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். அப்படியிருக்க, அப்புறம் மட்டும் இன்னொரு தேவதாராதனம் எதற்கு ? விக்ன நிவாரண மூர்த்தியான இவர் வழிவிடாமல் மற்ற தேவதைகள் நமக்கு அநுக்ரஹிப்பதிற்கில்லே என்கிற போது, அதோடு கூட இவரே எந்த தேவதை செய்யக்கூடிய அருளையும் தாமே செய்வாரென்னும் போது, நாம் விரும்புகிற பலன் எதுவானாலும சரி அதைப் பெற இவரை மாத்ரம் வழிபட்டாலே போதும் '

தத்ஹேது ந்யாயம் தெரிந்தவர் இப்படி நிச்சயித்து இவரே ஏகப் பரம்பொருள் என்று பூஜிப்பதோடு முடித்து விடுகிருர். தத்ஹேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யம் ஏகம் பரம், ஆரம்ப பூஜை மட்டும் இவருக்கு, அப்புறம் இன்னொருத்தருக்கு விஸ்தாரமான பூஜை என்றில்லாமல், ''இவருக்கே முழுப் பூஜையும்'' என்று முடித்து விடுகிருர் !

கொஞ்சம் வேறே தினுஸாகவும் சொல்லலாம். அதாவது, வெவ்வேறு பலன்களைத் தருவதற்கு வெவ்வேறு தெய்வங்கள் இருப்பது வாஸ்தவந்தான். விக்நேச்வரர் ஸர்வ சக்தரானாலுங் கூட எல்லாப் பலன்களையும் தாமே அளிப்பது என்று வைத்துக் கொள்ளாமல் விக்னத்தைப் போக்குவது என்ற ஒரு பலனே மட்டுமே தாம் அளிப்பவராக இருந்து கொண்டு, மற்ற தெய்வங்கள் அததற்கென்று விதித்திருக்கிற பலன்களைக் கொடுக்கும்படியாக விட்டு விடுகிருரென்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஏனென்ருல், இவருக்கு சொன்னது மற்ற தெய்வங்களில் சிலருக்கும் பொருந்துவதுதான். அதாவது, அந்த தெய்வம் ஒவ்வொன்றைக் குறித்த புராணத்திலும், ஆகம தந்த்ரங்களிலும் அந்த தெய்வத்தையே ஸர்வ சக்தி வாய்ந்த ஏகம், பரம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இது ஸத்யந்தான். இருக்கிற ஒரே

பரமாத்மாதான் இப்படிப் பல தெய்வங்களாயிருக்கிறது. அதுவேதான் நாமெல்லாராகவுங் கூட ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் ஸர்வசக்தி வாய்ந்த அது தான் நாம் என்ற ஞானம் கொஞ்சங்கூட நமக்கு இல்லாதபடி நம்மை அதுவே மாயையால் மயக்கியிருக்கிறது. ஆனால் அது தெய்வங்களாகி இருக்கிறபோதோ அவற்றில் ப்ரதான தெய்வங்களுக்குத் தாங்கள் பரமாத்ம வஸ்துவே என்ற ஞானம் நன்றாக இருக்கும்.

எல்லா தெய்வங்களேயும் இப்படிச் சொல்ல முடியாது. அவற்றில் பூர்ண பரமாத்ம சக்தியோடு இருப்பவை. அப்படி இல்லாமல் ஓரளவு சக்திமட்டும் உள்ளவை என்று இரண்டு பிரிவு உண்டு என்று அபிப்ராயமிருக்கிறது. அந்த வித்யாஸங்கள் இங்கே வேண்டாம். ஏனென்றால் பரிபூர்ண பிரம்ம சக்தி வாய்ந்த 'ரத்ன த்ரயம்' என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் காரணம் காட்டி நிலே நாட்டியுள்ள சிவன், அம்பாள், மஹாவிஷ்ணு ஆகியவர்களுக்காக நாம் பூஜை பண்ணினாலுங்கூட ஆரம்பத்தில் விக்நேச்வர பூஜை பண்ணத்தானே செய்கிறோம் ?

ஆக, பொதுவழக்கு என்னவென்றால் எந்த ஒரு தெய்வத்துக்கும் தான் பரமாத்ம வஸ்துவே என்று தெரிந்தாலும் கூட அது ஸர்வ சக்தியையும் காட்டாமல், அதாவது ஸகலவிதமான பலன்களையும் தானே வழங்காமல், தனக்கென்று குறிப்பாக விதிக்கப்பட்டுள்ள பலனை மாத்திரந்தான் தரும். ஏகமான பரமாத்மா இந்த மாதிரி பல தெய்வ ரூபங்களைக் கொண்டதே ஒவ்வொன்றும் ஒரு பலன் தரவேண்டும் என்பதற்குத்தானே ? இந்த நம்முடைய ஸநாதன தர்மத்திலே ஜனங்கள் இப்படி ஒரு தெய்வங்களின் கூட்டம் வைத்துக் கொண்டு விதவிதமான அலங்காரம், ஆராதன பத்ததிகள், நைவேத்யங்கள் என்று பண்ண வேண்டுமென்று பரமேச்வரனுடைய 'ப்ளானி'ல் தானே ஏற்பட்டிருக்கிறது ? லோக வ்யாபாரத்தில் தினுஸு தினுஸாகக் கூத்தடிக்கணுமென்று ஈச்வரனுக்கு இருக்கிற ஆசையிலேதான் இப்படிப் பல தேவதா ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு பலனுக்கும் ஒவ்வொரு தெய்வமென்று அவன் நம் ரிஷிகளுக்குக் காட்டி, அவர்கள் மூலம் ஒவ்வொன்றுக்கும், மந்த்ரம், தந்த்ரம் என்று பிரித்து ஆராதனாக்ரமங்களைக் கொடுத்திருப்பது.

இப்படிக் கொடுத்திருப்பதில் விக்ன நிவாரணத்துக்கென்று விக்நேச்வரரை வைத்திருக்கிறன். அதாவது அவனேதான்

அப்படியும் ஒரு ரூபம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறுன். ஆகையினாலே அவர் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிற அந்த போர்ட்ஃபோலியோ (இலாகா)ப்படி மாத்திரந்தான் அதிகாரம் வஹிப்பார் ; வித்யை, ஸம்பத், விஜயம் முதலானவற்றை அவர் நேரே தாமாகவே தரமாட்டார். அததற்கான தெய்வம் அந்தந்த பலனைக் கொடுத்து விட்டுப் போகட்டும் என்றே விட்டு விடுவார் - என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். இப்போது தத்ஹேது ந்யாயம் அப்ளீ ஆகுமா ?

ராஜாங்கத்தில் ஒரு மினிஸ்ட்ரி அமைக்கிறபோது ஒருத்தர் ஃபைனான்ஸ், ஒருத்தர் மராமத்து, ஒருத்தர் போலீஸ் என்றெல்லாம் பொறுப்புக் கொடுக்கிறுர்கள். எவருக்கும் எந்த இலாகாவும் வஹிக்கிற யோக்யதை இருக்கலாம். அல்லது ஜனநாயக ஸெட் - அப்பிலே எதிலுமே இல்லாவிட்டாலும் எதுவானாலும் தெரிந்த மாதிரி எடுத்துக் கொண்டு ஒரு மாதிரி ஒப்பேற்றிவிடலாம் ! எப்படியானாலும் அவருக்கு என்று ஒரு இலாகா இருக்கும்போது இன்னொன்றில் ஒரு மந்த்ரி ப்ரவேசித்து உத்தரவு போட முடியாது. ஒருத்தரே இன்றைக்கு ஒரு இலாகா மந்த்ரியாயிருந்து விட்டு நாளைக்கு வேறு இலாகாவுக்கு மாற்றப்படுகிறுர். அல்லது இன்றுவரை இரண்டு இலாகாக்களுக்கு மந்த்ரியாயிருந்து விட்டு நாளைக்கு ஒன்று அவரிடமிருந்து எடுபட்டுப் போகிறது என்றுல், நாளையிலிருந்து எந்த இலாகாவில் மாத்திரந்தான் தனக்குப் பொறுப்போ அதிலேதானே அவர் அதிகாரம் வஹிக்க முடியும் ? நேற்றைக்கு நான் அந்த போர்ட்ஃபோலியோ பார்த்தேனே, அதிலே இன்றைக்குச் சட்டம் போடுவேன்' என்று அவர் பண்ண முடியாதல்லவா?

லோக நிர்வாஹம் நடத்துகிற தெய்வ ராஜாங்கத்திலும் இப்படியே தேவதைகள் அவாளவாளுக்குப் பொறுப்புத் தந்துள்ள பலன்களைக் கொடுத்து அநுக்ரஹிப்பதுதான் பொதுவழக்கு. பொது வழக்கு என்று எப்போது சொல்கிறேனே அப்போது இதற்கு 'அபூர்வ ‹விலக்கும்› உண்டு என்பது தொக்கி நிற்கும்.

ஒரு தெய்வம் - அது விக்நேச்வரராகவும் இருக்கலாம், வேறு எந்த தெய்வமாகவும் இருக்கலாம் - ஏதோ ஒரு தெய்வம், தனக்குள்ளேயும் ஸர்வ சக்தரான - பரமாத்மாவே இருக்கிறுரென்று உசந்த ஸ்வாநுபூதியிலிருந்து கொண்டு அநுக்ரஹிக்கிறபோது,

குறிப்பாக ஒரு வித பலனைத்தான் என்றில்லாமல், பரமாத்மா போலவே ஸகலவிதமான பலன்களையும் கொடுத்து விடுவதுண்டு. "நீதான் என் ஒரே தெய்வம். உன்னையன்றி ஒருவரிடமும் போகமாட்டேன்' என்று ஒரு பக்தர் ஒரு தெய்வத்தையே இஷ்டமூர்த்தியாகக் கொண்டு சரணாகதி பண்ணி விடும்போது, அந்த தெய்வமும் பரமாத்ம பாவத்தில் உள்ளூரத் தன் வரைக்கும் இருப்பதோடு மட்டுமில்லாமல், கார்யத்திலும் பரமாத்மாவாகவே ஸகல பலன்களையும் அநுக்ரஹிக்கும். அது பரமாத்ம ஸ்வாநுபூதி பெறாத குட்டி தேவதையாக, அல்லது மாநுஷமான ஸாதாரண மாதா, பிதா, குரு, பதி - இப்படி ஒருவராக இருந்தால்கூட, இவர்களிடம் ஒருத்தர் ஹ்ருதயத்தை அர்ப்பணம் செய்து சரணாகதி பண்ணிவிட்டால், ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவே அந்த சரணாகதனின் பக்தியை மெச்சி அந்தக் குட்டி தேவதை அல்லது மநுஷ்யர் மூலம் ஸகல பலன்களையும் அநுக்ரஹித்து விடுவார். ஆனால் இப்படிப்பட்ட சரணாகதி, இஷ்டதெய்வம் என்று ஒன்றிடமே பற்று என்பதெல்லாம் அபூர்வமாகவே இருக்கப்பட்டவை. ஜன ஸமூஹத்துக்குப் பொதுவாக அநுபவங்களை நானா விதமான ருசி பேதங்களில் நுகர்வதுதான் இயற்கை குணம். ஆஹாரம் பல சுவைகளில் இருக்கணும். ஒன்றே இருந்தால் திகட்டிப் போகிறது. கதை நாடகம் என்றாலும் பல ரஸங்கள் இருக்கணும். பாட்டு என்றால் பல ராகங்களில் தாளங்களில் இருக்கணும் ; விறுவிறுப்பாகவும் வேணும், விளம்பமாகவும் வேணும். உபாஸனை என்று வரும்போதும் இப்படி நானா தினுஸாக உள்ள வைசித்ரியம் (விசித்ரத்தன்மை) வேண்டும். முடிவிலே ஸமாதி யோகம் வேறே கலப்பேயில்லாமல் ஒரே ஒரு உணர்வாக, ஏகப் பேருணர்வாக மனஸின் ஆட்டமே இல்லாமல் ஆக வேண்டுமென்றாலும் அது எங்கேயோ எப்போதோ எவருக்கோதான் லபிக்கிற ஸ்திதி. அந்த ஸ்திதிக்குப் போவதற்கே, அலை பாய்கிற இந்த மனஸை வைத்துக் கொண்டுதான் உபாஸனையை ஆரம்பிக்கும் போது அலை அலையாகப் பாய்ந்தாலும், பாய்கிறதெல்லாம் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் முழுக்கடிக்கிற அலைகளாக இல்லாமல், ஏதோ ஒரு தினுஸில், ஏதோ ஒரு அளவில் ஈச்வர ஸ்மரணத்தில் நனைப்பதாக இருக்கட்டும் என்றுதான் வைசித்ரிய ருசி கொண்ட மனஸுக்குப் பிடித்த மாதிரியே ஏக பரமேச்வரன் பல திவ்ய ரூபங்கள் எடுத்துக் கொண்டு பல விதமான பலன் தருவது. பூஜா பத்ததியையும் பல விதமாகக் கொடுத்து, ஒன்றுக்கு (ஒரு

தெய்வத்துக்கு) வில்வம், ஒன்றுக்குத் துளஸி, ஒன்றுக்கு வெல்லச் சீடை, ஒன்றுக்குக் கொழுக்கட்டை என்று வைத்திருப்பது எல்லாம். இதுதான் பெரும்பாலான ஜனங்களுக்கு. அதாவது 'வழக்கு' என்பது.

ஈச்வரனின் விளையாட்டில் இதற்கு 'விலக்கு'ம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் உண்டு. சிலபேருக்கு இஷ்ட தெய்வம் என்று ஒன்று. அதனிடமே அத்யந்தமான பக்தி என்று ஏற்படுகிறது. விதவிதமாக தெய்வ பேதங்களைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று தோன்றுமல் இவர்களுக்கு இஷ்ட தெய்வத்திடமே முழு பக்தியுமாக இருக்கிறது. இன்னொன்றைப் பூஜிப்பதில்லை என்ற அநன்ய பக்தியோடு, ஏகாந்த பக்தியோடு ஒன்றை மட்டுமே பிடித்துக் கொண்டு ஆராதிக்கிறார்கள். இவர்கள் 'ஏகமான பரமாத்ம சைதன்யத்தின் பரிபூர்ண விலாஸமாகவும் தங்கள் இஷ்ட தெய்வமே இருக்கிறது. அதுவேமுழு முதற் கடவுள்' என்று கொண்டு எல்லாவிதமான பலன்களையும் அதனிடமே கோருகிறார்கள். அது ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட பலன் தருவதாக மட்டும் நிறுத்திவிடுவதில்லை. இப்படி முருக பக்தர்கள், தேவி பக்தர்கள், விஷ்ணு பக்தர்கள், அந்த விஷ்ணுவிலும் ஏதோ ஒரு அவதாரமான ராமனை மட்டும்தான் பக்தி பண்ணுபவர்கள். க்ருஷ்ணனை மட்டும்தான் பக்தி பண்ணுகிறவர்கள் என்று ஒரே மூர்த்தியை பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தியான பரமாத்மாவும் அந்த ஒரு மூர்த்தியின் மூலமே இந்த பக்தர்களுக்கு ஸகல விதமான பலன்களையும் அநுக்ரஹிக்கிறது.

ஆனால் இப்படி சிவோபாஸனைதான். அம்பாள் உபாஸனைதான், ராமனோ க்ருஷ்ணனோ எவரோ ஒருத்தருக்குத்தான் மனஸைப் பூர்ணமாகக் கொடுத்து பக்தி பண்ணுவது என்று இருக்கிறவர்கள்கூடப் பிள்ளையாரை மட்டும் தள்ளி விடமுடிவதில்லை. 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொள்ளாமல் அவர்களும் இஷ்ட தெய்வத்தை உபாஸனை பண்ண முடிவதில்லை. இஷ்ட தெய்வத்தைத் தவிர ஏனைய தெய்வங்களில் எதுவும் வேண்டாமென்று மற்ற தெய்வங்களை விட்டு விட்டாலும் பிள்ளையாரை மாத்திரம் அப்படி விட முடிவதில்லை.

இப்படிப்பட்ட அநன்ய பக்திக்காரர்கள் குறைச்சல்தான். பொதுவாகவே பல்வேறு தெய்வங்களையும் அது அது தருகிற பலன்களுக்காக வழிபடுவதாகத்தான் காணப்படுகிறது. ஒரு

கோவிலுக்குப் போனால் எத்தனை ஸந்நிதி ? ஒவ்வொரு ஸந்நிதிக்கும்தான் போய் தர்சனம் பண்ணி வணங்குகிறோம். சிவன் கோவிலில் உள்ள ஸந்நிதிகள் பெருமாள் கோவிலில் இருக்காது ; அதே மாதிரி அங்கேயிருக்கிற ஸந்நிதிகள் இங்கே இருக்காது. ஈச்வரன் கோவிலுக்குப் போய் தரிசனம் பண்ணினபிறகு பெருமாள் கோவிலுக்கும் போகிறோம். காஞ்சீபுரம் மாதிரிப் பல தெய்வங்களில் ஒவ்வொன்றையும் மூல மூர்த்தியாகவைத்துப் பல ஆலயங்கள் உள்ள ஊர்களில் நாம் காமாக்ஷி, ஏகாம்ரேச்வரர், வரதராஜா ஆகிய ஒவ்வொருவருடைய கோவில்களுக்கும், இன்னும் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்கான குமரக்கோட்டம் - சித்ரகுப்தனுக்குக் கோவிலிருக்கிறதா ? ஸரி, அதற்கும் போய் - இப்படி எல்லா தெய்வங்களையும் தான் தர்சிக்கிறோம். எந்தக் கோவிலுக்குப் போனாலும் அங்கே இந்த விக்நேச்வரர் மட்டும் இல்லாமல் இருக்கமாட்டார். பெருமாள் கோவிலானாலும் விஷ்வக்ஸேனர் என்ற பெயரில் நாமத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வந்து நிற்பார் ! நம்முடைய நமஸ்காரத்தை வாங்கிக்கொண்டு விடுவார் !

விக்நேச்வரரை ஸகல பலதாதாவாக 'ஏகம் பரம் தேவம்' என்று கொள்ளாமல், தனித்தனிப் பலன்களைக் கொடுக்க ஏற்பட்ட பல தெய்வங்களில் ஒருத்தர்தான் இவரும் என்று வைத்து, அவரை அவருக்கென்று குறிப்பாக ஏற்பட்ட விக்ன நிவாரணத்தோடேயே நிறுத்தி விட்டால் 'தத்ஹேது ந்யாயம்' என்னவாகும் என்ற விசாரணையிலும் இப்போதுங்கூட ஒரு விதத்தில் அந்த ந்யாயம் அவருக்கு 'அப்ளை' ஆகத்தான் செய்யும். இது விக்நேச்வரர் ஒருவருக்கே உரிய விசேஷமான பெருமை. அதாவது எல்லாப் பலன்களையும் இவரே நேராக அளிக்காத போது கூட இவரை காரணமாகக் கொண்டே எந்தப் பலனையும் அடைந்துவிடலாம். இன்னொரு ஸ்வாமியைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

இவர் தருகிற பலன் என்ன ? விக்ன நிவாரணம். இடையூற்றின் நீக்கம். இவருடைய அருள் இல்லாவிட்டால் நாம் எந்த தெய்வத்துக்குச் செய்கிற பூஜையும் இடையூறில்லாமல் நடக்க முடியாது. இதைவிட முக்யமாகச் சொல்ல வேண்டியது, இவருடைய அருள் இல்லாவிட்டால் எந்த தெய்வமும் அது விரும்புகிறபடி நமக்குப் பலன் தரவும் முடியாது. அந்தத் தெய்வங்களின் அநுக்ரஹ கார்யத்துக்கே இடையூறு ஏற்படலாம். அதைப் போக்க விக்நேச்வரரால்தான் முடியும்.

லோகத்துக்கெல்லாம் அநுக்ரஹம் பண்ணவேண்டும் என்று ஈச்வரன் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்யப் புறப்படுகிறார். ஆனால் அவர் கார்யத்துக்கே விக்னம் உண்டாகிறது. ரதத்தின் அச்சு முறிகிறது. அப்புறம் அவர் பிள்ளையானாலும் விக்நேச்வரரைத் தாம் வழிபடாவிட்டால், தாம் உத்தேசித்த லோக அநுக்ரஹ கார்யம் கூட நடக்காது என்று புரிந்து கொண்டு இவரைப் பூஜிக்கிறார். இவர் ப்ரீதி அடைந்து இடையூறுகளை நீக்குகிறார். அப்புறந்தான் தகப்பனார்க்காரரால் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்ய முடிகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு தெய்வமும் இவரை வழிபட்டு விக்ன நிவாரணம் பெற்றே தங்களுடைய கார்யத்தைச் செய்ய முடிந்திருக்கிறது என்று கதைகள் இருக்கின்றன.

அதனால்தான் இவரொருத்தரை மாத்திரம் எந்த தெய்வத்தின் பூஜையிலும் முதலில் வணங்கியே ஆக வேண்டியிருக்கிறது. விக்ன நிவாரணம் என்பதாக இவருக்கு ப்ரத்யேகமாக ஏற்பட்டுள்ள போர்ட்போலியோவின் விசேஷச் சிறப்பு இது ! மற்ற ஸ்வாமிகள் நமக்கு வேண்டிய பலனைத் தருவதற்கு இஷ்டப்பட்டாலும் அந்த இஷ்டம் நிர்விக்னமாகக் கார்ய ரூபத்தில் முடிவதற்கு அவையும் இவரைத்தான் 'டிபென்ட்' பண்ண வேண்டியிருக்கிறது !

ஆரோக்யத்துக்காக ஸூர்யனைப் பூஜிக்கிறோம். படிப்புக்கு ஸரஸ்வதியை, பணத்துக்கு லக்ஷ்மியை, என்று இப்படி ஒவ்வொரு பலனுக்காக ஒரு மூர்த்தியைப் பூஜை பண்ணுகிறோமென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த மூர்த்திகளில் ஒன்றுக்கு மற்றதன் தயவு வேண்டாம். ஸூர்யனுக்கு லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதிகளின் தயவு வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கும் அதே மாதிரிதான். அவரவர் தாங்கள் தரவேண்டிய பலனைத் தந்து விட்டுப் போவார்கள்.

ஆனால் அப்படித் தரமுடியாமல் விக்னம் ஏற்பட்டு விட்டால் ? ஸூர்ய பகவானுக்குத் தன் ஆரோக்ய அநுக்ரஹ கார்யத்தைச் செய்ய ஸரஸ்வதி தரும் படிப்போ, லக்ஷ்மி தரும் பணமோ வேண்டியதில்லைதான். ஆனால் அந்தக் கார்யத்துக்கே இடையூறு ஏற்பட்டால் பரவாயில்லை என்று அவர் இருக்க முடியுமா ? எந்த தெய்வமானாலும் தாங்கள் கொடுக்க விரும்பும் பலனுக்கு விக்னம் வந்தால் வந்து விட்டுப் போகட்டுமென்று இருக்க முடியாதல்லவா ? அதனால்தான் விக்ன நிவாரண போர்ட்போலியோக்காரரான கணபதியின் தயவு மாத்திரம் எல்லா தெய்வங்களுக்கும்

வேண்டியிருக்கிறது. இவர் தயவில்லாமல் அவர்கள் தங்கள் அநுக்ரஹ கார்யத்தைப் பண்ண முடியாது!

லௌகிக பலனுக இல்லாமல் ஞானம் வேண்டும். நிஜமான பக்தி வேண்டும் என்றெல்லாம் ஈச்வரனை, அம்பாளை, விஷ்ணுவைப் பூஜை பண்ணும் போதுகூட அதற்கும் நம் பக்ஷத்திலோ, நமக்கு அநுக்ஹிக்க வேண்டிய உபாஸ்ய மூர்த்தியின் பக்ஷத்திலோ விக்னம் ஏற்படாமலிருப்பதற்கு கணபதியின் தயவு வேண்டியிருக்கிறது. ஆனபடியால் அவரை ஸகல பல தாதாவாக வைக்காமல், நாம் பலனுக்காக வேறொரு மூர்த்தியைப் பூஜித்தாலுங் கூட முதலில் இவர் தயவை நாடி ஆரம்ப பூஜை இவருக்குச் செய்து தானாக வேண்டியிருக்கிறது.

இங்கேதான் தத் - ஹேது நியாயமறிந்தவன் ஆலோசனை பண்ணிப் பார்க்கிறன். 'சரி, விக்நேச்வரர் தாமே எல்லா விதப் பலன்களையும் தராமல் விக்ன நிவ்ருத்தி செய்பவராக மட்டுமே இருந்தாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். இப்படி மட்டும் இவர் இருக்கும் போதுகூட எந்த தெய்வமானாலும் இவரைப் பூஜித்து இவருடைய தயவைப் பெற்றுத்தான் நம்முடைய கார்யத்தை நடத்திக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. விக்னம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காக எந்த தெய்வமானாலும் இவரிடம் வந்து நிற்க வேண்டித்தான் இருக்கிறது. அதாவது அந்த தெய்வங்கள் நம் கார்யத்தை இடையூறு இல்லாமல் நடத்தித் தருவதற்குக் காரணமாக, அதாவது ஹேதுவாக, இருப்பவர் இவர்தான். இப்படி மற்ற தெய்வங்களுக்குமேல் இவருக்கு ஒரு 'பவர்' இருப்பதால் அந்த தெய்வங்களைத் தம் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்குமாறு செய்ய இவருக்கு சக்தி இருக்கும். அதனால் எந்தப் பலனைத் தருகிற எந்த தேவதையானாலும் அதனிடம் அவர் 'இன்ன பக்தனுக்கு இன்ன அருளைப் பண்ணுங்கள்' என்று சிபார்சு பண்ணினால், அந்த தேவதை அந்த சிபார்சை உத்தரவு போலவே எடுத்துக் கொண்டு அதன்படிப் பண்ணி விடும். அந்த தேவதையின் போர்ட் போலியோவை இவர் தாமே எடுத்துக் கொண்டு அது தரும் பலனைத் தர வேண்டுமென்றில்லை. பரமேச்வரனின் ராஜாங்கத்தில் யாருக்கு எந்த இலாகாவோ அது அப்படியே இருக்கலாம். ஆனால் எந்த தெய்வமானாலும் அதனிடம் இவர் இன்னாருக்கு நீ அருள் பண்ணு

என்று சொல்லிவிட்டால் அது பண்ணிவிடும். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது கார்யத்தில் அந்த தெய்வம் ஈடுபடும் போது விக்னம் ஏற்பட்டுக் கஷ்டப்படும்படி ஆகி விடும்.

'இதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், நமக்கு எந்தத் தெய்வத்தின் மூலம் எந்தப் பலன் கிட்ட வேண்டுமானாலும் ஸரி, விக்நேச்வரரொருத்தரைப் பூஜை பண்ணிவிட்டாலே போதும், அவர் தம்முடைய இன்ப்ளூயென்ஸைக் கொண்டு எந்த தெய்வமானாலும் அதனிடம் சொல்லி நமக்கு வேண்டிய அருளைப் பண்ணும்படி செய்து விடுவார். தத்ஹேது நியாயமறிந்தவன் இப்படி யோசித்து, 'விக்நேச்வரரின் இன்ஃப்ளூயென்ஸை ஹேதுவாகக் கொண்டே எந்த தெய்வத்திடமிருந்தும் அது கொடுக்கக்கூடிய பலனை அடைய முடியும் என்னும்போது, இவருக்கு மாத்திரம் பூஜை பண்ணுவதோடு நிறுத்திக் கொண்டு விடலாமே! பலதாதா என்பதாக இன்னொரு தெய்வத்துக்கு வேறு ஏன் பூஜை செய்யணும்? இவராலேயே நாம் மற்ற தெய்வங்களிடம் கார்யம் ஸாதித்துக் கொள்ள முடியுமென்னும் போது இவருக்குப் பூஜை பண்ணுவதோடு கூட அவர்களுக்கும் எதற்குப் பண்ணணும்? அவர்களைப் பூஜை பண்ணி நமக்கு ஆகவேண்டியது என்ன? தத்ஹேதுத்வே மத்யே கிம் தேன?'' என்று நினைக்கிறன். ஆரம்ப பூஜை இவருக்கு, அப்புறம் முக்ய பூஜை இன்னொருத்தருக்கு என்று இல்லாமல் இவரையே முக்யமாய் வைத்து முழு பூஜையும் இவருக்கே பண்ணி விட்டுத் திருப்தியாகி விடுகிறன். தனக்கு வேண்டிய எந்த விதமான பலனையும் விக்நேச்வர த்வாரா - (விக்நேச்வரரின் வழியாகப்) பெற்று விடுகிறன். தத் -

ஹேதோரிதி நீதி வித்து பஜதே தேவம யம் ஏகம் பரம்

''நீதி வித்-து என்பதற்கு தத் ஹேது நீதி அறிந்தவனோ என்றால்' என்று அர்த்தம, மற்ற ஸாதாரண ஜனங்கள் பிள்ளையாருக்கு ஆரம்பத்தில் ஒரு குட்டி பூஜை, அப்புறம் இன்னொரு தெய்வத்துக்குப் பெரிசான முக்ய பூஜை என்ற செய்தாலும், தத்ஹேது ந்யாயம் தெரிந்தவனோவென்றால் இவரைக் காரணமாகக் கொண்டே இதர தேவதா ப்ரஸாதங்களையும் பெற்று விட முடியுமென்பதால் இவருக்கே முழு பூஜையும் செய்து முடித்து விடுகிறன். என்று இவ்வளவு அர்த்தம் ''தத்ஹேதோரிதி நீதிவித்-து பஜதே'' என்பதில் அடங்கியிருக்கிறது.

இப்படி நான் சொன்னதற்காக - நானாகச் சொல்லவில்லை. அந்த

மன்னார்குடிப் பெரியவர் சொன்னதை எடுத்துச் சொன்னதற்காக - நீங்கள் பிள்ளையாரைத் தவிர எல்லா தெய்வங்களையும் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு அவரொருத்தரைத்தான் வழிபட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. சற்று முன்னே சொன்னாற்போல பகவானுக்கு தினுஸு தினுஸாக லீலை பண்ணியே இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சக் கூத்தை நடத்த வேண்டுமென்று இருப்பதாலும், அவன் இந்தக் கூத்திலே பிசைந்து போட்டிருக்கிற மநுஷ்ய ஜீவனுக்கும் ஜெனரலாக எந்த ஒரு அநுபோகமானாலும் அதிலே தினுஸு தினுஸான வைசித்ரிய ருசி வேண்டியிருப்பதாலும் தான் இத்தனை தெய்வ ரூபங்களை அவன் தரித்துக் கொண்டிருப்பது. ஆகையால் அவாளவாளுடைய மனப்பான்மைப்படி ஒவ்வொருத்தரை ஒவ்வொரு ரூபம்தான் 'இஷ்ட தெய்வம்' என்னும்படியாக ஆகர்ஷிக்கும். அதே மாதிரி, சாஸ்த்ராதிகளிலும் ஸம்ப்ரதாயப்படியும் ஸம்பத்துக்கு லக்ஷ்மி, வித்யைக்கு ஸரஸ்வதி, ஆரோக்யத்துக்கு ஸூர்யன், இன்னும் இந்த இந்த க்ரஹ பீடை போக ராஹு - கேது, இன்ன நாளில் இன்னாருக்கு உத்ஸவம் என்று எப்படியெப்படி பூஜிக்கச் சொல்லியிருக்கிறதோ அப்படி அந்தந்த தெய்வத்துக்கு வழிபாடு நடத்தினால்தான் பலன் என்றே பொதுவாக ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையும், பிடிப்பும் இருக்கும். சனிப் பெயர்ச்சி என்றால் லக்ஷம் ஜனங்கள் திருநள்ளாற்றில் கூடுகிறார்கள், மகரவிளக்கு என்று சபரிமலையில் பத்துலக்ஷம் ஜனங்கள் கூடுகிறார்கள் என்றால் இதுதான் காரணம். அத்வைத ஸாதனையில் நன்றாக முன்னேறிப் போகிற அபூர்வமான சிலரைத் தவிர இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சத்திலேயே பக்தி ஏதோ கொஞ்சம் ஞானம் என்று போகிற எல்லோருக்கும் ஒண்ணே ஒண்ணு என்று பிடித்துக் கொள்வது கஷ்டம்தான். 'வெரைட்டி'தான் லோக வாழ்க்கைக்கே ஸாரமாயிருப்பது ! இஷ்டதேவதை என்று ஏதோ ஒன்றை ஓரளவு கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாலுங்கூட அப்போதும் அதற்கே தினுஸு தினுஸாக வேஷம் போட்டு அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது ! இன்றைக்கு உத்ஸவத்தில் கைலாஸ வாஹனம் என்று ராஜாதி ராஜனாக அலங்காரம் பண்ணிப்பார்க்கிறவனையே நாளைக்கு பிக்ஷாண்டி என்று எல்லாவற்றையும் வழித்து விட்டு பார்த்து ஸந்தோஷிக்கத் தோன்றுகிறது !

மனஸ் கவடு விட்டுக்கொண்டு நானாவித ருசி பேதங்களில் போனாலும், அதன் இயற்கையிலேயே அதை விட்டுப் பிடித்துக்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழிக்குக் கொண்டுவந்து ஒன்றிலேயே நிற்பதற்குப் பக்குவப் படுத்தத்தான் மதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, எடுத்த எடுப்பிலேயே மனஸை ஒன்றிலேயே அமுக்கிப் போடுவதற்கில்லை. இப்படி வற்புறுத்திப் பண்ணினால் மனஸின் இயற்கைப்படி அது ஈடு கொடுக்க முடியாமல் திணறி, திமிறிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு முடிவிலே ஜடம் மாதிரியோ, இல்லாவிட்டால் எதிர்த்திசையில் வெறித்தனமாகவோதான் போகும். அதனால் நமது மதம் செய்கிற முதல் கார்யம் நானாவிதமான லௌகிக ருசிகளிலேயே ஸந்தோஷிக்கிற மனஸை நானாவிதமான தெய்வீக ருசிகளைக் காட்டி ஸந்தோஷப்படுத்தி, அந்த மனஸின் அழுக்கை எடுத்துத் தெளிவு பண்ணுவதுதான். இப்படி நன்றாக அழுக்குப் போய் தெளிந்த தெளிவாக ஆகிப் பக்குவப்பட்ட அப்புறம், முடிவில்தான், நானாதினுஸ¬ என்கிற த்வைத அநுபவங்களை விட்டு ஒன்றேயான அத்வைதம் என்று கொண்டு போவது.

அதனால் பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி, அம்பாள், சிவன், விஷ்ணு, ராமன், க்ருஷ்ணன் நவக்ரஹம், ஐயனார் என்று எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டே விதவிதமாக அலங்காரம் பண்ணி, உபசாரம் பண்ணி, நைவேத்தியம் பண்ணி, ஒவ்வொன்றுக்கும் அததற்கான நியமங்களை அநுஷ்டானம் பண்ணி ருசி பேதத்திலேயே நிறைவு காண்கிற மனஸுக்கு ஸந்தோஷம் கொடுத்துக் கொடுத்து, தத் - த்வாராவே (இதன் மூலமே) அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே உசத்திக் கொண்டு போவோம். லௌகிகத்திலேயே அழுந்திக் கிடக்கிற மனஸை எப்படியோ தெய்வ விஷயமாகக் கொஞ்சம் தொட்டுக் கொண்டு அதிலே ஒரு ஸந்தோஷம் அடையும்படிப் பண்ண இது (பல தெய்வ வழிபாடு) ஒத்தாசை பண்ணுகிறதா இல்லையா ?

குழந்தைகளுக்கு ஒரே வர்ணத்திலுள்ள ஒரு பொருளைக் காட்டிலும் கலர் கலராகக் காட்டினால் ஒரே உத்ஸாஹம், குஷி பிறந்து சிரித்துக் கூத்தாடும். அத்யாத்ம ரீதியில் நாமும் அந்தக் குழந்தை மாதிரிதான். அதனால் அத்தனை 'ஹிண்டு பாந்திய'னையும் வெட்கப்படாமல் வைத்துக் கொண்டு, ஒரே மூர்த்திதான் என்னும் போது ஏற்படக்கூடிய சலிப்பு இல்லாமல் (சிரித்துக் கொண்டு) 'போர்' அடிக்காமல், ஏதோ தெரிந்த மட்டும் வழிபாடு பண்ணி, ஏதோ நமக்குக் கிடைக்கிற மட்டும் கொஞ்சம் பக்தி ருசியை அநுபவிப்போம், ஏக ரஸம் எல்லாம் அப்புறம்தான். இப்போது அவியல்தான்!

எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தின் உயர்வை விசேஷப் படுத்திக் காட்டுவதற்காகத்தான் தத்ஹேது ந்யாயப்படி விக்நேச்வர உபாஸனை ஒன்று மாத்திரமே போதும் என்று காட்டியிருக்கிறதே தவிர, இதனால் நடைமுறையில் அப்படியே எல்லோரும் பண்ணி விடவேண்டும்; மற்ற ஸ்வாமியையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்து விட வேண்டும் என்று அர்த்தமில்லை. இந்த ச்லோகத்தைப் பண்ணினவரே எல்லா ஸ்வாமியையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவர்தான். விக்நேச்வர பூஜையே போதுமென்றில்லாமல் விசேஷமாக சிவாராதனம் பண்ணினவர்தான்.

ந்யாய ரீதியாக புத்தி மட்டத்தில் ஒன்றை நிலைநாட்டி விட்டால் போதுமா ? மனஸ், மனஸ் என்று ஒன்று, அதுதானே புத்திக்கு மேலே நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டி வைக்கிறது ? பக்தி என்று வந்துவிட்டால் அங்கே புத்தியையே கொண்டு வரக்கூடாது என்று கூடச் சொல்கிறார்களே!

ஆனபடியால் புத்தி லெவலில் ந்யாயம் சொல்வது அப்படியே இருக்கட்டும், நம்முடைய ஸ்டேஜில் நமக்கு அது நிறைவு தரவில்லை என்றால், ஸகல தேவதாராதனம், இஷ்ட தெய்வ ஆராதனம் என்று எதில் ஸந்துஷ்டியோ அதன்படி செய்வோம். இப்படியும் அப்படியுமாகக் கலந்து கலந்து வேண்டுமானாலும் செய்வோம்.

அதே ஸமயத்தில், புத்தி ரீதியில் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இப்படி ஸர்வ தேவதோபாஸனா பலன்களையும் விக்நேச்வரர் ஒருத்தரின் மூலமே, அவரொருவரை மட்டும் வழிபடுவதனாலேயே அடையமுடியும் என்பதான ஒரு பெரிய சிறப்பு அவருக்கு நிச்சயமாக இருக்கிறது என்பதையும் புரிந்து கொள்வோம். நாம் பல பேரை வழிபடுகிறபோது, புத்தி ரீதியில் நாம் தெரிந்துகொண்ட இந்த ந்யாயமே நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலும் பளிச்சென்று நினைவுக்கு வந்து அவரிடம் நாம் செய்கிற பக்திக்கு ஒரு ஜீவனை ஊட்டிவிடும்.

ஸகல தேவதோபாஸனா பலன்களையும் கொடுக்க வல்லவராகப் பிள்ளையார் இருக்கிறார் என்பதால்தான் ச்லோகத்தின் கடைசி வரியில் "ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரோ" த்வைமாதுரோ(அ)வ்யாத் ஸ ந:" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஏக பர தெய்வமாக இருந்துகொண்டு அதனால் பிள்ளையாரே ஸர்வ சக்தியுடன் டைரக்டாக எந்தப் பலனை வேண்டுமானாலும் தரலாம்; அல்லது மற்ற தேவர்களுக்கும் விக்ன நிவ்ருத்தி அருளுகிற சக்தி பெற்றவர் என்பதாலேயே அவர்கள் மீது தமக்குள்ள செல்வாக்கைக் கொண்டு நாம் விரும்பும் பலனை அவர்கள் கொடுக்கும்படி அவர்

சிபார்சு செய்யலாம். எப்படி ஆனாலும் நமக்கு எல்லா விதமான பலன்களேயும் அடைவிக்கப் பண்ணுவதில் அவர் வல்லவர் : ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரர்'' 'ஸர்வார்த்தம்' என்ருல் நாம் விரும்பும் எல்லாப் பொருள்களேயும், பலன்களையும் என்று அர்த்தம். மநுஷ்ய வாழ்வின் லக்ஷ்யங்களாக நாலு சொல்வார்கள். 'சதுர்வித புருஷார்த்தம்' என்று. தர்ம - அர்த்த - காம - மோக்ஷம் அல்லது அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு என்பது இதுதான். இந்த நாலு புருஷார்த்தங்களேயும் தர வல்லவர் பிள்ளையார் என்றும் (''ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுர:'' என்பதற்கு) அர்த்தம் செய்து கொள்ளலாம். காமம், மோக்ஷம் என்பது தான் முறையே இஹம், பரம், இவ்விரண்டையும் தருகிருர் என்ருல் அதில் அடங்காதது எதுவுமே இல்லே !

இஹத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட காமம் நம்மை இதிலேயே புதைந்து பரத்தின் பக்கமே போக முடியாமல் தடுத்து விட்டால் நாம் பிறவி எடுத்து என்ன புண்ணியம் ? அதனால்தான் அதை முதலில் நெறிப்படுத்தித் தருவதற்காக தர்மத்தை முதல் புருஷார்த்தமாக வைத்திருக்கிறது.

காமம், அதாவது ஆசை என்பது மனஸிலே இருக்கிற விஷயம். அதன் நிறைவேற்றத்துக்குப் பல வஸ்துக்கள் வேண்டும். இந்த வஸ்துக்களேப் பெற நமக்கு வசதி இருந்தால்தான் ஆசைகள் பூர்த்தியாகும். இந்த வசதியைத் தருவதுதான் இரண்டாவது புருஷார்த்தமான 'அர்த்தம்' என்கிற பொருட்செல்வம். இந்தப் பொருட் செல்வத்தை நம்முடைய சொந்த ஆசைகளுக்காக இல்லாமல் பரநலமாகச் செலவிடவும் இடமிருக்கிறது. இப்படிப் பண்ணும்போது இரண்டாவது புருஷார்த்தமான அர்த்தமே முதல் புருஷார்த்தமான தர்மத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறது ! அனர்த்த ஹேதுக்களான அர்த்த - காமங்களுக்கு முன்னால் முதலிலே தர்மத்தின் பிடிப்பு இருந்து, அதோடு இவற்றைச் சேர்த்து அநுபவித்தால் நாளாவட்டத்தில் பக்குவம் ஏற்பட்டு நாலாம் புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தின் வழியில் கொண்டுவிடும்.

த்வைமாதுர: - இந்த ச்லோகத்தில் விக்நேச்வரருக்கு சொல்லியிருக்கிற பேர் இது (த்வைமாதுரன் என்பது) தான். அவருடைய வேறே பெயர் எதுவும் (ச்லோகத்தில்) இல்லே. கணபதி, கணேசர், விக்நேச்வரர், விநாயகர், கஜாநநர், லம்போதரர் என்றிப்படிப் பல பேர்கள் நம் காதில் அதிகம் பட்டிருக்கிற மாதிரி படாத பேர் : த்வைமாதுரர். அப்படியென்ருல் ''இரண்டு தாயார்களே உடையவர்'' என்று அர்த்தம் 'த்வி மாதா' இரண்டு தாயார்கள்

'த்வைமாதுரர்' இரண்டு தாயார்களை உடையவர். இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவரோ நாம் கேள்விப்படாத விதமாக இரண்டு தாயார்க்காரர்!

யார் அந்த இரண்டு தாயார்கள் ? ஒன்று, அம்பாள். இது எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. இன்னொன்று கங்கை. ஈச்வரனின் தலையின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற கங்கா தேவியையும் அவருக்குப் பத்னியாகவே சொல்வது வழக்கம்.

அம்பாளுடைய நேத்ரமே ச்ருங்காரம், பீபத்ஸம், கோபம், ஆச்சர்யம், பயம், ஹாஸ்யம் முதலான எல்லா நாடக ரஸங்களையும் ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் காட்டுவதாக ஆசார்யர் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் ஒரு ச்லோகத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார். (சிவே ச்ருங்காரார்த்ரா என்று தொடங்கும் 51-வது ச்லோகம்) அங்கே அம்பாளுடைய நேத்ரம் எப்போது கோபக் குறிப்பைக் காட்டுகிறது என்று சொல்லும் போது 'கங்கையைப் பார்க்கும் போது' என்றே சொல்லியிருக்கிறது. ஸரோஷா கங்காயாம், கங்கையைப் பார்த்தால் அம்பாளுக்கு சக்களத்திக் காய்ச்சல்! அதுதான் கோபமாக வருகிறது.

ஆனால் அன்புருவான பிள்ளையாரோ, 'கங்கை யார் ? நம்முடைய பிதாவின் பத்னி. அதனால் அவளையும் அம்பாளைப் போலவே எனக்கு இன்னொரு அம்மாவாக வைத்துக் கொள்வேன். த்வைமாதுரன் என்றே பேர் பெறுவேன் என்று ஒற்றுமைக்கு உருவமாக இருந்து காட்டுகிறார்!

எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதை. சிவ நேத்ரத்திலிருந்து பிறந்த அக்னிப் பொறிகள் ஆறும் கங்கையிலே தங்கித்தான் அப்புறம் ஸுப்ரஹ்மண்ய மூர்த்தியாயிற்று என்பது. பொறிகள் ஆறு, கங்கையும் ஆறு! கங்கையில் தங்கி உத்பவித்ததால் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி வெளிப்படையாகவே கங்கையின் புத்திரர். பிதாவின் பத்தினி என்ற அளவில் உபசாரமாகப் பிள்ளையார் அவளுக்கு மாத்ரு ஸ்தானம் கொடுத்தது போலில்லாமல் வ்யக்தமாக அவளுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றே ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தோன்றினார். அதனால்தான் (கங்கா புத்ரர் என்று பொருள் பட) அவருக்கு காங்கேயர் என்றே பெயர்.

பிள்ளையாருக்கு கங்கையுடன் நேர் ஸம்பந்தமில்லாத போனாலும் அவளுக்குக் குழந்தையாக தம்மைக் கருதிக் கொண்டதுதான் விசேஷம் ! எல்லாரையும் அணைத்துப் போகிற அவருடைய அன்புள்ளத்துக்கு அது அடையாளம். குமாரஸ்வாமி பரமேச்வரனின் நேத்ராக்னியிலிருந்து உண்டானாரென்றால்,

விக்நேச்வரர்தான் அம்பாள் தன் தேஹத்திலுள்ள சந்தனப்பூச்சு, வாஸனைப்பொடி, மஞ்சள், குங்குமம் இத்யாதிகளை அப்படியே தன் தலையோடு கால் வழித்து எடுத்துத் தன்னுடைய திவ்ய ஹஸ்தத்தினாலேயே பிம்பமாகப் பிடித்து வைத்து உயிர் கொடுத்து உருவாக்கின மூர்த்தி. இப்படிப் பூர்ணமாக அம்பாள் ஸம்பந்தத்தில் உத்பவித்தும் அவர் கங்கையையும் அவளுக்கு ஸமமாக இன்னொரு தாயாராகப் பார்ப்பது அவருடைய குணச் சிறப்பைக் காட்டுகிறது. ஸ்த்ரீகள் அத்தனை பேரையும் தாயாராகவே பார்த்த சுத்த ப்ரஹ்மசர்ய மூர்த்தியான அவர், அவர்களின் முக்யமாக ஒன்று அம்பாள், இன்னொன்று அவளுக்கு எதிரியான கங்கை என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் ! அவர் இருவருக்குப் பிள்ளையான த்வைமாதுரராக இருப்பவர்.

நதிகளில் உருண்டு புரண்டு விளையாடி நீச்சலடிப்பதில் யானைகளுக்கு அலாதிப் பிரியம். குதிரை, மாடு சிங்கம், புலி முதலானவற்றுக்கு இப்படிச் சொல்ல முடியாது. மஹிஷமானால், குட்டையைக் குழப்பிக்கொண்டு சேற்றில் ஸந்தோஷப்படும் ! யானைக்குத்தான் நீர் விளையாட்டில் ரொம்பவும் இஷ்டம். அந்த ஒரு மிருகத்துக்குத்தானே தும்பிக்கை இருக்கிறது ? அதிலே ஜலத்தை எடுத்து பீய்ச்சாங்குழல் அடிக்கிற மாதிரி வாரி வீசிக்கொண்டு அமர்க்களப்படுத்தும். தன்னுடைய அத்தனாம் பெரிய தேஹத்தைக் கொண்டு அநாயாஸமாக நீந்தி விளையாடும். காடுகளில் கூட்டம் கூட்டமாக நதிகளுக்குப் போய் அல்லோலகல்லோலப் படுத்துவது யானையின் வழக்கம். பாகவதத்தில் கஜேந்த்ர மோக்ஷக் கதையில் இப்படியொரு காட்சியை ரொம்பவும் இயற்கையாக வர்ணித்திருக்கும். யானைமுகராக இருப்பதால்தானோ என்னவோ விக்நேச்வரருக்கு நதியிடம் மாத்ரு வாத்ஸல்யம் !

ஸாதாரணமாக யாராவது ஈவிரக்கம், அன்பு, அருள் இல்லாமலிருந்தால், நீயும் ஒரு அம்மாவின் வயிற்றில் பிறந்தவனா ?'' என்று கேட்கிற வழக்கம். அம்மாவைச் சொல்லிப் பிள்ளையைக் குறிப்பிட்டால் பிள்ளை அன்புள்ளம், அருளுள்ளம் உள்ளவன் என்று அர்த்தம். நம்முடைய பிள்ளையார் இரண்டு அம்மாக்காரர் என்றால் அவர் இரட்டிப்பு மடங்கு அன்பும் அருளும் நிறைந்தவர் என்று அர்த்தம் !

ஆறு தாயார்க்காரர் - இவர் த்வைமாதுரர் என்றால் தம்பியான குமார ஸ்வாமிக்கோ 'ஷாண்மாதுரர்' என்று பெயர். அதாவது அவருக்கு ஆறு தாயார்கள். இந்த ஆறில் அம்பாள், கங்கா தேவி இருவருமே சேர்த்தி இல்லை ! க்ருத்திகா நக்ஷத்ர தேவிகளான -

'கார்த்திகைப் பெண்டிர்' என்று சொல்கிற - ஆறு பேர்தான் ஸப்த்ரிஷிகளுடைய ஷண்மாதாக்கள். அவர் உத்பவித்தவுடன் இவர்களே அவருக்கு ஸ்தன்ய பானம் பண்ணுவித்ததால் அவர்களைத் தாயார்களாகக் கொண்டார். க்ருத்திகா தேவதைகளின் புத்ரரானதால்தான் அவருக்கு கார்த்திகேயர் என்று பெயர் வந்தது.

ஐயப்பனின் தாயாரைப் பற்றிய ப்ரச்னை ! விக்நேச்வரரின் மாதாக்கள், முருகனின் மாதாக்கள் ஆகியவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது வேடிக்கையாக ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. இந்த இரண்டு பேரைப் போலவே பரமேச்வரனுக்கு மூன்றாவது குமாரராக ஒருத்தர் உண்டு. இப்போது நாளுக்கு நாள் ப்ரஸித்தி பெற்று வரும் ஐயப்ப ஸ்வாமிதான் அவர். ஈச்வரனைப் பிதாவாகவும், மோஹினி ரூபத்தில் வந்த மஹாவிஷ்ணுவை மாதாவாகவும் கொண்டு உத்பவித்தவர் அவர். அவருடைய தாயார் உறவு விஷயமாகத்தான் வேடிக்கை. வேடிக்கை, வேடிக்கை என்று நான் சொன்னாலும் அவருக்கு ரொம்ப விசாரமளித்து வந்த ஒரு ப்ரச்னையாக அது இருந்தது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அப்பைய தீக்ஷிதர் என்று மஹான் இருந்தார். மன்னார்குடிப் பெரியவாளின் குல கூடஸ்தரான அந்தப் பெரியவர்தான். அவர் அத்வைதியான போதிலும் சிவ உபாஸனையை விசேஷமாக வளர்த்துக் கொடுத்தவர். அவர் காலத்தில் சிவாராதனத்தை மட்டம் தட்டியும் சிவாராதனம் செய்து வந்தவர்களை எதிர்த்தும் விஷ்ணு உபாஸனையானது Aggressive என்று சொல்லக்கூடிய விதத்திலேயே பரப்பப்பட்டு வந்ததால்தான் அவர் எதிர் நடவடிக்கையாக சிவபெருமானின் உயர்வை ஸ்தாபித்து நிறையப் ப்ரசாரம் பண்ணும்படியாயிற்று. அவருக்கு ஸம காலத்தவராகிய தாதாசார்யர் என்பவர் விஜயநகரராய வம்சத்தின் கடைசி ராஜாக்களிடம் நிரம்பச் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தீவிரமாக வைஷ்ணவ ப்ரசாரம், மத மாற்றம் பண்ணி வந்தது தான் சைவத்தை விசேஷமாக நிலைநாட்டும்படி தீக்ஷிதரைத் தூண்டியது. மற்றபடி, எதிராளிகளுக்கு சிவத்வேஷம் இருந்த மாதிரி அவருக்கு விஷ்ணுத்வேஷம் என்பது லவலேசமும் இருக்கவில்லை. சற்றுமுன் 'ரத்ன த்ரயம்' என்று சொன்னபடி, ஈச்வரன் அம்பாள் ஆகியவர்களோட விஷ்ணுவையும் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகவே - ஏனைய தேவதைகளுக்கு எல்லாம் உச்சியிலுள்ள மும்மணிகளில் ஒருவராக ச்ருதி, யுக்தி ப்ரமாணங்கள் காட்டி தீக்ஷிதரே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ஒரு ஸமயம் தீக்ஷிதர், தாதாசார்யர் ஆகிய இரண்டு பேருடனும் ராஜா ஒரு கோவிலுக்குப் போனார். அந்த ராஜா விஜயநகரத்து ராமராயராகவோ, வேலூர் சின்ன பொம்ம நாயக்கராகவோ, தஞ்சாவூர் வீர நரஸிம்ஹ பூபாலராகவோ இருக்கலாம். ராஜா யார் என்பது கதைக்கு முக்யமில்லை. சைவம் வைஷ்ணவம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் தலைமைஸ்தானத்தில் இருந்தவர்களான இந்த இரண்டு பேரை இருவருமே நல்ல வித்வத் ச்ரேஷ்டர்களாக இருந்தவர்களை, ராஜா ஒரே ஸமயத்தில் தன்னோடு கோவிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனதுதான் முக்யம்.

கோவிலில் ஐயப்ப சாஸ்தாவின் பிம்பம் இருந்தது. அது ஒரு புது மாதிரியான பிம்பமாக இருந்தது .சாஸ்தா மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டு ரொம்பவும் விசாரத்துடன் என்னவோ யோசிக்கிற பாவனையில் விக்ரஹம் அமைந்திருந்தது. "இது ஏன் இப்படிப் புது மாதிரியாக இருக்கிறது ?" என்று ராஜா கேட்டார். கோவிலைச் சேர்ந்தவர்கள், "இது பஹு காலத்துக்கு முந்திச் செய்த விக்ரஹம். இந்த விக்ரஹம் அடித்த ஸ்தபதிக்கு ஐயப்ப சாஸ்தா ஏதோ ஒரு விஷயமாக இப்படி தீர்க்க சிந்தனையில் இருப்பதுபோல் தர்சனம் கிடைத்ததாம். அது என்ன விஷயம் என்று அவர் (ஸ்தபதி) தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் தமக்கு தர்சனம் கிடைத்த பாவனையிலேயே இந்த மூர்த்தியைப் பண்ணி வைத்துவிட்டு, 'பிற்காலத்தில் ஸர்வஜ்ஞதை (அனைத்தறிவு) வாய்ந்த ஒரு பெரியவர் இங்கே வருவார். அவர் சாஸ்தாவின் விசாரம் எதைப் பற்றி என்ற ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தி விடுவார். உடனே விக்ரஹம் மூக்கின் மேலிருந்து விரலை எடுத்து விட்டு, எல்லாக் கோவில்களிலும் இருக்கிற மாதிரி ஆகிவிடும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாராம். அப்புறம் எத்தனையோ பெரியவர்கள் இங்கே வந்து (சாஸ்தாவின் தீவிர யோசனைக்கு) என்னென்னவோ காரணங்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் எதுவும் நிஜமான காரணமாக இல்லாததால் சாஸ்தா விரலை எடுக்காமலே இருக்கிறார்" என்று சொன்னார்கள்.

ராஜா உடனே தாதாசார்யரைப் பார்த்தார். அவர் அதன் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு தாமும் ஒரு காரணம் கற்பித்து ச்லோகமாகச் சொன்னார்.

விஷ்ணோ: ஸுதோஹம் விதிநா ஸமோஹம்
தந்யஸ் - ததோஹம் ஸுரஸேவிதோஹம் ।
ததாபி பூதேச ஸுதோஹம் ஏதைர்
பூதைர் - வ்ருதச் சிந்தயதீஹ சாஸ்தா ॥

'சாஸ்தாவுக்கு என்ன விசாரம் என்றால் இதுதான்' என்று தாதாசார்யர். சாஸ்தா சொல்கிற மாதிரியே ச்லோகத்தை ஆரம்பித்துப் பண்ணியிருக்கிறார். சாஸ்தா என்ன சொல்கிறாராம் ? ''நான் விஷ்ணுவுக்குப் பிள்ளை, ஆனபடியால் பிரும்மாவிற்கு ஸமதையானவன். இதனால் நான் தன்யனாக இருக்கிறேன். தேவர்கள் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகிறேன். ஆனாலும்......''

''ததாபி'' என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு ''ஆனாலும்'' என்று அர்த்தம். தன்னுடைய உயர்வுகளையெல்லாம் பற்றி சாஸ்தா சொல்லி விட்டு, 'ஆனாலும்' போடுகிறாரென்பதால் இனிமேல் அவருடைய விசாரத்தின் காரணம் வரப்போகிறது என்று புரிகிறதல்லவா ? இதிலேயே தாதாசார்யருக்கு சிவ ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் அபிப்ராயமில்லை என்பதும் தெரியவரும் ! 'ஆனாலும் போட்ட சாஸ்தா மேலே என்ன சொல்கிறார்.' ஆனாலும் நான் சிவனுக்குப் பிள்ளை - ''ததாபி பூதேச ஸுதோஹம்'' சிவனுக்கு எத்தனையோ பேர். நல்ல நல்ல பேராக சிவன், ஈச்வரன், சம்பு, பசுபதி, ஸாம்பன், நடராஜா, தக்ஷிணாமூர்த்தி என்று எத்தனையோ இருக்க 'பூதேசன்' என்ற பேரே ச்லோகத்தில் கொடுத்திருக்கிறது ! பூதக் கூட்டங்களின் தலைவன் என்று ஈச்வரனைச் சொல்லி 'அப்படிப்பட்டவனின் பிள்ளையாகவும் நான் இருக்கிறேனே ! என்று ஐயப்ப ஸ்வாமி அங்கலாய்த்துக் கொள்கிற மாதிரி ச்லோக வாக்யம் போகிறது.

பூதங்களை அடக்கி அவற்றுக்குத் தலைவராக ஒருவர் இருக்கிறாரென்றால் உண்மையில் அதுவும் அவருடைய உயர்ந்த ப்ரபுத்வ சக்தியை, அதிகார சக்தியைக் காட்டி அவருக்குப் பெருமை தருவதுதான். பரமேச்வரன் ஸத்துக்களை பூதங்கள் ஹிம்ஸை செய்யாமல் அவற்றை அடக்கி வைத்து லோக ரக்ஷணம் செய்கிறவர்தானேயன்றி அவற்றை இஷ்டப்படி செய்யுமாறு அவிழ்த்து விடுகிறவரில்லை. நம்மைக் கெட்ட சக்திகள் தாக்காத படி அவர் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு அடக்கி அதிகாரம் செய்கிறார் என்பதைத்தான் அவர் பூதேசராக இருப்பது காட்டுகிறது.

பூதேசனுகிய பரமேச்வரனுக்கே மஹாதேவன் என்றும் பெயர். தேவர்களிலெல்லாம் பெரியவர் அவர். தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளையை, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியை தேவஸேனைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாக நியமித்தார். பூதப்படைகளை இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு கணத்தின் அதிபதியாக கணபதியை வைத்தார். ''பூதகணாதி ஸேவிதம்'' என்று அவரை ஸ்தோத்தரிக்கிறோம். பூத கணங்களிலேயே இன்னொரு பகுதிக்கு

ஐயப்ப சாஸ்தாவை அதிபதியாக நியமித்தார். மலேயாள தேசத்தில் ஐயப்பனே 'பூதநாதன்' என்றும் சொல்வார்கள்.

எளிதில் அடங்காத பூதப்படைகளை அடக்கி வைப்பது சாஸ்தாவுக்குப் பெருமை தருகிற விஷயந்தான். உக்ர குணமுடைய க்ஷுத்ர (சில்லுண்டி) தேவதைகள் ஊருக்குள் போய் உத்பாதம் விளைவிக்காதபடி அவற்றை அடக்கித் தம்மிடம் வைத்துக் கொண்டு க்ராம எல்லேயில் காவல் தெய்வமாக உள்ள சாஸ்தா பெருமிதப்பட வேண்டிய லோகோபகாரம் தான் செய்கிருர். ஆனால் சிவ ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் தாதாசார்யருக்கு அபிப்ராயமில்லாததால் இதுதான் சாஸ்தா தீர்க்க சிந்தனேயில் மூக்கில் விரலே வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் என்று ச்லோகம் பண்ணி முடித்து விட்டார் : ''மிகவும் உயர்வுக்குக் காரணமாக, நான் விஷ்ணு புத்ரனாயிருந்தும், ப்ரம்மாவுக்கு ஸமானமாயிருந்தும், தேவ ஸமூஹத்தினரால் போற்றப் படுபவனுயிருந்தும் கூட பூதத் தலேவனின் ஸ்தானகவும் இருக்க நேர்ந்து விட்டதால் எப்போதும் பூத கணங்களால் சூழப்பட்டவனுக இருக்கிறேனே !'' - **ஏதைர் பூதைர் வ்ருத:** என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு இந்த பூதங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று அர்த்தம். இப்படி இருக்கும்படியாகி விட்டதே என்றுதான் சாஸ்தா மூக்கிலே விரலே வைத்துக்கொண்டு விசாரத்துடன் சிந்திக்கிருர். 'சிந்தயதீஹ சாஸ்தா' என்று தாதாசார்யர் முடித்து விட்டார்.

ஆனால் சாஸ்தா பிம்பம் அதைக்கேட்டு மூக்கின் மேல் வைத்திருந்த விரலே எடுத்து விடவில்லை. ஏனென்ருல் நாம் ஆலோசனே பண்ணிப் புரிந்து கொண்ட மாதிரி, பூதங்கள் சூழக் காவல் தெய்வமாக இருந்து கொண்டு ஒரு க்ராமத்தை காப்பாற்றிக் கொடுப்பது சாஸ்தாவின் பெருமைக்குத்தான் காரணமே தவிர விசார யோசனேக்குக் காரணமாகாது.

சாஸ்தா விக்ரஹம் தாதாசார்யர் சொன்ன காரணத்துக்கு விரலே எடுக்காமலிருந்தவுடன் ராஜா அப்பைய தீக்ஷிதரைப் பார்த்தார். அவருக்குக் காரணம் புரிந்தது. உடனே ச்லோக ரூபமாக அதைத் தெரிவித்தார்.

தாதாசார்யர் சொன்ன மாதிரியே இவரும் சாஸ்தாவின் வசனமாகவே ஆரம்பித்துச் சொன்னார்.

அம்பேதி கௌரீம் அஹம் ஆஹ்வயாமி `
பத்ந்ய: பிதுர் - மாதர ஏவ ஸர்வா: ।
கதம் நு லக்ஷ்மீம் இதி சிந்தயந்தம்
சாஸ்தாரம் ஈடே ஸகலார்த்த ஸித்த்யை ॥

சாஸ்தா விசாரப்பட்டுக் கொண்டு 'இதென்னடா இதற்கு வழிகாண முடியாமலிருக்கிறதே!' என்று மூக்கிலே விரலை வைத்து யோசித்துக் கொண்டு சொன்னதாக தீக்ஷிதர் என்ன சொல்கிறார் ?

கௌரியான சிவ பத்னியை நான் அம்மா என்று கூப்பிடுகிறேன். ''அம்பா இதி'' அம்மா என்று ''ஆஹ்வயாமி'' அழைக்கிறேன். விஷ்ணு போட்டுக் கொண்ட மோஹினி ரூபம்தான் வாஸ்தவத்தில் என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயாரானாலும் , தகப்பனுருக்கு எத்தனை பத்னிகள் இருந்தாலும் அத்தனை பேரும் மாத்ரு ஸ்தானம் என்பதால் என் தகப்பனுரான ஈச்வரனுக்குப்பத்னியான பராசக்தியையும் நான் தாயாராகக் கொள்ளுகிறேன்.'' விக்நேச்வரர் இப்படித்தானே கங்கையைத் தாயாராகக் கருதினார் ?

ஈச்வரனை அப்பாவாகவும், மஹாவிஷ்ணுவை அம்மாவாகவும் கொண்ட எனக்குப் பராசக்தி என்ன உறவுமுறை என்று யோசித்துக் குழம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை. பத்ந்ய: பிதுர் மாதர ஏவ ஸர்வா : - பிதாவின் பத்னிகள் எல்லாருமே தாயார்கள்தான். அதனால் பராசக்தியிடம் அம்மா என்று உறவு பாராட்டுகிறேன். அம்பேதி கௌரீம் அஹம் ஆஹ்வயாமி.

ஆனால் என்ன உறவுமுறை சொல்வது என்று புரியாமல் யோசித்துக் குழம்பும்படியாக இன்னொன்று இருக்கிறது. அது என்ன ? யாருக்கு உறவுமுறை வகுத்துக் கூற முடியவில்லை ? ''லக்ஷ்மீம்' லக்ஷ்மிக்குத்தான். லக்ஷ்மியை எப்படிஅழைப்பேன் ? ''கதம் நு லக்ஷ்மீம்'' இதுதான் சாஸ்தாவின் விசாரம். மூக்கில் விரலை வைத்துக்கொண்டு 'இதற்கு எப்படியடா ஆன்ஸர்' கண்டு பிடிப்பது ? என்று அவர் யோசிப்பது எதற்கென்றால், தாம் லக்ஷ்மியை என்ன உறவுமுறை சொல்லிக் கூப்பிடுவது என்பது புரியாததால்தான். நமக்கும் புரியத்தானே இல்லை ? ஏன் ? லக்ஷ்மி யார் மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னி. மஹாவிஷ்ணு யார் ? அவர் சாஸ்தாவுக்கு என்ன ஆகணும். அம்மா ஆகணும். ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுதான் மோஹினியாகிப் பரமேச்வரனிடத்தில் இவரைப் பெற்றார். அதனால்தானே அவருக்கு ஹரிஹரபுத்ரன் என்று பேர். ஸரி, அப்படியானால் லக்ஷ்மி இவருக்கு என்ன ஆகணும் அம்மாவின் பத்னி ஆகணும். வேடிக்கை என்றேனே அது இதுதான் அப்பாவின் பத்னி , சித்தப்பாவின் பத்னி, மாமாவின் பத்னி, அண்ணாவின் பத்னி என்றெல்லாந்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவர்களை அம்மா, சித்தி, மாமி, மன்னி என்பது போல உறவு சொல்லிக் கூப்பிடுகிறோம். அம்மாவின் பத்னி என்று எங்கேயாவது

யாருக்காவது ஒரு உறவு கேள்விப்பட்ட துண்டா ? இந்த சாஸ்தா ஒருவருக்குத்தான் இப்படி உலகத்திலேயே இல்லாத விசித்ரமாக அம்மாவுக்குப் பத்னி என்று லக்ஷ்மி இருக்கிறாள் ! அவளை இவர் என்ன உறவு சொல்லிக் கூப்பிடுவார் ? ''கதம் நு லக்ஷ்மீம் - லக்ஷ்மியை என்னவென்று கூப்பிடுவேன் ? ''

''இதி சிந்தயந்தம் சாஸ்தாரம்'' என்றிப்படி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஐயப்ப சாஸ்தாவை : ''ஈடே'' - போற்றி வழிபடுகிறேன். ஸகலார்த்த ஸித்தியை சாஸ்தாரம் ஈடே என்று முன் பின்னாகச் சேர்த்து அர்த்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். எல்லாவிதமான புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திப்பதற்காக சாஸ்தாவைப் போற்றி வழிபடுகிறேன்'' என்று தீக்ஷிதர் முடித்தார்.

பிள்ளையார் ஸமாசாரத்தில் ஏகமாக ஐயப்பனை இழுத்து விட்டு விட்டோமே என்று பார்த்தால், எல்லாம் அதற்கும் இதற்கும் ரொம்ப ஸம்பந்தந்தான்' என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிற மாதிரி, பிள்ளையார் ச்லோகத்தில் 'ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதன சதுர''ராக அவரைச் சொல்லியிருக்கிறதென்றால் இங்கே சாஸ்தாவை 'ஸகலார்த்த ஸித்தி' தருபவராகச் சொல்லி இரண்டையும் சேர்த்து முடிச்சுப் போட்டிருக்கிறது ! சாஸ்தா ச்லோகத்தைப் பண்ணினவருடைய வம்சத்தில் வந்தவர்தான் பிள்ளையார் ச்லோகத்தை பண்ணினவர் !

தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் தெய்வ பேதம், அது உசத்தி - இது தாழ்த்தி என்கிற அபிப்ராயங்கள் எதுவுமில்லே. அம்பாளையும் லக்ஷ்மியையும் ஒரு போலச் சொல்லியிருக்கிறார். அதோடு தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் புத்தியை மட்டும் காட்டாமல், பக்தியையும் காட்டி 'ஸகலார்த்த ஸித்திக்காக சாஸ்தாவை வழிபடுகிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். எதற்காக மூக்கில் விரலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்று 'அர்த்தம்' தெரியாத போது ஸகல அர்த்தமும் ஸித்திப்பதற்காக அவரையே வேண்டிக் கொள்வதாகச் சொல்வது, அவர் க்ருபை இருந்தாலொழிய அவரைப் பற்றிய ரஹஸ்யத்தை நம் புத்தி சாதுர்யத்தால் மட்டும் கண்டு பிடித்து விட முடியாது என்பதையும் பணிவோடு உணர்த்துகிறது.

இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தீக்ஷிதர் காட்டியிருக்கிற காரணம்தானே நிஜமாகவே எந்த மேதாவியாலும் கண்டு பிடிக்க முடியாத புதிராக இருக்கிறது ? அம்மாவுடைய பத்னி என்பது என்ன உறவு என்று எத்தனை யோசித்துப் பார்த்தாலும் பதில் கிடைக்குமா ? வாஸ்தவத்திலும், விடையில்லாத இந்தக் கேள்வி சாஸ்தாவுக்கு எழும்பித்தான் அவர் ஒரே விசாரமாக யோசித்துக் கொண்டு

மூக்கிலே விரலுடன் ஸ்தபதிக்குக் காட்சி கொடுத்து ஸ்தபதி அப்படியே சிலை அடித்திருந்தார். ஆகையால் இப்போது தீக்ஷிதர் அந்த உண்மை காரணத்தைக் கண்டு பிடித்துச் சொன்னாரோ இல்லையோ, பிம்பம் மூக்கின் மேலிருந்த விரலை எடுத்து விட்டு, எல்லா ஆலய சாஸ்தா மூர்த்திகளும் இருக்கிற மாதிரி கையை வைத்துக் கொண்டு விட்டது.

ஒரு விக்ரஹம் கேட்டு மூக்கிலிருந்து விரலை எடுத்தது என்றால் கூடியிருந்தவர்களெல்லாம் இப்படியும் ஒரு அதிசயம் உண்டா ?'' என்று மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். த்வைமாதுரர் என்று பிள்ளையாரைச் சொல்லப் போக அவருடைய ஒரு ஸஹோதரர் ஷாண்மாதுரராயிருப்பது நினைவு வந்து, அப்படியே இன்னொரு ஸஹோதரரான சாஸ்தாவுக்கு மாதாவின் பத்னி என்று உறவு இருந்ததில் கொண்டு விட்டு விட்டது. பரமேச்வரனின் மூத்த புத்திரரை நினைக்கும் போது மூன்று பிள்ளைகளையுமே ஸ்மரிக்க நேர்ந்தது விசேஷம். **ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரோ த்வைமாதுரோ அவ்யாத் ஸ ந:** *'த்வைமாதுரோ அவ்யாத் ஸ ந:'* என்றால் இரண்டு தாயார்களை உடையவரான விக்நேச்வரர் ரக்ஷிக்கட்டும்.

ச்லோகத்தின் முதல் மூன்று வரிகளில் அது விக்நேச்வரரைப் பற்றியது என்று பெயரைக் குறிப்பிட்டு வெளிப்படக் காட்டாமல் 'மற்ற தேவதைகளில் ஒன்றைப் பூஜிக்க விரும்புகிறவர்கள் கூட, அந்தப் பூஜைக்கு ஏற்படக்கூடிய இடையூற்றை நீக்கிக் கொள்வதற்காக எவருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பூஜிக்க வேண்டியது அவச்யம். என்று கருதுகிறார்களோ, இப்படிப்பட்ட பக்தர்களில் தத்ஹேது ந்யாயமும் தெரிந்தவராக உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதா பூஜையே வேண்டாம் என்று எவரொருத்தரையே பர தெய்வமாகப் பூஜிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்களோ 'அவர் இவர்தான் த்வைமாதுரராக இருக்கப்பட்ட விக்நேச்வரர் தான் என்று வெளிப்படப் பெயர் சொல்லி 'இப்படியாகப் பட்டவர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும் :அவ்யாத் ஸ ந:' என்று முடித்திருக்கிறதுத்வைமாதுரரான அவர் நம்மை ரக்ஷிப்பாராக என்று நன்றாக அடையாளம் புரியவைத்து முடித்திருக்கிறது.

அப்யந்யாமரமாரிராதயிஷ தாம் யத்பாதபங்கேருஹ
த்வந்த்வாரா தநமந்தராய ஹதயே கார்யம் த்வவச்யம் விது: ।
தத்தேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யமேகம் பரம்
ஸர்வார்த்தப்ரதிபாதநைகசதுரோ த்வைமாதுரோ வ்யாத்ஸ ந: ॥

கதை சொல்வார்கள் — ஒருவன் யாசகத்துக்காக நவாபின் அரண் மனைக்குப் போனுனும். "கொஞ்சம் காத்திரு. நவாப் நமாஸ் பண்ணப் போயிருக்கிறார் " என்று ஆட்கள் சொன்னார்களாம். "அப்படியா ஸமாசாரம் ? நாம் வேண்டுமானதைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ள நவாபிடம் வந்தால், அவரும் தமக்கு வேண்டுமானதற்காக அல்லாவிடம் ப்ரார்த்திக்கத்தான் வேண்டியிருக்கா ? அப்படியானால் நம்மைப் போலவே யாசகராயுள்ள இந்த நவாபிடம் கை நீட்டாமல் நாமும் நேராக அந்த அல்லாவிடமே வேண்டிக் கொள்ளலாமே !" என்று சொல்லிவிட்டு யாசகன் போய் விட்டானாம்.

ஏறக்குறைய இந்த மாதிரிதான். 'ஏனைய தேவர்களும் தங்கள் கார்யம் நிர்விக்னமாக நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக விக்நேச்வரரை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்களென்னும் போது, நாம் ஒவ்வொரு கார்யத்துக்காக இவர்களில் ஒவ்வொரு தேவதையையே வேண்டுவதைவிட இந்த எல்லாக் கார்யங்களுக்காக விக்நேச்வரர் ஒருத்தரையே வழிபட்டு விடலாம்' என்பது.

பிள்ளையாரை விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டு அவருடைய பெருமையிலேயே மனஸைச் செலுத்தி நாமும் பெருமைப் படும்போது இப்படிச் சொன்னாலும், பொதுவாக நம் மனப்பான்மை ஒவ்வொரு பலனுக்கு அதற்கென்றே விசேஷமாக ஏற்பட்டுள்ள தேவதையைப் ப்ரார்த்திப்பதாகத்தான் இருக்கும். அதில் தப்பில்லை. அந்தப்படியே பண்ணலாம். அதோடு, இஷ்ட தேவதை என்று ஒவ்வொருத்தருக்கும் தனியாக பிடிப்பு இருப்பதாக ஒன்று இருக்கும். குலதேவதை என்று வம்சவழியாக ஒன்று இருக்கும். இந்த தேவதைகளை அவசியம் பூஜிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனாலும் எந்த தேவதையின் பூஜையானாலும் முதலில் 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொள்ளாமல் முடியாது ! எந்த ஸ்வாமியிடம் எதற்காகப் போய் நிற்க வேண்டுமானாலும், அதற்கு முன்னாடி அந்த ஸ்வாமி தான் க்ருதக்ருத்யராவதற்காக எந்த ஸ்வாமியிடம் போய் நிற்க வேண்டியிருக்கிறதோ, அந்தப் பிள்ளையாரிடம் போய் நின்று ப்ரார்த்தித்து நமஸ்காரம் பண்ணித் தானாக வேண்டும்.

பிறையுடன் விளையாடிய பிள்ளையார் - 'ந்யாயேந்து சேகரத்திலுள்ள மங்கள ச்லோகம் சொன்னேன். சொல்கிறபோது இந்துசேகரஸம்பந்தமுள்ளதாகவே பிள்ளையாரின் விளையாட்டை வர்ணிக்கும் இன்னொரு ச்லோகம் ஞாபகம் வந்தது.

தத்வம், தர்க்கம் பார்த்ததற்கு மாற்றாக அந்த விளையாட்டையும் சொல்கிறேன்.'

'இந்து சேகரம்' என்றால் சந்த்ரன் இடம் பெற்றுள்ள சிரஸ் என்று அர்த்தம். பரமேச்வரன்தான் இப்படி இந்து சேகரனாக இருக்கிறானென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. ஞானசம்பாலுண்ட குழந்தை முதல் பாட்டிலேயே "தூவெண்மதி சூடி" என்று சொல்லியிருப்பது இதனால்தான். ஈச்வரன் ஜடா பாரத்திலே சூட்டிக் கொண்டிருக்கிற சந்த்ரகலையுடனேயே விக்நேசவரக் குழந்தை பண்ணிய விளையாட்டைப் பற்றி ஒரு ச்லோகம் சொல்கிறேன். லோகத்துக்கு எல்லாம் ஸந்தோஷம் கொடுக்கிற விளையாட்டு. ஸர்வ லோகத்துக்கும் தாய் தந்தையராக இருக்கப்பட்ட அம்பாளும் ஈச்வரனும் ப்ரியத்திலே ஒன்று கூடினால் அதைப் போல லோகத்துக்கு ஸந்தோஷம் எதுவுண்டு ? அப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷத்தை பாலக்ரீடையால் (குழந்தை விளையாட்டால்) கணபதி உண்டாக்கிய ச்லோகம்.

காவ்ய மரபிலே சில உண்டு. நாயகனும், நாயகியும், தமிழில் தலைவன், தலைவி என்பவர்கள், எப்போதும் ப்ரியமாயிருந்து ஆனந்தமாகக் காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்றால் காவ்யத்தில் ரஸம் போத மாட்டேனென்கிறது. அவர்கள் நடுவில் கொஞ்சம் பிரிந்து போனார்கள், அப்புறம் சேர்ந்தார்கள் என்றால் ரஸம் ஏற்படுகிறது. பிரிவதில் இரண்டு விதம். எவனோ ஒரு ராவணன் (நாயகியைத்) தூக்கிக் கொண்டு போகிறான். அல்லது ஒரு மாதவியிடம் மயங்கி (நாயகன்) பிரிந்து போகிறான் என்பது ஒரு விதம். இது மனஸுக்கு ரொம்பக் கஷ்டம் தருவதாக இருப்பது. இது சோகரஸம். இப்படி ஒரே சோகமாக இல்லாமல் விநோதமான ரஸக்கலவையாகப் பொய்க் கோப ரஸம். அதிலேயே கொஞ்சம் ஹாஸ்யரஸம், அங்கங்கே ஒரொரு இழை சோகரஸம். உள்ளுக்குள்ளே பார்த்தால் அதிலேயே ச்ருங்கார ரஸம் என்றிப்படி எல்லாம் சேர்ந்து நாயக - நாயகிகள் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டை போட்டுக்கொண்டு பிரிந்தாற்ப் போலிருப்பதுண்டு. 'ப்ரணய கலஹம்' என்று இதைச் சொல்வார்கள். தமிழில் ஊடல் என்பார்கள்.

பரமேச்வரனுக்கும் அம்பாளுக்குமே ஊடல் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு ஸமயத்தில் சந்த்ர மௌளியான பிதாவின் தலையிலுள்ள பிறைச்சந்த்ரனோடு பிள்ளையார் லீலை பண்ணப்போக லோகத்தின் மாதா பிதாக்கள் கோபத்தை மறந்து ஒன்று சேரும்படி ஆயிற்று என்று ச்லோகம் இருக்கிறது.

மைஸூர் ராஜ்யத்தில் சாமராஜநகரில் ராம சாஸ்த்ரி என்று கவி இருந்தார். அவர் ராவணனுக்கும் ஸீதைக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ரூபத்தில் ஒரு சின்ன காவ்யம் செய்திருக்கிறுர். ''ஸீதா - ராவண ஸம்வாதம்'' என்று அதற்குப் பேர்.

ப்ரதி ச்லோகத்திலும் முதல் மூன்று வரியில் ராவணன். ஒன்று தன்னைப் பற்றி 'ஓஹோ' என்று உசத்தி ப்ரகடனம் பண்ணிக் கொள்வான்; அல்லது ராமரை மட்டந்தட்டி ஏதாவது சொல்வான். நாலாம் வரியில் ஸீதை அதை அப்படியே நிராகரணம் செய்து விடுவாள். அவள் சொல்கிற அந்த வாக்யத்தில்தான் இந்தக் காவ்யத்தின் தனிச் சிறப்பே இருக்கிறது. ராவணனைப் பார்த்து ''நீ சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தை எடுத்துவிடு; அல்லது அவற்றோடு ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தைச் சேர்த்து விடு; இல்லாவிட்டால் ஒரு எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் போட்டுக் கொள். இப்படிப் பண்ணிப் பார்த்தாயானால் அதுதான் என் பதில்'' என்று சொல்லுவாள். பண்ணிப் பார்த்தால் அவன் தன்னை உசத்திச் சொல்லிக் கொண்டது, ஸீதை ஏற்படுத்திய ஒரே எழுத்து வித்யாஸத்தினால், அப்படியே மாறிப்போய், அவன் எவ்வளவு நீசன் என்று காட்டுவதாக ஆகிவிடும்; அதே போல ராமரை அவன் மட்டந் தட்டிச் சொன்னது மாறி அவருடைய உயர்வைச் சொல்லும் புகழ்மொழியாகி விடும்.

உதாரணம் காட்டினால்தான் புரியும்; ''எனக்கு ரொம்ப புத்தி ஜாஸ்தி?'' என்று ஒருத்தன் சொல்கிறுன். இன்னொருத்தன் 'ஜாவுக்குப் பதில் 'நா' போட்டுக்கோ!'' என்று கிண்டல் பண்ணுகிறுன். என்ன ஆகும்? ''புத்தி நாஸ்தி'' என்று ஆகிவிடுமல்லவா? ஒரு எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் போடுவதில் அர்த்தம் அடியோடு மாறிவிடுவதற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு. ரங்கஸ்வாமி என்ற ஒருத்தன், ரங்கு என்று கூப்பிடுவது. உன் பேருக்கு முன்னாடி ஒரு கு சேர்த்துக்கோ என்றுல் (சிரிக்கிறுர்) ஒரு எழுத்துச் சேர்ப்பதால் அர்த்த விபரீதம்!

இந்தப் புஸ்தகத்தில் - ''ஸீதா ராவண ஸம்வாத''த்தில் கவி கணேச ஸ்துதி ஆரம்பத்தில் கூறியிருக்கிறுர். அதில்தான் சந்த்ரமௌலி ஸம்பந்தமாக ஒரு கணேச லீலை வருகிறது. அது ப்ரணய கலஹத்தில் ஊடியிருந்த பார்வதீ பரமேச்வரரை ஒன்று சேர்த்து வைத்து, நம் மனஸில் பரம மங்களமான ஒரு உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. மங்கள ச்லோகம் என்பது நிஜமாகவே ரொம்பவும் மங்களமாயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ச்லோகம் சித்ரகவியாக இல்லை. இயற்கையான கவிதா ரஸத்தோடு அமைந்திருக்கிறது.

க்ரீடாருஷ்டாத்ரிஜாங்க்ரி ப்ரணத - சிவ - சிரச் - சந்த்ரகண்டேகராக்ரம்
லீலாலோலம் ப்ரஸார்ய ஸ்புரதமலபிஸாசங்கயா க்ரஷ்டுகாம:
உத்யத் ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம் அஹமஹமிகயாலிங்க்யமாந: சிவாப்யாம்
கச்சிந் - நச்சிந்திதார்த்தம் கலயது களபோ பால லீலாபிராம: ॥

குட்டியானையான கணபதி குழந்தை விளையாட்டில் களிக்கிறது "களபோ பாலலீலா அபிராம:" அந்த ஆனந்தக் குழந்தை நாம் விரும்பி நினைக்கிற பொருளையெல்லாம் நமக்கு அருளட்டும் : "ந: சிந்தித அர்த்தம் கலயது:" இது கடைசி வரி. முதல் மூன்று வரிகளில் அது பண்ணும் விளையாட்டு. போக்கிரித்தனம் என்று சொல்வதா ? நிஷ்கபடமாக விளையாடுகிறது என்று சொல்வதா ? என்று புரியாத விளையாட்டு. எப்படியானாலும் ரஸித்து மகிழும்படியாக இருக்கிறது.

ஊடல் கூடலின் தத்வார்த்தம் — 'அத்ரி -ஜா' என்னும் மலைமகள் இருக்கிறாளே. ஸாக்ஷாத் பார்வதி, அவளுக்கு பர்த்தாவிடத்தில் பொய்க்கோபம். 'க்ரீடாருஷ்டா' விளையாட்டுக் கோபக்காரி. இப்படி நாயகி ஊடல் செய்யும் போது நாயகன் அவள் காலிலேயே போய் விழுவதாகச் சொல்வது கவி மரபு. என்ன அர்த்தம் ? ஜீவாத்மாதான் நாயகி. நாயகன் பரமாத்மா. ஜீவாத்மா எத்தனை பிணங்கிக் கொண்டு போனாலும் பரமாத்மா அதன் காலில் விழுந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடியாவது தன்னுடன் சேரும்படி எப்பாடு பட்டாவது சேர்த்து வைக்கும் ஸகி என்று ஒருத்தி வருவாள். அவர்களிடையே தூது போவாள். ஜீவாத்ம - பரமாத்மாக்களைச் சேர்த்து வைக்கும் ஆசார்யர்தான், அந்த ஸகி. வெளியிலே பார்த்தால் ஏதோ, காதல் விரஹம் என்று இருந்தாலும் உள்ளே இப்படிபாரமார்த்திகமாக இருக்கும். நம்முடைய ச்லோகத்தில் ஸகி செய்வதை ஒரு புது மாதிரியாக விளையாடி விடுகிறார் இருவருக்கும் குழந்தையான விக்நேச்வரர். பார்வதி 'கடுகடு' என்று உட்கார்ந்திருக்கும் போது பரமசிவன் போய் அவள் காலில் விழுகிறார். "ப்ரணத சிவ" நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார் சிவபெருமான். ஜடாபாரத்தை அம்பாள் பாதத்தில் தடாலென்று அவர் சாய்க்கிற போது அதிலுள்ள பிறைச் சந்திரன் 'குபுக்' என்று நன்றாக வெளிப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறது. இங்கிருந்துதான் சந்த்ரமௌளி ஸமாசாரம் ஆரம்பிக்கிறது. ஈச்வரன் அம்பாள் பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கும் கோலத்தில் சந்த்ர கண்டம் (பிறைச் சந்த்ரன்) நன்றாகத் தெரிகிறது.

யானைக்குட்டி என்ன பண்ணுமென்றால் குளத்திலே, ஓடையிலே புகுந்து அமர்க்களம் செய்யும் போது அதிலிருக்கும்

தாமரைத் தண்டுகளை முறித்து, உள்ளேயிருக்கும் நூலை ஆசையோடு தின்னும். வாழைத் தண்டை விடக்கூட இன்னம் நூல் மயமாக இருப்பது தாமரைத் தண்டு. யானை அந்தத் தண்டை முறித்து முறுக்குகிறபோது உள்ளேயிருக்கும் அத்தனை நூலிழையும் கத்தையாக ஒன்று சேர்ந்து முறுக்கிக் கொண்டு வெள்ளை வெளேரென்று வரும். அதை யானைக்குட்டி ஆசை ஆசையாகத் தின்னும்.

இப்போது வெள்ளை வெளேரென்று ரேகா ப்ரமாணமாகத் தெரிகிற சந்த்ரனைப் பார்த்ததும் பால கணேச யானை இது அந்த மாதிரியான தாமரை நூல் கத்தைதான் என்று நினைத்துக் கொண்டது. 'இதென்ன, தாமரை நூல் கத்தையா ?' என்று அதற்குக் கேள்வி வந்து விட்டது "ஸ்புரத் - அமல - பிஸ - ஆசங்கயா" : ப்ரகாசிக்கின்ற - நிர்மலமான தாமரைத் தண்டு (பிஸம் என்றால் தாமரை நூல் ; தண்டு என்றும் சொல்லலாம் என்ற ஸந்தேஹத்தினால் ('ஆசங்கா' என்றால் ஸந்தேஹம்) சந்த்ர கண்டத்தைப் பார்த்ததும் இது தாமரை நூல் கத்தை என்று பிள்ளையார் ஸந்தேஹம் பண்ணினார். உடனே அதைப் பிடித்திழுக்க வேண்டுமென்று ஆசை ஏற்பட்டு விடும். 'ஆக்ரஷ்டுகாம:" எதற்காக ? தின்பதற்காகத்தான். நிஜமாகத்தான் இப்படி ஸந்தேஹம் வந்ததோ ? விளையாட்டுக் குறும்பில், அப்பா அம்மாவைச் சேர்த்து வைக்கவேண்டுமென்றே அப்படி நடித்தாரோ ? "பால லீலாபிராம:" - குழந்தை விளையாட்டில் குஷிப்படுகிறவர் என்று பின்னாடி (கவி) முடித்திருக்கிறாரே ? இங்கேயும் ஒரு "லீலா லோலம்" வேறு போட்டிருக்கிறார்.

பஜனைகளில் 'லீலா லோலா', 'ராஸலீலா லோலா' என்றெல்லாம் கேட்டிருப்பீர்கள். ஒன்றுக்கு ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு ஆடுவதுதான் லோலம். விளையாட்டு ப்ரியனாக விஹாரம் செய்பவன் லீலா லோலன்.

இங்கே நம் ச்லோகத்தில் 'லீலாலோலம்' என்று சொல்லியிருப்பது முழுப்பிள்ளையாரை அல்ல. இங்கே குறிப்பாக அவருடைய தும்பிக்கை நுனிதான் விளையாட்டில் ப்ரியத்தோடு அசைந்தாடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பின்னால் அவரையே, அதாவது முழுப் பிள்ளையாரையும் லீலாபிராமன் என்றவர் இங்கேயும் 'லீலாலோலன்' என்று சொன்னால் புனருக்தி தோஷம் (கூறியது கூறல் என்ற குற்றம்) ஏற்பட்டு விடும். அதனால் இங்கே அவருடைய ஒரு அங்கமாக மட்டுமுள்ள தும்பிக்கை நுனிக்கும் தனியாக ஒரு விளையாட்டு ஆசை இருப்பதாக 'கராக்ரம்

லீலாலோலம்' என்கிறார். 'கர அக்ரம்:' யானையின் கையாகிய துதிக்கையின் நுனி. தும்பிக்கையை ஆட்டி ஆட்டிக்கொண்டு அதன் நுனியால் எதை உறிஞ்சலாம். எதைத் துழாவலாம், முறுக்கலாம், உடைக்கலாமென்று அவர் போவதைப் பார்த்தால் அந்தத் தும்பிக்கைக்கே தனியாக ஒரு உயிர் இருந்து, அதுதான் விளையாட்டில் ஆடி அசைகிறது என்று நினைக்கும்படி இருக்கிறது!

வெள்ளை வெளேரென்று சந்த்ரன் தாமரை நூல் கத்தை மாதிரி இருக்கிறது. இரண்டும் குளிர்ச்சியாக இருப்பவை. நிலாக் கிரணங்கள் தனித்தனித் தாமரை நூலிழைகள் மாதிரி இருக்கின்றன.

தாமரை நூல் கத்தை, அல்லது தண்டு போல இருக்கும் சந்திரப் பிறையைக் கண்டதும் அதை இழுக்கப் பிள்ளையார் ஆசைப்பட்டாரல்லவா? உடனே விளையாட்டு விநோதமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கும் துதிக்கை நுனியை நீட்டி......'ப்ரஸார்ய' என்றால் நீட்டி... எட்டியிருப்பதை இருந்த இடத்திலிருந்தே தொட்டிழுத்துக் கொள்ள வாகாக நீட்டுமாறு பிள்ளையாருக்குத் தும்பிக்கை இருப்பதால் அதை நீட்டி, அம்மா பாதத்தில் விழுந்துள்ள அப்பாவின் சிரஸிலுள்ள சந்த்ர கலையை இழுக்க முயற்சி பண்ணினார்.

யானைக்குட்டி, ப்ரிய புத்ரன், குறும்பாக விளையாடிக் கொண்டு தன் தலையில் இருக்கும் சந்த்ரனைத் தும்பிக்கையால் பிடித்திழுக்கறது என்றால் அந்தப் பரமேச்வர தகப்பனுக்கு எத்தனை ஸந்தோஷமாக இருக்கும்? கல்பனையாக நினைத்துப் பார்த்தாலும் நமக்கே அந்தக் காட்சியில் ஆனந்தம் பொங்கிக் கொண்டு வரும்போது, நேராக தாமே அந்த விளையாட்டுக்கு ஆளானவருக்கும் அதுவும் ஸொந்த பிதாவாக இருப்பவருக்கு அப்படியே பூரித்துக் கொண்டு தானே ஸந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கும்? சந்த்ர மௌளீச்வரன் என்று தனக்குப் பெரிய பெயர் கொடுத்துள்ள அந்த சிரோபூஷணத்தைப் பிள்ளை அபஹரிக்கப் பார்ப்பதே மகுடாபிஷேகம் செய்விக்கிற மாதிரி அவருக்குப் பேரானந்தத்தைக் கொடுத்து விட்டது!

இவருக்கே இப்படியென்றால் அம்மாவுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? குழந்தையின் விளையாட்டில் அப்பாவை விட அவள்தான் அதிக ஸந்தோஷம் அடைவாள். அதுவும் இப்போது அப்பாக்காரர் இவள் காலிலே தலைகுனிந்து விழுந்து கிடக்கிறார். இவளானால் 'உர்உர்' என்றிருக்கிறாள். இந்த ஸமயத்தில் அவருக்கு மிக அழகான சிரோபூஷணமாக இருந்து கொண்டு சந்த்ரமௌளி,

இந்து சேகரர் என்றெல்லாம் அவருக்கு லோக ப்ரக்யாதியை உண்டாக்கும் பிறையைக் குழந்தை, ப்ரிய வத்ஸன் இழுத்தால் வேணும் வேணும், இவருக்கு நன்னா வேணும் ! பிள்ளை கையிலே சந்த்ரனைக் கொள்ளை கொடுத்துட்டு நிற்கட்டும்!' என்று தானே தாங்க முடியாத ஆனந்தம் ஏற்படும் ?

பிள்ளை சேஷ்டையின் ஸந்தோஷத்தில் இரண்டு பேருக்குமே தங்கள் சண்டை ஸமாசாரம் மறந்து போய் விட்டது ! தான் உர்ரென்று மூஞ்சியைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு சண்டைக்கு முஸ்தீபாக இருக்க வேண்டும் என்பது அம்பாளுக்கும், தான் அவளுடைய காலைப் பிடித்துக் கொண்டு மன்றுடியாவது மறுபடி ப்ரேமையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஸ்வாமிக்கும் மறந்தே போய் விட்டது. குழந்தை விளையாட்டில் தங்கள் விரோதத்தை மறந்து சிரித்து விடுகிறுர்கள்.' இருவரும் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு ஹ்ருதயம் ரொம்பி சிரித்துக் கொண்டு....... "ஹ்ருதய ஸ்மிதாப்யாம்" என்பது ஹ்ருதய பூர்வமாக சிரிக்கிற பார்வதீ பரமேச்வரர்களைக் குறிப்பிடுவது .... வாய் சிரிப்பது மட்டுமில்லை ; இவள் போலியாய்க் கோபித்துக் கொண்டிருப்பது, அவர் போலியாய் இவளுக்கு அடிமை மாதிரி நமஸ்காரம் பண்ணுவது - போலியில்லாமல், போலிச் சிரிப்பாய், பொய்ச் சிரிப்பாய் இல்லாமல் ஹ்ருதயமே மலர்ந்து அந்த மலர்ச்சியில் வாயாலும் சிரிப்பவர்களாக அவர்கள் ஆகி விடுகிறுர்கள்.

தங்களுடைய ஊடல் மறந்து போய், இரண்டு பேருக்குமே குழந்தையை அப்படியே கட்டி அணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆர்வம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது. "நான் நான்" என்று போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு இரண்டு பேரும் பால கணேசனை இறுக ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கிறுர்கள். "ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம் அஹமஹமிகயா ஆலிங்க்யமான: சிவாப்யாம்" - ஹ்ருதயம் ரொம்பச் சிரித்துக் கொண்டு "நான் தான் நான்தான்" என்று முண்டியடித்துக் கொண்டு, "அஹம் அஹமிகா" என்றுல் நான் நானென்று ஒருத்தரோடொருத்தர் போட்டி போடுவது, அப்படிக் குழந்தையை நான்தான் முதல்லே கட்டியணைச்சுப்பேன்' என்று பார்வதீ பரமேச்வராள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொள்கிறுர்கள்.

"சிவாப்யாம்' அவர் சிவன். அவள் சிவா. அம்பாளுக்கு சிவா என்று பெயர். ஸர்வமங்களா என்று அர்த்தம். "சிவாப்யாம்" என்றுல் சிவன் சிவா ஆகிய இருவராலும் விக்நேச்வரர் ஆலிங்கனம்

செய்து கொள்ளப் படுகிறுர். ''ஆலிங்க்யமான: சிவாப்யாம்''. குழந்தையை அணைத்துக் கொள்வதில் பெற்றோர் அடையும் ஆனந்தத்தைக் குறளில் கூட மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. சாகுந்தலத்தில் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் திரஸ்காரம் பண்ணிப் பல வருஷங்களுக்கு அப்புறம் கச்யபரின் ஆச்ரமத்தில் தன் பிள்ளை பரதனைத் தன் பிள்ளையென்று தெரிந்து கொள்ளாமலே பார்க்கிறுன். பார்த்த மாத்திரத்திலே அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொள்ளணும் போல அவனுக்கு ஒரு தாபம் உண்டாகிறது. இந்த இடத்தில் காளிதாஸனும் துஷ்யந்தன் வாயிலாகக் குழந்தையை மடியோடு அணைத்து வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சுவதன் ஆனந்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறுர். அப்புறம் அவன் வாஸ்தவமாகவே குழந்தையை மெய் தீண்டி புல்லரித்துப் போகிறுன் என்று கதை போகிறது. இதே போல் பவபூதியும் ''உத்தர ராம சரித''த்தில் லவகுசர்களை ராமர் இன்னாரென்றே தெரிந்து கொள்ளாமல் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டபோது எப்பேர்பட்ட ஆனந்தமடைந்தாரென்று சொல்லியிருக்கிறுர். அப்படியானால் அன்பே உருவான ஸாக்ஷாத் விக்நேச்வர மூர்த்தியைக் குழந்தையென்று பார்வதி பரமேச்வரர்கள் கட்டியணைத்தது எத்தனை பேரானந்தமாயிருக்கும்.

போட்டி போட்டுக்கொண்டு இரண்டு பேரும் குழந்தையை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்கிறுர்கள். குழந்தையையா பண்ணிக்கொள்கிறுர்கள் ? அவர்களே பண்ணிக் கொண்டு விடுகிறுர்கள் ! குழந்தை நடுவிலே இருக்கிறது. அதை இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேருமாக ஏக காலத்தில் அணைத்துக் கொள்கிறுர்களென்றுல், அந்த அவஸரத்தில் தங்களை அறியாமல் தாங்களே பரஸ்பரம் ஒருத்தர் முதுகில் இன்னொருத்தர் கை போட்டுக் கொண்டு தானே விடுவார்கள் ?

இந்த மாதிரி, உத்தேசித்தோ உத்தேசிக்காமலோ, ஸ்வாமியுடைய திவ்ய ஸ்பரிசம் அம்பாளுக்கும் அம்பாளுடைய திவ்ய ஸ்பரிசம் ஸ்வாமிக்கும் ஒரு க்ஷணம் கிடைத்து விட்டால் கூட, அப்புறம் அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபம், ஒருத்தர் உர் உர்ரென்று உட்கார்ந்திருப்பது, இன்னொருத்தர் தவித்துக் கொண்டு காலில் விழுவது ஆகியவை நீடிக்க முடியுமா ? ஊடல் ஓட்டம் பிடித்து அவர்கள் இரண்டு பேரும் - ஸர்வ லோகங்களுக்கும் தாய் தந்தையராக இருக்கப்பட்ட இரண்டு பேரும் - பரம ப்ரேமையில் ஒன்று சேர்ந்து விட வேண்டியதுதானே ?

அந்தத் தாய் தந்தையருக்கு நாம் எல்லாருமே குழந்தைகளென்றாலும் பிள்ளையார்தான் முதல் பிள்ளை, தலைச்சன், தலைப்பிள்ளை. இரண்டு பேரும் உள்ளம் குளிர்ந்து ஒன்று சேர்ந்து உலகம் முழுவதற்கு ஆசீர்வாதம் செய்யும்படியாக அந்தப் பிள்ளையார் அவர்களை சண்டை தீர்த்து வைத்து ஸமாதானமாப் போகும்படிப் பண்ணிவிடுகிறார். பால லீலா சேஷ்டிதமாகத் தகப்பனாரின் சிரஸிலுள்ள சந்த்ர கலையைப் பிடித்திழுத்து, நம் எல்லோருக்கும் லோக மாதா பிதாக்கள் அருள் கூரும்படியாக அவர்களை ஒன்று சேர்த்து விடுகிறார்.

பார்வதீ பரமேச்வரான் இவரை அணைத்துக் கொள்ளப் போனதில் தாங்களே பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்துக் கொண்டு ஊடல் தீர்ந்ததை ச்லோகத்தில் உடைத்துச் சொல்லவில்லை. ஹ்ருதயமாரச் சிரித்துக் கொண்டு, போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு - சிவ பார்வதியரான இருவராலும் விநாயகர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப்படுகிறார் என்று சொல்லி அப்படியே விட்டிருக்கிறது. ஆனால் ''க்ரீடாருஷ்டா'' என்று அம்பாளின் பொய்க் கோபத்தில் ஆரம்பித்து சந்த்ர, கண்ட சிரஸாக்காரர் அவள் காலில் விழுந்ததைச் சொன்னதால் அந்தக் கதையைப் பூர்த்தி பண்ணாமல் விட்டால் கவிக்கு தோஷம் ஏற்படும். விஷயமறிந்த கவி, அப்படி விடமாட்டார். ரஸிகர்கள் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்படி ஸூசனை காட்டி, 'குறிப்பாலுணர்த்தி' விஷயத்தை விடும் நயமான யுக்தியை இங்கே கையாண்டு ஊடியவர்கள் கூடியதாகக் கதையை முடித்து வைக்கிறார்.

பரம மங்களமாக இப்படிப் பெற்றோரைச் சேர்த்து வைத்த விநாயகமூர்த்தி நாம் விரும்பிய எந்தப் புருஷார்த்தமானாலும் அதை நமக்குச் சேர்த்து வைக்கட்டும். ந : சிந்திதார்த்தம் கலயது என்று கவி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

''அந்த ச்லோகத்திற்கு இந்த ச்லோகத்தின் அத்தாட்சி அம்பாள் தம்மோடு சேரவேண்டும் என்று ஸ்வாமி விரும்பினார். அவளுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினார். நமஸ்காரம் அவளுக்கு ; ஆனால் அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதோ விக்நேச்வரர் ! நான் ''ந்யாயேந்து சேகர'' ச்லோகம் சொல்லி, 'இந்து சேகர' ஸம்பந்தத்துக்காகவே, ''ஸீதா ராவண ஸம்வாத'' ச்லோகம் சொல்லப் போக, இதிலேயும் அதில் பார்த்த விஷயத்துக்கு அத்தாட்சி வந்து விடுகிறது ! இப்படித்தான் பல நல்ல ரஸமான ஸமாசாரங்களை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கொஞ்சம் அலசினால் எதிர்பார்க்காத

புதையல்கள் அகப்படுகின்றன ! இப்போது அகப்படும் புதையல், அந்த ச்லோகத்தின் தீர்மானத்திற்கு இந்த ச்லோகத்தில் கிடைக்கும் அத்தாட்சி அல்லது கன்ஃபர்மேஷன். எந்த தேவதையை நாம் ஆராதித்தாலும் அந்த தேவதையும் தன்னுடைய அநுக்ரஹ கார்யத்துக்கு இடையூறு ஏற்படாமலிருப்பதற்காக விக்நேச்வரரிடம் தான் போய்ப் ப்ரார்த்திக்கொண்டு நிற்குமாதலால், நாம் நேராக அவரொருவரையே எந்த அபீஷ்டம் நிறைவேறுவதற்கும் ஆராதித்து விட்டால் போதும் என்று அந்த ச்லோகத்தில் பார்த்தோம். இப்போது, இங்கே, இந்த ச்லோகத்தில், கவி அந்த உத்தேசத்தில் இதை இயற்றாத போதிலும் என்ன பார்க்கிறோமென்றால் - அம்பாளோடு ஒற்றுமையாய்ப் போகவேண்டுமென்று ஈச்வரன் அவளை ஆராதிக்கிறார். காலிலே விழுவதை விட என்ன ஆராதனை வேண்டும் ? இப்படி அவர் ஆராதனை பண்ணியும் அவள் ஒன்றும் பண்ணவில்லை. கோபமாகவே இருக்கிறாள். அவளுக்கும் உள்ளூர ஒற்றுமையாக வேண்டுமென்றுதான் ஆசை. ஆனாலும் பிகுவை விட்டுக் கொடுப்பதா என்று ஒன்றும் புரியாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். கடைசியாக விக்நேச்வரர் அவர்களை விளையாட்டாக ஒன்று சேர்த்து விடுகிறார். அதாவது இவருக்கு ஆராதனை பண்ணாமல் அம்பாளைத்தான் ஈச்வரன் ஆராதித்த போதும் கூட, அவள் அந்த ஆராதனா பலனைத் தராமல் இவர்தான் தந்திருக்கிறார் ! அதே மாதிரி, ஈச்வரனை ஆராதனை பண்ணாமல் அதற்கு நேர்மாறாக அவள் கோபமாயிருந்தாலும் அவளுக்கு உள்ளூர ஆசை எப்படியாவது அவர் தன்னைச் சேர்த்துக் கொண்டு விட வேண்டுமென்பதுதான். ஈச்வரனிடம் சேரணும், ஈச்வரன் நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளணும் என்று ஆசைப்படுவது ஆராதனையில்லாமல் வேறே என்ன ? வெளியில் கோபம், அவமரியாதை என்று அவள் காட்டினாலும் உள்ளே ப்ரியம், ஆராதனைதான் நிறைந்திருக்கிறது. அப்போது ஈச்வரனும் தாமாக அவளுடைய ஆராதனா பலனைக் கொடுத்துச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. விக்நேச்வரர்தான் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்து அவர்களுடைய மனோபீஷ்டம் நிறைவேறுமாறு செய்து ஆராதனா பலனைக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனால் இவரே எந்தப் பலனும் தர வல்லவர், இவரொருத்தரை நாம் ஆராதித்தாலே போதும் என்று கன்ஃபர்ம் ஆகி விடுகிறதல்லவா ?

மநுஷ்யர்களான நாம் தேவர்களிடம் பெறக்கூடிய அபீஷ்ட பூர்த்திகளுக்காக விக்நேச்வரரைப் பிடித்து விட்டால் போதும் என்று அந்த ச்லோகம் காட்டித்தென்றால், இந்த ச்லோகமோ இன்னம் மேலேபோய், தேவர்களுக்குள் உச்சியில் இருக்கப்பட்ட பரமேச்வர

தம்பதியுமே தங்களுக்குள்ளே ஒரு விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதுகூட இவருடைய ஸஹாயத்தால் முடிகிறது என்று காட்டுகிறது. குழந்தை விளையாட்டாக அவர் அந்தப் பெரிய கார்யத்தைப் பண்ணிவிடுகிறார்! ஸஹாயம் பண்ண வேண்டும் என்று தாம் உத்தேசித்ததாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இவர் என்னமோ விளையாடினார்! அப்பா அம்மா ஒன்று சேர்ந்து விட்டார்கள்' என்று நினைக்கும் விதத்தில் பண்ணி விடுகிறார்!

இவர் நாம் மனஸில் நினைக்கும் எல்லா அபீஷ்டங்களையும், ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் (''சிந்திதார்த்தம்'' என்பது இவற்றைத்தான்) நிச்சயமாக நிறைவேற்றித் தரும் அநுக்ரஹ மூர்த்தியாகத்தானே இருப்பார். இப்படி இவர் அருளட்டும் என்று கவி முடிக்கிறார்.

''ஸர்வார்த்தங்களையும் தருவதில் பிள்ளையார் சதுரர்'' என்று ''ந்யாயேந்து சேகர'' ச்லோகம் சொன்னதற்கு கன்பர்மேஷனாகவே இந்த ச்லோகம் நம்முடைய சிந்திதார்த்தங்களைப் பிள்ளையார் நிறைவேற்றி வைக்கட்டும்'' என்கிறது.

களபம்- பிள்ளையாருடைய பெயரில் எதுவுமே ச்லோகத்தில் இல்லை. 'களபம்' என்றுதான் வருகிறது. ''கலயது கலபோ'' என்று அழகான மோனையாக வருகிறது. (கலபம், களபம் என்று இரு விதமாகவும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வரும். ல.ள வித்யாஸம் அந்த பாஷையில் பார்ப்பதில்லை.) களபம் என்றால் யானைக்குட்டி. 'குட்டி யானை' என்று சொன்னால் அதை விடச் செல்லமாயிருக்கிறது. வேடிக்கையாகவே பெரிய கார்யங்களையும் ஸாதித்தது தெரியாமல் ஸாதித்துக் கொடுத்துவிட்டு, நாம் செல்லம் கொடுத்துக் கொஞ்சும் ஒரு விளையாட்டு ஜீவனாக இருக்க ப்ரியப்படுபவரை 'கணேசர்' 'விக்நேச்வரர்' என்ற மாதிரி பெரிய பெயர்களால் தெய்வமாகக் காட்டாமல் குட்டியானை என்று சொன்னாலே ஸந்தோஷப் படுவார் என்றுதான் 'களபம்' என்று போட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அவ்வையார் ''அகவ''லை **சீதக் களபச் செந்தாமரைப் பூம்பாதச் சிலம்பு** என்று ஆரம்பிக்கிறாள். ஆனால் இங்கே 'களபம்' என்பது யானைக் குட்டியில்லை. யானைக்குட்டி ஸ்வாமியின் பாதத்தில் குங்குமப்பூ, பச்சைக் கற்பூரம் முதலியவற்றோடு சேர்த்து அரைத்த சந்தனம் பூசியிருக்கிறது. கலவை என்றும் கலவைச் சந்தனம் என்றும் சொல்கிற அந்த கந்தோபசாரத்தைத்தான் களபம் என்று சொல்வது. இங்கே (அகவலில்) அதுதான் அர்த்தம். பெரிய யோக மூர்த்தியாக, அத்வைத ஞான மூர்த்தியாகப் பிள்ளையாரை

ஸ்துதித்து அவ்வை பண்ணிய இந்த அகவல். அதனால் இதிலே 'பால லீலாபிராமஞக' விளையாட்டு பண்ணும் குட்டி யானையாக அவரைச் சொல்ல முடியவில்லே. (அகவல் அறிந்தவர்களிடம் சிறிது உரையாடி விட்டு) ''அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறு'' வித்தக விநாயக என்று அவரை உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்துத் தான் அவ்வை கூப்பிடுகிருள். யோக சாஸ்த்ர ரஹஸ்யங்களேச் சொல்ல வந்த நூலில் அவரை அப்படிக் காட்டுவதுதான் ஔசித்யம் (உசிதமானது). ஆனாலும் குட்டியானையாக அவர் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையும் கொஞ்சம் கோடியாவது காட்டாமல் விடக்கூடாது. என்று அவளுக்கு இருந்திருக்கும் போலிருக்கிறது ! என்ன யோக சாஸ்த்ரம் எழுதினாலும் அவள் குழந்தைகளுக்கு மிகவும் ப்ரியமான யானைக்குட்டியை மறைமுகமாவது சொல்லாமல் விடக்கூடாது என்றே ''புரிஞ்சுக்கிறவா புரிஞ்சுக்கட்டும்'' என்று, எடுத்தவுடனேயே ''தேக் களப'' என்று போட்டு விட்டாள் என்று தோன்றுகிறது.

லேசாக்கி அருள்வாராக – இடையூற்று நீக்கத்திற்காக ஸகல தேவர்களாலும் வணங்கப்படுபவர்; தேவர்களில் உச்சாணியில் இருக்கிறவர்கள். தங்களுக்குள்ளேயே வணங்கிக் கொண்டாலும் கூட பிணங்கிக் கொண்டாலும் கூட அவர்களுடைய காமனேகளையும் (விருப்பங்களையும்) தாமாக நிறைவேற்றி வைப்பவர் - இப்பேர்ப்பட்ட மஹிமைகள் கொண்ட விக்நேச்வரரை நாமும் பக்தியுடன் வணங்கி, விக்நேச்வர ப்ரஸாதத்தால் தடைகள் யாவும் விலகி ஆனந்தமாக இருப்போம் !

பெரிய தடை நம் மனஸேதான். ஏதாவது காமம், கவலே, 'இது இப்படியாகணும்', 'அது அப்படியாகணும்' அப்படி ஆகுமோ ஆகாதோ?'' எப்படி ஆயிடுமோ ? என்று பல தினுஸான எண்ணங்களின் பாரத்தில் நெரிபடுவது - என்று நம் மனஸையே நம்முடைய வாழ்க்கைப் பிரயாணம் ஆனந்தப் பாதையில் போக முடியாதபடி பெரிய தடையாக குறுக்கே போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். விக்நேச்வரரை உபாஸித்து உபாஸித்து அவருடைய ப்ரஸாதத்தினால் அவர் மாதிரியே நாமும் குழந்தைகளாகி ஒரு காமமில்லே, கவலேயில்லே, போனதையும் வருவதையும் குறித்த மனோபாரம் இல்லவே இல்லே என்ருகி, ஒரு ஸந்தோஷமா அதை குழந்தை மாதிரி நன்ருச் சிரித்து அநுபவித்துக் கொண்டு - அதே மாதிரி, அப்பப்போ ஒரு துக்கம் வந்தாலும் அந்த நிமிஷம் மட்டும் அழுதுவிட்டு, ஆனால் அப்புறம் நினைத்து நினைத்து அழாமல் - இப்படி சிரிப்பு, அழுகை இரண்டு

இருந்தாலும் சிரித்து விளையாடுவதுதான் ஜாஸ்தியாக ஒரு குழந்தை இருப்பது போலவே, இருந்து விட்டோமானால் நம்மை விட பாக்யசாலியில்லை. முக்யமாக, 'சென்று போனது இப்படியாச்சே ; வரப்போவது இப்படியிருக்கணுமே' என்று ஓயாமல் நம்மைப் பிய்த்துப் பிடுங்கும் சிந்தனைச் சுமை குழந்தைக்கு இல்லாதது தான் அதனுடைய ஆனந்தத்தின் ரஹஸ்யம். குழந்தை ஸ்வாமி கனமான யானை ரூபத்தில் இருந்தாலும் இந்த விசாரச் சுமையில்லாமல் ரொம்ப லேசாக இருப்பவர். 'நெட்டிப் பிள்ளையார்' என்று அவரை லேசாகப் பண்ணுகிறோமல்லவா ? நம்மையும் அவர் அப்படிப் பண்ண ப்ரார்த்திப்போம்.

கவலை, குறை மட்டுந்தான் பாரம் என்றில்லை. தன்னைப் பற்றிய பெருமையும் கூடப் பெரிய பாரம்தான். இன்னும் சொல்லப்போனால் இதுதான் பெரிய பாரம். கவலைப்படுவது துக்க பாரம். தான் என்ற பெருமை அஹங்கார பாரம். துக்கத்தைப் போக்கிக்கொண்டு அதன் பாரம் தீரணும் என்று எண்ணமாவது இருக்கிறது. அஹங்காரமோ பாரம் என்றே தெரியாததால் இதுதான் பெரிய ஆபத்து, இது குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியது என்பதையே நாம் உணராததால் பாரத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகிறோம். 'நாம் இப்படியிப்படி பண்ணினோமாக்கும், இதையிதை ஸாதித்தோமாக்கும் என்று பெருமைப்படுவது அஹங்கார பாரம்தான். விசேஷமாக எதுவும் செய்யாவிட்டாலும் கூட "நான் அதைப் பண்ணினேன், இதைப் பண்ணினேன்" என்று வார்த்தையிலாவது சொல்லிக் கொள்ளத் தோன்றுகிறது. யாராவது ஸரியில்லாமல் பண்ணிவிட்டால் "நானாயிருந்தா என்ன பண்ணியிருப்பேன் தெரியுமா, என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நாம் பண்ணியிருந்தால் இன்னும் மோசமாயிருக்கும். ! இப்படி கர்த்தாவாகக் கொண்டாடிக் கொள்ளும் பெருமையினால் நாமே நம் கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக் கொள்கிறோமென்பதுதான் உண்மை. கர்த்ருத்வம் மாதிரி பாரம் எதுவும் கிடையாது என்று பாரமார்த்திகமாகக் கொஞ்சம் போனால் கூடத் தெரிந்து விடும்.

தேவர்களெல்லோராலும் தொழப்பட்டு, அவர்களுடைய விக்னங்களையும் போக்கும் பெரிய கார்யத்தைச் செய்யும் பிள்ளையார் எப்படியிருக்கிறார் ? கொஞ்சமாவது பெருமை கொண்டாடிக் கொள்கிறாரா ? அவர் பாட்டுக்கு குழந்தையாகவே அப்பா சிரஸிலுள்ள பிறையைப் பிடித்திழுத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார். அதைத் தாமரைத் தண்டு என்று நினைத்துக்

கொள்ளும் அறியாக் குழந்தையாக தன்னை காட்டிக் கொண்டு விளையாடுகிறார். மனோபேதமாயிருந்த - சிவ சக்திகளையே தாம் ஒன்று சேர்த்து வைத்தும், 'எவ்வளவு பெரிய ஸாதனை செய்து விட்டேன்' என்று மார்தட்டிக் கொள்ளாமல், தாம் செய்த ஸாதனை தமக்கே தெரியாத மாதிரி பால லீலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். ரூபத்தில் யானையாயிருந்தாலும் உள்ளப்பாங்கில் அந்தத் தாமரை நூல் மாதிரி லேசாகவே அவர் இருப்பதால் தான் எக்காலமும் குழந்தையாகக் குதூஹலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அந்தக் குழந்தை ஸ்வாமி நம் எல்லோரையும் குழந்தை பக்தர்களாக்கி ஆனந்த லோகத்தில் எப்போதும் லேசாக மிதந்து கொண்டிருக்கச் செய்வாராக!

ஸர்வ அர்த்தங்களையும் அருளுவதில் அவர் சதுரர் என்று பெரியவரும், நாம் சிந்திக்கும் அர்த்தங்களை அவர் அருள வேண்டும் என்று இன்னொரு பெரியவரும் ஸ்தோத்ரம் செய்திருப்பதைப் பார்த்தோம். அப்படிப்பட்ட அவர் நமக்கு முக்யமாக மனஸை லேசாக்கி சாந்தியளித்து ரக்ஷிக்கட்டும்!

மஹா பெரியவாள்